

Вероизповедания

Съдържание:

Религиозна мобилизация и религиозна толерантност. Н.Р.Д.....	3
Поява и развитие на протестантските деноминации.....	18
Протестантството в България.....	29
Икуменизъм.....	34
Католицизъм.....	48
Конгрешани.....	69
Методисти.....	70
Баптисти.....	76
Петдесятни църкви.....	85
Божии църкви.....	112
Неопетдесятни църкви.....	118
Мормони или Църква на Иисус Христос и на светиите от последните дни	130
Свидетели на Йехова.....	141
Сциентолози.....	134
Сатанисти.....	166
Движението Анастасия.....	178
Движението Висарион	186
Тракийска църква.....	192
Бахайска общност.....	204
Обединителна църква на Муун.....	211
Кришна и съзнание.....	220
Трансцедентална медитация.....	223
Ошо.....	229
Деца на Бога.....	229
Окултизъм.....	235
Ню Ейдж.....	242
Дъновизъм.....	248
Ползвана литература.....	262

Няколко предварителни думи:

В този курс ние ще се запознаем с историята и вярванията на някои други религиозни общества. Оpozнаването на вярванията на другите безспорно повишава нашата богословска и общочовешка култура. Оpozнаването на вярванията на другите би могло да ни помогне повече да разбираме другите и даже да ги приемаме, уважаваме и обичаме. Ще се опитаме да бъдем безпристрастни и неосъждащи в своите наблюдения, доколкото това ни е възможно.

Освен това, курсът ни предлага онзи минимум от знания за вярванията на другите, чрез който можем да помогнем на всеки, който би дошел при нас със своите въпроси и съмнения. Да му помогнем, на него, а и на себе си, в съвременната религиозна бъркотия. Защото, според едно УБ,

„Вавилон-това не е място, а състояние на ума. Ако християнинът мисли за Вавилон като за организация или институция, може да се гордее, че не е член на такова разлагащо се общество. Но ако Вавилон представлява религиозно смесване и объркване, което може да съществува във всеки ум, то родените свише християни постоянно се молят Светия Дух да им посочва греха, да им открива истината и да ги извежда от състояние на объркване и смесване.“/УБ, 2009г., кн.2, стр.188/

И за това е важно да стоим категорично в рамката на библейските доктрини!

Кръста на Исус Христос и доктрините на Библията би следвало да бъдат за нас онази твърда опорна точка, която още Архимед на времето си е търсил...

Религиозна мобилизация и религиозна толерантност.

Н.Р.Д.

Религии са съществували винаги и навсякъде. Човекът е по начало религиозен ще каже Ф.Н. Достоевски.

Различни религиозни движения винаги активно са присъствали в българското обществено пространство. Това с голяма категоричност е заявено в българската църковна и гражданска история.

И аз в началото бих започнал с кратка историческа ретроспекция.

Въпреки популярните митове и идеологеми българското общество никога не е било моноправославно. Никога. От писмата на папа Николай до княз Борис I става ясно, че редом с православието по нашите земи функционирали и други религиозни движения.

От България тръгва религиозно-социалното движение на богомилите. То се появява в държавата още в средата на X-ти век, по времето на цар Петър (927-969) и изчезва напълно едва по време на османското владичество (втората половина на XV век).

Последователите им били стотици хиляди. Ние няма да правим оценка дали то е било еретическо-окултно или раннопротестантско християнско движение, защото раннобогомилската книжнина е на 100% унищожена и всичко което знаем за тях го знаем от писанията на враговете им, като презвитер Козма .

Освен богомилите, през средновековието по българските земи се проповядва още ереста на *варлаамитите*, на *юдействащите* и на *адамитите*.

За периода на Османско владичество знаем, че религиозната карта е доста пъстра и турците са пословични със своята веротърпимост.

Унгарският учен Михаел Кил пише една книга, "Изкуство и общество в България през турския период" С. 2002; в която доказва, че строените по турско време храмове са по големи. Православните много не го обичат, наричат го българомразец, но той е обиколил цяла България с ролетка и е премерил всички храмове и доказва, че строените по турско време храмове са по-широко и по-високи от предишните. Пример-църквата в Банско.

През 15в. римокатолическата църква създава 5 свои епархии по нашите земи, а през 19в. идват първите протестантски мисионери.

Реакцията на обществото е противоречива-от враждебно отхвърляне - до голямо уважение към тези толкова образовани и възпитани хора. Още повече, че именно протестантските мисионери осведомяват цяла Европа за турските зверства по време на Априлското въстание. Те развиват голяма просветителска и социална дейност в България и основават първите български протестантски църкви. Методисти, Конгрешани, Баптисти, Адвентисти-тези общества имат над стогодишна история в България и само крайно невеж и много злобен човек може да ги нарече секти.

Още повече, че според „Български тълковен речник“, изд. Наука и Изкуство, 1994г.

Сектанти-„това е религиозна група, отделила се от господстващата църква.“

От това определение става ясно, че в съвременното общество не може да има секти, защото не съществува господстваща църква, от която те да се отделят.

Същевременно в България започва да проповядва и Петър Дънов/1864-1944/.

Той създава Бялото братство и придобива международна известност. Религиозно движение с ясно изразен *окултно-езотеричен* характер, което е силно повлияно от *розенкройцерите* и *теософите*.

Наред с Дънов, още в началото на XIX век към българското духовно пространство апетит проявява религиозното движение на Лев Н. Толстой (1828-1910), идващо от Русия и наречено *толстоизъм*. През есента на 1906 г. в село Ясна поляна, близо до Бургас, се създава първата българска толстоистка община. През 1923 г. се поставят основите на втора такава близо до с. Индже войвода, пак на 30-35 км. от Бургас.

След 1св. война в България идват и първите бахай и Свидетелите на Йехова, според собствените им твърдения, исторически сведения няма.

Традиционните протестантски църкви пък преживяват не само буен растеж но и разпад-роене на множество малки, самостоятелни религиозни групи.

След това идва социалистическия режим на БКП, който направи всичко възможно да ограничи и ако е възможно да унищожи всички религиозни организации.

Гонения, репресии, съдебни процеси срещу протестантските пастори и после срещу католическите свещеници.

След 1944 г. и държавата, и Българската православна църква и другите църкви в България са в процес на радикални промени. В края на 1945 г. часовете по класически езици и религия са изхвърлени от учебните програми. На 24 февруари 1949 г. е гласуван *Религиозния закон*, чрез който се осигурява пълния контрол на Комунистическата партия върху БПЦ. Православната църква губи постепенно властта

и авторитета си сред народа, и дейността ѝ е сведена до минимум. Оказва се че почти всички митрополити са агенти на ДС с дебели досиета.

Останалите *традиционни религиозни общности* съществуват и проповядват почти нелегално. Що се отнася до други *нетрадиционни религиозни общности*, може да се спомене, че тяхната дейност в България е също така нелегална и контролирана от Държавна сигурност. Нелегална религиозна пропаганда през 70-те години развиват *Славянска религиозна мисия* със седалище в Швеция, *Християнска мисия за евангелизация на комунистическите държави* със седалище в САЩ, *Операция-мобилизация* създадена в Испания, *Международна религиозна мисия* – Германия и австрийския *Институт за религиозно образование*. /Съпругата на п-р Борис Кожухаров в Банско веднъж ми разказа, как сутрин в двора на църквата намирала кашони с библии и книги, предлолага се че са донесени от западни дипломати, които тя не познава.

Освен гореспоменатите организации, в България проповядват също така нелегално и неорганизирано *назарите*, *Свидетелите на Йехова* (1969 г.), *Трансцедентална медитация* (1979г.) и *Международно общество за Кришна съзнание* (70-80-те години), правят се успешни или неуспешни опити за внасяне на религиозна литература в страната.

След т.н. „Демократични промени“ вероизповеданията възстановяват нормалното си функциониране, а крайнолибералния политически режим позволява на редица Н.Р.Д. да се установят и да развият дейност у нас.

Бих споменал само „Деца на Бога“, „Светиите от последните дни-мормоните“, „Обединителна църква на Муун“, „Трансцедентална медитация“, „Сциентология“.

Бурна дейност развиват и някои протестантски разклонения с доста екстремистки характер, като „Слово на живот“, „Васан“, „Сион“, „Оазис на любовта“, „Витлеем“, „Огнена вяра“, „Емануил“ и други. Някои от тях даже успяват да получат официална регистрация по закона за Вероизповеданията и да регистрират парацърковни структури по закона за Лицата и семейството.

Път за развитие намират и окултни организации, като Сахаджи йога и българката ню ейдж версия - „Път на мъдростта“ на Ваклуш Толев. Той издава списание „Нур“ и поддържа своя интернет страница на български <http://vasklush.org/>

Прави впечатление появата на Сибирските неопаганински култове по нашите земи. Движението „Анастасия“ на Владимир Мегре, „Църква на последния завет“ на Висарион.

И двете наблягат върху *екологията* и *реализацията на зелени проекти* на територията на България. Екологично сдружение *Стоте дъба* (регистрирано на 26 август 2004 г. в София) купува земи в Странджа и Сакар за осъществяване на религиозно-екологичните проекти и на двете движения – Български *Град на*

Слънцето за висарионовци и анастасийски *родови имена и села*. Между другото, в Странджа и в Сакар се намират едни от най-важните тракийски *долмени* на територията на България, а анастасийци имат силно развит култ към долмените. Случайни ли са тогава тези покупки? Само с цел да се населят обезлюдените странджански села и да се обработват ерозиралите там земи ли се правят?

По мой лични наблюдения, днес в България се забелязва едно явно завръщане към езичеството, което предполага създаването на т.нар. *НРД от новоезически тип* или по друг начин казано на *Ню Ейдж движения със силно изразен езически характер*.

Интерес напоследък бива проявяван към вярванията на прабългарите и траките, като около Триград вече ежегодно се извършват езически ритуали в чест на Орфей, и естествено в България двама братя, бивши петдесятни пастори създадоха и т.н. "*Тракийска църква*".

Този процес на роене не подминава и монолитните Православна и Адвентна църква.

Не смятам да коментирам разкола в Православната църква.

Православната църква е ошастливена с няколко двойници в лицето на различните старо календарни и староверски православни общности. Такива са „Църквата на истинските православни християни на България“, „Българска старостилна православна църква“, „Всеpravославна Българска архиепископия“ и др.

Адвентистите сме дублирани от различни реформаторски и индипендънт течения.

Традиционното мюсолманско вероизповедания е конфронтирано не само от казълблашите-алиани, но и от появата на някой доста агресивни фундаменталистки ислямски течения от арабски произход, като халифатите.

През 2002 г. в България, в НДК публични прояви имаше, въпреки протестите на китайското посолство, забраненото в Китай, китайско религиозно движение Фалун Гонг или *Фалун Дафа*. Усърдно разпространява на публични места в страната преведени на български книгите *Фалун Гонг* и *Джуан Фалун* както и брошури свързани с учението на основателя на движението Лий Хонгджу. Фалун Гонг дарява екземпляри от книгите си Народната Библиотека, участва в Базара на книгата в София и организира също така, с разрешението на Софийска община, и въпреки протеста на Китайското посолство, публични мероприятия в София.

Това гъмжило от религиозни и религиозно философски движения поражда и гъмжило от въпроси относно правния ред, толерантността и нейните граници. Въпроси като, коя религиозна общност е традиционно вероизповедание и коя Н.Р.Д. Понятието „секта“ приложимо ли е в правната сфера? Какво отношение да има държавата към тези явления?

Въпроси на които все още няма кой знае колко добри отговори. Пътят обаче в някакъв смисъл е извървян от модерните демокрации на Франция, Германия, Австрия, които са имали сходни с нашите проблеми и бихме могли да се поучим от техните добри практики. И сполучлив опит/според мен/ е новият Закон за Вероизповеданията от 2002 г.

Първо да засегнем проблема с т.н. „*религиозна свобода*“. Априори, на теория, всички политически режими я признават за основна общочовешка и демократична ценност. Дори социалистическата власт твърдеше, че в България има религиозна свобода, докато изпращаше свещеннослужители в Белене, само за това че са свещеннослужители, без съд и присъда.

Модерната държава е длъжна да осигури възможност за свободното прокламиране и възприемане на различни мнения, идеи, вярвания, философии, като запазва безпристрастност, осигурява общия ред на съществуване на организациите, и от друга страна, оказва протекция на тези, които биха се оказали неравнопоставени.

Всъщност, „*религиозната свобода*“ бива индивидуална и колективна. Смята се, че индивидуалната религиозна свобода е ненакърнима. Основно човешко право е човек да може да избере какво да вярва, дали да го вярва, докога да го вярва и да се откаже от своята вяра или да промени своята вяра. Правото човек да се избере религия, да си промени религията или да се откаже от всякаква религия. Човек би могъл да си има уникално вярване, да е единственият човек на планетата, който вярва дадено нещо, например, че като Алф е дошел от Мелмак. Ненакърнимо право.

По друг начин стоят нещата с т. н. „*Колективна религиозна свобода*“. Още Емил Дюркем установява, че на почти всяка религиозна система и е присъща някаква ритуалност, някаква външа обрядност, някакво практикуване. И тук, това основно право е признато, но в някакви рамки. Рамките са доста дискуссионни, но все пак е общопризната нуждата от такива рамки. Например, дадено религиозно практикуване е позволено, ако то да речем, не застрашава обществения ред, националната сигурност, обществения морал, съществуването на семейството и т.н. Но, важно уточнение, правозащитниците настояват тези ограничения да бъдат изчерпателно записани в закон, в противен случай, споманаването им само по принцип отваря вратите за широк произвол от страна на правоприлагащите органи.

Съвременната светска държава се стреми да поддържа неутрално отношение към всички функциониращи на нейната територия религиозни общества.

От друга страна някои религиозни общества са получили дори и записано в Конституцията първенство. Такъв е случаят с Българската православна църква, която е посочена в конституцията като „традиционно“ вероизповедание. С което законодателят прави отстъпление от принципите на либералната демокрация. Запитан от протестиращите протестантски общности, и ЦАСД, които също смятат себе си за традиционни, и от ислямското вероизповедание, Конституционния съд

заяви, че Конституцията само *„указва една историческа традиция“*, което обаче не дава никакви предимства пред другите религиозни общества.

И по отношение на държавата това е така. По отношение на общините обаче нещата стоят по много различен начин. БПЦ много лесно получава и общинска и обществена подкрепа да строи свои храм във всеки квартал на всеки български град. Не е така обаче с правото да бъде построен протестантски храм или джамия. Освен това БПЦ лесно получава неофициална подкрепа. /Ако дядо поп отиде при кмета и поиска 20 торби цимент и 1 кангал желязо, кмета вдига телефона и се обажда на някой строителна фирма, която му е задължена по някоя друга сделка и дарението е готово. Но такава подкрепа не би получил един протестантски пастор, нали?/

В публичното пространство и институциите и медиите често жонглират некоректно с няколко двойки понятия, които всеки употребява както намери за добре. Имам предвид понятията църква-секта, традиционна-официална религия, регистрирано-нерегистрирано религиозно общество.

Понятието *„секта“* няма никакво правно съдържание. Никой не би могъл да каже къде минава разделителната линия между църква и секта. Какви критерии да бъдат употребени: дали брой членове, или това че е нова, че има чуждестранен произход, че не е харесвана от някой - това не са основателно аргументи.

Това, че нещо е ново, казва Айлийн Баркър, /видна английска изследователка на проблематиката/ не го прави автоматически и лошо. Нали и християнството исторически е било ново в един момент и е тръгнало от Исус и Неговите 11 апостоли. Ислямът пък стартира с Мохамед и роднините му. А днес са световни религии. Понятието *„секта“* от политиката бива привнесено в религията и винаги носи негативна конотация-враждебност, нетърпимост. Красимир Кънев, председател на Български Хелзински Комитет по Правата на Човека, казва: *„...секта е всяка религиозна група, която на мен не ми харесва...“*

По коректно е да казваме Н.Р.Д. и само ако имаме конкретни факти- *„Деструктивен култ“*.

А, ако има извършени закононарушения, промиване на мозъци, подбуждане към самоубийства, виновните свещенослужители би трябвало да бъдат наказвани с цялата строгост на закона. Но вината им да бъде доказвана от прокуратура и съд, а не от жълтите вестници и националистични формации, като ВМРО, телевизия „Скат“; ПП „Атака“.

Това, че една църква е традиционна на означава че е официална. Официална църква има в Гърция. При Търновската конституция Българската православна църква е била официална църква.

Нерегистрираното общество няма правото да притежава собствен печат, собствена банкова сметка и да плаща заплати. Нищо повече. То не е забранено и може да

провежда свободно своите религиозни събрания. Според Конституцията на РБ, според чл.43, позволено е всякакво събрание на хора, ако е на закрито, и е мирно и без оръжие. Така евангелистите на п-р Явор Костов във Видин демонстративно върнаха своята регистрация.

Модерната държава е светска.

Това, че държавата е светска не означава, че тя е против религията, а само че е неутрална. Държавата би следвало да уважава религиите и създава условия за веротърпимост и уважение между религиите и да преследва онези, които извършват посегателство върху религиозната свобода или провеждат дискриминация по религиозен признак.

Това означава и, че държавата не е в правото си да се меси във вътрешните работи на вероизповеданията, да взема отношения по въпроси свързани със свещенни текстове и празници/ събота или неделя/. Това означава и, че държавата не е в правото си да фаворитизира избрано църковно течение или църковен лидер. Държавата не бива да се опитва да казва кое е правилното вероизповедание. Дори, теоритично да се появят десет православни или двадесет Адавентни църкви. Държавата може да изисква само те да имат някаква различност в наименованията, за да може да бъдат различавани. Не е работа на държавата да определя кой е законният патриарх. И не може по закон той да е митрополит Софийски. БПЦ може да реши да си промени устава и да избере патриарх, който да е и митрополит Видински или Пловдивски. Това си е нейна вътрешноцърковна работа. И при прокурорските действия срещу алтернативния синод прокуратурата иззе функциите на съда и на практика осъществи незаконна правораздавателна дейност. И следва присъда срещу България в Страсбург.

Всичко това държавата сравнително лесно може да го постигне по формален признак. Но дали е лесно и обществото да го постигне? Лесно ли е да бъде постигната толерантност? Било то религиозна или етническа? По формален признак може би-да. Традиционно се смята, че българското общество е толерантно. Говори се за "български етнически модел", в който по подразбиране се включва и уважението между християни и мюсюлмани. И това е донякъде така. Българското общество е традиционно толерантно и към етническите малцинства арменци и евреи. Но не винаги и към ромите.

И, толерантността обикновено отсъства в отношенията към протестантските християни. Развитието на протестантските църкви в България е свързано с големи трудности, обвинения, заплахи, тормоз, през цялата им история.

До голяма степен вина за това негативно отношение носи БПЦ, която се чувства монополист на религиозния пазар и прави всичко възможно да подтиска, хули и задушават другите. Употребява подвеждащи идеологии, от сорта на „*Няма православие-няма България*“, или „*Не си православен- не си българин*“. Тези

[Type text]

пропагандни лозунги продължават и днес да всяват смут и да разделят допълнително и излишно българската нация.

Днес светът се радва на общите хуманитарни и социални проекти между католици и протестанти. Но за каквато и да е обща дейност между православни и протестанти като че ли даже не може да се мечтае. Всъщност православието няма никаква социална дейност, въпреки солодните си финансови възможности. Православната църква е най-големия земевладелец в България, но темата за имотите е тема-табу.

А когато протестантските църкви приемат хуманитарни помощи от чужбина и раздават на социално слаби хора храни и дрехи, биват обвинявани от БПЦ и „васалните“ и /с думите на Джон Кийн/ медии, че „зарибяват“ обществото. Верно е, че протестантските църкви търсят начин да се легитимират в социума, но какво лошо има в това?

П-р Христо Куличев казва на една конференция: *„Човешката нужда не е нито Православна, нито Католическа, нито Протестантска, а човешка...”*

Този манталитет на голямата църква и незаинтересоваността на държавата се отразяват като духовен тон на цялото общество. Дали държавата е незаинтересована? Факт е че за антисектакампанията от преди няколко години никой не е подведен под съдебна отговорност за разпалване на религиозна вражда, както повеляват редица български закони.

Но, можем да кажем, че напоследък общественото внимание е ангажирано от други проблеми и проблемът с вероизповеданията е изтикан в периферията. Даже, както казва Цанко Митев, да си член на секта става престижно.

Друга истина е, не ми е приятно да я коментирам даже, е че и между отделните вероизповедания като че ли няма дух на толерантност и уважение. Имам предвид не само отношенията между двата синода при разкола, но и отношенията между различните протестантски църкви. Отношения на скрито недоверие, на обвинения в прозелитизъм и спорове на тема „кой да води бащина дружина...”

Проблеми много и от дълго време наслоявани, които може би бъдещите поколения ще успеят да разрешът. Да се надяваме.

Приблизително разпределение на Религиите в света:

Християнството близо 2 милиарда
Основни негови клонове са:

- Католицизъм - 1,05 млрд.
- Източно православие - 240 млн.

[Type text]

- Протестантство-около 800 млн., както следва:
- Африканско християнство - 110 млн.
- Петдесятни общества - 105 млн.
- Презвитерианство, конгрешанство обединени Божии църкви- 75 млн.
- Англиканство и епископализъм 73 млн.
- Баптизъм - 70млн.
- Методизъм - 70млн.
- Лутеранство - 64млн.
- Адвентизъм - 16 млн.

Култове на християнска основа:

- Свидетели на Йехова - 14 млн.
- Mormoni - 12млн.
- Апостолска църква- 10 млн.
- Движение за възстановяване - 5 млн.
- Християнска наука - 1,5млн.
- братя (например моравски братя) - 1,5млн.
- Менонити - 1 млн.
- Квакери - 300 хиляди.

На второ място е Ислямът

Броят на изповядващите го е около 1,8 млрд. души на планетата.
Основните му клонове са:

- Сунити - 950 млн. души
- Шиити - 120млн.
- Ахмадия - 10 млн.
- Други - 450 хиляди.

На трето място е религията Индуизъм.

Корените ѝ са от около 1500 г. пр. Хр., а последователите ѝ са около 900 млн. души.
Основните ѝ клонове са:

- Вишнавизъм- 580 млн.
- Шиваизъм - 220млн.
- Неоиндуизъм - 22млн.
- Виршиваизъм - 10млн. души.

На четвърто място са неформалните китайскирелигиозни вярвания. Близо 390 млн. Души изповядват елементи на таоизъм, конфуцианство, китайски будизъм или други форми на китайските народни религии.

На пето място стои Будизмът.

Последователите му по света са около 380 млн. души. Началото му е от 6 в. пр. Хр. Основните му клонове са:

- Махаяна -180 млн.
- Тераведа - 120млн.
- Тибетски будизъм- 20 млн. души.

В света, съществуват стотици религиозни общности. Изключителното им разнообразие затруднява тяхната класификация. Трудно е да се определи и точният брой на вярващите, поради различната методика на преброяването им.

В България, традиционно, най – силно влияние има християнската религия. Нашата нация, традиционно, изповядва православното християнство. От двете преброявания на населението, проведени през 1992 г. и през 2001 г. става ясно, че 86% от българските граждани принадлежат към християнството. От тях, над 100 000 са протестантите, около 80 000 са католиците, а останалите са православни. Освен това, към християнската арменска апостолическа църква принадлежат живеещите в България около 20 000 арменци.

Втората по големина религия в България е тази на исляма. При същите преброявания, 13% от българското население е посочило, че изповядва мюсюлманската религия. Етническият облик на мюсюлманите у нас е следният: турци, българо – мохамедани (помаци), роми, татари, черкези. Алианите-мюсюлмани (казълбаши) не надхвърлят 100 000 души. Интересни са гагаузите.

В България, около 4500 евреи принадлежат към юдейската религиозна общност. Последователите на Петър Дънов, създател на "Бялото братство", дъновистите, са около 1000 души.

Около 850 души са бахаите.

Трудно е да се определи точно религиозността на населението в България. Социологическо изследване, проведено през 1994 г., показва, че 70% от населението се обявява за религиозно вярващо. Според друго изследване, този път – от 1996 г., 37% от българите, 66% от българо – мохамеданите, 73% от турците и 59% от ромите (циганите) са заявили, че са религиозно вярващи.

На територията на страната съществуват два православни богословски факултета (към Софийския и към Великотърновския университет), две катедри „Теология“ към Шуменския университет и към Пловдивския университет, Висш мюсюлмански институт, Висш евангелски библейски институт, Адвентен теологичен колеж "Стефан Константинов", две православни духовни семинарии в София и Пловдив за подготовка на свещенослужители, три средни мюсюлмански училища (Русе, Шумен и Момчилград).

Сведенията, посочени в този доклад се отнасят към 1.11.2006 г.

Вероизповеданието, представящо и проповядващо православната вяра в България, е Българската православна църква, която до момента на влизането ни в Европейския съюз има изградени 4000 храмове и параклиси и 170 манастира в 3000 населени места от общо 5336 населени места. От тях 1226 са обявени за паметници на културата.

Между 175 000 и 255 500 са протестантите в България, обхващащи всички евангелски християни в страната, сочат изводите от статистически данни в годините между 1998-2006, представени в международни и български издания.

Разминаването в числото се дължи на няколко причини. На първо място - непрецизността в секуларните български статистики. Засегнати от грешките им са не само евангелските християните в България. Населението на страната бива официално давано в различни статистики от 7,3 до 9,2 милиона души, което показва едно наистина драстично отклонение от малко под 2 милиона жители, български граждани.

През 2005 г. реномираното немско списание Щерн е по-коректно, то дава през март за страната ни следните данни: 7,7 милиона жители, от които: 83,5% етнически българи, 9,5% етнически турци, 4,6% роми.

Религии: 84 % източно-православни християни, 13% мюсюлмани, 3% протестанти, католици, евреи. Но пък арменците като етнос и вероизповедание отново не са споменати.

Обзорен статистически преглед на немската секция на Радио Люксембург от 1999/2000 дава за страната ни при 7,8 милиона население следните религиозни групи: 84 % източно-православни християни, 11,5% мюсюлмани, 4,5 % протестанти, католици, арменци и евреи. Евреите са назовани като етнос и религиозна общност с 5000 члена. Арменците са предствени етнически с 20 000, като също се припокриват числено с изповядващите арменогрегорианско християнство у нас. Католиците и униатските църкви са представени с 57 000 члена, което означава, че от 4,5 % религиозни малцинства от 7,8 милиона, или 337 500 общо, най-силно представената група е тази на протестантите с 255 500 члена от всички етнически групи. Това я прави и втората християнска деноминация след източноправославното традиционно християнство у нас.

Прави впечатление също , че много българи са вписвани формално като източноправославни, макар да са атеисти или да принадлежат към други християнски деноминации.

На 14 март 2006 във в. "Дума" беше публикувана статия, в която е цитиран старши научен сътрудник Стефан Пенев от БАН, съветник на комисията по вероизповеданията в няколко народни събрания. От нея научаваме, че над 6 милиона българи са заявили, че са православни християни, но само 50 % от тях посещавали църква. Данните му, които са въз основа на статистическо изследване от 2005 година (което не става ясно от кого и кога е проведено, предвид че подобно изследване е обхванало очевидно цялото българско население, изхождайки от представените резултати) са били съобщени на академична конференция *"Религиите в Европа и бъдещето на православието"*, организирана от Руския културно-информационен център в София и една научно-изследователска «група по религиозно-философските парадигми», съставена от преподаватели в няколко български университета. На тази среща доцент Пенев съобщава, че «класическите протестанти» у нас са 60 000, допълнително 40 000 роми могат да бъдат определени в категорията «протестанти от новите църкви». А общо около 100 000 души са в категорията «нетрадиционни вероизповедания», като в това число вероятно $\frac{1}{4}$ са последователи на учения, които не са християнски, респективно, не са от тук евангелски, т.е. протестантски. Но остатъкът са все пак около 75 000 българи, които очевидно могат да бъдат определени като принадлежащи към съвременните свободни евангелски църкви. От тук се извежда цифрата от общо над 175 000 души, цитирани като български протестанти.

Най-голям процент от числото, което според гореизложените и чуждестранните данни в първата част, би трябвало да се движи между 175 000 и 255 500 български евангелски християни, се дава на българските петдесятно-харизматични евангелски църкви. Като в тази категория най-висок процент е този на членовете и посетителите на петдесятни църкви и Божиите църкви у нас. Това сочат изследванията и на международната организация «Мисия за християнско образование». Числото, което тя дава за българските християни, членове на петдесятно-харизматични евангелски църкви е над 105 000 редовни членове, само Божиите църкви са представени с над 65 000 члена и над 550 локални църкви през 2001 г.

Но ако сведем към това изследване данните за допълнително определени като «некласически протестанти» българи и роми, числото нараства значително. Тук обаче откриваме и вторият проблем - непрецизността на самите български протестанти при подаване на данни за себе си, при проучване на числеността си и при участие в секуларни статистически изследвания.

Така мнозина АСД заявяват, че не са протестанти под влияние на писаното от религиозната писателка Елена Вайт, че протестантите са „лъжепророка“ от Откровение и предстои да изградят белега на звяра. Но, ако не сме нито

православни, нито католици, нито протестанти, то какви сме? Остава раздел „секти”. Това пък не ни харесва.

Списък* на религиозни институции по смисъла на §1 т. 3 доп. разп. от ЗВ, регистрирани по чл. 14 и чл. 15 ЗВ в периода от 01.01.2003 г. до 31.05.2008 г.

1. "ЕВАНГЕЛСКА ЦЪРКВА ОГНЕНА ВЯРА" - 17.2.2003
2. "МЮСЮЛМАНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ" - 18.2.2003
3. "НАЦИОНАЛЕН АЛИАНС ОБЕДИНЕНИ БОЖИИ ЦЪРКВИ" - 21.2.2003
4. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА БОЖИЯ СИЛА" - 25.2.2003
5. "ХРИСТОВА ЕВАНГЕЛСКА ЦЪРКВА ШАЛОМ" - 26.2.2003
6. "БЪЛГАРСКА БОЖИЯ ЦЪРКВА" - 28.2.2003
7. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА СИОН" - 28.2.2003
8. "БЪЛГАРСКА ЕВАНГЕЛСКА ЦЪРКВА БЛАГА ВЕСТ" - 04.3.2003
9. "БЪЛГАРСКА ЕВАНГЕЛСКА ЦЪРКВА БОЖИЯ" - 04.3.2003
10. "БАХАЙСКА ОБЩНОСТ В БЪЛГАРИЯ" - 04.3.2003
11. "ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО" - 04.3.2003
12. "КАТОЛИЧЕСКА ЦЪРКВА В БЪЛГАРИЯ" - 04.3.2003
13. "НОВОАПОСТОЛСКА ЦЪРКВА" - 04.3.2003
14. "ОТВОРЕНО БИБЛЕЙСКО БРАТСТВО" - 04.3.2003
15. "ОБЩЕСТВО ЗА КРИШНА СЪЗНАНИЕ" - 04.3.2003
16. "АРМЕНСКА АПОСТОЛИЧЕСКА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА" - 04.3.2003
17. "ЕВАНГЕЛСКА МЕТОДИСТКА ЕПИСКОПАЛНА ЦЪРКВА В БЪЛГАРИЯ" - 05.3.2003
18. "РЕЛИГИОЗНА ОБЩНОСТ НА ЕВРЕИТЕ В БЪЛГАРИЯ" - 05.3.2003
19. "СЪЮЗ НА ЕВАНГЕЛСКИТЕ ПЕТДЕСЯТНИ ЦЪРКВИ В БЪЛГАРИЯ" - 05.3.2003
20. "СЪЮЗ НА ЦЪРКВИТЕ НА АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН СЪКРАТЕНО СЦАСД" - 05.3.2003
21. "ЦЪРКВА АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ" - 05.3.2003
22. "ЦЪРКВА НА АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН-РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ КЪМ ГЕНЕРАЛНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ НА МЕЖДУНАРОДНОТО МИСИОНСКО ОБЩЕСТВО" - 05.3.2003
23. "БЪЛГАРСКА ЛЮТЕРАНСКА ЦЪРКВА" - 06.3.2003
24. "БЪЛГАРСКА ЦЪРКВА НА НАЗАРЯНИНА" - 06.3.2003
25. "ДУХОВНО ХРИСТИЯНСКО ОБЩЕСТВО ВСЕМИРНА ИЗКУПЕНА ХРИСТОВА ЦЪРКВА" - 06.3.2003
26. "СВИДЕТЕЛИТЕ НА ЙЕХОВА В БЪЛГАРИЯ" - 06.3.2003
27. "СЪЮЗ НА ЕВАНГЕЛСКИТЕ БАПТИСТКИ ЦЪРКВИ В БЪЛГАРИЯ" - 06.3.2003
28. "СДРУЖЕНИЕ СВОБОДНИ ЕВАНГЕЛСКИ СЪБРАНИЯ" - 06.3.2003
29. "СЪЮЗ НА ЕВАНГЕЛСКИТЕ СЪБОРНИ ЦЪРКВИ В БЪЛГАРИЯ" - 06.3.2003
30. "ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ В БЪЛГАРИЯ" - 06.3.2003
31. "БЪЛГАРСКА РЕФОРМИРАНА ПРЕЗВИТЕРИАНСКА ЦЪРКВА" - 01.10.2003
32. "БЪЛГАРСКА ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА" - 23.10.2003
33. "МЮСЮЛМАНСКО СУНИТСКО ХАНЕФИТСКО ИЗПОВЕДАНИЕ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ" - 09.12.2003
34. "ДИАМАНТЕН ПЪТ НА БУДИЗМА-БЪЛГАРИЯ" - 12.12.2003
35. "БЪЛГАРСКА СВОБОДНА ЦЪРКВА" - 31.12.2003
36. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА ДАВ БЪЛГАРИЯ" - 20.1.2004

37. "СВОБОДНА АПОСТОЛСКА ЦЪРКВА НА ПЕТДЕСЯТНИЦА" - 23.1.2004
38. "ЦЪРКВА НА ХРИСТОС В БЪЛГАРИЯ" - 28.1.2004
39. "АПОСТОЛСКА ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА" - 30.1.2004
40. "БИБЛЕЙСКА БАПТИСТКА ЦЪРКВА" - 10.2.2004
41. "ЦЪРКВАТА В СЛИВЕН" - 16.2.2004
42. "ИНТЕРНАЦИОНАЛНА ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА" - 01.3.2004
43. "ХРИСТИЯНСКО СДРУЖЕНИЕ АДВЕНТИСТИ-РЕФОРМАТОРИ ВЕРЕН ОСТАТЪК-Р.БЪЛГАРИЯ" - 16.4.2004
44. "СВОБОДНА ЕВАНГЕЛСКА БАПТИСКА ЦЪРКВА" - 04.5.2004
45. "ХРИСТИЯНСКА РЕФОРМИРАНА ЦЪРКВА НА ИЗБРАНИТЕ -ХРЦИ"РИ 03.6.2004
46. "АПОСТОЛСКА РЕФОРМИРАНА ЦЪРКВА" - 05.7.2004
47. "ХРИСТОВА ЦЪРКВА" - 09.7.2004
48. "БАЛКАНСКА ЕВАНГЕЛСКА ЦЪРКВА" - 28.7.2004
49. "ДОБРАТА ЦЪРКВА В СЛИВЕН" - 30.7.2004
50. "ХРИСТИЯНСКИ ЦЕНТЪР ВЕТИЛ" - 09.8.2004
51. "НАЦИОНАЛЕН ХРИСТИЯНСКИ ЦЕНТЪР" - 01.9.2004
52. "НОВОЗАВЕТНА БАПТИСТКА ЦЪРКВА" - 28.9.2004
53. "МОЛИТВЕНА БАПТИСТКА ЦЪРКВА" - 28.9.2004
54. "ЕВАНГЕЛСКА ЛЮТЕРАНСКА ЦЪРКВА В БЪЛГАРИЯ" - 21.10.2004
55. "БАПТИСТКА ЦЪРКВА НАДЕЖДА" - 22.10.2004
56. "БЪЛГАРСКА ЕВАНГЕЛСКА ЦЪРКВА" - 10.11.2004
57. "ИНТЕРНАЦИОНАЛЕН ХРИСТИЯНСКИ АЛИАНС РЕКАТА" - 16.11.2004
58. "ХРИСТИЯНСКИ ЦЕНТЪР-СЛОВО НА ВЯРА" - 18.11.2004
59. "ХРИСТИЯНСКИ ЦЕНТЪР ЗА СЪЖИВЛЕНИЕ" - 19.11.2004
60. "БАПТИСТКА ЦЪРКВА ДОБРА НАДЕЖДА" - 23.11.2004
61. "РЕФОРМИРАНА ПРЕЗВИТЕРИАНСКА ЦЪРКВА В БЪЛГАРИЯ" - 19.1.2005
62. "ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА" - 02.2.2005
63. "НЕЗАВИСИМА БАПТИСТКА ЦЪРКВА" - 15.2.2005
64. "ХРИСТИЯНСКО СЛУЖЕНИЕ ЗА БЛАГОВЕСТИЕ ВРЕМЕ Е ЗА ЖЪТВА" - 21.2.2005
65. "БИБЛЕЙСКА ЦЪРКВА ВЯРА" - 09.3.2005
66. "ПОКРОВ ПРИСВЕТА ГОСПОЖА БОГОРОДИЦА" - 13.5.2005
67. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА ВСЕМИРНО УБЕЖИЩЕ" - 21.6.2005
68. "ВЕРОИЗПОВЕДАНИЕ БУДИСТКА ОБЩНОСТ В БЪЛГАРИЯ" - 23.6.2005
69. "БАПТИСТКА ЦЪРКВА МИСИЯ" - 06.7.2005
70. "ХРИСТИЯНСКА ВСЕЛЕНСКА И АПОСТОЛСКА ЦЪРКВА" - 13.7.2005
71. "НАЦИОНАЛЕН ХРИСТИЯНСКИ ЦЕНТЪР -ТЕОФИЛ" - 15.7.2005
72. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА МЕСИЯ" - 21.10.2005
73. "БОЖИЯ ЦЪРКВА В БЪЛГАРИЯ" - 23.1.2006
74. "БОЖИЯТА ЦЪРКВА" - 24.1.2006
75. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА ЖЪТВАРИТЕ" - 28.1.2006
76. "БАПТИСТКА ЦЪРКВА ВЕТИЛ" - 03.2.2006
77. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА БЛАГОДАТ" - 03.2.2006
78. "АПОСТОЛСКО СЛУЖЕНИЕ МИСИЯТА" - 27.2.2006
79. "БАПТИСТКА ЦЪРКВА ЕМАУИЛ" - 06.3.2006
80. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО" - 13.3.2006
81. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА ЕЛ ШАДАЙ" - 21.4.2006
82. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО-СОФИЯ" - 10.7.2006
83. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА НА СВЯТОСТТА" - 14.8.2006
84. "ЕВАНГЕЛСКА МИСИЯ ЕС О ЕС" - 15.11.2006

85. "МЕЖДУНАРОДНО СЛУЖЕНИЕ ПЛАНИНАТА МОРИЯ" - 30.11.2006
86. "АПОСТОЛСКА МИСИЯ ИДЕТЕ" - 25.1.2007
87. "ЦЪРКВА НА БОГА" - 07.2.2007
88. "ХРИСТИЯНСКИ МИСИОНЕРСКИ ЦЕНТЪР-ДАРОМ СТЕ ПРИЕЛИ ДАРОМ ДАВАЙТЕ" - 23.2.2007
89. "ЕВАНГЕЛСКА ЛУТЕРАНСКА ЦЪРКВА В БЪЛГАРИЯ" - 28.3.2007
90. "БЪЛГАРСКА ЕВАНГЕЛСКА ПРЕЗВИТЕРИАНСКА ЦЪРКВА" - 05.4.2007
91. "СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ" - 10.4.2007
92. "ЦЪРКВА НА ПЪЛНОТО ЕВАНГЕЛИЕ БЛАГАТА ВЕСТ" - 24.7.2007
93. "БЪЛГАРСКА ХРИСТИЯНСКА БАПТИСТКА ЦЪРКВА" - 21.8.2007
94. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА НОВА НАДЕЖДА" - 28.8.2007
95. "НЕЗАВИСИМА ХРИСТИЯНСКА ОБЩНОСТ" - 04.10.2007
96. "АПОСТОЛСКА СЪБОРНА ЦЪРКВА-ИСТИННО ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА" - 22.1.2008
97. "ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА ПЪТЯТ ИСТИНАТА И ЖИВОТА" - 10.3.2008
98. "СВОБОДНА ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА" - 11.3.2008
99. "ЕВАНГЕЛСКА БИБЛЕЙСКА ХАРИЗМАТИЧНА ЦЪРКВА БОЖИЙ ДОМ" - 19.3.2008

**Списъкът е бил публикуван на интернет-страницата ЦПНРД:*

http://www.infocultbg.org/index.php?option=com_content&task=view&id=61&Itemid=2

Когато обаче се погледне доктриналният профил на регистрираните вероизповедания, се установява, че това не са религиозни общности с нови учения, а по скоро отделили се групи, които запазват доктриналната идентичност на по-голямата религиозна общност, от която произлизат. В повечето случаи причините за излизането от по-големите религиозни общности и създаването на самостоятелно и независимо вероизповедание са от административен характер. Не рядко деленията са и след личностни конфликти.

Най-често регистрацията е продиктувана от желанието на някои от тях да се откъснат от попечителството и контрола на централното ръководство на вероизповеданието, от което произлизат. На второ място, много често заявление за нова регистрация подават религиозни общности от отделен регион или град. Такъв е случаят с регистрираните от СГС вероизповедания „Добрата църква в Сливен” и „Църквата в Сливен”, които са петдесетни протестантски общности, чието седалище е в гр. Сливен, без местни поделения в страната. Общият брой и на двете вероизповедания не надхвърля 100-150 души. Подобен е случаят и с „Християнска църква - Божия сила”, чието седалище е в гр. Елин Пелин, „Християнска евангелска църква – Шалом” в гр. Ловеч, „Християнска църква – Сион” в гр. Ст. Загора и др.

„Религиозен бриколаж”- така нарича доц. Мария Серафимова от ЮЗУ Благоевград съвременното християнство.

Най-новият хит на петдесетната сцена е появата на т.н. „Християнски центрове“. Християнски център София; Християнски център Прелом, Християнски център Антиохия, Християнски център Агапе; и т.н. Само ако познаваме лидерите можем да проследим дали са произлезли от Петдесетна или от Божия църква.

ПОЯВА И РАЗВИТИЕ НА ПРОТЕСТАНТСКИТЕ ДЕНОМИНАЦИИ.

Никоя от протестантските деноминации не се е появила изведнъж и от нищото, и макар че този курс не е исторически, просто няма как да минем без още малко история.

Някои богослови съвсем некоректно казват, че християнството е разделено на Католическа църква, Православна църква, Протестантска църква.

Всъщност няма „*Протестантска църква*“ в този смисъл, а протестантството е разделено на повече от 4000 различни деноминации с доста разичаващи се религиозни вярвания и практики. Тези различия са обясними до голяма степен с различния исторически път, която всяка от тези деноминации е извървяла и от степента на желанието и да следва Библията като единствен верски авторитет.

Така че, „*протестантство*“ като нещо обединено и монолитно просто не съществува.

Протестантите са около 800 млн. според статистиките, най-вече живеещи в САЩ, Скандинавските страни, Германия, Средна Европа и вече разпръснато и във всички страни на света.

Обикновено организационно самостоятелни, църквите се обединяват много условно в някакви съюзи, според течението, към което се придържат. Петдесетни съюзи, баптиски съюзи и т.н.

Зараждането на протестантството е свързано с Реформацията, поставена от Мартин Лютер/1483-1546/, доктор по богословие във Витенбергския университет, августински монах. През 1517г. той заковава върху вратата на църквата във Витенберг известните 95 тезиса, с което се обявява против злоупотребите в Католическата църква предимно с индулгенциите. Лютер няма никакво намерение да скъсва с Католическата църква, но нещата се развиват до там, че през 1520г. той изгаря публично папската була, с която е отлъчен от църквата. Протестът му е подет от почти цяла Германия-аристокрация, селячество, други духовници и се стига до тръгването им по самостоятелен път в християнството.

Протестантското мислене приема, че Реформацията е връщане върху основите на първоначалното християнство.

Лютеровата реформация в Германия е последвана от половинчата и козметична реформация в Англия и от доста радикална реформация в Швейцария.

Отделилите се от Католическата църква общности оформят четирите ранни направления в протестантството, от които после се роят всички останали деноминации, и ние ще се опитаме да скицираме този процес, доколкото ни е възможно.

Лютеранство, Анабаптизъм, Калвинизъм, Англиканство

Лютеранството.

То смята Библията за единствен извор на вярата и отрича т.н. „Свещено Предание“ като верови източник. Sola Skriptura.

Спасението на вярващите зависи само от личната им вяра и не е свързано с делата им. Отречена е ролята на църквата и духовенството в ролята им на посредници между хората и Бога. Лютеранството премахва иконите и почитта към светиите, но запазва олтаря, кръста и свещите. Целибатът също е премахнат. Отдава се голямо значение на проповедта и пеенето на религиозни химни. Обредеността е сведена само до кръщение и Причастие. Лютеранството държи на държавната власт, като и вмениява правото да определя вярата на поданиците и да пази обществото от фанатици и сектанти. Какъвто владетелят-такава и религията.

От решаващо значение за развитието на Реформацията в Германия е преводът на Библията, който М. Лютер прави. Сам равнява делото си на делото на братята Кирил и Методий.

От Германия Лютеранството се пренася в Швеция, Дания, Холандия, Финландия, Исландия, САЩ. Днес в Лютеранският съюз членуват около 70 млн. вярващи.

Анабаптизъм.

Това учение е разпространявано в Германия от Томас Мюнцер/1489-1525/. Важен момент е кръщението на възрастни. Той обаче стига до големи крайности, като дори отхвърля Библията и признава за ръководство в живота единствено разумът. Според него, вярващите трябва да са обединени в свободни църкви, в които няма никаква власт, никаква йерархия и всеки е свободен да проповядва. Мюнцер организира няколко стихийни селски въстания, при които е убит. Неговият последовател, холандецът Йоан Лахденски успява да завземе властта в гр. Мюнстер и го обявява за новия Йерусалим, а себе си за цар на Сион. Проповядвал равенство и общност на всичко, дори и на жените.

Анабаптизъм, но вече в много по-умерена форма прониква в Холандия, Швейцария, Чехия и Англия. От него произлиза менонитството. Менонитски общини съществуват и днес в Германия, САЩ, Канада, и наброяват над 1 млн. последователи. Амишите в стремежа си да се запазят вярата на бащите си и да се предпазят от света отричат всичко ново и водят средновековен стил на живот. Без електричество, без автомобили и телефони.

Калвинизъм

Води началото си от дейността на своя знаменит основоположник, Жан Калвин/1509-1564/. Калвин най-вече е известен със своето фаталистично учение за предопределението, че съдбата на хората е решена от Бога още преди раждането им. Вярващият обаче, макар да не знае своята съдба, с дейността си и с успехите в личния си живот може да докаже, че е „*божи избраник*“. По късно големия социолог Макс Вебер ще установи, че именно този протестантски подтик да създаваш, да постигаш, да инвестираш, представлява „*Духът на капитализма*“, превърнал точно Западна Европа и САЩ в индустриална суперсила.

Калвинизмът отвърля не само иконите, но и одеждите не свещеннослужителя, органа, литургията. Богослужението е сведено само до четене и тълкуване на Библията и пеене на химни. До голяма степен отхвърля мистичното чувство. Презвитерите ръководят църквата, но те са избрани от миряните в тази църква.

Когато Калвин поеме властта над Женева през 1536г. и я управлява 4 години, той, в името на „*опазване на нравствеността*“, подлага на жесток религиозен терор, в някои отношения по-строг от католическия, жителите на града. Светската музика, празници, танци и забави са забранени. На пасторите е вменено задължението да следят членовете на своите църкви.

Да споменем и Цвингли/1481-1531/ от Цюрих, който даже изпреварва Лютер в антикатолическите си прояви. Цвингли говори за свободата на съвестта, но е склонен да постави човешкия разум на Божието слово.

Лютер и Клавин са в конфликт и никога не стигат да оеднакви разбирания по повечето от верските въпроси.

Въпреки изстъпленията, можем да кажем че при Швейцарската Реформация извискванията на Светото Писание са приложени в много голяма степен в обществения живот на страната, отколкото при лутераните.

Последавателите на Калвин и Цвингли разнасят своята версия на протестантството в Германия, Холандия, Чехия, Полша. Във Франция калвинизмът е приет от хугенотите. В Англия и САЩ калвинизмът се развива като пуританство.

[Type text]

Пуританството се разделя на две направления-презвитариани /те са представители на едрата буржоазия/ и конгрешанство /те са представители на по-бедните слоеве на обществото/.

От конгрешаните по късно се отделят баптистите и квакерите.

Англиканство

Англиканството става държавна религия на Англия. То се появява в резултат на конфликта през 16в. между крал Хенри VIII Тюдор и папата, който не му позволява да се разведе и ожени повторно. Но на практика протестантските идеи са внедрени в католическата църква на Англия от кралица Елисавета/1558-1603/. Реформата е половинчата, много от католическите схващания са запазени. Църквата остава посредник между хората и Бога, йерархията е важна, епископите се назначават от краля. Но пък духовниците могат да се женят. Богослужението е на английски език, а кралят е глава на църквата. Около 60 милиона последователи имат днес.

През 1988г. англиканската църква взе решение, че и жени могат да получават свещенически сан. Това доведе до скандали и много техни свещеници се върнаха в католицизма.

Така че, въпреки че Мартин Лютер започва Реформацията, много малко от учението му може да бъде намерено днес в протестантството, много повече се среща мисленето на Калвин, Цвингли, Мюнцер, Уесли.

В резултат на тези противоречия по късно се отделят и големите течения на методистите, адвентистите, петдесетниците и други по-малки деноминации.

Същевременно, след Френската революция християнството бива все по-ожесточено бомбадирано от секуларните процеси. Няма да говорим за Атеизъм, за Висшата критика срещу Библията, за приносът към либералното възприемане на Библията на Тюбингската протестантска школа/Давид Щраус-1808-1874г./, която започва да твърди, че към евангелските разкази са прибавени и различни митологични моменти.

Кавка е разликата между „Либералното“ и „Консервативното“ богословие?- Дискусия.

Но нека бъдем по-последователни.

Баптизъм.

Баптизмът е наследник от една страна на *анабаптизма*,/макар че днес повечето баптисти бурно отричат това/ (който пък се е отлял в движението на *менонитите/Амиши*/, и от друга страна представлява нов и друг етап на развитие на принципите на *конгрегационализма*. Той обаче става най-актовното протестантско движение в света.

За основател се счита Джон Смит (1565-1612), който бил конгрегационалист, но под менонитско влияние. През 1609 г. той се кръстил във вода заедно с други съмишленици, и с това сложил началото на съвременния баптизъм.

Първата баптистка църква била основана в Англия през 1612 г. В нея практикували кръщение чрез *поръсване* и изповядвали арминиянската доктрина (Арминий за разлика от Калвин учел, че човек е наследил Адамовия грях, и поради това се намира под осъждане, но че човек е в състояние да участва в спасението си чрез своята свободна воля, и т.н.). Това е времето на прочутия Джон Бънян (1628-1688), чиито творения "*ПЪТЕШЕСТВЕНИКЪТ*" и "*ДУХОВНАТА ВОЙНА*" са между най-четените християнски книги след Библията.

Вече през 1638 г. баптистите под ръководството на *Джон Спилсбъри* започват да извършват кръщението чрез *потапяне*, с което се разграничават от конгрегацианите.

През 1835 г. Йохан Онкен пренася баптизма в Германия, който оттам се разпространява и в цяла Европа.

XIX-XX в. е време на съживление в баптистките църкви и разрастването им. Тогава в Англия живее и проповядва знаменитият Чарлз Спържън (1834-1892).

През 1905 г. е основан *Световния баптистки алианс*, който трябва да защитава интересите на баптистите по света. През същата година бил проведен и първият конгрес на Световния баптистки алианс.

Баптисткият проповедник Били Грейъм е най-известния и успешен евангелизатор в света днес, вече много възрастен.

До 1980 г. баптистите наброяват около 40 млн в света.

Основни моменти в учението на баптизма: кръщаване само на новородени хора - условие за членство в Църквата, потребност от мисионерска дейност, Господната вечеря е достъпна за всички новородени хора, Библията е правило за вяра и за живот.

Квакери.

"Квакери" = "*треперящите*". Движението на квакерите се зародило в Англия по време на Гражданската война през XVII в.

[Type text]

Основател - Джордж Фокс (1624-1691), пламенен проповедник, преследван жестоко от англиканската църква. Неговите последователи нарекли себе си "приятели".

В 1660 г. квакерите подали петиция до краля за отказ от военна служба. Те са известни като борци срещу робството в САЩ. Те не полагат клетва пред съда.

И днес те са известни с усърдна милосърдна и добродетелна дейност.

Те държат *доктрината за Вътрешното просветление*, според която Святият Дух дава просветление и познание за Бога и извън Библията, в която те приличат на монтанистите. Библията, според квакерите е второстепенно правило за вярата. Квакерите нямат професионални служители. Те отхвърлят тайнствата.

Моравски братя.

Движението на "Моравските братя" е оставило дълбоки следи в европейското протестанство. Основател - граф Николай фон Цицендорф (1700-1760), роден в Дрезден. Защитник на преследваните заради религиозните им убеждения в Моравия и Бохемия. Предоставил им собственото си имение в Хернхут на разположение. Така била образувана самостоятелна община на комунален принцип - цветуща в стопанско и духовно отношение.

В 1742 г. Моравската църква получава официално признание.

Йерархията ѝ е тристепенна: дякон, старейшина и епископ.

Основни верски моменти:

- * водното кръщение не е свързано с определена възраст,
- * Св. Писание - основа за живота на християнина,
- * Човек се присъединява към Църквата доброволно,
- * Християнинът трябва да бъде активно и лично посветен на Христос.

Моравските братя издигнали в особен *култ раните на Христос*, наричайки ги "мила Канара", и във връзка с това те са създали химнология с повече от 2000 песни.

Моравските братя са отдадени на мисионерството. Сам Цинцендорф мисионерствал сред индианците в Северна Америка. Кристиан Давид - сред ескимосите в Гренландия.

Техните идеи са оказали силно влияние върху музиката на Бах и Хендел. Ян Амос Коменски е техен свещеник, издава книгата "*Великата дидактика*".

[Type text]

До 1980 г. Моравските братя по света наброяват повече от 400,000 души сред ескимосите, в джунглата, на о. Ява, в Индия, Южна и Северна Америка, Африка, Тибет и в повече от 40 страни.

Методизъм. Английското съживление.

Английското съживление е свързано с името на Джон Уесли (1703-1791). Историците признават, че английското съживление се равнява по важност с Френската революция и с Индустриалната революция. Някои изследователи смятат, че проповядването на Уесли спасява Англия от революция, като тази във Франция, провокирана до голяма степен от делото на Франсоа Волтер.

Методизмът е за Англиканската църква това, което пиетизмът е за Лутеранската.

През 1729 г. братята Джон и Чарлз Уесли основали пиетисткия кръжок, наричан *„Светия клуб“*. Те били наричани и *методисти*, заради редовните им молитвени навици и методичното изучаване на Библията.

През 1735-1737 г. Джон Уесли мисионерства в Сев. Америка, където преживява съживлението през 1766г., и животът му бил повлиян силно от Моравските братя.

На кораба се развилняла страшна морска буря. Всички били в ужас и паника. Само там едни-християни-моравски братя си пеели духовни химни невъзмутими. Уесли не се стръпял и отишел при тях за да ги запита:

„Не се ли страхувате?“

Те казали:

„-Не!“

А защо:

„-Нашият живот е в Божиите ръце. Ние не се страхуваме от смъртта. Знаем, че винаги Бог е приготвил за нас нещо по-добро.“

Тогава Уесли се убедил, че макар да е тръгнал да проповядва на индианците, всъщност няма истинско доверие в Бога.

Завърнал се в Англия, той и последователите му преживяват мощно съживление - числото им нараства до 100 000 души. Сам Уесли пропътувал повече от 200 000 мили в проповядване Христос. Произнесъл е около 42 000 проповеди, и е написал около 200 книги. През 1739 г. той построява и църква в Бристол.

[Type text]

Уесли създава през 1746 г. собствена, методистка йерархия и самостоятелна църква, която е разделена на седем провинции в Англия. Вероучението ѝ е съставено от 25 пункта. Методистите изповядват Апостолския символ на вярата. Те имат две тайнства - Господна вечеря и водно кръщение, до което допускат и деца. Влиянието на Англиканската църква се вижда в епископалната форма на управление.

По-важните моменти в методисткото богословие с свързани с:

- * Акцент върху оправданието чрез вяра,
- * Новорождението представлява моментна опитност,
- * Абсолютното християнско съвършенство е възможно още в този живот,
- * Светостта е прогресивен процес.

Чарлз Уесли създава прекрасна химнология – повече от 600 песни.

През 1881 г. е основан Световният методистки събор (съюз), който има 4 централи, отговарящи за отделни райони в света, ръководени от епископ. Те назначават за всяка страна отговорен суперинтендент.

Методистите развиват усърдна благотворителна и мисионерска дейност.

До 1980 г. методистите наброяват около 60 млн в целия свят.

Конгрешанство.

"Конгрегационалисти" (от лат. congregation=община).

Конгрешанството започва като съживително движение сред средната английска класа (1790-1830). Те се стремят към пълно откъсване от англиканската църква, като смятали, че в църквата може да участват само новородени хора. Проповедниците акцентират на личното благочестие, на вярата в Христос и на благотворителна и социална дейност.

Джон Нютън (1725-1807) е един от първите конгрешански проповедници. След едно истинско обръщение той бил назначен за пастир в Олни. Той написва много прекрасни духовни химни. Плеяда учени конгрешани превръщат Кембриджкия университет в Университетски център на евангелските сили в Англия.

Много отрано конгрешаните развиват и усърдна социална и благотворителна дейност. Те имали влияние и върху правителството, посредством което успели да постигнат в колониите такова законодателство, което да защитава местното население. Неоспорима е например тяхната заслуга за разкриването на турските

[Type text]

жестокости по време на Априлското въстание от 1876 г., и за убеждаване на западното обществено мнение в правдивостта на българските искания за свобода и независимост. Повечето от социалните реформи през XVIII-XIX в. са прокарани благодарение на застъпничеството на евангелистите. През 1807 г. английският парламент забранява робството.

Конгрешаните първи въвеждат *неделните училища* през 1780 г.

Те основават през 1804 г. Британското Библейско дружество.

В книгата "*ПРАКТИЧНО ГЛЕДИЩЕ*" на Уйлям Уилбърфортс са изложени някои *основни верски моменти*:

- * Изкуплението в Христос е единствената възраждаща сила,
- * Оправданието е възможно само чрез вяра,
- * Библията трябва да се чете под просветлението от Духа,
- * Практичното благочестие служи на обществото.
- * Съборността е основен църковен принцип.

През 1891 г. е създаден Международен събор (съюз) на конгрешаните (конгрегационалистите), който обединява конгрешаните по света.

Други християнски деноминации и движения.

Адвентизъм.

"Адвентизъм" = лат. *adventus*, т.е. пришествие, очакване на пришествието.

Адвентизма заема достойно място в развитието на Протестантизма. За основател на адвентизма, в популярното неадвентно богословие и в социологията, се счита Уйлям Милер (1782), фермер, който усърдно изучава Библията. Изследването на вестта на пророческите книги *Даниил* и *Откровение на Йоан*, го убеждава, че Христос ще се завърне през 1843 г. Хиляди му повярвали, продали имуществата си и зачакали. Но... напразно. Тогава Милер и последователите му били изгонени от църквите.

[Type text]

Елена Г. Уайт (1827-1915) е същинския идеолог на адвентизма. Тя обяснява краха на Милер с *“неразбирането”* му, че Христос е дошъл, но не на земята, а е влязъл в Светая Светих на небесното светилище. Всъщност Хайръм Едсън прави това.

Има няколко адвентни деноминации (представитени са посредством поне шест самостоятелни разклонения), но повечето от тях поставят акцент върху:

- * идеите за важността на Закона в живота на християнина, като се опитват да съвместяват закона и благодатта.

- * Адвентистите празнуват съботата като седми ден (оттам и наименованието *“съботяни”*).

- * Между смъртта и възкресението мъртвите спят.

- * Нечестивите ще бъдат унищожени (ще престанат да съществуват).

Само деноминацията “Адвентисти от седмия ден” наброява около 16 млн. вярващи в целия свят, които са обединени в Генерална конференция със седалище Вашингтон.

Адвентистите развиват активна мисионерска дейност, имат свои училища, болници. Те са усърдни пацифисти и радатели за природосъобразен живот.

Армията на спасението.

Основател на Армията на спасението е Уилям Бут (1829-1912), английски методист, който провеждал огнени мисионерски походи с цел да достигне с Евангелието недостигнатите. Мисионерските походи се организирали на открито.

През 1865г. била проведена първата открита евангелизационна служба.

В 1878 г. Бут наименоува организацията си с името “Спасителна армия” с използване на военни отличителни знаци и звания: офицер, генерал и т.н.

Армията на спасението развива широка образователна и благотворителна дейност навсякъде по света, като снабдява социалните и религиозни нужди на хората. Особен акцент се поставя върху борбата срещу проституцията, алкохолизма и наркоманията.

Основа на вярата - Свещеното Писание.

- * вяра в Божието Троиединство,

- * в изкуплението чрез Христос,

[Type text]

- * в необходимостта от покаяние,
- * наблягат на увереността в спасението,
- * в нуждата от осветление,
- * вярва в последните събития според Библията.

Вместо водно кръщение се практикува представяне на децата за благословение.

Богослужението няма традиционна форма.

Днес Спасителната армия е достигнала 109 страни в света, като има повече от 3 млн. последователи.

Протестантските мисии.

XIX в. е наричан "Великото столетие на протестантската мисионерска дейност".

Протестантските мисии са породени от вълната на съживление сред пиетисти и методисти, сред англикани и баптисти и пр. Стремешът е да бъдат спечелени отделни души, а не цели държави.

Мисионерството е плод на редица мисионерски дружества.

Баптисткото мисионерско дружество изпраща в Индия Уилям Кери (1761-1834), бивш обущар, който владеел няколко езика. Той превежда Библията на местно наречие. Друг мисионер – Джордж Гренфел (1848-1906) занася благата вест в Африка.

През 1795 г. е основано Лондонското мисионерско конгрешанско дружество, която изпраща Дейвид Ливингстън в Африка. Именно той разширява географските познания за Централна Африка. Робърт Мофат (1795-1883) превежда Писанието на езика на най-големите племена на Южна Африка.

Шотландските *презвитериани* също основават Мисионерско дружество през 1799 г. Техните мисионери Пилкингтън (1865-1897) и Джордж Тъкър (1849-1914) обръщат Уганда към Християнството. Робърт Морисън (1782-1834) прави китайски превод на Библията. Адонирам Джъдсън (1788-1850) пък създава речник на бирмански и превежда Библията на този език.

През 1817 г. методистите основават *Уеслиевото мисионерско дружество*, чийто деятел Хъдзън Тейлър (1832-1905) евангелизира Китай.

Моравските братя също ревностно евангелизират в Африка.

В наши дни голяма част от Африка е опазена от исляма и е спечелена за Христос благодарение на мисионерските походи на харизматичния пастир Райнхард Бонке. /Божията вършачка!/

[Type text]

Страни като Англия, Германия, Швеция, Финландия, Швейцария, САЩ и др. имат стотици мисионери, пръснати из целия свят, за да благовестват Христос.

Само *петдесятните и харизматичните мисионерски дружества в Германия* имат, според една статистика на немското евангелско списание „Idea-Spektrum“ от 2006 г., повече от 8340 мисионери по света. Според друга статистика от 2001 г. само 2 % от населението на Земята все още не са били огласени от Христовото благовестие.

От друга страна, ако само една трета от населението на земята е християнско, тогава другите две трети от световното население представляват мисионерско поле.

Благодарение на мисионерите Християнството се превръща в глобална религия. Според статистика от 2004 г. на споменатото немско списание, числото на християните е достигнало 2,335 милиона по света, т.е., с неговите 32 % от населението на света Християнството е най-многобройната религия днес.

ВЪЗНИКВАНЕ, РАЗПРОСТРАНЕНИЕ И РАЗВИТИЕ НА ПРОТЕСТАНСТВОТО В БЪЛГАРИЯ.

Както *„историята на едно житно зърно е история на цялата жътва“*, така аз ще опитам чрез споменаването на само някои интересни факти, да пресъздам цялостната история на евангелизма в България.

Началото на евангелското дело у нас започва, според мен, през 1844 г., когато д-р Елиас Ригс проявява жив интерес към българите. Началото на протестантската активност в България е през 1857 г., когато у нас пристигат мисионерите д-р Уесли Претиман, д-р Алберт Лонг, д-р Сайръс Хамлин и американеца Чарлз Морз. Техните намерения били да подпомогнат православната църква в просвещаването на българския народ в истините на Св. Писание и приобщаването му към европейската култура, и в разпространение на Евангелието на български език. Обаче недоверието и фанатизмът на православното духовенство подтикнали мисионерите към създаване на самостоятелни църковни протестантски български общества.

Те не са имали никакви прозелитски намерения, а са били книжовници българолюбци.

Българите наричали от уважение д-р Ригс-Бай Илия, а д-р Лонг-Бай Лонго.

Те се надявали обаче на една широкомащабна българска Реформация-нещо, което не се случва.

Нека знаем, че промените, които наричаме Възраждане касаят културата, обществения живот, но по никакъв начин промяната не докосва и Православната църква. А след Освобождението традиционното българско *„неверие“* още повече се

засилва до степен на духовен упадък. А Православието не се бори срещу неверието и безбожието, а срещу другите и различните християни. Даже предстои повечето православни клирици да станат прогресивни марксисти. /Павел Игнатов, Проблеми на евангелизма, С.2006, ик."ЛИК"Стр.121/

Така, куриозен е случаят с преводача на Комунистическия Манифест на Маркс и Енгелс, Лазар Йовчев от Калофер, който по късно става монах и даже български екзарх, под името Йосиф I, за което пък по социалистическо време името му не се споменава в учебниците по история.

След като мисионерската работа се разширява, Конгрешанският и Методисткият борд решават да работят с конкретна уговорка– методистите – в Северна България, а конгрешаните – в Южна България.

Тази стратегия се оказва неудачна. Сблъсъкът на интереси е неизбежен. При основаването на първата методистка църква в София се стига дори и до съд между методисти и конгрешани.

Д-р Лонг и д-р Претиман се установяват първоначално в Шумен, а после в Търново, където откриват първите служби на български език. Постепенно се открояват три мисионерски центъра: Шумен, Търново и Тулча.

Д-р Сайръс Хамлин и Чарлз Морз работят в Южна България, където се обособяват също три мисионерски средища: Одрин, Стара Загора и Пловдив.

Кой е първия български протестант?

Смята се традиционно, че Гаврил Илиев Цветанов (1822-1909) е първият евангелист, а по-късно евангелски пастир в България, според Андрей С. Цанов, зам.редактор на в.Зорница и основател на Българското евангелско дружество. /Цанов, А.С. Българското евангелско дружество и евангелската литература.-В: Юбилеен сборник по случай петдесетгодишнината от започването на евангелската мисионерска дейност в България. Самоков. Еванг. Училищна печ./1909/ стр.32./

Кой е първия български протестант?

Мартин Лутер е виждал в борбата срещу триезичната догма на братята Кирил и Методий аналог на своята борба за Библия на немски език. А Лутер знаел за делото на братята Кирил и Методий от своя личен приятел, първия български протестант. Кой е първия български протестант? Чували ли сте за Димитър Мизиец? Това е една доста куриозна личност, за която православната история преднамерено и упорито мълчи, но информация се намира в руски и западни източници. Димитър Мизиец е българин, ерудит, роден около 1518г., той владее няколко езика, и е секретар на Вселенския патриарх ЙоасафII. Патриархът изпратил своя секретар и дякон във Витенберг, при М. Лутер за да проучи от първа ръка какво представлява протестантството, но за лош късмет на православието, Димитър Мизиец възприема

новото мислене и става убеден протестант. За това пише не само Павел Игнатов, но Джеймс Робертсън в книгата си "История на християнската църква" на стр.1057.

Димитър Мизиец е личност с такива мащаби, че се среща лично и води преговори с император Максимилиан II/1527-1576/ за военна помощ на Балканите в борбата с Османските турци. Димитър Мизиец е първият българин-протестант, но православната общественост не обича тази тема.

Първата евангелска църква в Южна България е основана в гр. Банско през 1871 г.

Първата методистка църква в Северна България е създадена в Търново, после в Свищов, Ловеч и др.

През 1871 г. в Самоков е отворено евангелско училище, което през 1926 г. прераства в Американски колеж. Същият се премества в София през 1928 г., а в Самоков е отворена през 1931 г. евангелска семинария. При всяка църква съществуват неделни училища за деца, и катехизически училища за възрастни. От 1896 до 1948 г. са провеждани и летни библийски училища. Създадени са и младежки християнски дружества, женски дружества и пр.

Първите протестанти развили голяма просветна дейност. Те издават брошури и книги с религиозно съдържание. Те издали за пръв път в. "*ЗОРНИЦА*".

През 1871 г. от печат излязла за пръв път Библията на новобългарски език - протестантско издание. Заслуга за това имали: д-р Лонг, д-р Ригс, писателят Константин Фотинов, Христодул Костович/бивш монах/, Сичан Николов и Петко Славейков. Екипът работи 12 години. Известният Петко Славейков всъщност не е преводач, а по-скоро стилист. Макр да е писател, журналист, краевед и общественик, той не знае древни езици. Днес тново се заражда спорът дали Славейковият превод е от древните библийски езици и Септуагинта, или от руски, по Кирило-методиевата версия, която, междудругото, е много сполучлива.

Един от преводачите е самият Петко Славейков, който е убеден, че по този начин е изиграл ролята на български Лутер, слагайки за база на новия книжовен език източния диалект, а Стоян Михайловски, който също взема участие в превода, твърди, че това е „най-грамотната книга, що имаме в езика си“.

Ето какво твърди Славейков за превода на Библията:

"Преводът на Библията тури край на езиковата безредица, на боричкането на разните наречия за първенство и установи литературния език. След появяването на Библията на бял свят заглъхват вече разприте между разните български говори и източнобългарският говор става общ език за всички ратници на мисълта и националното съзнание (...)

Куличев, Христо, Вестители на истината: История на евангелските църкви в България. Бълг. Библейско д-во, София. 1994

„Германците обичат да казват, че "Лютер, с превода на Свещеното Писание на говоримия език, е създал немския език", но не ще бъде пресилено, ако и ние кажем, че с превода на Библията на български език е бил установен и уточнен новият български език." (пак там:101).

Куличев, Хр. (ред.). 1994. Вестители на истината: История на евангелските църкви в България. Бълг. Библейско д-во, София.

Доколко Славейковия превод е протестантски е твърде дискуссионно. Всичките преводачи са православни. Нито един от преводачите не променил православно си вероизповедание нито се е оплакал, че върху него е упражнен някакъв натиск.

От самото начало на възникване на евангелските църкви в България и винаги след това Българската православна църква е имала към тях негативно отношение, което се е изразявало в гонения, клеветническа пропаганда, доноси срещу евангелисти, пречки за разширяване на влиянието им и пр.

През 1868г. в Панагюрище, на площада главния учител Васил Чолаков организира публично изгаряне на протестантски книги.

Отец Матей Преображенски пише за протестантските брошури следното: *"Който ги прочете с благоговение, той принася отрова на душата си. Ако си православен, прочети ги с цигара в ръка, а че после ги в огън изгори..."* /Павел Игнатов, Проблеми на евангелизма, С.2006, ик."ЛИК" Стр.34/

Авторът на пророчеството „Турция ке падне /през/1876г.", рилския монах Полиевкт, става протестант. Това е Петър Велянов. За това е жестоко пребит и заточен в манастира, от където го освобождава турската власт, за резил на православието.

В София и в Бургас евангелистите са заплашени с избиване с камъни.

До голяма степен нападките били предизвикани и от брошурите, в които американския мисионер Чарлз Морз злобно осмивал и нападал православието. А д-р Ригс-Бай Илия категорично бил против такъв подход.

Списание „Духовна обнова“ в бр.7 от 1925г. публикува сведения от Столкхолмския църковен събор:“

Най-интересното предложение бе направено от Софийския православен епископ Паисий и преведено на английски...Предложението било: американците да спрат да изпращат мисионери в България, да спрат да проповядват адвентизъм и баптизъм..." /Павел Игнатов, Проблеми на евангелизма, С.2006, ик."ЛИК" Стр.182/

Знаете ли, че др.Тодор Живков е бил евангелист?

По поръчение на БКП известно време той посещавал църквата в Ботевград и се стремил да стане „свой човек“, за да превърне църквата в място за младежки левичарски клуб. Сам го разказва в своите мемоари. /Павел Игнатов, Проблеми на евангелизма, С.2006, ик.“ЛИК” Стр.195, Живков, Т. Мемоари. София,2006, с.52-23/

През 1909 г. е учреден *Съюз на Обединените Евангелски църкви в България*, в който първоначално влизат Конгрешанската, Методистката и Баптистката, а през 1935 г. и Петдесятната църква. От 1898 г. до 1948 г. съществува т.н. *религиозен представител*, т.е. човек, който осъществява връзката между евангелските църкви от всички деноминации и Министерството на външните работи и Дирекцията по вероизповеданията.

Въпреки всички усилия на мисионерите обаче, евангелизмът продължава да бъде чужд и неразбиран от българите. Усилията са по-скоро разочароващи отколкото успешни.

След 1944 г. започва още-по трудно време за евангелистите в България. През 1948 г. са арестувани и по-късно осъдени като „*шпиони*“ много евангелски пастири, други са интернирани, глобявани. Процесите против протестантските пастори се провежда от 25 02. до 8 март 1949г. От 15-те обвиняеми четирима получават доживотна присъда, други четирима по 15 години, трима по 10г., един-6г., един 5г., и двама по 1г. Всички се признават за виновни в шпионаж в полза на западни разузнавателни служби.

Целта на комунистите е била да унищожат евангелизма в България и нищо по-малко. Средствата за това са били: уволнения, гонения, интернирвания, затвор, забрана на религиозното възпитание на децата и пр.

Плевенската методистка църква е превърната в Куклен театър, а Сливенската адвентна църква в Модна къща „Албена“.

Прави впечатление, че управляващите с удоволствие допускат публикации и книги насочени срещу неправославните християни. Критични студии срещу ученията на адвентистите и петдесятните излизат в големи тиражи през 1946г., 1951г. и 1959г.

Към 1989 г. в България има общо около 125 евангелски църкви, обслужвани от 125 пастири или проповедници. Вярващите се около 20 000 души, и още около 5000 са членове на нерегистрирани църкви.

През 1993 г. са възстановени ОБЕДИНЕНИ ЕВАНГЕЛСКИ ЦЪРКВИ, в който се включват: методисти, конгрешани, баптисти, петдесятни и Божията църква.

[Type text]

Обединени Евангелски църкви членуват в Световния Евангелски алианс. Методистката църква е член на Световния Съвет на църквите, а Петдесятната и Баптистката – на КЕК.

Понастоящем всички протестанти в България наброяват около 200 000 души. Регистрирани са около 1500 църкви с около 1100 пастири и проповедници.

Икуменизъм – движение за сближаване и обединяване на християнските църкви.

ЕДИНСТВО, НО НА КАКВА ЦЕНА?

Екуменизъм. Ние, адвентистите имаме алергия към тази дума. Но, защо, и дали нещата са толкова страшни и зловещи...

Желанието на Исус Христос да притежава една единна църква е безспорно.

Йоан 17:20-23

„ И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил...

И ние, адвентистите не сме против единството в християнството. Не сме против единството, но питаме-какво единство и на кава цена...

Можем да кажем, че

19^{то} столетие – Фокуса е върху мисията на християнството.

20^{то} столетие – Фокуса е върху християнското единство.

СТОЛЕТИЕ НА МИСИЯТА

Уилиам Кери е инструментът за основаване на баптисткото мисионско общество. Тъжно е, но Кери срещнал голяма опозиция. Когато се обърнал към събраните служители от Нортхямптън Баптист Асоциейшън през 1787 г. относно мисиите, Джон Риланд отвърнал: *„Сядай младежо. Ентусиазиран си! Когато Бог пожелае да обърне езичниците Той ще Го направи без да пита теб или мен."* Такъв укор само послужил като прищипване за Кери в усърдието му за мисиите. А бил един беден обущар. Той отива в Индия през 1792 г. Също през тази година той проповядва прочутата проповед: *"Очаквай велики неща от Бога. Предприемай велики неща за Бога."*

Появяват се и други мисионски общества и библейски общества.

1792 - Баптиско мисионско общество

1795 - Лондонско мисионско общество

1808 - Американско Библейско общество

1812 - Германско Библейско общество

1815 – Исландско Библейско общество

Столетие на мисионерите. Робърт Морисън (Китай), Адонирам Джудсън (Бирма), Джон Уйлямс (Южен Пасифик), Роберт Мофат (Африка), Хъдсън Тейлър (Китай) и други – изпратени за да проповядват Евангелието на езичниците.

През 18 век християнството е 23% от световното население, а през 19 век е 34%. Това е Мисионският век.

За съжаление, днес християните са все още около 1/3 от световното население – 20 век не бележи никакво развитие в евангелизирането на света.

Въпреки напредъка, през 19 век, се появява напрежение между мисионските общества. Обичайно явление става „краденето на овце“. Това поражда напрежение между църквите. Езичниците питат:

„Как става така, че вие служите на един и същи Бог, а сте толкова разделени?“

В резултат се явява екуменическото движение. То се явява с най-добри и благородни намерения. Въпросът на езичниците е представен на конференция през 1910 г. в Единбург:

„Как да евангелизираме, без да се караме и бием помежду си?“

В края на дискусията била приета резолюцията, целта на която била: *„...да засади във всяка не-Християнската нация една неразделена Църква на Христос.“* (В. В. Beach, *Ecumenism – Boon or Bane* [Washington, Отпечатано в Ревю енд хералд, 1974], 84).

Необходимо е единство, казват те, Исус Христос се е молел за това.

Заражда се екуменическото движение, но поради двете световни войни минават около 40 години, без то да се развие, без да се пръкне екуменическото бебе.

Първото Събрание в Амстердам, 1948 г. 351 делегата от 147 Протестантски църкви организира Световния Съвет на Църквите. ССЦ.

През 1948 г., в Женева – започва Световният съвет на църквите. Днес 340 църкви с над 600 млн. членове принадлежат на Световния съвет на църквите.

Няма повече крадене на овце, но и няма повече евангелизации. Днес вече почти няма евангелизиране на не-християни. Политически е неправилно в постмодерното време да се каже:

„-Вие грешите, трябва да се промените.“

Мисията сред езичниците е в пълен застой, що се отнася до християнската църква. В постмодернизма всички са прави, просто са различни. Всички ще отидат на небето, но по различен начин – всички религии водят до небето. Богочовешкият организъм в земния свят – Църквата, е Дървото на Живота с три основни клона: – Католицизъм, Православие и Протестантизъм. И с много, много клонки и листа... А някои постмодерни богослови разглеждат изобщо религиите като отделни клонки на едно спасително дърво. Това отношение съботира християнските мисии.

Все още има консервативни църкви като нашата, с мисия, но големите църкви почти нямат мисия.

През първите 12 години след 1948 г. само протестантски църкви са принадлежали към ССЦ.

През 1961 г. Ортодоксалната църква се присъединява към Световният съвет на църквите. Всъщност, то няма единна Православна църква, а отделните поместни църкви ту изпращат делегати на съборите на ССЦ, ту се отказват. Така я карат и де днес.

А Католическата църква, най-голямата, над 1 милиард, все още не е член. Има статут на наблюдател. Огромна е, и би могла да погълне ССЦ със всичките му комисии и комитети. Но католиците работят много ефективно на ниво национални съвети на църквите и мнението им ясно се чува.

ЦАСД има статут на наблюдател в ССЦ и в националните съвети и вземаме участие в дискусиите. Това си е една възможност да казваме какво мислим. И за сега внимателно сме изслушвани...

В това свое разглеждане за екуменизма аз няма да ви затрупвам с прекалено много дати и имена, а ще се опитам да погледна на нещата по отгоре...

През 1964 г. Католическата църква официално навлиза в екуменическият процес. Решението е взето на Вторият Ватикански събор. Приет е официален документ, че всички християни са Божии деца чрез кръщението.

Вторият Ватикански събор (1964) - *"Всички, които са били оправдани чрез вяра в кръщението са включени в Христос. Те, следователно, имат право да бъдат наречени Християни и е добра причина да бъдат приети като братя от децата на Католическата църква."* (А. Р. Flannery, *Documents of Vatican II* [Grand Rapids: Eerdmans, 1975], 455).

Православните и Протестантите са наречени „Отделените“ братя и сестри.

На 31 октомври 1983 г. – на денят на Реформацията, на Денят в който М. Лутер поставя 95-те тезиса се случва нещо странно. Папа Йоан Павел II проповядва в Лутеранска църква. С това посещение той показва, че наистина има предвид това, което е казал при коронацията си през 1978 г. Той казва:

„Разделението, което съществува, е истински скандал в християнския свят и трябва да бъде преодоляно.“

Екуменическата позиция на католическата църква е много проста: *„Отделените братя и сестри трябва да се върнат в Католическата църква.“*

Как?

Католическия учен Чарлс Бойер го казва в прав текст: *„Ние ще направим малки промени, но некатолиците ще трябва да приемат папското върховенство, Дева Мария, светиите и т.н.“*

Традиционната протестанска позиция – това е невъзможно!

Оттогава католиците уж признават, че завръщането в стадото на протестантските лидери не е приемлива възможност. Съгласяват се, че е достатъчно да бъде прието само папското върховенство.

Робърт Рунси, главният архиепископ на Кентърбъри, провежда аудиенция при Папата, и оттогава казва:

„За вселенската църква подновявам тази молба. Не биха ли могли всички християни да се върнат към онова първоначално единство, когато римският Папа е бил начело?“

Папа Йоан Павел 2 отговаря на 13 май 1995 г. в своята енциклика: **„ДА БЪДАТ ВСИЧКИ ЕДНО“**

„Всичко свързано с единството е свързано с върховенството. Убеден съм, че имам отговорност в това. Над всичко в признаването на всички аспирации в християнските общества и в молбата, която отправих, да се търси път. Но ще бъде отворен към нова ситуация.“

Йоан Павел 2 през 1982 посети ССЦ в Женева, но Католическата църква вероятно никога няма да стане член на този съвет – защото е много голяма и ще доминира.

Шведски лютерански епископ Бертил Уеркстром казва:

„Протестантското движение никога не е възнамерявало да предизвика разделение в християнството. То беше само за реформа. Дошло е време да кажем, че анатемите вече не са валидни.“

През 1994 г. Паул Кроуч, основател на Trinity Broadcasting Network, цитиран в книгата на Дейв Хънт *„Жената, която яздеше звяра“* казва: *„Основното в нашата теология е същото. Затова казвам на критиците: Махнете се в името на Исус. Ние искаме да бъдем заедно.“*

През 1991 г. за първи път в историята Папата провежда богослужение с двама лутерански духовници в катедралата св. Петър в Рим.

Все повече църкви се съгласяват, че върховенството на папата е полезно за християнското единство.

Всъщност, като че ли и Католическата църква е готова да преразгледа някои свои въпроси (плод на вековни спорове) между Изтока и Запада и да ги приеме като *„частни богословски мнения“* . Въпроси като : Апостолското Кредо , добавката *„Filioque“* , и ред други; и да се опита да се възвръща към древната църковна практика. Мисли се по най - важната част : *„Възможно ли е общо причастяване между тези християни ?“*. Стига се до извода , че обединението е възможно само ако се преодолеят тези стъпки който споменахме.

Относно догмата за *„ Главенство и Непогрешимост на папата“* Католическата църква трудно би се разделила от това. Когато християните от *„ Източният обряд “* респ. *„ Православните “* повдигнат въпроса за *„ Pontifex Maksimus “* или върховенството на папата, католическите богослови *„ скачат “* като опарени и веднага заявяват, че римимският първойерарх е *„ Господстващ “* . Разбира се, това мнение отново поражда спорове и Източно - Православните църкви се оттеглят от диалога и пасле пак се връщат. В дух на любов, християнският свят засега признава първенството на римския епископ по чест *„ Primus Inter Pares “* или *„Първ всред равни“*, но не и по политическа власт или безгреховност. Казват, че римският епископ е наследник на ап.Петър , но римският епископ няма право да *„ господства“*.

Някои от големите православни ръководители обаче вече са склонни да признаят, че папата е издигнат малко над другите християнски водачи. Мнение и на Вселенския и на новия руски патриарх.

Все отбор юнаци!

Относно обединението, някои православно богослови тръгват по една много интересна пътечка. Те отричат разделението. Скарали се двама шури владици през 1054г., тяхна си работа, но църквата си е една. Няма решение на вселенски събор за разделение. То от тогава и не е имало вселенски събори. Но, щом няма разделение-

няма и нужда да се извиняват един на друг и да се помиряват...Иначе, никой не би пожертвал своята гордост да се поклони на другите.

Когато папата беше в България епископ Николай искаше да заключи храма „Света неделя“ в София, да не би папата-„еретик“ да влезе и да го оскверни.../Попадна ми тази картина. Нищо лично нямам против митрополит Николай./

БПЦ обаче започна да дава ясни сигнали, че се връща в лоното на майката-блудница –Римската църква! Силно затоплените отношения в резултат на икуменическото движение за световно религиозно обединение, дават плод във все повече съвместни мероприятия, служби и литургии!

На снимката: Православен свещеник извършва водосвет на събрание на Ватиканския орден на рицарите Тамплиери у нас. Следващият „осветен“, който ще бъде ударен по челото с китката, е не кой да е, а евродепутатът Слави Бинев! Браво, Слави, знаеш как да напредваш по високите етажи на властта! Първо при масоните, после при Тамплиерите, след това ударен по челото с росна китка светена вода от БПЦ, и накрая... евродепутат!

Единство? Да. Но на каква цена?

Истината бива жертвана на олтара на езичеството. Тези тенденции са много смущаващи за нас-адвентистите. Ние сме последователни протестанти!

Защо днес говорим за екуменизма?

През 1885 г. Елън Уайт пише, в Свидетелства т. 5, 451: *„Когато Протестантизмът протегне ръка над бездната, за да се хване за католицизма, когато се хване със спиритизма, тогава под влияние на това тройно единство нашата страна ще отхвърли конституцията и ще подпомага католическите измами. Тогава ще знаем, че краят е наближил.“*

Това е написано много преди появата на екуменизма. Тогава екуменическата идея е била далеч в бъдещето. Протестантските пастори са били яростни противници на католицизма. Всяка година на специален празник тържествено е бивало изгаряно чучелото на папата.

Елън Уайт пише: *„Когато (а не „ако“!) протестантизмът протегне ръка над бездната...“* Първата част на това пророчество се е изпълнила, затова имам увереността, че и втората ще се изпълни. И днес имаме това изпълнение пред очите си.

Откровение 13:1-5 – *„И видях звяр, който излизаше от морето...“*

Този звяр е Римокатолическата църква.

Откровение 13:11,12 – *„И видях друг звяр,..Той упражняваше всичката власт на първия звяр в неговото присъствие, и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла.“*

Два символични звяра, които се подкрепят един друг. Първият – папският Рим, вторият – протестантска Америка. Не говорим за отделните вярващи в Католическата църква, а за институцията. Хората идват и си отиват, институцията остава. Не говорим за отделните папи, нито за обикновените вярващи – Бог има Своите хора във всички църкви.

Така че, по някое време Америка ще каже на целия свят да се поклонят на папството.

Поклонение не значи да паднеш на колене. Добре го казва в древността пророк Самуил.

1 Царе 15:22 – *„...послушанието е по-добро от жертвата и покорството — от тлъстината на овни.“*

Не означава, че хората и църквите ще паднат пред Папството, а че ще се покоряват на това, което то казва.

През 1888 г. Елън Уайт пише във Великата борба, 361стр:

"Чрез двете големи заблуди - безсмъртието на душата и светостта на неделния ден, Сатана ще подчини народа на измамите си. Докато първата заблуда е основа на спиритизма, втората изразява съгласие с Рим. Протестантите от Съединените щати ще бъдат първите, които ще прострат ръце над пропастта да сграбчат ръката на спиритизма; ще се протегнат над бездната, за да се хванат за римската мощ. И под влиянието на този троен съюз страната ще последва Рим в погазване на правата на съвестта."

През 1994 г. големия протестантски лидер Пат Робъртсън и кардинал О'Конър подписаха споразумение между евангелски протестанти и Римо-католици. Пат Робъртсън беше кандидат-президент, а О'Конър –католически кардинал на Америка.

Вестниците писаха: *„Християни вестят нова ера“, „Католици прегръщат евангелисти..."*

През 1995 г. излезе книгата *„Евангелисти и католици заедно в обща мисия“*, написана от протестант и католик. Четем на стр. 108 – *„Европейските католици и протестанти се съгласиха, че времето на неразбирателство е към края си.“*

Какво ли би казал днес Мартин Лутер и хилядите, дали живота си за принципите на Реформацията? ... Ако можеше да види как се гаврят с името и делото му, още повече, че се използва именно годишнината от светлината, която е получил във връзка с оправданието чрез вяра! Преди няколко века реформаторите са направили

всичко възможно, за да скъсат отношенията си с Римокатолическата църква. Сега, колкото и невероятно да изглежда, протестантите искат на всяка цена да застанат под крилото на Ватикана!

Единство? Да! Но на каква цена?

Реформацията е премахната и обявена за грешка.

През 1996 г., кардинал Ралф Риид казва: *„Бъдещето на американската политика лежи в прогресиращия съюз между евангелисти и римо-католици. Едно нещо, което ги обединява, е въпросът за абортите – и двете групи са силно против абортите, и католици, и консервативни протестанти. Те могат да си сътрудничат при общи проблеми и да поддържат кандидати при избори. Така те могат да решат изхода на почти които и да било избори в нацията.“*

Пророчеството казва: **Откровение 13:14,15** *„И мамеше земните жители чрез знаменията, които му се даде да извърши пред звяра, като казваше на земните жители да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оживя. И му се даде да даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра.“*

Образът на звяра е единство между църква и държава, за да се налагат религиозни закони.

Могъщата в миналото в САЩ „Християнската коалиция“ си е направо умряла днес. Основателят Джери Фоул почина преди няколко години/2007г./ и оттогава почти нищо не е казано от Християнската коалиция. Но има друга организация, която я замества – „Моралното мнозинство“. Много активно движение от 90-те години.

42 големи църкви се събират в Атланта, Джорджия и основават сдружението *„Църквите заедно за Общото добро на обществото.“* Днес това е борбата против абортите и моралния срыв. Пат Робъртсън, телевизионен евангелизатор, беше кандидат за президент през 1987г. казва, че Америка е останала толкова дълго най-великата страна, защото е пазела Божиите заповеди. Но откакто молитвата е забранена в училищата, Америка търпи военни загуби, един президент е убит, друг подава оставка, страната е потънала в дългове... *„Американските деца са жертва на марихуана, хероин, халюцигенни, лепило, алкохол, извънбрачен секс, културата на попмузиката, разрушаваща разума им, на окултни и хиндиустки свещеници и на епидемии и болести. Само завръщането при Бога може да спаси нацията“.*

„Моралното мнозинство“ днес е ангажирано с борбата против абортите и моралния срыв.. Утре това може да бъде и борбата за един всеобщ неписан закон, защо не. Бъдещето ще го разкрие.

Единство – да, но на каква цена?

Първо. Ние почти нямаме вече мисия сред езичниците, защото всички религии водят към Бога. Спасение само чрез Христос – това е изоставено. Католиците също вече не твърдят, че без църквата няма спасение, това си е отишло.

Второ. Истината бива пожертвана на олтара на единството.

Трето. Реформацията постепенно бива смалявана до грешка.

Известни са редовните икуменически събирания между доста религии. Но през 2000 г. е станало нещо от изключителна важност. И последствията от него ни засягат пряко. Говоря за Екуменическата сбирка доминирана от папа Йоан Павел 2 през 2000г. присъствали представители на повече от 2000 вероизповедания.

На този събор се изявиха толкова много детайли, потвърждаващи настъпването на последните събития в земната история, колкото в някои други моменти не се е случвало. От една страна протестантите доказаха своето пълно отстъпление, като не само се поклониха на папата и му поднесоха подаръци, но се отрекоха дори от Господ Исус Христос, на Когото твърдяха, че единствено трябва да се отдава поклонение. Чуюнд Кيونг, Председател на протестантизма в Корея към Световния съвет на църквите заяви: *"Ние се уморихме да изповядваме стандартния Исус. Оставете този Исус в покой. На нас е необходим универсален Исус. И, в края на краищата, Исус от Назарет е бил доста млад, за да Го приемем на сериозно. Буда е умрял на 85 и заслужава повече доверие като Месия!"*

Можете ли да повярвате? Председател на протестантите в една страна да казва, че Исус не заслужава доверие, но за сметка на това Буда има право на такова! Разбирате ли? Протестантите не само се отказват от протестантството, и се опитват да влязат под крилото на Католическата църква, но на практика напълно се отказват от Господ Исус Христос! Ако това не е важно за вярващите, едва ли може да се намери по-стряскаща новина! Но и самият *"Наместник"* не каза нищо, за да защити Този, на Чие то място твърди, че е поставен! Какво показва всичко това? Единствено, че и *"майката"* и *"дъщерите"* са от един сой – блудници!

"...и цялата земя учудена отиде след звяра..."

Ние сме от един отбор, но никой не знае това!

Още по-невероятно беше "допълнението"- на този събор присъстваха какви ли не религиозни лидери: мюсюлмански, будистки и т.н. В една невероятна процесия всички, с подаръци в ръце, отидоха и се поклониха пред Йоан Павел Втори! Означаваше ли нещо това отдаване на почит? Да, Божието слово го казва категорично:

Откр. 13:3. „И видях една от главите му като че ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя учудена отиде след звяра и поклониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра“

Цялата земя! Не една или две деноминации, а всички!

ЕГВ - *"Как Римокатолическата сила ще изчисти себе си от обвиненията в идолопоклонство ние не можем да видим. И това е религия към която протестанти поглеждат с такова желание. Те си мислят за евентуално обединение и че Католицизма ще се промени. Но Рим никога не се променя. Папата има претенции за непогрешимост. Протестантизмът е този, който ще се промени. Възприемането на либерални идеи ще бъде мястото, към което католицизма ще се прикачи. "Библията, само Библията е основата на нашата вяра" беше вика на Протестантизма по времето на Лютер, докато католиците винаги викат: "Отците, обичая, традицията."* (Ревю енд Хералд, 1 юни, 1886 г. параграф 12)

Едва ли овчарите и мъдреците от Изтока са направили такова пишно поклонение пред новородения Месия, каквото направиха тези над 2000 лидери и едва ли даровете за Исус могат да се сравнят с даренията, които бяха дадени на Неговия "Наместник"!

Папата е утвърден единодушно като главен лидер на планетата.

Да, колкото и да е странно и неочаквано, това стана още през 2000 година. Присъстващите религиозни лидери (не само от християнски деноминации) бяха единодушни кой трябва да стои начело на света. Будисти, мюсюлмани, юдеи и всички останали религии не изпитваха никакво съмнение в ролята на Ватикана. Католическата църква беше "майката" и съвсем естествено те, като нейни дъщери, трябваше да ѝ отдадат дължимото.

Мнозина биха възразили, че между католицизма и мюсюлманите няма нищо общо, но това не отговаря на реалността. Въпреки малкото данни, които могат да се намерят, те, както и сходството между двете религии, показват, взаимовръзката.

Още повече вероятно биха били възраженията относно връзката между католицизма и юдаизма. По-логично би било да се счита, че юдеите са създали католиците, отколкото обратното.

Но се пропуска един факт. Ние не живеем преди времето на първите християни, а в края на времето. Този юдаизъм, който в момента съществува, не е същият, който е бил преди Първото идване на Месия, а държавата, която сега се нарича Израел, е съмнително по чия инициатива е създадена. Според плана на Албърт Пайк появата на еврейската държава е крайно необходимо, за да се изпълни идването на Новия световен ред. Поради това е създадена страната Израел, която в последните дни на земната история да стане център на сблъсък между евреи и араби, който е възможно да прерасне в Трета световна война.

При този световен хаос ще бъде постигнат девизът *"Ред от хаоса"*, като бъде наложен Новият световен ред с едно правителство и една религия. Ето защо би било невероятно юдаизмът в днешния си вид да не е рожба на Ватикана. А доказателствата са прекалено очевидни, за да бъдат пренебрегнати. Дори честите посещения на израелски премиери, президенти и равини напоследък в Рим говорят за тях.

За пред хората се говори за едно сближаване на религиите в името на мира, защото досега човечеството не е разбирало, че Бог е един и е воювало в Негово име. Но въобще не се обяснява, че не може този бог да е Живият Бог, защото би трябвало Съзателят да не знае какво говори. Например не може хем да учи, че мъртвите са в гробовете, хем да твърди, че има прераждане, хем да заявяват, че душите отиват в Небето, хем да ги пращат в *"Авраамовото лоно"*.

Различията са толкова невероятни, че дори едно дете би могло да ги види, ако не бъде обременено с фалшиви учения. И тези поборници за мир между народите всъщност се борят съзнателно (защото това си личи от поздравите между тях!) за замяна на истинския Бог с лъжлив и за поклонението на света пред Сатана! Естествено е, че за да се стигне до това положение, е необходимо да бъдат отстранени тези, които биха могли (но за съжаление малко го правят!) да кажат истината и да събудят човечеството от летаргичния сън. Поради тази причина Йоан Павел II заяви пред религиозните лидери:

"Всички будистки монаси, гуру, юдеи, мюсюлмани и целият протестантски свят, всички вие сте длъжни да се обедините против християнските фундаменталисти, които застават срещу майката-църква!"

Необходимо ли е по-голямо доказателство, че католицизмът е автор на всичките днешни религии? Ако не е вярно, значи Йоан Павел Втори не е бил в час...

Един възможен наш проблем: Ние проповядваме Отк. 13гл. за двата звяра, има го по нашите сайтове в Интернет и другите могат да го видят. Това понякога поражда враждебни към нас чувства. Казваме, че обичаме, християните, но отхвърляме църквите им, с които те се отъждествяват. Те не ни разбират...

Нашият подход наистина може да попречи на някои, но и да помогне на други наистина да разберат нашите позиции и да се обърнат. Макар, че това наистина може да създаде проблеми, ЗАВ е насочена към хората, които се намират в структурите на Вавилон. Например преди няколко години имахме Рождествена евангелизация в един град. Търговище. Проповядвах на тема „*Коледа или Рождество*“. Говорих за нещата, които стават сега – Папството, протестантизмът, Православието. Особено наблегнах на езическите практики в Православието, макар че знаех, че може да прозвучи обидно на някой. Едно семейство бяха много впечатлени от това, което казах за Православието. Не бяха отблъснати, а заинтересовани от това, което казах за църквата. Трябва да представим нашата вест по възможно най-печелившия, позитивен начин. Но без да скриваме вестта. Не винаги е лесно.

Паралелна на ССЦ екуменическа дейност извършва екуменическата общност в Тезе.

Екатерина Вълова – е организатор на пътувания на млади хора до монашеската общност в Тезе, Франция. Лагерът има за цел да обедини хора от трите клона на християнството – православие, католицизъм и протестантство.

Тезе е общност, която се намира в Централна Франция, в областта Бургундия. Това е място, на което се организират срещи на католици, православни и протестанти. Основател на общността в Тезе е брат Роже. Той използва като основа стиха в Библията, който казва, че Бог е любов. Исква да покаже на хората, че Бог е любов не само на думи, но и на дело, по всякакъв начин. След Втората световна война Роже започва да събира и обединява млади хора около себе си. Наскоро бе убит от някаква ненормална жена, докато си съм осведомен, и бе наследен от брат Алоис.

Какво е днес Тезе? Това не е течение или църква, или нещо, което можеш да започнеш в страната си. Това е място, на което можеш да прекараш една седмица – има програма, молитви, дискусии и много други неща, които могат да се правят. Всъщност идеята е хората да се приемат такива, каквито са, да се опознаят, защото в повечето случаи разпри възникват от това, че не се познават достатъчно добре и не винаги осъзнават мотивите, които седят зад определено поведение. Обсъжда се това, което обединява всички християни – вярата ни в Исус и това, че ние сме посланици на Божия мир и Неговата любов на Земята. Обсъждат се много практични насоки за това, как ние можем да бъдем такива посланици на Земята. Събират се 8-10 000 младежи от цял свят на една сямана.

Има малки параклиси за католици и православни, където хората могат да се оттеглят и да се помолят насаме. Тезе е място за тишина и размисъл. Те твърдят, че не желаят да променят вярата на хората, а да направят католика по-добър католик, баптиста по-добър баптист и т.н.

През първите месеци на новото си служение, придружен от няколко други братя, Брат Алоис посещава: Папа Бенедикт XVI, Негово Всесветейшество, Архиепископът на Константинопол и Вселенски Патриарх Вартоломей I, Световния Съвет на Църквите в Порто Алегре (Бразилия), Московския Патриарх и Патриарх на Цяла Русия Алексей II, и Кентърбърийския Архиепископ. Брат Алоис казва:

„С тези посещения бих искал да покажа, че с братята ревностно търсим дълбока връзка със всички Християни. В Тезе бихме искали да допринесем за задълбочаването на тази връзка, която вече съществува между всички, които са били кръстени в Христос.“

Но, ние не сме против другите религии!

Не сме съгласни да речем с екстремизъм от сорта на Тери Джоунс.

Американският пастор Тери Джоунс, който скандализира света с решимостта си да запали Корана на годишнината от атентатите на 11 септември, сега обяви намерението си да се кандидатира за президентските избори в САЩ през 2012 г. Програмата на 59-годишния пастор, който е основал и ръководи малка църква във Флорида, е озаглавена *"Вдигни се на крак, Америка!"*.

"Ал Кайда" използва плановете на пастор Тери Джоунс като инструмент за вербуване, предупреди днес и американският президент Барак Обама, като прикани Джоунс да се откаже от намерението си, предизвикало остри реакции в цял свят и на най-високо равнище. Накрая той се отказа от идеята си под натиск от президента Барака Обама и други световни лидери.

Заключение:

Истинското Християнско единство произхожда от горе. Това е създадено от Бога духовно единство, не външна организация или единство, създадено от грешен човек.

Д. Карсон казва: *„Единството не се постига чрез споразумение за обща основа, а чрез придържане към Библейското учение.“*

(D. A. Carson, *The Gospel of John* [Grand Rapids: Eerdmans, 1991], 568).

Големите световни политици гледат с огромна надежда на екуменизма. Идеята им е да се постигне обединението на всички Християнски църкви в една всемирна религиозна общност, прераснала също и в Обединение на всички религии и

религиозни хора в името на мира и безопасността на човечеството и новият световен ред. А иначе няма една единна истина и нека всеки си вярва каквото иска.

В тази връзка, по инициатива на Ватикана на 7. 12. 1965г. едновременно в Рим и в Цариград е отменена взаимно наложената през 1054г. анатема между Римокатолическата и Православната църква. Днес преговорите между католици и православни стават ежедневие, но без никакви очевидни резултати.

Имам чувството, че напоследък ССЦ буксува. Има екуменизъм на лидерите, но членовете им не са засегнати. А православните идват само да им покажат какво означава автентично християнство, те нищо не променят. Православните свещеници са най-негъвкавите хора. Не отстъпват и на един сантиметър – те винаги са правите, имат истината. Но има голям подем сред харизматиците.

Ние, адвентистите казваме:

Единство "по вавилонски" Не, благодарим!!!

Битие 11: 4.

„И казаха: Елате, да си съградим град, даже кула, чийто връх да стига до небето; и да си спечелим име, да не би да се разпръснем по лицето на цялата земя.“

От друга страна, Адвентната Църква няма нито правото, нито желанието да „очерня“ и да „обвинява“ другите църкви, а само се стреми да насочи погледът им към истините на Библията, които според нас, те пренебрегват. И ние сме загрижени, да не би това пренебрегване да се окаже фатално. Можем да се молим за тях, Бог да им отвори очите за някои от истините на Божието Слово. Но да сме внимателни, да не би да кажем на някого: *„Хей Вавилонец!“*

Някои хора развиват цели апокалиптични конспиративни сценарии. Не бива да изравняваме значението на вестниците със значението на пророчествата. Разните конспиративни теории са много възпламеняващи, но нека да търсим по-добри опции!

Като че ли влиянието на САЩ върху религиозните процеси в света през последните години намалява. Но, ако пророчествата на Откровение са апокалиптични, то временните лъкатушения на политиката са без значение и САЩ скоро ще зареве убедително като двурог звяр.

Смятам, също, че езическите нации и ислямските народи няма да станат християни, но те ще последват лидерите на католическата църква и САЩ в едно неделно законодателство по икономически, политически или други причини.

Бог да ни благослови да стоим в истините на Библията, дори и ако това е свързано с трудности и опасности. Обещана ни е подкрепата на Светия Дух. Амин!

Католическа църква

Няма да се занимаваме с история на католическата църква, а само ще маркираме някои любопитни моменти.

След 16в. католическата църква започва системно да изпраща мисионери и по нашите земи. Най-големи успехи те имат в Никополско, Свищовско и Пловдивско. Католическите свещеници носят една нова духовна и общочовешка култура, дотолкова, че пр.Иван Шишманов твърди, че те донасят *„едно възраждане още преди Паисий“*. /Бончо Асенов, Религиите и сектите в България, С. 1988, стр.125/

Католическата църква има свои организирани структури в България от 1565г.

Българите-католици, организирани от епископ Петър Парчевич, вдигат през 1688г. Чипровското въстание, което е първият организиран опит за отхвърляне на Турското робство, като идеята е да предизвикат сблъсък между западните държави и Турция.

През 1761г., знаете ли, францисканският монах Блазиус Клайнер пише първата българска история,.....Преди Паисий.

Според патриарх Кирил Освобождението заварва католиците в България с около 20 000 вярващи, 77 свещеници, 31 църкви. Униатите са около 9000, имат 8 църкви и 32 свещеника.

След освобождението за разитието на католическото влияние довежда афинитета на княз Фердинанд към католицизма, довел междодругото и до брака на цар Борис през 1930г. с принцесата от Италия Джована Савойска, бъдещата царица Йоана.

Католическата църква в България укрепва духовно и организационно през 20-те и 30-те, подпомогната и от апостолическия посланик-нунции, кардинал Анджело Ронкали/1881-1963/, който по-късно, през 1958г. е избран за папа Йоан XXIII.

Йоан XXIII е папа само 5г. но той инициира и организира провеждането на Ватикано2, съборът, който освежава и превръща католическата църква в модерна църква.

Той издейства големи помощи от Ватикана за строеж на католически храмове в България и се надява сватбата на цар Борис да доведе до отваряне на България за католицизма, но преобладаващо православия български народ остава незаинтересован, а Православната църква враждебна на всяка католическа активност. А през този период православието е официална религия./Търновска конституция/

По време на тоталитаризма Католическата църква е подложена на жестоки и системни гонения от страна на комунистическата власт, в които загиват епископи и

свещеници, мнозина прекарват дълги години в лагерите и затворите, закрити са болници и училища, конфискувани са католическите имоти. Кореспонденцията и с Ватикана е забранена, както и каквато и да е социална дейност. През 1952г. са организирани поредица от съдебни процеси, обвинения в шпионаж в полза на Италия, САЩ и др., има смъртни присъди.

Четирима получават смъртни присъди чрез разстрел, двама са осъдени на по 20г., шестима на по 15г., двама на по 14г., деветима на по 10г. и т.н. Смъртните присъди са изпълнени.

За своята мъченическа смърт (1952г.) епископ Евгений Босилков бе провъзгласен през 1998г. за първия български „Блажен“.

Междувременно, през 70-те г. има очевидно размразяване на отношенията, Тодор Живков посещава Ватикана, следва тържествено честване на празника на св.св.Кирил и Методий в Рим през 1976г., съвместни проекти по работа с архивите и т.н. Интесено, е че въпреки откровената си антикомунистическа ориентация, радио „Ватикана“, с редактор и говорител Георги Елдъров, много внимателно се пази от каквито и да е антибългарски нападки.

Същевременно Българското правителство разрешава за Ватикана да заминат специализанти. Един от тези специализанти е и сегашният апостолически екзарх епископ Христо Прошков.

Интересни бяха събитията около т.н *„Българска следа“*, според която турския терорист Ахмед Агджа е стрелял срещу папата, по поръчка на българските тайни служби.

Издават вестници *„Енорийски глас“*, *„Истина“*, списание *„Гласът на църквата“* и др.

Католическата църква в България е изразител на другия клон на християнството - Римокатолицизма. Под административното управление на това регистрирано вероизповедание са католиците от западен обряд и от източен обряд (униати). Тя притежава 72 храма в страната и около 70 000 вярващи.

Католическата църква в България има два обряда: латински /две епархии: Софийско-Пловдивска и Русенско-Никополска/ и източен /екзархат, обхващащ цялата страна със седалище София/.

Те са обединени в Епископска конференция, в която участват епископите на трите епархии. Председател на конференцията е епископ Христо Прошков, Апостолически екзарх.

Католическата църква с източен обред в България съществува от 1860г.

Днес положението на Католическата църква в България не е кой-знае колко цветущо. Въпреки свободата и реституцията. Броят на членовете и свещениците им намалява, а имотите им се рушът. Но пък в София построиха невероятна катедрала.

[Type text]

Според Бончо Асенов, към 1989г. в страната има около 30 000 католици от западен обряд и около 10 000 униати. Свещеници-около 40, всички на преклонна възраст.

Официалните статистики показват обаче около 90 000 католици. Обичайните проблеми на статистиката. Броят католическите села като брой жители.

Католическата църква е единна и в света и в България. Те имат интересен подход към различномилещите. Щом някои с нещо не са съгласни, не им скубят брадите, а им казват:-не напускайте църквата, а си основете орден. От вас се иска само формално да признавате папата и църквата, а иначе си вярвайте и правете каквото на практика искате, това са ордени.

В България разделението на католици от западен и източен обряд е по-скоро условно и касае само начинът на извършване на богослуженията. Униатите го извършват по славянски обред, доста копиращ православието. Но униатите празнуват и много от празниците на западните католици. На униатските свещеници също е забранено да се женят.

Нека знаем за католическата църква:

Папата е избран пожизнено измежду кардиналите на тяхното общо събрание/конклав/.

Папата ръководи политическата, икономическата и религиозната дейност на държавата Ватикана чрез система от учреждения, т.н. Римска курия. Тя включва три ръководни органа-Държавен секретариат, Съвет на кардиналите, и различните конгрегации.

Държавният секретар е нещо като министър-председател.

Важните конгрегации са за доктрината на вярата, за тайнствата, за източните църкви, за разпространение на вярата и др.

Ватикана има около 165 кардинали и около 4000 епископи и около 400 000 свещеници, освен 188 000 монаси и около 1 млн. монахини.

Ватиканът поддържа дипломатически отношения с повечето държави в света.

Неговите представители се делят на три категории:

Визитатор-действа само в рамките на определения му от Св.Престол мандат.

Делегат- той е постоянен представител на папата в дадена католическа общност, но не е дипломат.

Нунций-представява папата пред държавния глава на съответната държава. Ако нунций е апостолически, това означава че той представлява папата и пред католическата общност в тази държава.

Ватиканът има изключително силно влияние в страните с преобладаващо католическо население не само чрез църквата, но и чрез десетките други прокатолически и парацърковни организации. Учебни и медицински заведения, политически, профсъюзни, женски, благотворителни и други организации. Множество Медии-около 1500 вестници и списания на 50 езика, мощни телевизионни и радиостанции.

Мисля си, че тези наводнили Източна Европа испаноезични сериали-сапунки, които са толкова католически, са спонсирани от католическата църква. Докато православни филми няма, и хората, особено жените, вече знаят много повече за католическите празници, отколкото за православните.

Прави впечатление колко безпроблемно католически празници навлизат в изконно православни територии. Дядо Коледа измести тотално славянския православен дядо Мраз. Свети Валентин измести Трифон Зарезан. Все Светии се празнува вече и у нас, без и да подозират хората колко окултизъм има в Хелуин.

Няма да говоря за ватиканската банка, нито за това, че хитлеристите са завещали всичко нагабено от цяла Европа на ватиканската банка.

Основни католически догмати:

Главенство и незаблудимост на папата по въпросите на вярата, нравствеността и църковната дисциплина./ex cathedra/

Светия Дух изхожда не само от Отец, но и от Бог Син/Filioque/.

Свърхдлъжностните заслуги на светиите пред Бога са една съкровищница, с които може да се разпорежда църквата, респективно папата.

Опощението на греховете може да се извършва и чрез индулгенции.

Учение за чистилището, където душите на праведните се пречистват, преди да отидат в рай. Безусловно прощаване на греховете няма – за всеки грях човек трябва да изтърпи известно наказание.

Според догмат от 1854г. Мария е зачената и родена без грях.

Католиците не правят разлика между канонични и неканонични книги в Стария Завет и смятат всичките за боговдъхновени. В някои случаи католиците признават Свещеното Предание за по-висш и по-подробен източник на християнската вяра от Св. Писание.

Канонически особености:

Целибат за целия клир.

Развода е забранен дори и при прелюбодеяство.

Кръстният знак. При православните е с три пръста-триединство, а двата свити указват божествено-човешката природа на Исус Христос. При католиците са събрани и петте пръста, а движението на ръката е от лявата към дясната горна част на гърдите.

Католическата църква смята, че тайнството е действено, щом бъде извършено, независимо дали човека има вяра. Например последното, предсмъртно помазване. Или кръщението на малки деца.

В католическите храмове, освен икони и стенописи има и виражи/картини от цветно стъкло/ и скулптурни фигури.

При тях е много силно изразен култа към Пресветата Дева Мария, освен основната молитва „Отче наш“ те имат още една важна молитва-„Аве Мария“, която се отправя към Дева Мария, Божията майка, новата Ева-Съизкупителка на човешкия род и „Майка на всички човеци“.

Някои богослови правят смислова връзка между римокатолическото богословие и ап.Петър, протестантството и ап.Павел и православното и ап.Йоан. Колкото и условно да е това сравнение, то може да ни помогне да видим водещите тенденции в католическото мислене-авторитарност и здрава ръка в църковните дела и практичност, реализъм в християнския живот.

Каква е разликата между един патриарх и един папа?-Дискусия.

Ватикано2 признава протестантите за „отделили се братя“ т.е. вече не са еретици и сектанти. Православието все още не е направило подобна крачка.

Освен това бива съкратено времетраенето на литургията/за да е тя по-приятна на посетителите/, латинския език е премахнат, а на отделните национални църкви е позволено да служат на съвременен роден език, повишени са изискванията към качествата и подготовката на свещениците, както и към качеството на проповедническата дейност във всичките и аспекти.

/Наскоро папа Бенедикт XVI разреши службите на латински език (от които църквата се отказа след събора Ватикан II, 1970 г.) , за свещениците и вярващите./

Разрешена е употребата на различни музикални инструменти и е насърчавано създаването на всевъзможни младежки формации и младежки прояви.

[Type text]

Православието, напротив, още повече се затваря и усложнява и не желае по никакъв начин да се осъвременява!

Но, нека знаем, нито Ватикано 1, нито Ватикано 2 прави каквито и да е доктринални отстъпки.

За достиженията на „пътуваният папа“, „папата дипломат“, „човекът, който събори комунизма“ просто няма смисъл да ви говоря, вие сте по-осведомени и от мен. Йоан Павел 2 направи католицизма най-приятната и предпочитана религия на земята.

Знакови фигури, като Джордж Буш младши и Тони Блеер решават да станат католици.

Ватикана: Само Римокатолическата църква представлява християнството в пълна степен

11.07.2007

Ватикана заяви, че само римокатолическата църква представлява християнството в пълна степен, предадоха световните агенции, цитирани от БТА.

"Христос основа на земята само една църква, която е представена в пълна степен само от католическата църква, ръководена от приемника на апостол Петър" /т.е.папата/, се казва в публикуван вчера документ от 16 страници на Конгрегацията за доктрината на вярата.

Ватикана признава, че в други църкви, в частност в православната, "присъстват елементи на святост и истинност", но у тях има и сериозни "рани" /дефекти/ най-вече, защото не признават "ръководния статут на Петър". Според документа "раната" е още по-дълбока сред протестантските деноминации, за които нямало причина изобщо да бъдат наричани "църкви".

Екуменическият съвет на църквите /ЕСЦ/, в който влизат над 300 християнски общности разкритикува твърдението на Ватикана, че само католическата църква е истинската Христова църква.

"Всяка църква е католическа", се казва в изявление на Съвета, в което понятието "католическа" църква се използва в смисъл на "универсална" църква. "Всяка църква изпълнява католицизма си, когато е в общение с другите църкви", добави заместник-генералният секретар на ЕСЦ Джордж Лемопулос.

Екуменическият съвет на църквите е със седалище в Женева и обединява 347 протестантски, православни, англикански и други църкви, представляващи 560

милиона християни в над 110 държави. Римокатолическата църква не е член на ЕСЦ.

Посетих католическата църква в София през 2009г. Невероятно приятна обстановка, макар че часовникът на камбанарията не работеше, но пък камбаните мелодично биеха преди месата. Деца, млади, пълен салон, но пейките са поставени така, че да се напълнят и да стигнат. Около 250 човека. Всичко е бяло, чисто, просторно, красивите стъклени виражи и високия таван създават чувство на лека мистичност. Хората се усмихват и си говорят тихичко.

Излязоха 4 деца в бели дрехи и свещеник в зелени одежди.

Имат изповед на греховете- три пъти се удрят с юмрук в гърдите и казват „Грешни сме, Господи прости“, а от галерията мелодично пее хор.

Молитва- много литературно издържана-чете я свещеника. Казва: „-Господ да бъде с вас“, а те отговарят:“-И с твоя дух!”

Четене на текстове от децата Исая 53гл,. Яков-вяра без дела е мъртва...

Излиза на амвона, казва *”Това е слово Господно”* и целува Библията. Свещеника започна проповедта с въпроса:“-Кой е днес Христос?”

За нас-идеалните католици нещата са сравнително ясни....Няма какво да се очудваме на Петър, ние сме същите, бягаме и мислим само как да се измъкнем по-лесно.

Днес вземи кръста си... *„Вяра без дела...”* Яков Истинска проповед изнесе, макар че одеждите го ограничават много... Изправяха се хората и направиха *„Изповед на вярата”* *„Вярваме в светата троица... Вярваме в светото евангелие..., Вярваме в Исус Христос, Който пак ще дойде... Това за около 3-4м.*

След това дете чете молтва: Нуждите..., за папа Бенедикт 16, хората с власт да не владеят, а да служат, болните-да разберът смисъла на болката в християнството, за различни имена-за здраве, за починалите б.и с., за това ние от тази евхаристична общност да станем истински Божии приятели...

„-Послушай ни Боже...”-казват тържествено...

Пее хор от галерията-химни, *„Свят, Свят... Осаанна във висините....”*

Следва молитва на колене върху дъските, а свещеника е коленичил с вдигнати ръце.

„Освети тези дарове за да станат тяло и кръв на Нашия Господ...”

Чете текста от евангелието с чаша в ръка. Звънят камбани.Той вдига чашата тържествено нагоре, звънят звънчета...

„Това е тайната на вярата...Твоята смърт и възкресение възвестяваме и заявяваме, че очакваме твоето завръщане...”

Изяжда го тържествено, после всички чинно се нареждат в редичка и свещеника им слага бисквитка в устата. Не му целуват ръката. Те сядат и се молят тихо, хорът пее, а той отпива от чашата.

В края свещеника казва: *„Помирете се взаимно“* и всички усмохнати се ръкуват и се прегръщат, а хорът пее... Мен никой не ме прегърна...

Часовникът на кулата не работеше.

Всичко траеше точно 45м. И бе едно много зрелищно и приятно преживяване.

Мария – пророк, светица и застъпница?

Римляни 13:11

„И това вършете, като знаете времето, а именно, че е дошъл часът да се събудим от сън; защото нашето спасение е по-близо сега, отколкото когато повярвахме.“

Темата за дева Мария и за нашето отношение към Дева Мария е една от най-събуждащите в християнството.

През 1854г. папа Пий IX прогласил догмата за непорочното зачатие на Мария.

„Най-блаженната дева Мария беше от първия момент на нейното зачатие, запазена от всички петна на първородния грях.“(Катехизис на католическата църква, 152)

„Мария се е родила незасегната от греха. Оформена от Св. Дух и като ново създание. Мария останала свободна от всеки личен грях през целия си живот.“(Катехизис на католическата църква, 152)

Тоест, родена безгрешно и останала безгрешна. Това ни се вижда толкова прекалено...

ЯВЯВАНИЯТА НА МАРИЯ

4 години по-късно, на 11.02.1858 – едно 14-годишно момиче Бернадет Собиру, нейната сестра и тяхна приятелка се опитвали да преминат едно плитко ручейче във Лурд, Франция.

Там където водата минавала, имало пещера. Две от момичетата минали ручея, но по-късно Бернадет пише: *„Отидох малко по-нагоре, за да видя дали мога да премина без да се*

събуя... когато започнах да се събувам чух шум. Обърнах се и видях, че дърветата не помръдват. Продължих да се събувам и чух същия шум. Погледнах към пещерата. Видях дама облечена в бяло, с жълта роза на всеки крак с цвета на манистата на молитвената броеница.

Потърках очи.... пъхнах ръка в джоба си и напипах молитвената броеница. Искях да се прекръстя, но не можех да вдигна ръка. Видението се прекръсти, тогава ръката ми се разтрепери. Опитах се да се прекръстя и успях. Казах си молитвата по броеницата. Видението прекара манистата от броеницата през пръстите си, но устните ѝ не помръдваха. След това изведнъж изчезна."

Между 11 февруари и -16 юни 1858г. – жената в бяло се явила 18 пъти на Бернадет и разкрила, че тя е „непорочното зачатие“.

На историята се погледнало от католиците с голямо доверие. Днес там има манастир.

По време на 19-тото видение и било казано да разкопае земята до пещерата. Открила извор. По-късно един сляп каменоделец измил очите си във водата на този извор и докладвал, че слепотата му е излекувана. По време на последното видение 16 юни много хора се събрали до пещерата. Днес над 3 милиона болни и инвалиди посещават мястото всяка година. Докладват се хиляди изцеления в резултат на пиенето и миенето. Пещерата е претрупана от патерици на хора, които са си тръгнали здрави.

Самата Бернадет става монахиня през 1876 г., но година по-късно умира от туберкулоза. През 1925г. е обявена за блажена през 1927г. е канонизирана. Това е във Лурд, Франция. Днес е света Бернадет.

Фатима в Португалия е място за поклонение подобно на [Лурд](#), което се посещава и от болни с надеждата да бъдат изцерени. На [13 май 1917](#) година Дева Мария се явява на трите деца на един местен овчар, Лусия дош Сантош, Жасинта и Франсиско Марто, наскоро полето. Тя им казва, че трябва да се връщат на това място на всяко 13-о число на месеца. Децата се разбрали да запазят в тайна срещата с Божията майка, но Жасинта нарушила споразумението и на 13 юли мястото било посетено от неколцина любопитни хора, които искали да се убедят със собствените си очи в истиността на детския разказ. През следващите месеци числото на хората, които приемали с насмешка разказа, се увеличавал все повече и повече, докато Божията майка не оповестила, че на 13 октомври ще се случи чудо. На уречения ден хиляди станали свидетели на "Слънчевото чудо". Хората могли без проблем да наблюдават слънцето, което наподобявало сребърен диск и се въртяло като огнено кълбо. А присъстват над 70 000 човека, които очакват чудото, което Дева Мария е обещала да направи. Изливащият се цял ден дъжд над множеството изведнъж спира, а тежките дъждовни облаци правят път на съвсем тънки сребристи облачета, които прикриват Слънцето така, че 70-те хиляди присъстващи да могат спокойно и без опасност за

[Type text]

здравето си да гледат към него. И когато всички очи са вперени в слънчевия диск, чудото изведнъж се случва – Слънцето започва да мени цвета си и да се върти досущ като огнено кълбо, докато най-накрая сякаш пада от небето към земята и изчезва.

На 13 май 1930 г. епископът на Леириа обявил явлението за истинско и било разрешено официалното почитане на явлението на Дева Мария във Фатима.

По време на третото появяване на 13 юли на трите деца били завещани трите тайни на Фатима. През 1941 година Лусия, една от трите деца и единственото, което по това време било още живо (другите две станали жертви на испанския грип), записала първата и втората, а през 1944 и третата. Първите две тайни били дадени директно за публикуване, а третата била изпратена на папата с условието да не бъде публикувана преди 1960 година. Папа Йоан XXIII решил да не публикува третата тайна на Фатима.

Някои отнасят съдържанието на тайната към покушението срещу папа Йоан Павел II на 13 май 1981г., което е извършено в деня на първото появяване на Дева Мария. При един от разговорите си с папа Йоан Павел II, атентаторът Мехмет Али Агджа се позовава на явлението от Фатима. Самият Йоан Павел II е посещавал Фатима 3 пъти. Там на 13 май 2000 г. той обявява Жасинта и Франсиско Марто за блажени.

Междодругото, Фатима се е казвала дъщеря на основоположника на исляма Мохамед от неговата първа съпруга Хадиджа. И това е една от причините мюсюлманите много да уважават дева Мария.

I. ЯВЯВАНИЯТА НА МАРИЯ

Още от 16-ти век се докладва за явявания на Мария. От тогава до 1900 година не по-малко от 10 места докладват за явявания.

През 20-ти век имаме доклади от над 60 места.

Книгата *„Гръмотевицата на справедливостта“* - написана от двама католици, разказва за това.

Понастоящем се докладва за стотици явявания на Мария. В Босна или Хърватска в Междугорие, Мария е казала, че ще се появи ако е нужно във всяко домакинство. Представила се е за Кралицата на всички пророци.

В книгата пише нещо много важно: *„Точно както Мария предшестваше първото пришествие на Христос, Триединството е отредило тя да предшествва и Второто пришествие.“*

На 8.12.1990г. Мария заявява пред един католически свещеник *„Бях подканена от Светата Троица да стана майка на Второто пришествие. И от тук е моята майчина задача да подготвя земята и църквата.“*

Ние като адвентисти, които прогласяваме Второто пришествие, днес говорим по-малко за това отколкото католическата църква, чрез явяванията на Мария. Всеки път Мария напомня на слушателите си за II пришествие.

През 1991г. Мария се явява на 6 тинейджъри в Междугорие, Босна. Тя обещава да даде на всеки по 10 тайни за бъдещите събития. Когато и шестимата получили всички тайни, Мария престанала да се явява пред тях ежедневно.

От началото на явяванията през 1991г. милиони хора от света посетили Междугорие. Повечето от вестите на Мария са просто призив за завръщане при Бога. Някои са типично католически.

„Мили деца и днес искам да ви кажа, аз съм с вас в тези дни, в които сатана иска да разруши всичко, което аз и моя син изграждаме.“

Всеки трябва да се изповядва, особено през първата събота на месеца. Ежемесечните изповеди ще бъдат лекарството за църквата на запад.

Молете се на Исус. Аз съм Негова майка, ще помогна, ще се моля заедно с вас. Всяка вечер рецитирайте молитвата. Нека молитвената броеница бъде винаги в ръката ви като знак за сатана, че вие ми принадлежите. Днес ви каня да се молите за душите в чистилището.“

Католическата Църква призна явления на Дева Мария в САЩ

На 9 декември 2010г., Дейвид Рикън, епископ на Грийн Бей, оповести признаване на явленията на Дева Мария в Чемпиън, Уисконсин, САЩ, през 1859 г. пред Адел Брайз, която по-късно става монахиня.

Светилището на Дева Мария, което се намира в северната част на САЩ, близо до Мичиганското езеро, е отдавна любимо място за поклонение. Документирани са както телесни изцеления, така и обръщания. Също оцеляването на църквата при огнената стихия през 1871 г. се смята от местните католици за чудо.

Дева Мария се явява през 1859 г. на 29-годишната Адел Брайз, която била пристигнала преди четири години със семейството си от Белгия. Момичето било загубило едното си око още в родината си, не било много образовано, но било благочестиво и дало обещание да постъпи в католически орден. Девата се явила три пъти на младата жена, чийто изповедник и поръчал да попита при третото явяване: *„В името на Бога, коя сте Вие и какво искате от мен?“*

Прекрасното създание отговорило: *„Аз съм царицата на небето, която се моли за обръщането на грешниците, бих искала и ти да се молиш за това. Днес сутринта ти прие Светото Причастие и това е добре. Но трябва да правиш много повече. Направи*

цялостна изповед и пожертвай Причастието за обръщането на грешниците. Ако те не се обърнат и покаят, моят син ще трябва да ги накаже."

След това попитала Адел: *"Защо си губиш времето, докато твоите другари работят в лозето на сина ми?"*

Младата жена попитала плачейки какво още може да направи. Отговорът бил: *"Събери децата от това диво място и ги научи какво трябва да знаят, за да бъдат спасени... Научи ги на катехизиса, научи ги да се прекръстват, научи ги как да приемат тайнствата. Това е, което искам от теб. Върви, не бой се. Аз ще ти помагам."*

Адел Брайз останала вярна на поставената и задача до своята смърт през 1896 година. И при лошо време изминавала огромни разстояния пеш, за да преподава катехизис на децата и да помага на грешниците. Скоро към нея се присъединили и други млади жени. Адел основала францискански светски институт и пансион за девойки, които ръководила.

II. МАРИЯ И ЕВАНГЕЛИЕТО

Държа да заявя, че ние, християните –протестанти нямаме нищо против Дева Мария и дълбоко я уважаваме като майка на Исус Христос.

Лука 2:4-7 – *"И тъй, отиде и Йосиф от Галилея, от града Назарет, в Юдея, в Давидовия град, който се нарича Витлеем, (понеже той беше от дома и рода Давидов), за да се запише с Мария, която беше сгодена за него и беше непразна. И когато бяха там, навършиха се дните - да роди. И роди първородния си Син, пови Го, и положи Го в ясли, защото нямаше място за тях в странноприемницата."*

В четирите евангелия Мария е представена най-вече като майка на Исус. Нейната роля в спасението е майчината. И е била много добра майка.

Лука 1:28

"И като дойде ангелът при нея, рече: Здравей благодатна! Господ е с тебе, [благословена си ти между жените]."

Лука 1:42

"[Елисавета] като извика със силен глас рече: Благословена си ти между жените, и благословен е плодът на твоята утроба!"

Лука 1:46-48

*„И Мария каза: Величае душата ми Господа,
и зарадва се духът ми в Господа, Спасителя мой,*

*Защото погледна милостиво на ниското положение на слугинята си; и ето, отсега ще ме
ублажават всичките родове.”*

Мария е представена като блаженна. Извън разказите за бебешките години на Исус, Мария е спомената само в няколко случая в евангелията. И там където се явява, акцентът е винаги върху божие то водачество на Исус, а не върху нейното.

Лука 2:51

*„И Той слезе с тях, и дойде в Назарет, и там им се покоряваше. А майка Му спазваше
всички тия думи в сърцето си.”*

Йоан 2:5

„Майка Му казва на слугите: Каквото ви рече, сторете.”

Йоан 19:26, 27

*„А Иисус, като видя майка Си и ученика, когото любеше, който стоеше наблизо, каза
на майка Си: Жено, ето твойт син!
После каза на ученика: Ето твоята майка! И от онзи час ученикът я прибра в своя дом.”*

В подножието на кръста тя приема новата си роля като майка на Йоан.

В евангелието тя наистина заема едно почетно място, но нито Библията нито историята оправдават култа към нея.

Никъде, в евангелията никъде, не намираме нито дума за това, че Мария е останала цял живот девица, че Йосиф е бил възрастен вдовец, който освен Исус не е имал други деца с Мария, че с нея не е консумирал сексуално бракът си и т.н. и т.н.

Проблемите идват когато в един късен етап светите отци възприемат гръцката платоническа идея, че сексът е нещо греховно. Библията не казва това.

III. МАЙКАТА НА ГОСПОДА

Култът към нея е доста късна традиция.

До 4 век няма данни. Епифан, епископ на Коринт укорява еретиците които и се покланят.

[Type text]

На събора в Ефес през 451 г. се подема от кредото от Халкедон името Майка Божия. Но това не е било с цел да ѝ се покланят, а за да се подчертае, че Исус е Бог.

„Ето защо следвайки светите отци ние всички в един глас изповядваме нашия Господ Исус Христос, истински Бог и истински човек, от едно естество с Отца, роден от дева Мария (теотокос) майката на Бога.“

Несторианите – една еретическа група – казват, че човекът роден от Мария е само човек, затова съборът подчертава, че Исус е Бог. И затова Мария е майката на Бога. Но с течение на времето изразът е бил използван за прослава на самата Мария. Била е издигната на свръхестествено положение като небесна царица. В основата на това е идеята за безсмъртието на душата. Католиците вярват, че тя е на небето и е лесно да ѝ се покланят като небесна кралица.

В книгата „Светоотеческо наследство. Изборник.“ ИК 'Омофор' С.2001, четем, че: Йоан Дамаскин, починал около 750г. много допринесъл за развитието на култовете към иконата и към дева Мария.

Йоан Дамаскин казва, че когато Мария заченала, тъгата на прамайката Ева се превърнала в радост. Стр.204

Блажената двойка Йоаким и Анна

Според Йоан Дамаскин Божията майка никога не е опитала мъж и тя е повече от ангел и господарува над ангелите...стр.209

Според Йоан Дамаскин, Мария успяла да измами измамващата змия и да въведе света в нетление. Стр.211

Игнатий Богоносец, умира мъченически през 108г. твърди, че девството на Мария било скрито за сатана.

Неслучайно в знамения на времето през 1894г. Елън Уайт пише:

„Доктрината за безсмъртието на душата няма основание в Писанието и въпреки това е утвърдена като истина. Чрез тази доктрина сатанински агенти представящи се за мъртвите, подвеждат душите в плен. Сатана има своя религия, синагога, и посветени богомолци. За да увеличи броя им използва всякъкви начина на лъжа.“

На 29.11.1996г. „Дейли мейл“ заявява:

„Вчера римокатолиците са получили благословението на църквата да се свързват със своите любими близки, които са починали. Отец Джино Концети казва, че вече не е грях, ако медиуми, гадатели и хироманти се свързват с мъртвите. Ние можем да се молим за нашите починали близки, които обичаме и те ще отговарят в сънища и видения.“

Каква покана за сатана.

За някои католици дева Мария е по-важна и от Христос.

В Марсилия има огромна катедрала Нотр-Дам дьо ла Гард –на върха ѝ има огромна статуя на Мария с бебето Исус на ръце. А в задната част на църквата има малка статуя на Исус. В мисленето на католиците тя много често засенчва Исус.

Католическите богослужебни книги възхвалят Божията Майка, назовавайки я: Царица на ангелите, Царица на патриарсите, Царица на пророците, Царица на апостолите, Царица на мъчениците, Царица на изповедниците, Царица на девиците, Царица на светците, Царица без грях зачената, Царица отнесена в небето, Царица на светата Броеница, Царица на мира.

В православие един от епитетите, с които е наричана Богородица е „Неизгаряща къпина“...

Католиците отиват при Мария, а не при Исус. Те са по скоро мариани, отколкото християни.

„Отиваме при Исус чрез нея и той ни кани да идваме при Него пак чрез нея.“

Католиците казват:

«Всъщност тя не се присъединила към Христос. Тя била необходима в човешкото му откровение. Христос е само дотолкова човек, доколкото е син на Мария. Той действа от наше име само в качеството си на син на Мария. Да изучаваш Христос без майка му означава да се осъдиш на невъзможността да го разбереш и да осакатиш делото му. Да изучаваш Мария без Христос, да я отделиш от Христос, означава по подобен начин да се подложиш на проклятието нищо да не кажеш за нея. Не можем да избегнем това, че Мария е необходима за изкуплението. Бог е искал да бъде така. А неговите дела са добри.»

Тя посредничи заедно с Исус.

"Дева Мария е призвана от църквата под титлите на Защитница, Помощница, Покровителка и Посредник." (Катехизис на католическата църква, 296).

Според католиците: Като Божия Майка Мария е имала особено важна задача в спасителното дело на нейния син, към която ни насочва Светото Писание. На сватбата в Кана Мария била застъпница за нуждите на хората, под Кръста Мария се жертвала заедно със сина си като съизкупителка за спасението на света. Като Майка на Божия Син тя има участие в неговото царство. Затова Мария е Царица на небето и на земята.

По тази причина Девицата Майка стои по-високо от всички други създания, които са получавали от Бога някаква задача за изкуплението. Със своето послушание тя е противоположност на майката на човешкия род – Ева, която не е искала да се подчини на Божията воля. Мария поставя началото на нов род, на нови хора. Нейното майчинство е до неузнаваемост голямо, защото синът и е не друг, а самият син на Бога.

Мария е пример за нас как с пълно себеотдаване и с любов да се принесем в дар на Исус.

В Православието Мария също е почитана, но без непорочното и зачатие. И в православни среди няма такива мариини явявания. Но иконата на Мария е най-често рисуваната икона....

Това е иконите на Богородица Троеручица. Произходът на иконите на Богородица Троеручица се свързва с чудото, което се случило през 8 век на Йоан Дамаскин. Наклеветен за нещо си, той бил наказан, като му била отрязана дясната ръка. След дълги молитви към Богородица, ръката му по чудесен начин отново станала здрава. В памет на това събитие на някои икони, в православната иконопис, на различни изображения на Богородица се добавя третата ръка, оттам и името на тези икони. Една от най-известните „Троеручици“ е тази в Троянския манастир, където тя е храмова икона.

Разбира се, ние не можем да приемем разпространеното църковно предание, че апостол Лука е нарисавал първата икона на дева Мария. Това звучи абсурдно...

<http://www.vesti.bg/?tid=40&oid=1233908>
<http://www.vesti.bg/?tid=40&oid=1233908>

Мариин ден православната църква празнува на 15 август. Успение на Света Богородица. Твърди се, че е починала на 64г. и е погребана близо до Гетсиманската градина. Там днес се издига голяма църква. Макар, че църковната история посочва по скоро град Ефес, за последният нейн адрес, където апостол Йоан е бил епископ до смъртта си. И на погребението и по чудотворен начин са дошли всичките апостоли. Когато след погребението те се събрали на прощална трапеза изведнъж

[Type text]

се явила тя самата в целия си блясък и казала думите:»*Радвайте се, защото съм със вас през всичките дни!*»

Мария и международното положение.

През 1987г. един дух, появяващ се като Мария, започнал да говори на една посветена юдейска медицинска сестра в САЩ - Ани Киркууд.

Ани Киркууд казала на Мария:

„Аз не съм католичка.“ Мария казала: *„Аз също не съм католичка , аз съм юдейка.*

Ти си избрана поради искрените ти молитви и стремеж да познаеш истината.“

За няколко години тя получила много вести от Мария и написала книга *„Вестта на Мария за света“*. Давала много предсказания – урагани, вулкани, земетресения. Земята ще се обърне на страни.

На стр. 27 е може би най-важното място:

„Аз ще се появявам на много места през тези последни няколко години, както и други божии ангели, те ще дават съвети, мнозина ще ги сметнат за демони, много от нашите водачи ще объркат хората и ще дават погрешни съвети. Ще подкопават духовната сфера, която ще се появява пред човечеството. Кога вие на земята ще осъзнаете, че сатаните и дяволите винаги са били само в ума ви. Няма да бъде едно външно водителство, но едно вътрешно водителство, които тези ангели ще подпомогнат.“

Ако сатана не съществува, а е само част от въображението ни, то тогава всичко свръхестествено трябва да е от Бога. Това е най-голямата сатанинска измама. Така сатана е спечелил хората на своя страна, ако повярват в това. Това е върховната му измама.

Клайв Стейпълс Луис пише:

*"Има две равностилни и противоположни заблуди относно демоните. Едните хора не вярват в тях. Други вярват и изпитват към тях незрял интерес."/>*К.С. Луис. Избрани произведения/

Когато стана голямото бедствие в Япония и страната беше на практика съсипана, защото бяха дадени много жертви, а храната, водата и почвата бяха заразени от радиация, по медиите се появиха различни мнения и предположения кой е авторът на всичко това. Обикновено мненията се разделяха между предупреждения от Бога, наказания от Бога и обикновено разместване на тектоничните плочи. Последното предположение изглежда доста съмнително, защото при *„нормално“* разрушително земетресение следват затихващи трусове, които накрая спират. Тук обаче положението беше съвсем различно. Вярно е, че според сеизмолозите Япония е земетръсна зона, но това, което се случи, не може да бъде естествено. Земетресенията затихнаха, а след това отново се засилиха, като точно на *„годишнината“* (30 дни) от катастрофалния трус, станаха два труса над седма степен по Рихтер. Крайно нелогично е при това положение да се приеме, че проблемите са резултат от разместване на плочите поради тяхното естествено движение и сблъскване.

Другите две мнения са по-интересни за нас, тъй като обявяват свръхестествено въздействие като причинител на бедствието. Предположенията рядко допускат нещо друго, освен наказания и предупреждения от Бога. Ако разгледаме Божието слово като средство, което може да ни посочи автора на трусовете, ще забележим нещо интересно.

Ние живеем в благодатно време и няма никаква логика Япония да е под наказание, защото там голяма част от населението вярва в други богове. Господ Исус Христос е изпратил учениците Си по целия свят за да проповядват евангелието, а не да сипят огън и жупел върху езическите народи! Това се отнася не само за тях, но и за всички негови последователи. Християнинът не действа с оръжие, освен ако не е мечът на истината – Божието слово.

Но ако случилото се в Япония не е дело на Бога, кой може да бъде авторът му? Кой би имал интерес да се случват подобни бедствия и да загиват непокаяни хора точно преди времето на изливане на Святия Дух и просветляване на земята? След като отпада съмнението за Божия интервенция, чие може да е делото?

Йоан 8:44.

„Вие сте от баща дявола, и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай човекоубиец, и не устоя в истината; защото в него няма истина. Когато изговаря лъжа, от своите си говори, защото е лъжец, и на лъжата баща.“

Ето двете възможности: лично дело на Сатана или дело на неговите инструменти! Елена Вайт казва:

Сатана действа и чрез природните стихии, за да прибере своята жетва от непригответени души. Изучавал е тайните на природната лаборатория и влага цялата

си сила да овладее, доколкото Бог позволява, природните елементи. Когато му бе позволено да съсипе Йов, колко бързо бяха пометени и стада, и добитък, и слуги, и къщи, и деца - в миг едно нещастие следваше друго. Бог е, Който закрила Своите творения, обгражда ги срещу злото и ги запазва от властта и силата на унищожителя. Но християнският свят е презрял закона на Йехова. Затова Господ ще осъществи обещанието Си: ще оттегли благословенията от земята и закрилящата грижа от тези, които се бунтуват срещу неговия закон и учат, и принуждават и други да вършат същото. Всички, които не са закриляни особено от Бога, са контролирани от сатана. Той ще облагодетелства някои, за да постигне собствените си намерения, а други ще обремени с трудности и ще ги принуждава да вярват, че Бог ги изтезава. Пред човешките чада се явява като велик лекар, способен да излекува всичките им болести, а в същото време ще предизвиква болести и бедствия дотогава, докато гъсто населени градове бъдат превърнати в развалини и пустини. Точно сега той работи. В нещастни случаи и бедствия по море и суша, в големи пожари, в страхотни урагани и ужасни градушки, в бури, наводнения, циклони, вихрушки, морски приливи и земетресения, на всяко място, под различна форма и по хиляди начини той прилага своята мощ. Тези действия на Сатана ще стават все по-чести и по-гибелни." ("Великата борба").

Но защо точно днес и точно в тази проповед говоря за Япония?

Излезе един доста интересен клип, който е доста показателен за автора на бедствията в Япония.

http://www.youtube.com/watch?v=nKkCwRfjLdA&feature=player_embedded

Неговият автор, някой си Йоан, поставящ се в ролята на пророк или медиум, заявява, че Дева Мария приканва японците...да се обърнат към нея, защото тя може да ги спаси от всичко.... В противен случай резултатът за тях може да бъде изключително тежък и да изчезнат от земята. Веднъж подобно изказване е имало през 1917 година, когато Дева Мария се е явила във Фатима и е отправила предупреждение, че ако не се молят на броеницата, Русия ще стане причинител на много беди и нещастия. Но ако го правят, положението ще има позитивно развитие.

Мислите ли, че истинската Мария би направила нещо подобно? Дали тя би се поставила на мястото на Бога и да раздава правосъдие, да иска молитви и поклонение от хората, като по този начин изисква нарушаване на Първата Божия заповед?

Дева Мария е назначена за покровител на арабите

Предишният папа, Йоан Павел Втори, твърдеше, че дева Мария го е предупредила преди атентата срещу него от турчина Али Агджа и беше поставил цялото си служение под знака на Мария. Сегашният папа има обичай да поверява проблемни региони от света в гриживните ръце на Мария. Папа Бенедикт XV например я провъзгласи за покровителка на Куба.

Наскоро, Папа Бенедикт XVI, след като пази доста дълго време мълчание относно събитията в Арабския свят, обяви, че поверява този регион в ръцете на Дева Мария. Напълно възможно е в "*отговор*" на това "*назначение*" "Мария" да се появи сред арабите и да поеме "*покровителството*" над тях. Не е невероятно дори да обяви дата за пришествието на "*Исус*"! Християните, които не могат да си обяснят как Арабският свят ще приеме Месия, е добре да се замислят върху действията на Ватикана, които никак не са безобидни. Бразилия, Перу, Южна Америка, Австрия, Европа, арабите...Едни след други държави и континенти биват поверени на Дева Мария. Нищо не е случайно. Сатана бърза, а неговият инструмент изпълнява плана за измамата на човечеството. Господ Исус Христос няколко пъти е предупредил изрично да се пазим от измамите.

А Бог чрез апостол Павел каза, че Антихристът ще дойде чрез знамения, чудеса и цялата измама на неправдата.

Никак не е случайно, че Ватикана действа най-вече чрез идеята за майчината защита, като поставя на преден план Дева Мария, който е почитана и в християнския, и в мюсюлманския свят. Ако към това се прибавят увеличаващите се спиритически чудеса в арабския свят и явяванията на "Мария" там, "*невъзможното*" за приемане християнство от арабите става повече от вероятно.

Катедралата „Лас Лахас“, Колумбия

Строителството на катедралата „Лас Лахас“ на мястото на друг храм от XIX век започва през 1916 г. и продължава до 1949 г. Със строежа е свързана и красива легенда. Една индианка на име Мария Муесес носела на гърба си своята глухоняма дъщеря Роза, която внезапно проговорила и казала на майка си да спре в близката пещера. Там Роза нарисувала на стената на пещерата Дева Мария и Исус. На това място сега се издига храма и никой не знае докъде е истината и откъде започва легендата за него.

МАРИЯ И И АДВЕНТИСТИТЕ

Римокатолиците я издигат като идол. Ние Адвентистите обикновено я пренебрегваме. Колко проповеди сме изнесли за нея...

Осъзнаваме обаче , и категорично заявяваме, че явяванията ѝ са сатанинска измама, предназначена да подведе хората и да ги подготви за най-голямата измама – имитацията на Пришествието. Явяващата се Мария постоянно говори за Второто пришествие.

Елън Уайт казва, че сатана ще се опита да имитира пришествието.

Мария говори как Христос идва, така че когато сатана се яви като Исус, хората ще го приемат.

1 Йоан 4:1

„Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света.

Матей 24:24,25 е предупреждение срещу антихристи и лъжеучители.

„Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така че да заблудят, ако е възможно, и избраните. Ето, предсказах ви.“

2 Солунци 2:9 и ап.Павел пише за измамника....

„този, чието идване е според действието на Сатана, съпроводено с всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса“

ЕГВ пише за толкова много за измамите в последните дни:

„Знаменията и чудесата на спиритизма ще стават все по явни, когато изповядващия се за християнски свят отхвърли ясната Божия истина.“

Заклучение:

Важно е да разпознаваме духовете. От Библията знаем, че Мария и всички починали вярващи очакват утрото на възкресението. Дали това означава, че Мария, майката на Исус няма какво да каже на адвентистите днес?

1. Животът и готовността ѝ да приеме Божията воля са пример за подражание.
2. Нейната роля на майка е пример за майките.
3. В **Деяния 1:14** виждаме как тя се моли заедно с учениците, което също е пример за нас.
„Всички тези единодушно бяха в постоянна молитва (и моление) с някои жени и Мария, майката на Исус, и с братята Му.“

4. Ще направим добре, ако се вслушаме в думите й към слугите на сватбата в Кана: „Каквото ви рече, сторете". **Йоан 2 гл.**

Материал педимно от Д-р Герахард Пфандъл

Българска евангелска съборна (конгрешанска) църква.

Основата на конгрешанството в Южна България е поставена от американския конгрешански мисионер д-р Сайръс Хамлин, докато Северна България е зона на методистите.

Можем да кажем, съвсем логичната стъпка е институционализацията на протестантството по нашите земи, макар първоначалната идея на мисионерите да е извършване на нещо като „Реформация" на православието отвътре. Защото, от тяхна гледна точка, *"архиереите на Българската православна църква след установяването на Екзархията не успяха да схванат религиозната нужда на народа"* (Куличев 1994: 37).

На протестантските мисионери изглежда естествено, че тъй като за християните в Османската империя *"Същността на християнството, а именно животът по Христовия пример, е била почти неизвестна", то "Религията, която те изповядвали, не била в състояние да ги спаси от греховете им и да ги подготви за по-щастлив живот, за Царството Божие Християнските истини били замъглени под булото на външните форми и обрядност."* (пак там:38) /Куличев, Хр. 1994. Вестители на истината: История на евангелските църкви в България. Бълг. Библейско д-во, София./

Първата евангелска конгрешанска църква е основана през 1868 г. в гр.Банско. През 1874 г. са основани църквите в Мерицлери/там са останали три бабички и половина/ и в Ямбол. В църквите се провеждат редовно събрания, изповеди, молитви и събирания по домовете. Набляга се на пеенето като важна част от богослужението. През 1886 г. южнобългарските църкви са вече осем с 553 члена.

През 1888 г. в Пазарджик е основан Съюзът на Евангелските Съборни църкви, обединяващ всички евангелски църкви и общества в Южна България.

През 1889 г. е изградена Първа евангелска църква в София. През 1900 г. в Пловдив е построена най-голямата доскоро евангелска църква на Балканския полуостров. Така през 1872 г. в Южна България има вече към 1000 конгрешани, през 1890 - към 3000 души и около 17 пастори, а през 30-те години на XX в. – около 4000 души членове.

Конгрешаните издават вестниците "ЗОРНИЦА", "ВЪЗДЪРЖАТЕЛ" и "ДЕТЕВОДИТЕЛ".

Най-известните пастири на конгрешанските църкви са: Марко Попов, Павел Мишков, Ламбри Мишков, Димитър Фурнаджиев и др.

Първият председател на Съборните църкви след 1989 г. е п-р д-р Христо Куличев.

Основни конгрешански църкви в страната са в: София, Пловдив, Панагюрище, Пазарджик, Ямбол, Сливен, Асеновград, Самоков, Хасково, Банско, Велинград и др.

Конгрешанската църква признава две тайнства - Господна вечеря и водно кръщение, до което биват допускани и деца. Изповядва Апостолския символ на вярата.

През тоталитарно време конгрешанските църкви не само оцеляват, но и се увеличават числено. Успяват да изпращат младежи да учат теология даже в САЩ.

Конгрешанските пастори имат униформа- рубашка с бяла якичка.

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г. стр. 203

„Мъжа и жената в църквата са равнопоставени по стойност, но не и по служене“ П-р Хр. Куличев

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г. стр. 204 Алкохол се допуска.

Понастоящем конгрешаните у нас наброяват около 5000 души.

В самия край на 19 век в България пристигат първите мисионери на Бостънския борд, привърженици на либералното богословие. На либерални позиции стоят и днес много конгрешани.

Днес конгрешаните у нас имат сериозни проблеми с крайно-калвинистко мислене на някои свои членове.

Методизъм. Английското съживление. Българска методистка епископална църква.

Английското съживление е свързано с името на Джон Уесли (1703-1791). Историците признават, че английското съживление се равнява по важност с Френската революция и с Индустриалната революция. Някои изследователи смятат, че

проповядването на Уесли спасява Англия от революция, като тази във Франция. Методизмът е за Англиканската църква това, което пиетизмът е за Лутеранската.

(“Великата борба”, стр.155-161)

Основател на методисткото движение е Джон Уесли (1703 -1791). (Във фамилията са 17 деца. Имали са чудесна майка, която отделяла специално време за всяко от тях. На 22 години е ръкоположен за пастир на Англиканската църква. На следващата година станал професор в Оксфордския университет. По същото време се записал в университета и неговия по-млад брат Чарлз. В едно късо време около Чарлз се събрала група приятели, която по-късно образувала *"Дружество за взаимно сътрудничество"* и за *"взаимно духовно усъвършенстване."* Джон Уесли не само одобрил новооснованото дружество но сам поел ръководната работа /1729/. Това малобройно Оксфордско дружество, постепенно се ориентирало към обособяване и отделна църковна общност, чиито членове заедно се молили, заедно постили, заедно участвали в Господната вечеря. Всяка вечер те се събирали, четели Свещеното писание, разменяли свои опитности, подтиквали се един друг към любов и добри дела, а през свободното си време посещавали болни и затворници. Благочестивия живот към който се стремели, вършенето на всичко в един определен ред, систематично, методически, направило силно впечатление на техните приятели състуденти и те започнали да ги наричат методисти. Това име, родило се в Оксфорд, останало на Уеслиевите привърженици завинаги.

Групата около Чарлз и Джон Уесли разбрала, че истинската религия е религия на сърцето и че Божият закон обхваща не само думите и делата, но и мислите.

Въпреки стремежа им за свят живот, те не се чувствали освободени от осъждението на греха, нито освободени от неговата сила. Бог им разкрива истината за оправдание чрез вяра чрез Моравските братя, с които ги срещнал на път за Америка, отивайки да проповядват на индианците през 1735г. Джон Уесли разбрал, че човек се спасява не чрез дела,а чрез вяра в Христос след като се върнал в Англия. Там на събранията на моравските братя, той преживял своето действително обръщане, слушайки проповедите на Бюлер върху Лютеровия предговор на посланието към Римляните.

Един от неговите изтъкнати сътрудници бил Джордж Уайтфилд, починал през 1770 г. Той е най-славния проповедник в Англия през 18 век. Уайтфилд изнасял по 10 проповеди седмично. Той имал мощен и мелодичен глас и можел да говори пред 30 000 слушатели, така че всички да го чуват добре. Един от неговите биографи пише, че той изговарял думите по такъв начин, с такъв топъл, убедителен глас, че разплаквал слушателите.

Завърнал се в Англия, той и последователите му преживяват мощно съживление - числото им нараства до 100,000 души. Сам Уесли пропътувал повече от 200 000 мили

[Type text]

в проповядване Христос. Произнесъл е ок. 42 000 проповеди, и е написал ок. 200 книги. През 1739 г. той построява и църква в Бристол.

Уесли създава през 1746 г. собствена, методистка йерархия и самостоятелна църква, която е разделена на седем провинции в Англия. Вероучението ѝ е съставено от 25 пункта. Методистите изповядват Апостолския символ на вярата. Те имат две тайнства - Господна вечеря и водно кръщение, до което допускат и деца. Влиянието на Англиканската църква се вижда в епископалната форма на управление.

По-важните моменти в методисткото богословие с свързани с:

- * Акцент върху оправданието чрез вяра,
- * Новорождението представлява моментна опитност,
- * Абсолютното християнско съвършенство е възможно още в този живот,
- * Светостта е прогресивен процес.

Чарлз Уесли създава прекрасна химнология – повече от 600 песни.

В 1881 г. е основан Световният методистки събор (съюз), който има 4 централи, отговарящи за отделни райони в света, ръководени от епископ. Те назначават за всяка страна отговорен суперинтендент.

Методистите развиват усърдна благотворителна и мисионерска дейност.

До 1980 г. методистите наброяват около 60 млн в целия свят.

Преди около сто години в първия си опит за биография на Гоце Делчев Пейо Яворов пише: „...Сред многобройните работници на Организацията Делчев особено ценеше членовете на евангелската църква. За разлика от неуките занаятчии и селяни те бяха особено образовани и имаха висок морал - морала на църквата и морала на Организацията". Големият поет има предвид членовете на ВМРО от методистките общности в Кукуш, Битоля, Струмица, Дойран, Драма и др.

Евангелската Методистка Църква е традиционна Евангелска Църква с 280 годишна история. Нейното богословие се основава само върху Библията. Реформацията разкрепостила Църквата от догмата на канона. Мартин Лутер извадил Библията от забвение и я поставил на почетно място в Църквата.

"Праведният чрез вяра ще живее"(Римл.1:16).

Евангелската Методистка Църква смята, че вярата е личен въпрос между човека и Бога, а Църквата е само помощник на хората по пътя на вярата в желанието им да се примирят с Бога.

Евангелската Методистка Църква възниква като духовно обновително движение в Англия и се разраства по целия свят. След 200 години Реформацията се е институционализирила и сред вярващите възниква копнеж за духовно обновление.

Началото е поставено от Джон Уесли. Той провежда богослужения на открито с хиляди бедни и отхвърлени. Затова Методисткото движение от началото и до днес е силно социално ангажирано.

Евангелската Методистка Църква няма съзнанието, че единствено тя проповядва най-вярното учение или е най-добрата църква. Нейната ценност е, че е толерантна църква. Днес тя обединява над 100 милиона членове по света.

Българска методистка епископална църква.

Евангелската Методистка Епископална Църква в България има достойно минало. Началото е поставено в годините на турското робство.

През 1857 г. по предложение на директора на Робърт Колеж д-р *Сайръс Хамлин*, в България пристигат мисионерите д-р *Албърт Лонг* и д-р *Уесли Претиман* със семействата си. В Шумен те изучават български език. През 1859 г. към тях се присъединява и п-р *Флокен*, който по-късно работи в Русе.

В 1859 г. д-р Лонг, придружен от *Гаврил Илиев*, основава в старопрестолно Търново първата евангелска методистка църква в България. През 1874 г. в Русе е организиран библейски курс, който подготвя проповедници за новоосновените църкви в Русе, Свищов, Шумен, Ботевград, Ловеч, Плевен и др. Две години по-късно пак в Русе се провежда годишна конференция, която се счита за начало на организирана дейност в страната. Църквата в София е основана през 1899 г.

Известни методистки пастири са: Гаврил Илиев, Цветан Цветанов, Гаврил Цветанов, Илия Яков Илиев, Налбантски, Спас Милошев, Симеон Попов, Здравко Безлов и др.

Методистите издават: сп. "*ХРИСТИЯНСКИ СВЯТ*", и в. "*СВЕТИЛНИК*".

Методистката църква признава *две тайнства*: Господна вечеря и водно кръщение, което се извършва върху деца. Приема за свое верую *Апостолския символ на вярата*.

Методистките църкви в България са обединени в съюз, ръководен от *суперинтендант*, който е подчинен на епископ със седалище в Швейцария.

Тя винаги е имала една цел - да разпространява истините на Божието Слово Библията на разбираем български език. Един от първите мисионери д-р Алберт Лонг заедно с Петко Р. Славейков превеждат Библията на говорим български език и според думите на Иван Вазов: "*Цариградското издание на Библията през 1871 г. утвърди официалния български език*".

Големи са заслугите на методистките мисионери за отразяването на кървавите събития след Априлското въстание. Те дават сведенията на Мак Гахан, придружават

анкетната комисия на Юджийн Скайлер в Перушица и Батак, направили всичко възможно страданията на българския народ да станат достояние на европейската общественост.

Приоритет на Евангелската Методистка Църква е бил и продължава да бъде просветителството и благотворителността. "Роберт колеж" в Цариград и Американският девически пансион в Ловеч са дали облика на новата българска интелигенция.

Годините на социалистическия режим са тежки. Евангелската Методистка Църква беше почти унищожена и сега се връща отново към живот. Днес тя заема своето достойно място в българското общество.

Евангелската Методистка Църква и днес проповядва Библията, от амвоните и отново се чува евангелския призив за покаяние и спасение чрез вяра в Господ Исус Христос, призовава за примирение с Бога, разбирателство с ближните, насърчава живот, изпълнен с любов, милосърдие и добродетелност, грижи се за социално слаби и болни хора. Евангелската Методистка Църква винаги е била свързана с болките и страданията на нашия народ.

"Трупането на знания е добро, но спасяването на души е по-добро." Джон Уесли

Началото на църквата "Д-р Лонг" в София е поставено през 1908 година. През тази година Американският борд предлага на 17-тата Годишна мисийска конференция да основе църква в София. Същата година д-р Е. Е. Каунт започва неделни служби на английски език. На 1.08.1909г. в салона на една ученическа трапезария започва неделни служби пастир Иван Сечанов. Отначало имало само 11 члена, които всяка година нараствали.

С идването на пастир Цветан Цветанов необходимостта от църковна сграда става осезателна. България навлиза в период на войни (Балканска, Междусъюзническа и Първа световна). Мисийската каса е празна. Цветан Цветанов работи като словослагател и използва салона на печатницата, за да проповядва и да провежда богослужения. Броят на търсещите Бога при методистите рязко нараства. От 1919 г. пастир Цветанов използва салона на Лютеранската църква всяка неделя сутрин преди редовните богослужения.

След 1922 г., процесът на нормализация на живота позволява на д-р Каунт да се завърне в София и да закупи парцел за строителство на площад "Народно събрание". В новата сграда първото неделно богослужение е проведено на 1 декември 1924 г. Тържественото освещаване на църковната сграда е на 17.09.1925 г. Църквата получава името на д-р Алберт Лонг. Църквата "Д-р Лонг" получава широка популярност сред софийската общественост.

През 45 годишния комунистически период, църквата в София се разпръсва, а сградата се ползва за концерти и репетиции на танцови групи и хорове.

След промените със съдействието на епископ Х. Болетер църквата възвръща

сградата си. Регистрира се Църковно настоятелство, започва основен ремонт на сградата. Нейното ново освещаване стана през април 1994 г. Първият пастир е Здравко Безлов. След неговата смърт работи американски мисионер Карлос Отеро. След него Евгени Найденов.

Днес Църквата е възстановена напълно и води редовни богослужения. Членове на църквата са някои от старите методистки семейства, но и много новоповярвали. В тази църква хора от различни обществени слоеве, с различен социален произход и на различна възраст могат да получат своето място. Има много добре организирана работа с жените, социалната кухня работи през зимата и 50 души получават топла храна. Има работа с децата и младежите.

Пастир на църквата е Владимир Тодоров.

Методистите в България имат три Арменски и пет Турски църкви.

През тоталитарно време методистките църкви една след друга биват затворени и към края на 1992 г. методистите в България наброяват около 300 души и 3 църкви. След 1989 г. методизмът наново процъфтява. Днес стожери на методизма са църквите в Русе, Шумен, София и Варна. Наново възстановени са много от закритите някога църкви. Ежегодно се провежда Годишна конференция и различни образователни и др. семинари и курсове.

В Шумен е открита Медицинска евангелска клиника.

Варненската църква, в която има малък орган, организира периодични музикални и културни прояви.

Методистите днес наброяват около 2000 души.

Бившият методистки пастор и председател на младежката методистка църква в някогашна Югославия Борис Трайковски бе издигнат за кандидат за президентския пост от управляващата в Република Македония ВМРО-ДПМНЕ.

В 8-годишната (тогава) история на Македония като самостоятелна държава, това бе равностойно на революция в нравите. Патриархалното общество бе шокирано. Свещеници зовяха от амвоните да не се подкрепя Трайковски и агитираха за прокомунистическия кандидат Тито Петковски. Избиратели се чудеха дали след югоносталгията по Тито ще ги управлява нов Тито, или 46 г. след смъртта на цар Борис III президентът ще се казва Борис. Решаващи се оказаха гласовете на етническите албанци, стопили преднината на Петковски от първия тур на изборите. На 15 декември 1999 г. Борис Трайковски стана президент на Македония. Загина при самолетна катастрофа над Босна на 26.02.2004г.

Баптизъм

През 2009 г. се навършват 400 години от създаването на баптисткото движение.

Те са - с 11 регистрирани вероизповедания в страната. Имаме интересен парадокс: съществуват седем баптистки вероизповедания, регистрирани на един и същи адрес. Това са: Баптистка църква „Ветил“, Баптистка църква „Надежда“, Баптистка църква „Добра надежда“, Молитвена баптистка църква, Новозаветна баптистка църква, Баптистка църква „Емануил“, Библейска баптистка църква.

Основното и най-многобройно течение, което е и наследник на баптисткото движение в България още от 19 в., е Съюзът на евангелските баптистки църкви, чийто общ брой на вярващите надхвърля 3500 души, организирани в над 50 местни поделения.

Баптисти

Протестантска общност, произлязла е от средите на английските пуритани през 17в. Баптистите получили това название поради особеното си отношение към тайнството кръщение. Те отричали кръщаването на малки деца, което считали за недействително и го извършвали повторно над възрастни.

Баптизмът е наследник от една страна на *анабаптизма*, (който пък се е отлял в движението на *менонитите/Амиши/*, и от друга страна представлява нов и друг етап на развитие на принципите на *конгрешанството*.

За основател се счита *Джон Смит* (1565-1612), богослов от Кембридж, който бил конгрегационалист, но под менонитско влияние. В 1609 г. той избягал от Англия в Холандия и се кръстил във вода заедно с други съмишленици, и с това сложил началото на съвременния баптизъм.

Първата баптистка църква била основана в Англия през 1612 г. В нея практикували кръщение чрез *поръсване* и изповядвали арминиянската доктрина (Арминий за разлика от Калвин учел, че човек е наследил Адамовия грях, и поради това се намира под осъждение, но че човек е в състояние да участва в спасението си чрез своята свободна воля, и т.н.). Това е времето на прочутия Джон Бънян (1628-1688), чиито творения *„ПЪТЕШЕСТВЕНИКЪТ“* и *„ДУХОВНАТА ВОЙНА“* са между най-четените християнски книги след Библията.

Вече през 1638 г. баптистите под ръководството на Джон Спилсбъри започват да извършват кръщението чрез *потапяне*, с което се разграничават от конгрешаните.

През 1639 г. мисионери заминават за Америка, където център на баптизма става щатът Роуд Айлънд. В началото общността нямала успех, но в края на 18 в. се

създал проповеднически съюз с цел засилване на проповедта сред афроамериканците на християнство, свободно от догмати и обреди. Днес половината негри в САЩ са баптисти, споменавам само Мартин Лутър Кинг.

Привлечени били и по-заможни американци, което дало възможност за силно развитие на социалната дейност на баптистката общност. От това време датира и засиленото разпространение на баптизма в световен мащаб. Той прониква в Германия, Русия, Китай, Япония, Индия. През 1835 г. Йохан Онкен пренася баптизма в Германия, който се разпространява и в цяла Европа.

XIX-XX в. е време на съживление в баптистките църкви и разрастването им. Тогава в Англия живее и проповядва знаменитият Чарлз Спържън (1834-1892).

През 1905 г. е основан *Световния баптистки алианс*, който трябва да защитава интересите на баптистите по света. През същата година бил проведен и първият конгрес на Световния баптистки алианс.

Баптисткия проповедник Били Грейъм е най-известния и успешен евангелизатор в света днес, вече на прелконна възраст.

Създаденият през 1814 г. в САЩ Баптистки съюз разполагал с огромни материални средства, с които финансирал баптистката пропаганда по целия свят. В България баптизмът прониква през 1871г. от Русия. Първ център става гр. Русе. Баптистите в България са обединени в Съюз на евангелските баптистки църкви с център София.

В своето историческо развитие баптизмът се разделил на множество разклонения /"частни", "общи",/ в зависимост от това, дали Христос ще опрости греховете на всички хора или само на предопределените/, "баптисти на свободната воля", "баптисти от седмия ден" и др. /, които се различават по отделни въпроси на вярата, но всички признават Св.Писание за единствен извор на вярата, признават само две "тайнства" - Кръщение /само на възрастни/ и Причастие, отхвърлят почитането на иконите, светиите и молитвите към тях.

През 2009 г. се навършват 400 години от създаването на баптисткото движение. Изминали са 400 години откакто основоположниците на движението – бегълци от Англия – се събират в задна стаичка на една пекарна в Амстердам през 1609г., за да четат Библията. Така се заражда първата баптистка църква. От Европейската баптистка федерация (ЕБФ) очакват на честването "Амстердам 400" през 24-26 юли 2009, само от Европа да дойдат 1,700 души.

В ЕБФ членуват 52 съюза. По света има повече от 100 милиона баптисти, от тях около 800,000 са в Европа и Близкия изток, като по този начин те съставят най-многобройната протестантска общност.

Начало на Евангелските баптистки църкви в България

Сравнено със зараждането на предишните две евангелски църкви - Конгрешанската и Методистката, трябва да обърнем внимание, че в случая с баптистите няма никакво участие на американска организация или мисионери.

През 1864-66 г. следствие непрестанните репресии в Руската империя около 40 семейства на руско-немски баптисти се преселват от района на Украйна в пределите на Османската империя близо до град Тулча, Северна Добруджа. Парадоксален е фактът, че една ислямска, макар и мъчително реформираща се държава проявява по-голяма толерантност към християнска общност от православна Русия. Но Турската империя винаги е била пословична със своята веротърпимост. Скоро след тези събития Британското библейско дружество назначава като пътуващи книжари служителите от тази общност Яков Клундт и Мартин Херингер.

Работата за Британското Библиейско дружество позволява на тези служители да проповядват благовестието в българските селища. Следствие от тяхната дейност възникват баптистките общности в Русе и Лом. В Русе служението организирано започва от 1875 г. Първите събрания са в дома на Херингер, като скоро след това се налага да бъде закупена отделна сграда.

Когато през 1884 г. Иван Каргел, баптистки пастор от немски произход, служител на църквата в Санкт Петербург пристига в Русе и поема ръководството на църквата, тя вече наброява 28 души.

През 1888г. църквата има 32 члена, а през 1893г. нараства на 65 члена. През 1898 година църквата е поета от пастор Евгени Герасименко (от руски произход) и скоро, въпреки опозицията на властите, е открито новопостроеното църковно здание. През 19 век църквата е тясно свързана с румънското баптистко движение, поради общото подпомагане от немските баптисти.

Другата църква, възникнала непосредствено от работата на назначените книжари от Британското библиейско дружество, е баптистката църква в град Лом. В основата на служението там е Яков Клундт, който заедно със съпругата си Регина започва първите събрания в дома си. Първите вярващи приели водно кръщение в Лом са Филип Каменов и Георги Искренов през 1877 г.

През следващото десетилетие обществото се увеличило и през 1893 г. била закупена сграда на брега на Дунав, където били преместени службите. Сред повярвалите в църквата през този период са бъдещите дългогодишни служители на евангелското движение Сава Лечев, Георги Чомонев, Спас Стефанов.

Бързото нарастване на църквата в Лом предизвиква злобата на местни свещеници и граждани. На 19 февруари 1895 г. побесняла тълпа щурмува сградата по време на неделната служба и я разрушава до основи. Библии, песнарки и всичко намерено в

църквата са изхвърлени в Дунава, вярващите са малтретирани, а пастор Васил Кьосев почудо се спасява от линчуване.

Това събитие не уплашило баптистката общност в Лом. През 1898 г. на специално закупено за целта място е построен нов молитвен дом. Към този момент църквата наброявала 31 души.

Яков Клундт и Мартин Херингер - мисионери-книжари в Лом и Скопие, проповядвали в Казанлък през 1875 г., в резултат на което някои вярващи-конгрешани се кръстили и станали баптисти. Така била основана *първата баптистка църква в Южна България*. Малката общност появила се в Казанлък също е е изправена пред яростната съпротива на православните свещеници и характерните и за други случаи тъпни безчинстващи. През 1871 г. почива баптистът Илия Курдов и неговото погребение не е допуснато в градското гробище. След два дни семейството му успява да го погребе в полето край града.

Християните от църквите в Русе и Лом са в основата на възникването на баптисткото общество в София. През 1888 г. в София се преселват семействата на Трайко Порецов от Русе и Спас Стефанов от Лом. Следствие от тяхното благовестие започват събранията в къщата на Павел Бонков.

Първите водни кръщения в София са извършени от пастиря на Русенската църква Васил Марчев през 1892. Първият пастор на баптистката църква в София е проповедникът от Русе Христо Марчев.

През 1923г. е построен и първият баптистки храм в София.

В резултат на неговото служение през този период се ражда и баптистката църква в Костенец.

През времето на социализма баптистите имаха обичай една неделя в месеца да се събират в с. Костенец.

Съюзът на Евангелските Баптистки църкви е образуван през 1908 г. Пръв негов председател е пастор Павел Дойчев. Началното развитие на баптисткото движение в България е свързано в много по-малка степен с чужди мисии, сравнено с конгрешанската и методистката общност. Практически няма външна централа, която инициира началото на баптисткото служение.

Така от самото си начало баптисткото движение в България е зависимо преди всичко от жертвоготовността, посвещението и уменията на неговите членове, което се оказва възможно най-добрата основа за бъдещи успехи. Трябва да си дадем сметка, че учението за кръщение в съзнателна възраст представлява много по-тежко предизвикателство и конфронтация с традиционната култура в България, сравнено със съществуващите до този момент евангелски църкви в България. Самото баптистко служение обаче е много по-органично свързано с менталитета на

[Type text]

българите, атмосферата на българските баптистки събрания е искрена и непринудена, неповлияна от външни църковни модели и съобразена с хората, които трябва да бъдат достигнати.

Баптистката църква изглежда много повече като общност от единомишленици, отколкото като строго организирана институция. Всичко това прави възможно постепенното нарастване на българската баптистка общност.

До 1944 г. Съюзът на баптистите в България има около 1500 членове.

През тоталитарно време баптистките църкви силно оредяват. Според Бончо Асенов баптистката църква е най-пострадалата протестантска църква, 12 от пасторите и отиват в затвора. Конфискувани са повече от имотите и. Намалява и посещаемостта. Броят на членовете спада до около 800. Демокрацията я заварва със 10 църкви, обслужвани от 7 пастори.

По-известни пастири са: Сава Лечев, Спас Райчев, Павел Мишков, Евгени Герасименко, Атанас Георгиев, Карл Грабайн, Никола Михайлов, Христо Нейчев, Трифон Димитров, Петър Минков, Георги Васов, Георги Тодоров, Йордан Господинов, Теодор Ангелов и др.

По-важни църкви са София, Варна, Лом, Сандански, Пловдив, Петрич, Монтана, Казанлък, Русе, Перник и др.

След 1989 г. се забелязва оживление и днес баптистите в България наброяват към 2800 души.

От 1993г. ръководител на църквата е Тео, п-р Теодор Ангелов. Тео е доктор по Биология.

Баптистите издават вестник "*ЕВАНГЕЛИСТ*" и сп. "*БРАТСКО СЛОВО*".

За Баптистката деноминация, външната, показната старана на религията не е стойностната! Някои от техните свещенослужители в някои части на света също носят униформени одежди!

Основни моменти в учението на баптизма:

Катехизисът на Баптистките църкви винаги е бил *Апостолския символ на вярата*.

В баптистките църкви се признават *две тайнства* - Господна вечеря и водно кръщение, до което биват допускани само новородени вярващи. Кръщаване само на новородени хора - условие за членство в Църквата, необходимост от мисионерска дейтелност, Господната вечеря е достъпна за всички новородени хора, Библията е правило за вяра и за живот.

В какво вярваме?

[Type text]

Вярваме в Един Бог,вечно съществуващ в три лица: Бог Отец,Бог Син и Бог Свети Дух. Вярваме в Бога като Творец на всичко видимо и невидимо.

Вярваме в божественото вдъхновение на Свещеното Писание - Библията, като Божие откровение, което е достоверният и върховен авторитет по всички въпроси на вярата и живота.

Признаваме всеобщата греховност и вина на човека пред Бога и вярваме в заместническата жертва на дошлия в плът Божий Син - Господ Исус Христос - като единствена и вседостатъчна основа за изкупление от вината и силата на греха. Вярваме, че грешникът се оправдава единствено по Божия благодат, чрез новораждането, само по вяра в изкупителното дело на Исус Христос.

Вярваме, че Църквата на Христос се състои само от вярващи, които са равни помежду си пред Бога. Приемаме свещеничеството на всички вярващи и правото на всеки вярващ да чете и тълкува Божието Слово.

Вярваме в практикуването на следните основни тайнства: Господна трапеза и Кръщение.

Вярваме, че кръщението в Името на Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух е само за вярващи хора на съзнателна възраст, които доброволно и отговорно го приемат върху себе си. То е израз на вярата им, а не средство за спасение и се извършва чрез потапяне във вода.

Какво е вашето вярване относно кръщението?

Кръщението за нас е волен акт на ЛИЧНА вяра! Поради това се насърчава да бъде практикувано само от съзнателни, повярвали и новородени личности! Детското кръщение за нас е неприемливо, поради това, че се извършва при несъзнателното и безотговорно участие!

В книгата на Джак Хоад "Баптистите", автора цитира Чарлз Спържън (един от най-изявените баптистки пастори на всички времена), който казва: *"Ние (баптистите) имаме ненарушена връзка до самите апостоли. Винаги сме съществували от Христовите дни и нашите принципи, понякога покривани и забравяни, като река която някъде се изгубва за да се движи под земята, винаги сме имали верни и свети привърженици! ... Много преди да се чуе за Протестантите ... анабаптистите са издигали глас за "Един Господ, Една Вяра, Едно Кръщение"*

Може да се дискутира безкрайно, къде са корените на Баптизма!

Предлагам ви кратка извадка от историческите бележки на Добрина Дадер публикувани в сп.Витания,която според мен е интересна :

„ Всъщност баптисткото движение възниква вследствие на безкомпромисното желание за пълно възстановяване на новозаветния модел на християнството. Пионер на практиката на кръщение на възрастни в новото време е Балтазар Хублосмайер,

който учел и служел в първата половина на XVI век, като неговата дейност среща яростна съпротива както от католическата, така и от реформираните църкви. След екзекуцията на Балтазар Хублосмайер, обаче някои от последователите на кръщението на възрастни, наречени анабаптисти, изпадат в еретични есхатологични и социални възгледи, поради което движението е отхвърлено от всички християни. Практиката на кръщение на възрастни е продължена от менонитите в Холандия. В началото на XVIII век се организира баптистка общност в Англия, а скоро след това и в Америка. Баптизмът по своята същност е общност на съзнателно приели вярата в Исус Христос за свой жизнен път. Баптизмът в Англия, след неуспеха на пуританската революция и в САЩ от самото си възникване отстоява пълното отделяне на църквата от държавата. Следствие от дейността на немските книжари възникват баптистки църкви в Русе, Казанлък и Лом в които израстват способни български пастори. Те разпространяват баптизма в много селища на Северозападна България, а от началото на века и в София и Чирпан. През 1900 година е учреден Евангелския баптистки съюз [в България, който става съучредител на ОЕЦ. Учредяването на съюза е иницирано от Съюза на немските баптисти в САЩ, с чиято мисия и българския съюз ще сътрудничи. Ако говорим за начало на баптистите, ние трябва да потърсим мотиви за оформяне на такава група от вярващи! Такива мотиви е имало веднага след като са спрели гоненията на последователите на Христос и Християнството поема своя триумфален поход. Ето основните мотиви за анабаптистки/баптистки протест :

Единството постигнато през 4 век между църква и държава, където "църквата" започва да се идентифицира с нацията. Църковното членство и националното гражданство стават идентични!

Авторитаризма! Това е обособяване на "духовно" старейшинство в църквата, което поема върховна власт и авторитет! От там се появява и високата йерархия в Православието и Католицизма! Това всичко отделя обикновения вярващ от Бога и го кара да мисли, че за да стигне до Бога, той трябва да измине дълъг и труден път и да получи одобрението на много "богоизбрани" личности и институции.

Спасение чрез кръщение! Приемането на кръщение на вяра, става инструмент за спасение вместо свидетелство за спасението! Кръщението е както сватбата! Тя не е свързването на момчето и момичето! Това обвързване е станало в умът и сърцето на двамата преди време, а сватбата е само публичното деклариране и празнеството поради това обвързване! Църквата обаче го превръща в акт на спасение!

4-Детското кръщение! Естествено, ако кръщението има магическа сила да спасява, тогава детското кръщение се осмисля и има стойност! Баптистите обаче не гледат така на спасението! Спасението се дава при новородението, което настъпва когато грешника осъзнае вината си и с вяра в спасителното дело на Христос, поиска от Бога

прошка, разчитайки единствено на очистващата сила на Христовата кръв, пролята за греховете на света!

5-Превръщането на църквата в тълпа от симпатизанти! Това е погрешното виждане на много и водещи Християнски подразделения, че църквата е сбор от приемачи, а не променени последователи! За баптистите, ако се наричаш Християнин, не означава само да не си Мюсулманин. Да си Християнин означава да си подчинил живота си на Христос: това е ежедневно изучаване на Библията и живот на молитва и търсене на лична връзка с Бога!

Това са МОТИВИТЕ за "баптистки" протест! Виждаме, че извращения на Библейските истини са настъпили дълго преди Реформацията! Те съществуват и след нея! Далеч съм от твърдението, че небето ще се насели само от баптисти, но това не означава да затворим очи през манипулирането на Божието Слово. Ако Бог на мен ми е дал светлината да видя и проповядвам истината такава каквато е, тогава независимо, че сме малко и отхвърляни и наричани "сектанти", аз не мисля, че заради личния си комфорт е редно да следвам тълпата! И така, Протестанти ли са Баптистите? И ДА и НЕ! "ДА", защото са единни и споделят повечето от доктрините и мотивите на Протестантите! "НЕ", защото виждаме, че мотивите за отделяне от политиката на властващата на изток и на запад църква, са съществували дълго преди Реформацията! Знаем, че и последователи "баптисткото" поведение не са липсвали! Аз искам да задам друг въпрос: Християни ли са баптистите? Отковарям категорично: ДА! Защо? Защото ние изпълняваме заръчаното ни от Словото: "... ние ... нека с търпение измием предстоящото нам поприще, имайки пред очи началника и завършителя на вярата- Исус ..." (Синодално изд.)

Кръщението при нас Баптистите, е съзнателен акт извършен от осъзната личност, при осъзнати обстоятелства. Какво означава това? Това означава, че за да бъде кръстен, аз трябва да съм наясно, защо го правя и какви са последствията от това ми действие. Кръщението не спасява само по себе си. То изразява това което е настъпило в живота и в душата на покаяния и новороден вярващ. То визуализира нашето съ-погребване с Христос (Посланието на Апостол Павел към Римляните 6 глава 1-6 стихове) за нов живот в който Духа Божий взема контрол върху ума и сърцето ни. Ние оприличаваме кръщението на брака! Когато двама души се харесват, идва момент в живота им в който мъжа предлага на жената да се свържат в брачни взаимоотношения. Да създадат семейство. Жената приема предложението и казва "да". Това е върховен момент в живота на двамата. Те са се приели и ще живеят заедно. Но от тях се очаква, това което са направили на четири очи, в един по-късен момент да го направят публично достойно. Всеки който вярва в Христос, има вълнуващи преживявания с

Него. Най-важното от тях е новородението (Евангелието от Йоан 3 глава). Това е момента в който след като сме се покаяли от греховете си и сме поискали прошка от Бога, ние сме поканили Исус да стане Господар в живота ни. Тогава Той

[Type text]

ни дава едно осезателно уверение, че ни е простил греховете и нашия живот се променя. Досега сме служили на себе си, но от момента на новородеността, ние вече служим на Бога, чрез вяра в Исус и с помоща на Святия Дух (кръщението ни в Духа). Всичко това е между мен и Бог. Но тази нова връзка трябва да се оповести някак! Тя трябва да стане публично достояние! Как? Чрез кръщението. Затова нашите кръщения са винаги публични и пред доста свидетели. Те не се правят някъде скрито и набързо! Кръщаваме чрез потапяне и каним близки и познати за да видят това което правим!

Баптистите много държат на семейството и са много привързани към своите църкви.

Църквата е общност от изповядващи една вяра хора, които откриват нов живот чрез покаянието и вярата в Христос. Общество от новородени хора. Местаната църква е напълно независима и самоуправляема, и често необщуваща даже с други баптистки църкви.

Известни са като борци за религиозна свобода! Баптистите смятат себе си за свободни да участват в обществения и политическия живот и го правят от столетия. САЩ например.

Несъгласия относно робството разделят севера от юга. Днес Южната Баптистка Конвенция е най-голямата протестантска деноминация в САЩ.

Нямат нищо общо с анабаптистите! Не произхождат по никаъв начин от тях, но хората интуитивно ги свързват с тях и от там идва и името им-четем на стр.34 в книгата „Ние, баптистите“,издание на Световен Баптистки Алианс.

Баптисти-Бил Клинтън, Ал Гор, Джими Картер,

Подкрепят икименизма.

Кой е Мартин Лутър Кинг?

На 4 април 1968г. беше убит Мартин Лутър Кинг.

Кинг спада към тези десет личности, които се честват *като „християнските мъченици на 20 век“*, в чиято чест са издигнати статуи в Лондонското Уестминстърско Абатство.

Когато се погледне назад върху тринайсетте години дело на Мартин Лутър Кинг Младши, става ясно: Той е човек, поел по един път. Като буден и чувствителен съвременник в своето мислене и действия той е предизвикван от все повече нови развития. В Монтгомъри първоначално той изисква само любезното отношение към чернокожите, а не премахването на расовото разделяне! Тринайсет години по-късно

той започва да организира акции на масово гражданско неподчинение. Докато с присъждането на Нобеловата награда за мир през 1964г. той се сдобива с международно признание, в последните две години от своя живот той рискува обществената подкрепа заради своята пророческа критика спрямо властоимачите. Най-важната задача на църквата Кинг вижда в това, *„да бъде глас на тези, които нямат глас“* (voice of the voiceless). Това означава: първостепенна задача на християнските църкви е приемането на потиснатите и безпомощните, а не преследване на собствени интереси по организации. Представители на църквата трябва да оповестяват публично премълчани и игнорирани неправди. Църквата, като 'глас на тези, които нямат глас', се застъпва в обществото за правата на оцетените, с целта, всички хора да се ползват с благата на природата и да участват в процеса на вземане на политически решения.

През пролетта на 1968г. Кинг се солидаризира с чернокожи работници от стачката на работниците от градското сметопочистване в Мемфис, Тенеси. Точно когато обсъжда църковни песни за голямо събрание вечерта на 4 април, той е застрелян от бели расисти. Кинг умира на 39 години.

Петдесетни църкви. Петдесетното съживление.

Още през 1820 г. шотландският проповедник Едуард Ървинг казвал, че църквата трябва да се радва на дарбите на Духа, и че в неговите служби вярващите говорят на непознати езици. В 1854 г. Елдер Матосън по време на молитва също говорил на някакъв непознат език. В 1873 г., когато Дуайт Муди проповядвал в залата на ИМКА (Съюз на младежки християнски дружества) в Англия, изведнъж много присъстващи започнали да говорят на непознати езици.

Истинското съживление, според самите петдесетници, започнало в 1901 г. в гр. Топека, Канзас в средата на студентите в тамошната семинария. Първа била кръстена със Св. Дух Агнес Озман ла Берж, която посещавала лекциите на Чарлс Пархам. Същият Пархам през 1905 г. отваря второ училище в Хюстън, Тексас. За да се стигне до Азуса Стрийт 312 в Лос Анжелис, където през 1906 г. Уилям Сиоймор и мнозина още получават кръщение със Святия Дух с говорене на езици.

Томас Барет пренася съживлението в Норвегия, където Леви Петрус го приема и разнася из Швеция, Норвегия и Германия. От Германия съживлението се пренася и другаде из Европа.

В Англия петдесетното съживление достига чрез англиканския пастир Александър Боди.

Американци занасят посланието в Бразилия, в Средния и Далечния Изток, и пр.

[Type text]

Днес християните по света, които са приели това съживление и смятат, че са кръстени със Святия Дух и говорят на свърхестествени нови езици, наброяват повече от 554 млн. Съживлението продължава и днес, поради която причина петдесатните общества по света са най-бързо растящите и множащите се. Така например, в:

- * Гватемала (60%), в Кения (56%) и в Бразилия (49%) от населението са петдесатници;
- * Филипините, Южна Африка, Чили и Нигерия те са над 25% от населението;
- * САЩ те са 23%;
- * Германия – около 300 000 души;
- * Англия – около 150000 души.

Петдесатните църкви в света не са обединени в конкретна организация, защото вярват, че техен глава трябва да бъде Единствен Господ Исус Христос. Обаче, на всеки четири години редовно се провежда Световна петдесатна конференция. Местната църква е автономна и се ръководи от старей и пастир. Петдесатните църкви по света са над 27000.

История

Проблемът с езиците не е нов. Според петдесатните богослови още светите отци твърдят в някои свои богословски трудове, че по тяхно време тук и там са се говорили езици. За това пишат около 80 г. Климент Римски; около 90 г. Игнаций от Антиохия, Около 160г. Юстин Мъченик, около 190 г. Иринеи, епископ на галската църква в Лион, Тиртулиан от монтанистите- те са най-големите петдесатници на първите векове.

До тези изводи петдесатните богослови стигат, като приравняват всяко споменаване на дарбите на Духа със говорене на непознати езици. А това не е коректно.

Английския историк Беде (673 - 735) споменава за монах с дарба на езици (Bede, A History of the English Church and People, p. 250-253);

Християнския проповедник Антоний от Падуа (1195 - 1231) е с дарби на езици и видения;

Испанският проповедник Винсент Ферер (1350 - 1419) има дар на езици и пророчества

През средните векове в западния свят започва да господства папството, което не само скрива Библията от Божия народ, но и открито се обявява против харизматичните дарби. В началото на VII век папа Григорий I, смятан от католиците за *"една от най-забележителните фигури в църковната история"* (The Catholic Encyclopedia) и наричан от тях *"Григорий Велики"*, с човешката си мъдрост отрича действията на Святия Дух и ги обявява за отживелица. В своята книга "Четиридесет евангелски проповеди", написана около 600 г., той коментира думите на Исус в Марко 16:17 *"И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват, нови езици ще говорят"*:

"Ако нямате тези знамения, братя мои, това означава ли, че не вярвате? Тъкмо обратното, те бяха необходими за началните дни на църквата, когато вярата се нуждаеше от чудеса и нежни грижи, за да порасне; също както когато садим храсти ги поливаме, докато се хванат, но след като пуснат корени, преставаме да ги поливаме."

Григорий I повлиява целия католически свят, като отрича че белега на кръщението със Святия Дух е дара на езиците и го приравнява с човешките думи:

"Така и всички вярващи, които оставят светските думи на стария живот и говорят за святи тайни, и с най-голямо старание преповтарят думи на хвала и слава за своя Създател, това не е ли говорене на езици?"

Gregory the Great, Forty Gospel Homilies, 2, 29; виж On the Internal Character of the Ecclesiastical Miracles

Следователно, по времето на папа Григорий I, VII век, е имало и хора с езикови претенции!

Един от първите харизматици е Мено Симонс , от Холандия. Около 1550 г. той пише в своето съчинение "Трактат за християнското кръщение":

"Ясно ни е показано, че Петър заповяда да бъдат кръстени само тези, които получиха Святия Дух, които говореха на езици и славеха Бога, и то се отнася само за повярвалите, а не за непълнолетни деца."

(Menno Simons, Treatise on Christian Baptism, p. 27)

Според петдесетните богослови различни реформаторски групи и течения през XVII и XVIII век, сред които се открояват квакери, янсенити, пиетисти, моравски братя, методисти и много други са говорили на езици. Днес обаче наследниците на тези общества категорично отричат отците им някога да са говорили петдесетни езици.

Особено голямо е петдесетното съживление в Англия след 1830 г., когато будният християнски проповедник, презвитарианец и в някакъв смисъл адвентист, Едуард Ирвинг се бори за възраждане на духовните дарби сред християните.

В своите изследвания на Библията Ирвинг открива, че християните трябва да бъдат кръстени със Святия Дух, и че белегът на това кръщение е говоренето на езици. През 1830 г. той среща хора от Глазгоу, Шотландия, които имат пророчески дар и говорят на езици. Това още повече го убеждава да проповядва посланието за езиците като белег. Ирвинг стига до идеята, че духовните дарби с техните външни белези трябва да бъдат възстановени в църквата.

Всичко това противоречи на официално приетите разбирания от презвитерианската църква, според които външните знаци на духовна сила са престанали след смъртта на апостолите, след което кръщението със Святия Дух дава само вътрешно очистване. Поради това през 1830 г. Ирвинг формално е изключен от презвитерианската църква.

По това време Ирвинг започва да провежда събрания, посветени специално на молитва за кръщение със Святия Дух. Скоро говоренето на езици и тълкуването на езици стават реално духовно преживяване. За да поддържа реда, Ирвинг настоява хората да спират говоренето на езици в неделя, когато служението е по-официално. Но на неделната служба на 30 октомври 1831 г. една жена получава много силен подтик да се моли на език. За да се подчини на реда, тя излиза в коридора. Малко след това друга жена чувства същия подтик и излиза на улицата. Това убеждава Ирвинг, че говоренето на езици трябва да се разреши и по време на неделните служения. Тук вече търпението на висшестоящите над него църковни водачи прелива - тези прояви са толкова непоносими за тях, че те настояват пред презвитера на Лондон да забрани на Ирвинг да проповядва.

И наистина, на 26 април 1832 г. презвитерът на Лондон обявява Ирвинг за нарушител на църковната дисциплина и виновник за изкривявания в църковното учение. В петък на 4 май 1832 г. хората, които се събират за служение намират вратата на сградата заключена. Обаче това ни най-малко не изплашва Ирвинг и съратниците му. Те веднага намират друга зала, която взимат под наем, и само след два дена в нея се събират на служение 800 човека. Движението продължава да се развива. Ирвинг не става водач на движението, а се отдава на проповядване.

Ирвинг особено се интересува от пророческия дар. Самият има пророчески дар и пророкува, че ще има голямо изливане на Святия Дух поради скорошното пришествие на Христос, и че евреите трябва да се завърнат в собствената си земя. Проповедникът вярва, че Пришествието предстои много скоро.

През 1834 г. Ирвинг се разболява от туберкулоза и умира на 42 годишна възраст.

Чарлз Парам: раждане на съвременното петдесетно движение

Най-силния тласък за съвременните петдесетни движения се появява на първия ден от XX век - 1 януари 1901 г. Тогава Святия Дух се излива с голяма сила сред една малка група християни в Съединените щати - в град Топека, Канзас. Проповедник на тези хора е Чарлз Парам.

Чарлз Парам се ражда през 1873 г. в Мускатайн, Айова. Майка му умира когато Чарлз е на 12 години. Той се обръща към Христос още 13-годишен на едно събиране, водено от конгрешански проповедник. По-късно, вече 16-годишен, той ръководи неделно училище и християнски събирания. Работата си за Христос преследва с по-голяма енергия, отколкото училището. В един момент желанието му да учи медицина надделява и той изоставя духовната нива, за да се отдаде на учение. Но едно изцеление чрез молитва на деформиран крак го убеждава да се върне към проповядване. Още 19-годишен, Парам става проповедник в методистката църква в Еудора, Канзас. През следващите няколко години се отдава на проповедническа работа, като провежда събирания в много градове и села на Канзас.

По това време Чарлз среща Сара Тисълтуейт, вярваща девойка, посещаваща групи на квакери. Четири години по-късно тя става негова жена и вярна помощничка в трудовете за Христос до края на живота му. През 1897 г. се ражда първото им дете. След неговото изцеление Чарлз решава по-активно да проповядва изцеление чрез Духа. Изцеленията по време на неговите проповеди са толкова много, че служението му става известно и негови приятели от град Топека го поканват да дойде в техния град и да се моли за болните. Така през 1898 г. семейството се премества в Топека, където Парам, с помощта на своите приятели, основава дом за изцеление наречен "Ветил". В дома те приемат хора, търсещи изцеление, търсят подслон за сирачета и работа за безработни. Понеже работата върви успешно, през 1900 г. основават библейско училище "Ветил".

В края на декември 1900 г. Парам дава задача на учениците във "Ветил" да търсят в Библията *"дали има знак за кръщението със Святия Дух, който да е толкова очевиден, че да не остава никакво съмнение за кръщението"* (Parham, Sarah, Life of Charles F. Parham founder of the Apostolic Faith Movement, 1930, p. 58). На 31 декември се събират 40 ученика, които в присъствието на 75 гости разказват за изследванията си. Всички са изумени когато разбират, че са стигнали до един и същ извод: според Библията белегът за кръщение със Святия Дух е говоренето на езици.

След това вълнуващо откритие, всички - дори и децата - твърдят, че усещат присъствието на висша сила. Малко след 12 ч. на 1 януари 1901 г. - часове след раждането на новия 20-ти век - ученичката Агнес Озмън помолва Парам да положи ръце на нея. Тогава тя започва да се моли на език. Два дни по-късно много други хора, включително Чарлз Парам и неговото семейство, преживяват същата славна опитност. Новината за събитието бързо обикаля цяла Америка чрез вестниците. Започват молитвени събирания в Канзас сити и други градове на щата.

През лятото на 1901 г., без знанието на Парам, сградата на колежа е продадена и той се премества със семейството си в Канзас сити. Година по-късно Парам описва изливането на Святия Дух в Топека в първата своя книга "Глас, който вика в пустинята".

Парам неуморно проповядва новото петдесятно послание. Голямо духовно съживление настъпва през 1904 г., когато се провеждат събрания в град Галена, Канзас. Всеки ден има по две събрания, на които стотици хора се обръщат към Бога и се кръщават със Святия Дух, а над хиляда са изцелени от разни болести. Вестниците разгласяват навсякъде вестта за изцеленията и "мощния Дух" на петдесятните събрания.

Не по-малко вълнуващо е последвалото съживление в Бакстър Спрингс, за което през 1947 г. Франк Евърт пише в своята книга "Явлението на петдесятницата": "На голямото събиране в Бакстър Спрингс идваха болни от стотици мили, и всеки, който вярваше, се изцеляваше чрез чудо. Всичко, което е ставало в ранната християнска църква, ставаше и тук. Много хора казваха, че денят на петдесятницата се повтаря отново на всяко събрание." (Ewart, F. J., Phenomenon of Pentecost, 1947, p. 63).

Благовестването на Парам и неговите съработници има голям резултат и хиляди хора приемат петдесятното послание. Но още по-масово разпространение то придобива след събитията на улица "Азуса" в най-големия град на западните щати Лос Анджелис. Пионер на петдесятния взрив на улица "Азуса" е чернокожият проповедник Уилиам Сиймор.

Уилиам Сиймор се ражда през 1870 г. в град Кентървил, Луизиана. Родителите му са бивши роби. Като юноша приема християнството и е кръстен в баптистка църква. Още тогава има дар на видения и сънища. На 25-годишна възраст се заразява от едра шарка и ослепява с едното око. През 1900 г. се премества в Цинцинати, където се присъединява към реформаторската "Божия църква", в която приема идеята за "второто благословение".

Важен момент от живота му е 1903 г., когато се премества в Хюстън, Тексас, и се запознава с Чарлз Парам. Сиймор започва да посещава библийското училище, което Парам основава в Хюстън. Унизителна пречка за учението му са тогавашните закони на щата, според които на негрите се забранява да седят в една класна стая с бели. За да реши този проблем, Парам казва на Сиймор да седи в съседната стая и да слуша през ключалката. На тези проповеди Сиймор прима учението за кръщение със Святия Дух с белега на езиките.

През 1906 г., с подкрепата на Парам, Сиймор заминава за Лос Анджелис като помощник на проповедничката Джулия Хъткинс в "Църквата на Святостта". Започвайки от словото в Деяния на апостолите 2:4 - *"И те всички се изпълниха със Святия Дух и почнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят"* - Сиймор проповядва новата, петдесятна доктрина. Джулия Хъткинс отрича тази доктрина и му забранява да проповядва. След като прекарва един месец в пост и молитва, самият той получава кръщение със Святия Дух и

говори на език.

Изгонен от "Църквата на святостта", Сиймор започва да търси сграда в Лос Анджелис, където да продължи проповедническата си работа. Успява да открие една стара, изоставена сграда на Африканската методистка църква, която се намира на улица "Азуса". По това време сградата се използва за склад и конюшня. Сиймор и неговите приятели афроамериканци почистват цялата сграда и поставят пейки за сядане. Така през април 1906 г. започват проповедите в тази новосформирана общност, която е наречена *"Апостолска мисия на вярата"*.

Това, което става на улица "Азуса" през следващите три години, променя историята на християнството през XX век. В малката постройка, на площ от 200 квадратни метра, се натъпкват над 600 човека, а стотици други стоят отвън, опитвайки се да чуят или видят нещо през прозорците. Въпреки, че вестниците са изпълнени с подигравки и цинизми за тези събирания, те предизвикват голям интерес сред вярващи хора не само от Лос Анджелис, но и от цялата страна. Хиляди хора от всички щати идват на "Азуса" и получават кръщението със Святия Дух. Случва се цели общества да дойдат на "Азуса", а предишните им места за събиране да опустеят. Постепенно белите хора стават по-голяма част от присъстващите. Освен проповядването на Исус се отправя и послание за равенство и помирение на расите. Бели и негри работят заедно под ръководството на негър-проповедник, което в онези дни е нещо нечувано. Това накарва известния християнски мисионер Франк Бартълмен да заяви: *"На улица Азуса цветната линия, разделяща хората на бели и черни, беше отмита чрез кръвта на Христос"*. Сиймор мечтае на "Азуса" да се създаде нова църква, която да сrine стените на расовото, етническо и деноминационно разделение.

Обаче голямата благодат изливана от Духа на улица "Азуса" често е превръщана във викове и *"изпадане в транс"*. По принцип това са характерни неща за служението на негърските християнски общности по онова време. Но на "Азуса" няма никакъв ред в служенията, защото се смята, че *"Святият Дух управлява"*. Това става едно шумно място, където служенията продължават и през нощта. В заслепението на радостта от получената благодат вярващите на "Азуса" неусетно пренебрегват реда, скромността и закона - едната от двете заветни истини. Когато през октомври 1906 г. Чарлз Парам посещава улица "Азуса", той е ужасен от това, което вижда, и до края на живота си го нарича "проституиране с духовната сила".

Движението на "Азуса" има огромно значение за разпространението на петдесетното учение в Америка и в целия свят. Водачи на християнски общества от различни краища на Съединените щати идват на "Азуса", приемат петдесетното учение и го разнасят из страната. Особено известни са Гастон Кашвил от Северна Каролина, който разпространява петдесетното послание сред "Църквите на святостта" в южните щати, Чарлз Масон, водач на "Петдесетно паство", което сега е най-голямата негърска петдесетна деноминация в Америка, и Уилиам Дърам от Чикаго, който през 1914 основава най-голямото петдесетно общество в наше време - "Асамблеи на Бога". След годините на бурно развитие между 1906 и 1909 г., на улица "Азуса" остава само една квартална група от вярващи.

В днешно време петдесятното движение има над 550 милиона членове в целия свят.

Основни доктрини са следните:

- * Библията е боговдъхновеното Божие Слово и единствена основа за вяра и живот;
- * Бог е Троичен и е Творец на всичко видимо и невидимо;
- * Спасението е възможно само чрез вяра в изкупителната смърт на Исус Христос, Чиято кръв омива всеки грях;
- * Изцелението на тялото също е включено в Божия план за спасените;
- * Християните трябва да живеят свят живот;
- * Исус Христос ще дойде реално втори път, за да вземе Църквата Си;
- * Спасените ще отидат тогава в рая, а невярващите – в ада;
- * Бог и днес кръщава със Святия Дух;
- * Дарбите на Святия Дух са реални и днес, и Бог ги дава на Църквата Си,
- * Кръщението във вода е за съзнателно повярвали и новородени човеци;
- * Господната вечеря е възпоминание и се взема само от новородени личности.

Петдесятните църкви се противопоставят на пианството, наркоманията, порнографията, хомосексуализма, абортите и пр.

Богослуженията са различни, в зависимост от националността и местните обичаи, но общо взето те са живи, с много хваление и музика, с библейска проповед, молитви за болни и т.н.

Петдесятните църкви са активни в *мисионерството*. Те имат хиляди мисионери по целия свят.

Социалния им ангажимент се изразява в разкриване и поддържане на детски градини, старчески домове, болници, клиники за душевно болни и умствено изостанали, както и клиники за наркомани и алкохолици.

Петдесятните общества не са чужди на *икуменизма*. Много от тях членуват в Световния съвет на църквите или в национални или континентални Евангелски алианси.

Над 90% от българските евангелисти изповядват петдесятно-харизматична теология

Петдесятното движение в България

„Велик е денят, в който Святият Дух с голяма сила се излива с България чрез навлизането на петдесятното движение” п-р Гриша Марковски

В България петдесятното учение е донесено от руските пастори-мисионери Иван Воронаев и Дионисий Заплишни. Те основават в Бургас през 1920 г. първата евангелска петдесятна църква в България. За кратко време петдесятното съживление проникнало в много градове и села на Южна и Северна България, където и били създадени църкви.

През 1928 г. от п-р Николай Николов, представител на "Асамблеи на Бога", бил учреден Съюзът на Евангелските Петдесятни църкви в България. П-р Николай Николов е бил д-р по богословие и професор в библейския институт в Спрингфилд, Мисури.

До 1944 г. петдесятниците представляват най-голямото протестантско движение в България – около 6000 души.

Петдесятното учение, според тях е основано на цялото Свещено Писание. Приоритет имат доктрините за: спасението, новородението, кръщението със Святия Дух, освещението, изцеление на тялото, дарбите на Святия Дух и второто идване на Господ Исус Христос.

Признават се двете тайнства – Господна вечеря и водно кръщение, до които се допускат само новородени хора.

Петдесятниците издават списанията "БЛАГОВЕСТИТЕЛ", "ПЕТДЕСЯТНИ ВЕСТИ", "НАШАТА НАДЕЖДА".

През тоталитарно време петдесятните църкви в България не само, че не намаляват, но и се увеличават, за да достигнат към края на 1989 г. към 100 църкви с около 15,000 души членове. Към края на 2003 г. църквите наброяват 550 с около 160 пастори и проповедници. Общата членска маса на петдесятното движение е към 40 000 души.

Разказва п-р Виктор Вирчев, председател на СЕПЦ:

– СЕПЦ е изграден от самостоятелни църкви. Преди всичко провеждаме църковни дейности на местно ниво. Всяка църква има младежки и детски служения. Успоредно с това имаме организирани национални дейности. Обучаваме кадри във ВЕБИ. Също така участваме в различни общоевангелски дейности – филма „Иисус“, „Нова вълна“... Развиваме и служения в затворите, в старческите домове, имаме социални кухни. Имаме национално женско движение.

Петдесятното движение в България възниква непосредствено след края на Първата световна война. За разлика от

представените до тук деноминации, петдесетното движение няма продължителна традиция и изградена структура и практика.

В някакъв смисъл, петдесетничеството може да бъде разгледано и като реакция срещу либералното богословие.

Евангелистите, изповядващи реално приемане и присъствие на Божествената личност, чрез Третото лице на Святата

Троица във вярващия намират основание за своята вяра единствено в Библията и в този смисъл това е най-радикалната

проява на реформаторския дух, родил протестантизма. Петдесетното християнство не е формирано под влияние на

някаква историческа или социална конюнктура, а е следствие единствено на религиозно търсене и опит.

Посланието на кръщение със Светия Дух, с външен белег проговаряне на непознат език, се разпростира бързо и

представлява една истинска революция, своеобразна реформация на реформираните християни. Напълно спонтанно

десетки хиляди християни преживяват "духовно кръщение", първо в САЩ, а след това в Южна Америка и Северна Европа.

Поради конфликти в евангелските църкви между приемащите петдесетната опитност и отхвърлящите я, изниква необходимостта от създаване на църковна структура, която да обедини петдесетните евангелисти. Другият проблем е, че поради липса на подобна структура, която да организира духовния живот на петдесетните християни и поради самата същност на тяхната концепция за християнски живот, изградена върху изцяло духовни опитности и преживявания, описани в Деяния на апостолите и посланията на апостол Павел, някои от тях изпадат в богословски крайности и практики, които нямат основание в Библията. Този факт застрашава цялостното развитие на петдесетният евангелизъм.

В отговор на тази нужда през 1914 година в щата Арканзас е учредена организационна структура с името Асамблея на Бога, която успява да организира голяма част от петдесетните християни и да поеме инициативата за петдесетните евангелски мисии в голяма част от света. Днес Асамблея на Бога е мощна християнска църква, отстъпваща по брой единствено на Католическата църква.

Учението за кръщение със Светия Дух с външен белег говорене на непознат език достига до България, без това да е плод на усилията на мисионерски борд или някакъв църковен център.

През 1920 година украинците Иван Воронаев и Дионисий Заплишни с малка група заминават от Ню Йорк за родината си с цел да проповядват учението и практиката на кръщението със Светия Дух. Няма данни, че тези мисионери са изпратени от Асамблея на Бога или която и да е друга църковна организация.

Това е времето, когато стотици вдъхновени петдесятни християни поемат към различни части на света, като техните усилия довеждат до сериозни резултати. Докато групата изчаква в Истанбул входни визи за СССР и разрешение да продължат пътуването си, Дионисий Заплишни със съпругата си заминават за Бургас, откъдето е родом Олга Заплишная. В Бургас те са посрещнати от роднини на Олга, които посещават конгрешанската църква.

Междувременно останалите в Истанбул мисионери са изгонени за религиозна пропаганда и също пристигат в Бургас. Първото място, където е проповядвано кръщението в Светия Дух в България е Бургаската евангелска църква, където посланието получава радушен прием сред някои вярващи. Иван Воронаев и Доинисий Заплишни предприемат пътешествие в страната. Местата, които със сигурност посещават са София, Стара Загора, Сливен, Пловдив, Варна. През 1921 година Иван Ворониев заминава за Одеса, а през 1924 година Доинисий Заплишни е принуден от властите да напусне България и се връща в САЩ, където е избран за председател на руските и украински петдесятни църкви там. Вследствие на тяхната дейност обаче, значителен брой евангелисти приемат учението за кръщение в Святия Дух. Тъй като дейността на Воронаев и Заплишни не цели създаването на петдесятна деноминация, тези християни първоначално остават в своите църкви.

От друга страна това са едни от най-енергичните и отворени за духовна работа членове на евангелистките църкви и пропагандирането на духовната опитност среща опозиция от църковните ръководители и онези евангелисти, които не са склонни да доизграждат убежденията си.

Въпреки оскъдната информация е известно, че в периода от 1920 до 1927 година са организирани десетки общества, изповядващи кръщение в Светия Дух. Тези общества не са свързани в някакъв съюз или структура, но явно поддържат по места тесни контакти помежду си. За събрания между водачи на такива общества съобщава пастир Иван Зарев в книгата си *"История на Евангелистките петдесятни църкви в България"*. Същевременно те не са на национално ниво, като например в Северозападна България се издига личността на Стоян Тинчев, а Костадин Томов от София, без да е подкрепян финансово от някой или изпращан от някакъв център, обикаля много населени места и поставя основите на нови общества. Същата дейност извършва и Йончо Хинков/Пророка/, който е най-яръкия представител на българския свободен евангелизъм и служи на благовестието още от времето на османското владичество. След 1922 година Йончо Хинков заминава за Аржентина, където създава множество църкви сред българските емигранти.

През 1926 година в страната пристига Николай Николов, заедно със съпругата си Марта Негел. Николай Николов приема петдесятната опитност в Ню Йорк и завършва Библейския колеж на Асамблея на Бога. Последвалите събития подсказват, че по всяка вероятност Николай Николов е изпратен в България като мисионер на

Асамблея на Бога с цел да организира петдесятните християни в структура, по доктрината и практиката на Асамблея на Бога. Тази негова мисия довежда до създаването на Съюза на Евангелските петдесятни църкви в България, който за кратко време се превръща в най-голямата протестантска църква в България, но довежда и до разделение сред петдесятните християни в страната.

Известни пионери и водачи на петдесятното движение в България са били: Павел Рахнев, Георги Чернев, дядо Йончо Хинков-Пророка, Васил Цачев, Костадин Томов, Йончо Дрянов, Ангел Динов, Иван Зарев, Харалан и Ладин Попови, Иван Ялъмов, Никола Стефанов, Едуард Куриян, Асен Пейчев, Павел Гурбалов, Георги Тодоров, Димитър Русинов и др.

На Бачо Киро- пастора, спомням си когато ги посетих през 2009г., беше по риза и вратовръзка на централното неделно богослужение. Говори за "Малките лисичета".

Той се моли много дълго и от тях-кой повтаря, кой гледа-малко сугестия.

Трабва ли ние с вас да бъдем съгласни с петдесятните разбирания?

В това учебно помагало предлагам някои размисли на хора, които са се занимавали с темата.

Нека добре да знаем:

Слизането на Светия Дух над апостолите е предсказано и потвърдено в Библията, но за това събитие се говори като за еднократно действие и не се казва, че същото трябва да се случва с всеки последовател на Христос. След апостолските времена повярвалите приемат Светия Дух чрез кръщението и помазанието. За помазание говори още ап. Павел: *"Тоя, Който утвърдява нас с вас в Христос и ни помаза, е Бог. Той ни и запечата и даде залога на Духа в сърцата ни"* (II Кор. 1:21-22). Говори и ап. Иоан Богослов: *"И вие имате помазание от Светия и знаете всичко"* (I Иоан. 2:20). За него говорят древните църковни отци Дионисий Ареопагит, Теофил Антиохийски, Киприян Картагенски, Кирил Иерусалимски, Ефрем Сирин, бл. Иероним, бл. Августин и мн. др. Лаодикийският събор от 364 г. постановил: *"Просветените след кръщението трябва да бъдат помазвани с небесно помазване и да бъдат участници в царството Божие"*.

Петдесятниците омаловажават кръщението във вода, като учат, че то не умива греховете и не спасява, но Христос казва: *"Ако някой се не роди от вода и Дух, не може да влезе в царството Божие"* (Иоан 3:5).

В ранната църква имало харизматици, които притежавали различни дарове. Ала не се казва, че този дар е задължителен и задължително е обвързан с кръщението: *"Ако някои говорят на непознат език..."* (I Кор. 14:27), *"Всички ли говорят езици"* (I Кор. 12:30). В 12 глава на Първото послание до Коринтяни ап. Павел казва, че говоренето на езици е един от даровете на *"един и същия Дух"*, а не единствен. А в *"Химна на любовта"* в 13 глава казва, че този дар далеч не е най-важен в Църквата. В същия смисъл продължава и по-нататък в 14 глава. В Деяния на апостолите се разказва как апостол Филип кръстил един етиопянин, скопец. Дух Светий слязъл върху него, но той не проговорил на чужд език, защото не е било необходимо.

Странно е защо Агнес Озмън е проговорила на китайски, след като в събранието не е имало китайци, а и по-късно тя не е ходила в Китай. Апостолите са проговорили на такива езици, на които е имало кой да ги разбере и да повярва (вж. Деян. 2:8).

Петдесетниците учат, че говоренето на езици е белег за истинската църква. Но ап. Павел казва, че *"езиците са белег не за повярвалите, а за неповярвалите"* (I Кор. 14:22). Затова в най-голямо изобилие този дар бил даден на Коринтската църква, която била най-разпусната, най-слаба в религиозно и нравствено отношение. Тя особено се нуждаела от свръхестествена Божия помощ, от укрепване с видими чудеса, тъй като апостолското слово не убеждавало коринтяните. Сред тях имало отрицание на възкресението (I Кор. 15:12), *"брат с брата се съди, и то пред неверници"* (I Кор. 6:6), имало *"завист, раздори и разногласия"* (I Кор. 3:3), имало *"блудство, и то такова блудство, за каквото дума не става дори и между езичниците, именно, че някой държи бащината си жена"* (I Кор. 5:1). Когато коринтяните започнали да злоупотребяват с дара на езиците и почнали да говорят на никому непознати езици, с което произвеждали безредици в събранията, ап. Павел ги упрекнал, че са като полудели (I Кор. 14:23). Има много свидетелства от преки очевидци, че и днес на събранията на петдесетниците се случват същите безредия, безумия, тръшкане, кръщение, скубане, дращение и пр. Едва ли подобно поведение може да се приеме за дар от Светия Дух. Затова Йоан Богослов казва: *"Възлюбени, не на всеки дух вярвайте, а изпитвайте духовете, дали са от Бога"* (I Иоан. 4:1).

Освен това, нямаме гаранции че тогавашните коринтски езици и съвременните петдесетни езици са едни и същи езици. Възможно е някои копринтяни-моряци и търговци да са говорили човешки, екзотични езици, непознати на повечето хора в църквата за да покажат колко по-мъдри и знаещи са./мнение на автора П. Петров/

Ето какво четем в Евангелски вестник:

"Днес петдесетните вярващи по света, обединени в стотици традиционни, харизматични и неопетдесетни формации, наброяват повече от половин милиард души. Само в България те са над 100 000. Празненствата по случай стогодишнината от модерната Петдесетница целят да обединят всички петдесетни течения, използвайки историческото наследство на Съживлението от „Азуза“. Те ще се

честват в Лос Анжелис на 24–29 април 2009г. Сред организаторите са Световната Божия църква, „Асамблеи на Бога“ и Дружеството на петдесетните богослови, както и големият приятел на българските църкви в Америк, д-р Шон О'Нийл. Между говорителите са Т. Д. Джейкс, Бени Хин, Кенет Коплънд, Крефло Долар, Джак Хейфорд и Дейвид Йонги Чо. Централно място е отделено на международен форум за запазване на петдесетната история и наследство. Сто години след Съживлението на „Азуза“ Петдесетница продължава...

Първите гостенски лекции ще бъдат изнесени от г-н Ебенезер Маркуи от Гана. На поканата, която ми бе подадена любезно пред неговото име чета "апостол" Ебенезер Маркуи, Гана".

Интернет-коментар: "В първия момент онемях, онемях, въпреки че от години знаех за самочувствието на повечето петдесетници-харизматици да се смятат за равни на светите апостоли.

Петдесетничеството или т. нар. "харизматично" християнство, което за мнозина специалисти е преди всичко повърхностна емоционална изява на религиозните чувства, доскоро се считаше за една от видимо прогресиращите, но твърде незначителни като численост християнски религиозни групи в САЩ. Последните две проучвания на The Barna Group показват, че нещата драматично са се променили през последните 15-20 години.

Проучването преди десет години посочваше, че всеки трети от десет граждани на САЩ е "харизматичен" християнин. Днес най-новото изследване показва, че такива са 36% от американците. 36% от населението на САЩ са приблизително 80 милиона души. Според критериите на Барна груп към тази група са били включени всички вярващи, включително и онези непринадлежащи към петдесетната община, които споделят, че са били „изпълнени със Светия Дух“ или че "харизмагичните" дарове като говоренето на езици, пророкуването, масовите изцеления и т. н. са общовалидни и сега.

Днес всяка четвърта протестантска църква в САЩ е харизматична. Четири от всички десет непринадлежащи официално към определена деноминация църкви в САЩ са също харизматични. Най-известните петдесетнически обединения са тези на „Събранието на Бога“ и на „Църквите на Бога“ (съответно Assembly of God и Churches of God). Тези общества се обслужват от множество пастори, като 80% от тях работят на пълен работен ден.

Интересното в случая е, и че 36% от всички римокатолици в САЩ покриват критериите на изследването. С други думи, 22% от всички харизматици в САЩ са членове на Римокатолическата църква. Тези цифри обясняват, защо Ватиканът е склонен на все по-големи отстъпки спрямо харизматиците не само в Южна Америка – номер едно в това отношение, но вече и в САЩ. Все по-често в традиционното римокатолическо богослужение в тези страни се забелязват странни нововъведения. Вече у никого не предизвиква учудване и присъствието, та дори участието на най-

висши римокатолически клирици в петдесетническите събрания и техните харизматични мистерии."

Интернет-коментар: "Основните различия между ЕПЦ и ЕБЦ е в доктрината за Кръщението със Святия Дух. Петдесятната доктрина е, че Кръщението със Святия Дух е Втора опитност, след Новорождението. При тях тази Втора опитност се явява задължителна и се нарича "белег" за кръщение със Святия Дух. Още тази Втора опитност трябва да бъде не друго, а именно "говорене на непознат език". Явлението е наистина специфично и научното му название е "гласолалия". Това е объркване на говора и говорене, което не се разбира от слушателите, но доставя духовно удовлетворение на говорещия. Явлението е Билейско, като в Новия Завет, ние сме запознати с него като една от Дарбите на Святия Дух. Баптистката доктрина признава дарбата "говорене на езици", не като "белег за кръщение със Святия Дух", а като една от многото дарби, които Святия Дух дава на вярващите. Ние вярваме, че Новорождението и Кръщението със Святия Дух стават симултанно. Дарбите се дават от Святия Дух на вярващите, не по тяхна поръчка, а според както Святия Дух предцени и според нуждата на Тялото/Църквата Христово. Ние вярваме, че ако трябва да степенуваме дарбите по стойност, на първо място трябва да поставим любовта и след нея останалите. Липсата на любов, обезсмисля присъствието на каквито и да са други дарби (1Кор.13гл) Ние имаме право да "копнеем да имаме повече от тези дарби"(1 Кор.12 и 14 глави). Не бих казал, че Библията ни насърчава ние да определяме кои дарби искаме и кои, не! Поради факта, че отхвърляме формулировката на доктрината за "Кръщението със Святия Дух", чрез получаване на дарбата говорене на езици, като втора опитност, много от Петдесятния модел вярващи, некомпетентно обявяват, че "Баптистите не приемат Святия Дух и дарбите!" Такива вярващи, не могат да разберат, че по този начин вредят, не само на Баптистите(може би това целят), но и на цялото Евангелско семейство, като втълпяват, че едва ли не ние отричаме Троицата и единството в нея. В нашите църкви не се забранява говоренето на езици, но съгласно със Словото, се очаква, да има и Тълкувател (1 Коринтяни 14 глава). Това е за да има ред и проявата на дарбите да има смисъл и да води вярващите към святост, а невярващите към Бога и към вяра. Ние баптистите вярваме и във Втора и в трета и в десета опитности, но според Словото ги наричаме "изпълване с Духа" (Ефесяни 5:18). Приемаме всеки, който вярва в Христос като Спасител, Святия Дух като Утешител, Църквата като Тяло Христово и новорождението като Врата към Божието Царство. Приемаме всеки който не поставя личност, предмет, преживяване или каквото и да е друго като условие за спасението пред кръста."

КРЪЩЕНИЕ С ИЗМАМЛИВ ДУХ

Иван Вълков, списание „Прозорец“ 4/2005

Тази статия е посветена на различни свръхествени опитности, които се практикуват в християнските среди. За съжаление източниците на преживяванията невинаги се изследват, а не всичко свръхестествено е Божие. Избягвам богословската терминология, за да бъде текстът достъпен за всеки, който се сблъсква с такива проблеми. Познанията ми по темата не са само на теоретично ниво, имам немалък опит във възстановяването на измамни хора. Имам готовност и желание да помогна на всеки, който искрено пожелае да изясни за себе си тези въпроси. Хората, които се смятат за духовно силни и пребъдващи в истината и ще пожелаят да ме вразумят, съм готов да изслушам или да прочета доводите им в полза на опитности и доктрини, различни от изложените в тази статия. Имам надежда да предизвикам мнозина сериозно и задълбочено да изследват своето верую: «Изпитвайте себе си, дали сте във вярата; опитвайте себе си. Или за себе си не познавате ли, че Христос е във вас, освен ако сте порицани?» (II Кор. 13:5).

За повече по темата: <http://www.prozoretz.bg/links.html>

За опасността да бъдем измамни предупреждава апостол Павел: "А Духът изрично казва, че във времена, които идват, някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и бесовски учения" (I Тим. 4:1). Нека разгледаме процеса на измамното кръщение. Под влиянието на измамни духове попадат и вярващи, и невярващи. Новообърнатият, кръстен със Светия Дух човек или още неговярвалият, когато попада в среда, където действа измамлив дух, се оказват в опасна ситуация. Такава среда съществува в някои църкви, където смятат, че кръщението със Светия Дух трябва задължително да бъде съпроводено с проговаряне на непознат език. Мнозина питат: "Спасени ли са тези хора?" Да, с увереност може да се каже, че са спасени тези от тях, които идват с вяра при Христос и получават раждане от горе. У тях настъпва явна промяна, Светият Дух започва да ги преобразява. Но след като им е внушено, че трябва да получат и знамение под формата на непознат език, особени усещания или изцеления като потвърждение, че действително са кръстени със Светия Дух, те започват да желаят знаменията повече, отколкото самото кръщение. Ако човек не е уверен в спасението си чрез получената прошка, мир и радост в Светия Дух, а иска от Бога знамение, за да се утвърди, той прави първата крачка към измамата. За него вече е важно не Словото и свидетелството на Духа отвътре (Римл.8 :16), а знаменията. Вместо да развиват полученото от кръста и да се вглъбяват в познанието на истината, такива хора искат да бъдат кръстени със Светия Дух, без да разбират, че вече са кръстени. Обикновено при такива кръщения учат желаещия да получи език да се отпусне, да се откаже от своята воля и да не напряга устата си. Не го карат да се моли: "Господи, да бъде Твоята воля", а настоятелно да изисква: "Дай, дай, дай, кръсти, кръсти, кръсти, кръв, кръв, кръв..." Така волята на Бога се пренебрегва, Светият Дух – оскърбен и утеснен – не се проявява. Измамните духове като облак слизат върху човека, като се преправят на Светия Дух. Човекът получава друго кръщение – с измамлив дух. Макар сърцето му да гори, да обича Христос, разумът му попада под измамно влияние.

Измамните духове дават на човека лъжливи пророчества, които са фактически прорицания. Ако бяха истински пророчества, щяха да се изпълнят с точност отначало докрай. Но ако в изпълнените пророчества има 99% истина и 1% лъжа, хората се хващат за истината, а лъжата прощават: "Бог иска да ни изпита". По-често дори не я забелязват и не искат да я видят. В Стария Завет Господ говори за истинни и лъжливи пророци. Ако пророчеството не се изпълни, значи пророкът е лъжлив. Ако човек се отвърне от истината и по-важни за него станат езиците, накрая ще му бъде трудно да възприема Писанието – поражда го духовна слепота, точно както някои са заслепени от закона, който, както пише ап. Павел във II Кор. 3:14 стана като покривало: «Но техните умове бяха заслепени.» Поясът на истината, с който трябва да бъде препасан умът на християнина, се разкъсва. Започват да проникват мисли, които изопачават Свещеното Писание, а накрая се превръщат в натрапчиви мисли и дори докарват човека до психическо разстройство.

«Затова препашете се през кръста на вашите помисли» (I Пет. 1:13). Умът не се препасва с истината, а се покрива от облака на измамата, човекът няма яснота как да действа във всяка конкретна ситуация, чака пророчества и за да разреши всеки проблем, тича при пророка, изпросва знамение за потвърждение или откровение чрез слухова или зрителна халюцинация. Много често се гадае по Библията - на каквото място отвориш и където се насочат очите ти, това е отговорът, естествено с изопачена интерпретация. По пророчество се женят, омъжват, решават своите жизнени проблеми. Явно им липсва познание на истината за ходене по духа, чрез вътрешно откровение и свидетелство на Духа.

Хората чуват лъжегласове, виждат лъжевидения, което се приема като пророчески дар. Такива дарби най-бързо получават онези, които, преди да повярват, са били в окултна зависимост. Занимавали са се със спиритизъм, гадания, притежавали са биополе, трето око, били са екстрасенси и т.н. Всъщност какво се случва с тях? Измамливите духове въздействат на езика им. Сатана, който свободно е прониквал и присъствал в техните умове, докато е бил техен бог преди да повярват (Римл. 1:21-25), знае как и върху какъв център от нервната система да въздейства, за да задвижи определени части на тялото и да породи свръхестествено явление. Лъжеезикът произлиза не от сърцето и не като откровение. Измамният дух просто взема езика на човека в своя власт и той произнася словата, които иска да каже духът, без самият човек да участва с разума си в този процес (това е напълно аналогично с практиката на медиумите). При такъв човек не се извършва разделение на душата и духа (Евр 4:12), у него няма различие между чувствата на духа и чувствата на душата, а се налага едно общо възприятие на въздействието на външната среда, което прониква чрез всякакви усещания. По време на молитва този човек може да почувства нещо като токов удар или топла вълна, които той смята за въздействие на Светия Дух, за изпълване с Него. Понякога му треперят краката, ръцете, движи се цялото му тяло. При «харизматичните съживления», които се ръководят от прославили се "звезди" както Бонке, Бени Хин, Кеннет Хеген и др., в

техните чисто спиритични сеанси се изявяват демони. Масовото събаряне, изпадане в екстаз, неистов смях, духане и движение на езика като езика на змия - това са белези на обсебени от нечист дух хора. По време на работата ми с такива жертви демоните в тях се проявяват по същия начин (шизофрения, но с духовен произход и ако се има предвид, че шизофренията е раздвояване на личността, тук имаме работа с проява на две личности в едно тяло - човешка и демонична).

Всякво подобно свръхестествено въздействие започва отвън, чрез физиката, и се насочва навътре към душата, като се стреми да оскверни и човешкото сърце (новородения дух). Целта на измамния дух е същата като на господаря му – Сатана, който иска да се изкачи по-горе от небето и да заеме мястото на Бога.

Така и демоните в началото се явяват като ангели на светлината, за да примамят хората със своята слава, а след това да заемат централното място в сърцата им - да станат богове. Светият Дух обаче действа отвътре навън: съединява се по време на кръщението с човешкия дух, след това разпространява своето влияние върху душата и тялото. Когато Светият Дух изобличава, дори «схнат костите», но действието започва от съкрушението на сърцето, а не от влиянието върху тялото: «Когато мълчах, овехтяха костите ми от охкането ми всеки ден» (Пс. 32:3). Когато взаимоотношенията с Бога са истинни, сърцето на човека е радостно. Давид казва: «Дай ми да чуя радост и веселие, за да се зарадват костите, които си строшил» (Пс. 51:8).

Духовите на измамата въздействат на рецепторите на душата. Същността на тези контакти е като при трансценденталната медитация. Измаменият човек чрез докосване получава временна лъжерадост. Неговият дух и Светият Дух са утеснени. Хората, които се поддават на влиянието на измамни духове, оскърбяват и угасяват Светия Дух (I Сол. 5:19). Така започва да се губи истинският божествен мир, извън сеансите настъпват униние, тревога, безпокойство, несигурност, вътрешна празнота, и неудовлетворение, притеснение за всичко, отчаяние, което води до дълбока депресия.

На тези, които ще възразят, че не е възможно в новородения човек да присъстват измамни духове, ще отговоря с думите на самия Самия Бог, изказани чрез древните пророци. Това, което се случва с вярващи хора в състояние на измама, като предобраз е показано в книгата на пророк Йезекиил. Израилският народ понякога допуска служение на езическите богове заедно със служението на своя Бог не само вън от Божия дом, но и в самия храм. И с това осквернява храма: "Те поставиха своя праг при Моя праг и стълбовете на своите врати – пре стълбовете на Моите врати, така че нямаше друго освен стената между Мен и тях, те мърсяха свящото Ми име с мерзостите, които вършеха; затова ги изтребих в гнева Си." (Йез. 43:8). Тялото на вярващия човек е храм на Бога. Като се предава под властта на измамните духове, християнинът осквернява своя храм, извършва грях на мерзост и гневи Бога. Огорченият Свят Дух постепенно се отвръща от такъв християнин, а в това време измамните духове действат така, че човекът вижда в тях действие на Светия Дух.

Такива християни са подобни на Оола и Оолива (Йез. 23 гл). Със своите блудства изменят на Бога, на Когото принадлежат, като получават от въздействието на измамните духове особено чувство на удоволствие и наслада и се стремят към всичко това с особено постоянство. Състоянието на екстаз е по-важно за тях и към него изпитват по-голяма потребност, отколкото към желанието да изследват самите себе си с цел освещение чрез съразпятие. В това виждат радостта на служението си, смисълът и щастието си, в това е «висотата» на техния духовен живот. Те ту се намират на планината на Преображението по време на тези сеанси, ту, когато преминават през долината на плача, когато понасят житейски изпитания, падат на дъното на ада. В момента, когато настъпи сериозна криза, тези хора забравят своите дарби и както детето в беда вика: «Мамо», зоват горещо, от все сърце: «Господи, спаси ме». И Той, понеже е много милостив, спасява и избавя. За съжаление положителните опитности с Бога и измамните преживявания за дълго време остават смесени - до момента, когато човек се замисли сериозно, анализира живота си и признае, че е бил лъган и мамен дълго време.

Нека посочим някои елементи на измамното кръщение:

През всички времена, откакто Сатана се изправя срещу Бога, той не само Му се противопоставя, но избира много успешен метод на имитация и фалшификация, и то като постоянно изпреварва историческите събития, за да привлече вниманието към себе си и лъжетроицата - дракон, звяр и лъжепророк (Откр. 19:20). Той претендира да бъде богът на земята.

Както Светият Дух кръщава в тялото Христово всеки, приел Христос като личен Спасител по вяра, и ни прави причастни на божественото естество (II Пет.1:4), така лъжепророкът чрез лъжеявления кръщава – потапя в облака на измамата всеки, който търси чудеса, знамения и усещания, (а това противоречи на Писанието (Откр. 19:20). Павел пише, че ние ходим не чрез видения, а чрез вяра (II Кор. 5:7).

Както истинското кръщение съединява новородените в един дух с Господа, така лъжепророкът обединява хората, за да изгражда религии и движения, подбужда т. нар. «съживления», като простира своите пипала и над избраните, за да ги увлече след себе си. «Защото ще се появят лъжехристи, и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните» (Мат. 24:24).

Светият Дух дава дарби на всеки както Му е угодно (I Кор. 12:11)

Сатана дава своите дарби на всеки, който иска, и то с пристрастие - с цел увереност, самочувствие, признание, приемане и една вътрешна скрита слава (аз съм по-духовен от другите или и аз имам същото.) Писанието предупреждава – всичко, което правите, го правете без пристрастие (I Тим. 5:21).

Ако истинското кръщение със Светия Дух води до свобода, измамното кръщение води до зависимост. Както Христос хлопа на вратата на човешкото сърце и като влезе в него, общува с човека и му дава мир и покой, и чрез това се прославя в света, така измамните духове се стремят да влязат в човешко тяло, душа и дух, извън него те нямат покой (Мат. 12:43-45.) И се задоволяват едва когато чрез такива хора се изявяват в света по много видим и дори арогантен начин, стига тези жертви да им се доверят. Всички зрелища, при които се инсценират изцеления и гонене на демони, са прояви на измамните духове, чрез които те са прославят. А името на Христос се хули.

Човек не бива да иска за себе си знамение във вид на езици или нещо друго (Ис. 7:10-14) с цел да получи увереност в спасението или кръщението със Св. Дух.

Говоренето на други езици при първите християни е било необходимо като доказателство за евреите, че и езичниците се присъединяват към църквата (Д А 10:44-47; 11:1-3; 11:15-18).

Истинското кръщение със Светия Дух е посвещение на Христос, ние предаваме себе си в послушание на правдата. Плодът е святост (Римл. 6:16-19).

Ако чрез пасивност предаваме себе си на измамните духове и бесовските учения, стигаме до лъжезнамения, лъжечудеса, лъжеезици, лъжеусещания, лъжеизцеления, които нямат нищо общо със светостта, а плодът им е екзалтация, фанатизъм, депресия, психическо разстройство, несигурност в спасението. При посвещението на Христос и послушанието на правдата участва разумът (Римл.12:1). Когато при кръщение хората предават тялото и душевните си чувства на лъжепророка (и в резултат имат особени преживявания), се изисква обратното - пасивност на ума, дори изключване на разсъдък. Оола, Оолива и църквата в Коринт са пример за неразумност и безразсъдство.

Посветеният на Христос търси мир и радост в Светия Дух и пази сърцето си от грях, като проверката е: «Възлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда, имаме дръзновение спрямо Бога» (I Иоан 3:21).

Независимо че в живота на човека, който говори език, присъства грехът, той има чудеса и видения и е убеден: «Щом говоря, значи Светият Дух е в мен - всичко е наред.» Белегът е по-важен от сърцето. Но не за дълго. Кризата ще се яви в най-неочаквания момент. Измамният дух води човека до точката, когато пак чрез усещания ще го убеждава, че е изгубил спасението си, като му посочи греха и беззаконието, в които пребъдва.

Ако решите да проверите своя дар, ще ви дам някои практически препоръки, които вече дълги години прилагам доста успешно и не една жертва е освободена.

Вярващият човек е длъжен да се научи да изпитва духовете – дали са от Бога - и да не се бои, че чрез това ще огорчи Светия Дух (I Йоан 4:1).

Преди да предприемете това изпитване, са нужни пост и молитва, както и за определено време човек да се откаже от говоренето на езици и от всякакви съмнителни практики. Той трябва да си спомни при какви обстоятелства е получил езика - «специално помазание» и т.н., с какво се е съпровождало това – полагане на ръце, падане назад, изгубване на съзнание, приспиване, чуване на гласове, видения, пророчества, изгонване на духове или въздействие на «огнена вълна». Той е длъжен да постави под въпрос всичко преживяно – от Бога ли е било? Ако нещо го смущава, трябва да се обърне към Бога в молитва и да попита от Него ли е било. Не трябва да се бои да подлага на съмнение и проверка каквото и да било явление или действие - Бог няма да се огорчи от това. Спомнете си знаменията на Геден, видението на Петър с нечистите животни. Ако в резултат човек разбере, че е имало място дори за най-малката лъжа, това е достатъчен признак, че полученият от него дух не е от Бога. За да се убеди в това, служителят или дори човекът, ако е сам, може да зададе няколко въпроса на духа, който се проявява. Почти всеки дух може да се изразява чрез езика на своята жертва, предоставете му възможност да говори и така ще разберете, с кого си имате работа. Със съзнанието за властта, която ви е дал Иисус Христос, попитайте духа:

1. Изповядва ли той Иисус Христос, дошъл в плът?
2. Изповядва ли той Иисус Христос като свой Господ?
3. Изповядва ли кръвта на Христос, победил Сатана и всички нечисти духове?
4. Съгласен ли е да подложи на проверка езика, който използва, и всяка друга духовна дарба – дали са от Бога?

Светият Дух никога няма да се огорчи от тези въпроси, измамливият обаче ще започне да проявява недоволство, да ви заплашва, че с тези въпроси ще похулите Светия Дух. Той може въобще да не отговаря, като се прави на обиден, оскърбен, или ще започне да издава някакви непонятни звуци, дори животински (лай, ръжене,

[Type text]

ръмжене и т.н.), с цел да се прикрие. Това е сигурен признак, че човекът е под въздействието на измамни духове. Не отстъпвайте, постарайте се да разберете всичко докрай. Желателно е, такива изследвания да се провеждат от няколко опитни служители.

Ако в резултат на изпитанията се открие, че духът не е от Бога, непременно трябва да се извърши отричане и освобождаване от него. В противен случай може да се говори за спасение на такъв човек само "като... през огън" (I Кор. 3:11-15). След отричането е необходимо чрез името на Иисус Христос и Неговата власт да се забрани на измамния дух в бъдеще да се проявява чрез този човек и да го безпокои. Може да се случи така, че той да не отстъпи веднага. В такъв случай трябва да се продължи битката до пълна победа.

Вашата страница, списание „Прозорец“ 1/2006

Отзвук от статията „Кръщение с измамлив дух“

Във връзка с големия интерес и многото въпроси от наши читатели към статията „Кръщение с измамлив дух“, публикувана в бр. 04/2005 на списанието, предоставяме възможност на автора п-р Иван Вълков да отговори на едно от писмата, които се получиха в редакцията.

Hello, Prozoretz.

Dear Mr Valkov,

Как можахте да обвините събратята си (ако ни имате за такива) от петдесетното движение (най-голямото в България), че имат измамливо кръщение и че едва ли не са психясали? Това дълбоко ни накърнява и настояваме за публично извинение чрез вашето списание!!! Оставяме Ви на действието на Светия Дух и се молим за Вашето духовно прозрение!!! Не забравяйте записаното в Мат. 12:31. Ще чакам отговор.

Г. Бинев

Здравейте, господин Бинев!

Благодаря за Вашето писмо и за желанието Ви отговорът да бъде публикуван в списание „Прозорец“. Ще започна с въпроса Ви за моите обвинения към събратята (ако ви имам за такива). Ако вие сте новородени и Светият Дух присъства във вас и поражда истинска любов, която е най-големият дар на Духа, да, аз ви приемам за

събрата. Претенциите за извинение, които предявявате на основание, че сте най-голямата деноминация и следователно имате власт над различно мислещите по спорните въпроси, не съответстват на казаното от ап. Павел за любовта, която "не се превъзнася" нито с голямата деноминация, нито с каквото и да било друго. Явно пропускате и следващите думи на апостола: "Любовта не търси своето." Бих добавил, не търси извинение дори тогава, когато наистина са я обидили. Отново апостолът пише в I Кор. 6:7: "Защо по-добре не останете онеправдани?" Въпросът е наистина ли някой ви е обидил, при положение че в статията не се сочат имена и деноминации в България. Вашите думи ме предизвикват отново да изясня основната причина да напиша този материал:

1. Изострянето на проблема с окултизма, който присъства във всички сфери – както в езичеството, така и в християнството.
2. В текста описвам явления, които могат да се видят в християнските среди. И е нужно тези явления не само да се коментират, но и да се предложи решение на проблема. Статията е предназначена да помогне на търсещите и аз с радост бих приел и други подобни публикации, посветени на начините за борба със силите на злото и за победа над тях.
3. В рубриката "Сблъсък" в списанието досега сме публикували материали за дъновизма, за Ванга и т.н. Дойде моментът да се повдигне и въпросът за окултизма в християнството. Мога да споделя с Вас, че след публикуването на моята статия много служители са благодарни и някои се възползват от нейните препоръки.
4. Не е добре, че някои протестанти със самочувствие хвърлят укори не само върху други евангелски деноминации, но и върху православието. Ако наистина сме духовни, мисля, че първо ние, протестантите, трябва да се извиним за всички огорчения, които предизвикахме и които оставиха следи в сърцето на народа ни. Не е ли време да си зададем въпроса защо изпитваме трудности, когато искаме да споделим с хората за Христос?

Убеден съм, че ако стремежът ни е да има съживление в нашата страна, то ще започне от покаянието на някои от евангелските среди, които издигнаха лозунга, че България след броени години ще стане протестантска.

Спомнете си лъжепророчествата, изказани от високи места, като онова за падането на Айфеловата кула, които посяха недоверие към всички християни. Същите „пророци“ започнаха да падат в очите на вярващите, свидетели на несбъдналите се предсказания, с претенциите си за нещо "велико и мощно". И ако има нужда да се извинява някой, мисля, че това са именно тези, които не си даваха сметка за действията си и станаха проводник на съблазън в България. Както чрез статията, така и чрез този отговор се надявам да пробудя заспалата съвест на всички тези лидери за публично покаяние във връзка методите за евангелизиране на България. Време е да постъпим като Неемия и да се покаем. Сигурен съм, че само тогава

народът ни ще повярва в нашето искрено желание за неговото спасение. Това ще бъде белегът, че в нас присъства Божият Дух, Който води към осъзнаване на греховете, към съкрушение, покаяние и приемане на живия Христос. България ще се оправи само когато всички се опрат на Христос, а не на деноминациите – колкото и да са „велики и мощни“.

5. Що се отнася до обвинението в хула срещу Светия Дух (Мат 12:31 – това е стихът, който Вие цитирате), отговорът ми е еднозначен. Първо, тази заплаха показва неразбиране какво е хула срещу Светия Дух и, второ, е метод за удържане в подчинение на всички, които започват да се пробуждат и да променят мнението си за същността на истинското кръщение със Светия Дух. Крайно време е да се откажете от този метод.

Всички дискусии и коментари от момента, в който излезе статията, ще намерите публикувани в интернет страницата на списанието - <http://prozoretz.bg/links.html>. Бог да Ви благослови и употреби за едно истинско съживление в България. Дано то да започне от нас.

Ваш най-малък брат в Господа: Иван Вълков

КРЪЩЕНИЕ СЪС СВЕТИЯ ДУХ

Иван Вълков

Самата дума «кръщение» на старогръцки означава потапяне. И духовното, и водното кръщение са потапяне. Процесът на кръщение със Светия Дух е потапяне на божествената Троица чрез Светия Дух в нас и в същото време - нашето потапяне чрез Светия Дух в Бога, вследствие на което ние ставаме част от Христовото тяло - Христовата Църква.

В момента, когато човекът, осъзнал дълбоко своята греховност, призовава Господа, моли Го за прошка, искрено кани Христос да стане негов личен Спасител, се извършва невидим процес - Христос влиза в сърцето му. А Божият Син не може да влезе в човешкото сърце по никакъв друг начин, освен чрез Светия Дух. Кръщението със Светия Дух е съединение с Христос, потапяне в Него. Когато Светият Дух влиза в човешкото естество, Той го изпълва със Себе Си, както водата изпълва натопената в нея гъба. При истинското кръщение със Светия Дух човек се присъединява чрез вяра към Бога, става част от божественото естество. Апостол Петър пише: "да станете... участници в божественото естество, като сте избягали от произлязлото от похотта разложение в света" (II Пет. 1:4).

Потопил се веднъж в Бога, човек трябва да остане в Него завинаги, в противен случай кръщението няма смисъл. Изпълнението на Божиите заповеди, както и благочестивият и плодотворен християнски живот не са възможни без пребъждане в Бога. Всяко излизане от това състояние означава само едно - отстъпление от Него: "Който казва: «Познавам Го», а не пази заповедите Му, той е лъжец и истината не е в него"(I Йоан 2:4). Изпълнението на заповедите и пребъждането в Бога са взаимно свързани: "...който стои в учението, той има и Отца, и Сина" (II Йоан 1:9). Христос учи: "Пребъдвайте...", т.е. щом веднъж си влязал в тази среда, пребъдай в нея. Иисус Христос дава доктринално определение на кръщението със Светия Дух:

"Пребъдвайте в Мен... отделени от Мен, не можете да направите нищо" (Йоан 15:4-5). Апостол Йоан пише, че кръщението в Светия Дух е кръщение в общение: "...възвестяваме... за да имате и вие общение с нас; а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос" (I Йоан 1:3). Тук той говори за кръщение в Христовото тяло – «общение с нас» и в божествената Троица – «общение с Отца и с Неговия Син Исус Христос». Другаде апостолът определя кръщението със Светия Дух като пребъждане в помазанието: "А вие сте помазани от Светия и знаете всичко... Помазанието, което приехте от Него, остава във вас и нямате нужда да ви учи някой; затова както Неговото помазание ви учи за всичко и е истинско, а не лъжливо, пребъдвайте в Него, както ви е научило" (I Йоан 2:20, 27). Подробно ще разгледаме духовните процеси, които протичат у човека при кръщение със Светия Дух.

Покаянието е основа за кръщението със Светия Дух

"Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете ви; и ще приемете този дар, Светия Дух" (Деян. 2:38).

За да се покае искрено пред Бога, човек трябва да осъзнае три основни факта:

1. Той е грешник. Не само е извършил грехове, които не му дават мир и покой, но е напълно покварен, роден е в грях и живее по закона на греха и смъртта - ето защо е погинал грешник.

2. Той трябва да се спаси, но това е невъзможно чрез собствените му усилия и способности.

3. Може да получи спасение само посредством една личност - Исус Христос Избавителя, - като изповяда искрено греховете си, осъзнал пълното си безсилие да промени каквото и да било.

Искреното покаяние довежда човека от стария образ на живот в греха (който за него вече е непоносим) към нов образ на живот с Бога. Писанието нарича това обръщение: "... покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви" (Деян. 3:19).

Останалите процеси - новораждане, изкупление, очистване, запечатване и осиновяване - са следствие от кръщението със Светия Дух. Той ги извършва след покаянието и обръщението.

Дарбите и плодовете на Светия Дух

Светият Дух е дар от Бога и самият Той ни дава своите дарове. Когато говорят за дара на Светия Дух, хората понякога имат предвид някой от даровете Му - езици, пророкуване, тълкуване, чудотворство и т.н. Но ние получаваме тези дарове в лицето на Светия Дух, на Когото те принадлежат. Той влиза у човека със Своите качества, способности и дарове. Когато дойде, никой от Неговите дарове не може да остане извън нас, затова молитви от рода на: "Дай ми този или онзи дар" изобщо нямат място.

Както получаваме подаръци не заради никакви наши заслуги, а защото някой е пожелал да ни дари, така и дарове от Бога получаваме не защото сме ги заслужили, а защото така иска Той: "...като се възкачи на високо, плени плен и даде дарове на човеците" (Еф. 4:8).

Независимо какви дарби иска човек за себе си, у него ще се прояви само онова, което Бог му е определил: "А всичко това се върши от един и същи Дух, Който разделя на всеки поотделно, както иска" (I Кор. 12:11).

Да претендираш у теб да се изявят някои конкретни дарове на Светия Дух, настойчиво да ги измолваш, е нелогично както в морален, така и в доктринален аспект. Никой не може да принуди Бога да направи нещо само защото на човека му се иска. На тези, които смятат, че могат да просят каквото им е угодно, като се основават на факта, че Отец е благ, ще дадем някои разяснения. В Евангелието четем: "Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори; защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори. Има ли между вас човек, който, ако му поиска синът му хляб, ще му даде камък или ако поиска риба, ще му даде змия? И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече вашият Отец, Който е на небесата, ще даде добри неща на тези, които искат от Него!" (Мат. 7:7-11). Същият отговор на Христос в Евангелието от Лука звучи така: "Небесният Отец ще даде Светия Дух на онези, които искат от Него!" (Лука 11:13). Говори се не за един от даровете на Светия Дух, а за Светия Дух като благо, т.е. за Божията благодат. Тя е много по-богата от определен дар, който някои просят като доказателство за кръщение в Светия Дух, за спасение и придобиване на духовност. Когато човек настоява на своето, постъпва плътски и с това потвърждава думите на апостол Павел: "Понеже всички търсят своето си, а не онова, което е Исус Христово" (Фил. 2:21).

Да копнееш за даровете на Светия Дух е съвсем друго. Това значи да искаш Бог да те използва в оная посока, която Той желае, независимо дали на теб ти харесва, или не. Когато молим за дарове, трябва да имаме една цел - да служим с тях за назидание на Църквата: "Така и вие, понеже копнеете за духовните дарби, старайте се да се преумножават те у вас за назидание на църквата" (I Кор. 14:12). Дарове се дават както за назидание, така и за полза на самия човек, за неговото усъвършенстване: "А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза" (I Кор. 12:7). Като има предвид конкретното предназначение на даровете, апостол Павел показва недвусмислено превъзходството на едните дарове над другите. Така дарът за пророчество за назидание на църквата превъзхожда дара за говорене на езици за назидание на самия човек (I Кор. 14:2-5).

От практиката, описана в Деяния на апостолите, виждаме, че нито в деня на Петдесетница (когато за първи път се проявяват даровете на Светия Дух), нито по-късно хората знаят, че в определен момент ще бъдат използвани, както и не знаят по какъв начин ще стане това. Важното е, че те са винаги готови да бъдат използвани от Бога, че всеки от тях е "съд за почтена употреба, осветен, полезен на стопанина, приготвен за всяко добро дело" (II Тим. 2:21). "За всяко добро дело" означава не само да говориш езици, да пророкуваш и да изцеляваш. Ако желанието и ревностността ни за даровете на Светия Дух са от Бога, тяхното проявление ще бъде чисто, без психически натиск (заповядващи гласове, натрапчиви мисли, обвинения със заплахи за Божие наказание) и въздействие върху тялото (треперене, усещане за токов удар или повей на вятър и т.н.).

Може ли да бъде спасен човек, у когото не са се изявиали даровете на Светия Дух? Определено да. Ярък пример е разбойникът на кръста.

Плодовете на Светия Дух са Неговите личностни качества, които постоянно пребъдват в новородения човешки дух благодарение на съединението и взаимното пребъждане на човешкия и Светия Дух. Личностните качества на Светия Дух стават

качества на нашия дух и впоследствие се разпространяват в душата, в тялото и в околните. В някои преводи на Библията за плодовете на духа се говори като за плодовете на Светия Дух, в други - като за плодовете на човешкия новороден дух. Спори се кой превод е по-правилен. И двете версии са правилни, макар че за хората, които ползват само един превод, възникват проблеми при обяснението на някои истини. По-приемливо е да се говори за ходене по новородения човешки дух, отколкото по Светия Дух. Понятието "ходене по Светия Дух" поставя християните в положението на израилския народ, който е воден от огнен и облачен стълб. Някои деноминации в своето желание да ходят по Духа, търсят Неговото водителство вън от себе си. Така се създава благоприятна среда за измамливите духове с техните ангелски прояви във вид на знамения, гласове, чудеса, видения и сънища. При подобно водителство духът на човека е в пасивно положение, а душата му се ориентира по външни признаци. Човекът, отдаден на такова псевдоходене, открива в себе си недостиг и несъвършенство на плодовете на духа - мира, радостта, любовта, търпението, дълготърпението и въздържанието. Напротив, когато обещанията, получени чрез външни прояви, се разминават с реалността, у човека се проявяват плодовете на плътта - раздражителност, невъздържание и гняв.

Силата на Светия Дух

Някои християни смятат, че това е просто силата, която по свръхестествен начин влияе върху човешкото тяло, или енергията, която упражнява определено въздействие.

Но нека се обърнем към историята на израилския народ и си припомним дали освобождението от робството става възможно благодарение на чудодейната сила на Мойсеевия жезъл? Не, то идва чрез пасхалното агне. Проявата на сила от Исус Христос чрез чудеса, знамения, изцеления и изгонване на духове не е заемала централно място в мисията на Божия Син. Чрез това никой не може да спаси своята душа - спасението е само чрез вяра в Христос като личен Спасител. Силата на Светия Дух е сила новораждаща, сила възкресяваща. Това е мощна сила, която разкъса възлите на смъртта и ада и изведе Христос - Спасителя. Апостол Петър казва: "Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който според голямата Си милост ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите" (I Пет. 1:3). Никаква друга сила не може да спаси грешника, да промени него самия, начина му на живот и мисленето му освен тази сила.

Това е силата на възкресението, действаща във всеки, който идва при Бога, искрено се кае и призовава Христовото име. Тази сила променя коренно апостолите, които в началото се страхуват от юдеите. Тя се изразява не в чудеса, не в езици, а в особената смелост и дръзновение, когато проповядват Спасителя, с Когото те са се съединили. Именно тогава те преживяват кръщение със Светия Дух - когато приемат Христос в себе си. Именно тогава разбират, че Той не е с тях, а в тях. Именно в този час Го виждат не в горницата да показва ръцете Си, а всеки в горницата на своята лична скиния - своята душа, в светая светих - своето сърце. Тази сила започва да се проявява във всеки от тях и ги преобразява от плахи, боязливи рибари в апостоли, които даже смъртта не може да спре. Благодарение именно на тази сила на възкресението те влияят върху заобикалящия ги свят, преобразяват го.

Преобразяването на хората, които ги слушат, също започва отвътре, така че израилтяните в съкрушението си питат: "Какво да направим, за да се спасим?", а после се проявява и външно, под формата на чудеса и знамения. Павел, като вижда това, е възхитен от Божия план и предпочита познанието за проявлението на тази

сила в него пред всичко останало, което е имало дотогава. Както сам пише, заради това познание се отказва от всичко.

Без проявата на силата на възкресението е немислимо християнинът да оцелее на земята. Животът му е свързан с постоянни трудности и битки и срещу въздействието на света. Освен това отвътре, от страна на старата ни природа (съвкупност от нашето греховно тяло и непреобразената ни душа или характер) е насочена силна съпротива към новия човек, роден отгоре, с цел да го умъртви. Измъчен от вътрешната борба със своето старо естество апостол Павел пита: "Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?" (Римл. 7:24). Ако я нямаше тази сила, която неизменно да ни се притичва на помощ, християнството отдавна щеше да е изтляло. Бог не веднъж е спасявал всеки един от нас чрез любовта Си, защото знае, че сами не можем да се справим с трудностите и да оцелеем. Той ни съпровожда като любеща майка, докато изявява тази сила на възкресението.

В случаите, когато "изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (I Йоан 1:9). И ако човек в своите грехове започне да изстива, да заспива духовно и даже достигне до състояние на замъртвялост, за него продължава да съществува чудесната истина, за която говори апостол Павел: "Стани ти, който спиш, и възкръсни от мъртвите, и ще те осветли Христос" (Еф. 5:14). Не могат да бъдат оправдани тези, които съгрешават, отстъпват, отпадат и мислят, че Бог вече няма да им прости и никой не може да им помогне. Тук, на земята наистина вече никой не може да им помогне, освен новото, мощно проявление на възкресяващата сила на Христос, която Бог дава в отговор на тяхното желание. Това възстановява човека, обновява неговия дух, дава му нов приток на живот. Давид се моли: "Сърце чисто сътвори в мен, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мен" (Пс. 51:10). Не е ли чудо това? Кой може да вдигне потъпкана, изранена, измъчена и обезсилена в неравна борба душа освен любещият и милостив Бог, протягащ своята силна ръка да възстанови и сътвори отново всичко, което е било разрушено.

Нека знаем и това, че станалите вече традиционни-евангелистите преследват новопоявилите се петдесетници, точно така, както лутераните са преследвали калвинистите и анабаптистите.

Божии църкви

Днес официален правоприемник на традиционното петдесетно движение, установило се в България в началото на 20 в., е Съюзът на евангелските петдесетни църкви, който е основан през 1928 г.

Тук е мястото да се отбележи обаче, че през същата тази година от тогавашната Петдесатна църква се отделя групата на т. нар. „тинчевисти“, които споделят и изповядват доктрината на петдесетното движение, но се различават в практикуването на култа (богослужението). Техните събрания (служения) протичат по-бурно и по-динамично от традиционните петдесетни общности. Съвременен

продължител на това движение и изразител на неговата богослужебна практика са Национален алианс Обединени Божии църкви и Българска Божия църква, която поради вътрешно-организационни спорове относно управлението на общността се раздели през 2005 г. и по този начин се регистрира още едно ново вероизповедание под името Божия църква в България.

През 1928 г. от Петдесятното движение се отделя една голяма група петдесятни вярващи, предимно от Централна Северна и Северозападна България. Дълги години те са наричани "тинчевисти" по името на техния ръководител, Стоян Тинчев (1880-1965), който отначало бил методист и библейски книжар.

Причината за отделянето е нежеланието на тази група от вярващи начело с техния лидер да влязат в учредяващия се по това време Съюз на Евангелските Петдесятни църкви в България. Стоян Тинчев е убеден, че всяка организация и организиран начин на църковен живот е "*човешко усилие*", което не е угодно на Бога, и което според него "*спира благодатта и изопачава истината*".

Всъщност, до учредяването на СЕПЦ, инцириано и извършено от п-р Н. Николов, петдесятното съживление в България вече осем години "буксува" на едно място, изражда се в погрешни небиблейски практики, изпада в крайни и небиблейски учения, буквално се разпада пред очите на останалите традиционни евангелски изповедания. И това се случва, както поради неумелото ръководство от страна на руските мисионери, тъй и поради неподготвеността на първите петдесятни лидери – българи. Учредяването на СЕПЦ от Н. Николов цели именно стабилизиране на църквите, излизане от духовната криза, туряне в ред на недовършеното. Именно последното не е желал Стоян Тинчев, тъй като е бил убеден в "правотата" на първото. Имаме сблъсък на две школи, които отначало се различават по начин на мислене. От една страна са Иван Воронаев и Стоян Тинчев от другата Дионисий Заплишни и Николай Николов.

Иван Воронаев е истинския създател на Божията църква. Той, спред п-р П.Игнатов, / Игнатов, Павел, Проблеми на евангелизма, С. 2006, ик."ЛИК", стр.137, /в Истанбул попада на група адвентисти от седмия ден, от които възприема практиката за измиване на краката по време на господна вечеря, те пък проговорили петдесятни езици, но продължили да пазят съботата. / П.И.се позовава на Франчук, Владимир. Просила Россия дождя у Господа.Маруипол,199,стр.19/ Аз го попитах лично през 2009г. и той ми каза, че нещата не стоят така, както ги е писал. Адвентистите изобщо никакви езици не са проговаряли./

Иван Воронаев въвежда практиката за измиване на краката по време на господна вечеря във всички свои църкви в България и Русия. Наред с това, той учи жените да не си постригват косите и да са с покрити глави, според 1Кор.11:14

Той успява да влезе в СССР през Одеса, като пастор евангелизатор. Смята се, че е знаел за опасността да посети Сибир, което и му се случва. Един самообрекъл се

човек. Той успява да основе в Русия и Украйна повече от 500 църкви. За тези му заслуги Сталиновата администрация през 1935г. го изпраща на каторга в Сибир, където скоро след това той е застрелян „при опит за бягство“./Павел Игнатов, Проблеми на евангелизма, С.2006, ик."ЛИК",стр.146/.

Стоян Тинчев е невероятен лидер, въпреки скромната му селска простовата външност. От с.Долни Дъбник е. Повярвал е от дядо Йончо-Пророка. Притежава невъобразим авторитет.

Забранява контактите с чуждите мисионери, не ги допуска в църквите.

Забранява четенето на християнска евангелска литература. Те са творение на човешката мъдрост. Вдъхновен от Бога е само цариградския превод на Библията.

Петдесятната църква е обявена за отстъпила от истината. Никакви контакти с тях, не ги поздравяват, не се молят заедно с тях.

Даването за църквата е по благодат, а не по закон и е тайна пред Бога. Заплата не получава никой, презвитерите работят много и упорито светската си работа, за да се прехранват и да прославят Бога.

За всички , кръстени от п-р, който няма Св.Дух-второ водно кръщение. Няма стремеж за придобиване на църковна собственост, събранията са по домовете, по често на двора.

Ходенето на лекар е липса на вяра и е грях. То е човешка намеса в Божието управление на живота.

Работенето в неделя е тежък грях. Забранява се даже ръкостискане със съгрешили. Дори и между съпрузи.

От тогава няма нито ред протоколи. Няма и църковен архив и никакви фотографии. Стоян Тинчев забранява фотографирането. По-късно и радиото и телевизията и носенето на часовници-като проява на гордост.

Думите му са равни на закон. Той няма заместник защото няма длъжност заместник-апостол.

Говорят за „свят молитвен шум“! Екзалтирано богослужение.

Вдигнати към небето ръце при молитва.

Отхвърля се всичко, което е предварително заучено или е плод на знание или наука. 1Кор.8:1 *„...Знаем, че ние всички уж имаме знание да разрешим въпроса! Но знанието възгордява, а любовта назидава.“*

Проповедите никога не се планират предварително.

[Type text]

Отказват да се съобразяват със закони и наредби на светската власт. Отказват да се регистрират дори и при комунистическата власт с мотива: *"Ние сме регистрирани в небето!"* Това им донася много големи неприятности.

Интересен е случаят със Стефан Аврамов. Той е офицер на кораб, но щом повярвал, един ден строява на палубата моряците и заявява, че вече е християнин и не може да бъде техен командир и изобщо военен, защото Исус казва да бъдат обичани даже враговете... За тази си постъпка Стефан Аврамов получава много години затвор.

Било нормално някой вярващ да зареже нивите си по време на жътва, защото е получил заповед от Духа да замине на някъде по „Божие дело“.

Това прави *"тинчевистите"* да се отличават от останалите евангелисти по:

- * крайните си разбирания,
- * твърдението, че който не говори на чужд духовен език, не е спасен;
- * разбирането им за пълна божествена предопределеност,
- * миенето на краката при Господна вечеря,
- * носенето на забрадки от жените,
- * мъжете да си остригват главите и да носят мустаци,
- * отказа да подават ръка на някой, който не е от тяхното общество,
- * че само те са Божий народ,
- * че отказват воинска клетва и носене на оръжие,
- * че кръщават повторно такива вярващи, които преди това са били кръстени в Евангелска църква,

Изкуплението не е предопределено, но бива заслужено чрез лична вяра.
Бог би трябвало да Го виждаш, да Го усещаш, да разговаряш с Него.

Нежеланието им да се регистрират води до големи и продължителни конфликти с комунистическата власт. Те обаче устояват на гоненията и не само че не намаляват числено, но и относително се умножават. Павел Игнатов.

нарича църквата в този период *„подземна“* и твърди, че Божията църква е единствената организация, която през времето на социализма е водила

организирана съпротива срещу социалистическата власт. Той има предвид публичните протести на вярващи от църквата през 1976г. пред сградата на Управлението на милицията, понеже има арестувани техни пастири и пред затворените врати на молитвения дом на ул.д-р Лонг, за което бива арестуван и самия Павел Игнатов. /Всъщност тогава те правят опит да завземат църквата на методистите, а и протестират, че не им е позволено./

Те изповядват двете тайнства – Господна вечеря и водно кръщение.

Богослуженията представляват продължително пеене на самобитни песни с фолклорна мелодика, изказване на пророчества, говорене на език и тълкуване на език, продължителен коментар на някоя или някои от вече изпятите песни, незадължителен прочит от Св. Писание, и понякога проповед върху прочита. Ако посланието на пророка и на проповедника се разминават, то предимството е на страната на пророка, и пр. Съгрешилите или общувалите с вярващи от други църкви, за назидание се отстраняват от общение със светиите, докато не се покаят и не преодолеят гордостта си.

Наблюдавах в с. Узунджово, на Г.В. „Духът“ посочва коя сестра да омеси хляба и веднага го пекът там в църквата.

Тинчевистите свикват ежегодно нерегламентирани и импровизирани събори, на които присъстват стотици вярващи отвсякъде. Помежду им цари разбирателство, любов и желание да служат на Бога ревностно, така *„както са го приели първоначално“*. Това за по-бедните в онези времена е ходене пеша със дни. Обикновено в края на събора се обявява дата на следващия събор. Три и повече дни, службите са денонощни, спяло се на смени. Всичко завършвала с братска трапеза.

Трудно е да се каже, че те имат йерархия, тъй като и ръкоположенията им са самобитни. Те признават две св. степени – дякон и презвитер, като преминаването на първата към втората е невъзможно.

Те са консервативни в методите, ние сме консервативни в Основните доктрини!

Българските амиши. Всичко това ги довежда до крайна изолация.

По-известните служители са: дядо Стоян Тинчев – основоположник, апостол и пророк; баба Стефана Тинчева – пророчица, Димитър Славянски (Панков), Димитър Чомаковски, Павел Ризов, дядо Йото Етрополски, Стефан Аврамов, Георги Шаранков, Дженко Митов, Георги Врачански, Иван Колев, Иван Георгиев, Исус Пенчев, Васил Еленков, Борис Игнатов, Павел Игнатов и др.

По-големи общества са София, Плевен, Етрополе, Ботевград, Лом, Левски, Русе и др.

Българска Божия църква

Коренен прелом в доктриналното им мислене и в разбираният им настъпиха след като начело на това движение застана софийският лидер п-р Павел Игнатов. Първо бе възприето наименованието "Българска Божия църква". Под негово ръководство Българска Божия църква се освободи от крайности, фанатизъм, невежество и самоизолация, и зае достойно място сред българския евангелизъм и в световен мащаб, тъй като Павел Игнатов въведе ББЦ в членство в Световните Божии църкви, както и в Българския Евангелски алианс (ОЕЦ).

Политиката на тинчевистите е наречена от Павел Игнатов „ *загрубял селски бунт против всеки и всичко*” /Павел Игнатов, Проблеми на евангелизма, С.2006, ик."ЛИК",стр.240/

Дейността на ББЦ се разпростря в цялата страна. Към края на 1995 г. членовете на това движение наброяват около 10,000 души в цялата страна, обединени в 200 местни църкви, и обслужвани от около 180 дякони и презвитери. Създадоха много повече групи отколкото практически могат да поддържат и някои от тях поеха по напълно самостоятелен път, други непрекъснато се местят от деноминация в деноминация.

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г.Стр.37 В ББЦ има главен старейшина, съвет на старейшините, пастор-презвитер, дякони. Членовете биват огласени и неогласени.

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г. Стр.142, Според Павел Игнатов, ББЦ има в България 250 000 члена! Астрономия си е !

Обединена Божия църква

В началото на 1992 г. софийският презвитер Васил Еленков (Чорлевски) се отдели от ББЦ заедно с голяма група съмишленици, като учреди Обединена Божия църква, която развива широкомащабна дейност в страната. По-големи църкви са в София, Русе, Ямбол, Берковица, Монтана, Стара Загора, Пловдив, Сливен, Бургас и др. По собствени данни ОБЦ има около 5000 души членове, обединени в около 100 местни църкви и обслужвани от около 100 пастири и проповедници.

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г. Стр.145, ОБЦ има 25000 души.

ОБЦ се ползва със статут на асоцииран член на ОЕЦ. Между ББЦ и ОБЦ няма доктринални различия.

Характерно за Българска Божия църква и особено за Обединена Божия църква е, че те далновидно приютиха при себе си множество нови, неопетдесятни харизматични общества, на които неправоммерно бяха отказани регистрации, като напр. Васан, Витлеем, Рема, Живот на вяра, Слово на живот, Воини на Христа, Емануил и др.

Неопетдесятни църкви

В петдесетната общност в България се забелязва още едно течение, което е сравнително ново в световен мащаб. То навлезе в България след демократичните промени през 1989 г., като през 90-те години на миналия век отбеляза своя апогей. Характерното за него е, че богослужението протича много по-разчупено, по-свободно, по-емоционално и по-динамично от това на т. нар. тинчевисти.

В България са известни с определението неопетдесетни или неохаризматични общности. Те водят началото си от т. нар. *"Трета вълна на Св. Дух"* или *"Благословието от Торонто"*, възникнало през 80-те години на миналия век в Канада.

Харизматични движения

Харизматиците са членове на различни християнски деноминации, които акцентират върху ролята на Святия Дух в живота на отделната личност, вярват, че Бог и днес дава дарбите Си и също че днес още кръщава със Святия Дух. Първоначално харизматичното движение започва всред старите деноминации в Калифорния през 1960 г. в Епископалната църква. През 1966 г. това съживление достига и Лутеранските църкви в Америка.

Римокатолицизмът не е подминат от тази съживителна вълна, и в 1967 г. в едно студентско общение в Питсбърг преживяват силата на Святия Дух. От там то преминава в университета Нотр Дам, като е съпроводено с говорене на нови езици. До 1967 г. харизматиците-римокатолици са около 35 000 души.

Харизматичното движение вече е обхванало почти всички стари протестантски деноминации по света.

Характерно за тези харизматици е, че те остават в своите деноминации, където се опитват да мотивират своите братя и сестри към пълноценен християнски живот и ефективно свидетелство за Господа.

В края на XX и в началото на XXI в. в християнската църква започва *следваща харизматична вълна*, представена от т.н. *"ДВИЖЕНИЕ НА ВЯРАТА"*.

Едни от най-видните фигури в това движение са Кенет Хегин, Кенет Коупланд, Фредерик Прайс, Джон Остийн. Обаче истинският "баща" на "Движението на вярата" това е Е. У. Кениън (1867-1948).

Някои наричат проповядването от тях *"несъмнено най-привлекателната вест, проповядвана днес или дори и в цялата църковна история"*. Родило се в Америка, това движение подхожда идеално на християните в Америка, като им дава прости отговори и им проповядва благоденствие и просперитет. Повечето от лидерите на Движението на вярата създават впечатлението, че тяхното послание поставя началото на последното съживление, точно преди Второто Идване на Господ.

Основни моменти в учението на Движение на вярата:

Евангелските пастори се смятат за чудотворци, а бедността била от сатаната.

- * Господство на вярващия над всички обстоятелства и сили в живота;
- * Бог е длъжен винаги да изцелява въз основа на изповядваната вяра;
- * Положителното изповядване донася божествено чудо;
- * Просперитетът е част от божия план за човека;

Според *Кениън* посланието на Движение на вярата дава на хората свърхестественото, което деноминационното християнство не е в състояние да им даде.

От 1979 г. Движението на вярата започва да придобива черти на *деноминация*. Създаден е център, със седалище в Тулса, Оклахома, в който членуват над 100 църкви и над 700 служители с най-разнообразно служение. Изработен е Устав на Движение на вярата, който разкрива една организация, която има деноминационна структура, мандатни годишни събрания, административна комисия и най-различни комитети. Една от основните цели на този център е да организира конференции на вярата навсякъде по света, да обучава служители, да издава литература и т.н.

"СЛОВО НА ЖИВОТ"

Вярата като дискотека

"Колко от вас са щастливи, че Бог ви обича", провиква се в неделната утрин пастор Иван Хазърбасанов към полупълната зала. Всички заедно в добре отработен ритъм вдигат ръце и крещят с американски акцент *"Алилуя!"*. Декорът е еkleктичен - дървен кръст, български флаг, видеоекран и музикални инструменти. Действието се развива в читалище "Св. св. Кирил и Методий" на бул. "Възкресение" в столицата.

[Type text]

Читалището в "Красна поляна" от близо година е приютило Християнски център "София", зад чието име се крие добре познатото "Слово на живот".

В 11 ч. сутринта купонът върви с пълна сила - вихрят се луди танци по клипове на MTV, бендът забива рокпесни с религиозен текст. Около 50 предимно млади хора танцуват и пеят в радостен унес. *"Ти не си случайно на тази земя тази сутрин, и Бог има съдба за теб. Вдигни ръка и кажи: "Тук съм, Боже!"*, извива пасторът. Паството чинно изпълнява заповедта.

Темата на днешната проповед е *"Какво би сторил Исус, ако беше на твое място?"*. Отговорът е: „-Моли се и ще разбереш!"

"Да ръкопляскаме на Исус", подхваща пасторът вече познатия ни мотив.

След малко от ръка на ръка се предава пластмасово кошче за дарения. Трополят монети, тук-таме се среща някоя банкнота с образа на св. Иван Рилски.

П-р Хазърбасанов по-късно разясни, че християните са длъжни да дават 10% от доходите си и така било още от времето на Авраам.

"Защо пресата толкова усърдно изследва как църквата използва парите си, каква заплата получава пасторът и колко се пуска в дарението?", пита основателят на "Слово на живот" шведският пастор Улф Екман. И си отговаря: *"Защото дяволът е уплашен да не би църквата да получи правилен възглед за парите. В резултат християните започват да се страхуват да управляват Божиите финанси и тогава дяволът може да вземе тези финанси за себе си."*

Според Улф Екман бедността е от дявола, а материалното е добро и е от Бога.

Екман заедно с още 19 съмишленици основава "Слово на живот" на 24 май 1983 г. в шведския град Упсала.

Днес неговата църква е супербогата - притежава телевизии, издателства, сгради и компании в 37 държави по света.

През 1993 г. Бог се явил на Екман и му наредил: *"Изведи народа ми (евреите) от Русия!"* Шведският аналог на Мойсей тутакси организира операция "Яботински" и до днес прехвърля с кораби и самолети групово и поединично евреи от Русия към Израел.

През м.април 1994 г. в страната ни не бе допуснат да влезе Улф Екман, който придружен от стотина свои последователи от Швеция искаше да прави публични проповеди в България. След време той все пак успя да получи българска виза и проведе в София, в НДК скандална *"Небесна експлозия"* под мотото: *"Глухите чуват, слепите виждат, сакатите ходят. Очаквайте чудо!"* Тогава артистични гражданки, обзети от френетична радост, мяха театрално патерици на сцената.

[Type text]

П-р Иван Хазърбасанов заяви, че неговият християнски център е петдесятна новозаветна протестантска църква "на живия Бог". В казармата той имал лично преживяване с Бога. После завършил консерваторията и библейски колеж в Упсала, Швеция. Казва, че Словото божие може да лекува. "Хората от квартала ми казаха: Слава богу, че вие сте тук. Преди се стреляше денонощно и беше голям страх", казва Хазърбасанов. Евангелистите организират редовно дискотеки, куклени театри, минициркове и други празници за деца и младежи. Хората в църквата са радостни, усещат се като на купон. Танцуват, пеят, прегръщат се, смеят се, молят се - така близо три часа. Стискат си ръцете и с блеснал поглед пожелават: *"Бъди благословен."*

Движения за духовно кръщение със Свети Дух.

- Слово на живот.
- Еммануил.
- Воини на Христа.
- Живот на вяра.
- Оазис на любовта.
- Евангелска църква "Огнена вяра".
- Евангелска къща "Витлеем".
- Рема.
- Васан.

-Прелом.

„Стремим се да бъдем център за духовен прелом на хората.“

Издават списание "Манна".

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г.

Нямат формално членство и демонстративно са изхвърлили членските списъци.

Независими евангелски църкви

След 1989 г. в страната възникнаха и бяха няколко независими религиозни общества, някои от които с петдесятна насоченост.

Блага вест

Църква "Блага вест" с ръководител п-р Людмил Ятански е една съвременна евангелска църква с петдесятно-харизматичен цвят. Църквата има поделения в Плевен, Шумен, Стражица, Габрово и др. Църквата влиза в ОЕЦ през 2006 г. Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков,

[Type text]

И.К."Литевра"С. 1998г. Те са петдесетници, които дълго време се самонастаняват и събират в методистката църква на д-р Лонг. След промените старите методисти се връщат и си искат сградата. Около 20 души през 1990 г. решават да си направят своя собствена църква. . Около 500 члена.

Емблемата им е гълб с маслиново клонче, който сякаш носи благата вест.

Издават в."Евангелски вестник".

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г. стр.56 те казват:

„Не е желателно да се пуши или пие, но Библията не забранява алкохола, а само прекаляванията.“

Сион

Църква "Сион", която има петдесетно-харизматична насоченост, има седалището си в Стара Загора и се ръководи от п-р Димитър Димитров. Тя има около 30 общества в десетина села и градове в Старозагорски, Сливенски и Великотърновски регион. Църквата влиза в ОЕЦ през 2006 г. Клетъчна църква.

Шалом.

"Христова Евангелска църква Шалом" – Ловеч, с подчертана харизматично-петдесетна окраска, се ръководи от п-р Георги Михайлов, и има около 15 свои поделения предимно в Северна България. Църквата влиза в ОЕЦ през 2006 г.

Божия сила.

Църква "Божия сила" в гр. Елин Пелин се ръководи от п-р Николай Василев.

Свободни братя.

Тази евангелска група произлиза от Баптистките църкви в България.

Основател е Спас Стефанов – библейски книжар при Американското библейско дружество, който през 1903 г. се отделя от баптистката църква. Тази група е позната на Запад като "Плимутски братя" (в англоговорящите страни) или като "Братско събрание" (в немскоговорящите страни). През 1910 г. той започва редовни богослужения в София.

[Type text]

Движението е сродно с баптизма:

- * практикува кръщаване на възрастни хора,

- * изповядва същите разбирания относно Библията и християнските истини.

Разликата е, че няма платени пастири или проповедници. В църквата няма йерархия. Всеки, който е посветен на Бог има право да ръководи. Жените нямат право да служат в църквата. Всяка неделя се отслужва Господна вечеря.

Още в началото Спас Стефанов започва да издава сп. "ДУХОВНО СЛОВО".

След смъртта на Спас Стефанов през 1956 г. църквата се ръководи от Стефан Стефанов.

След 1944 г. списанието е забранено.

След 1991 г. църквата е регистрирана като Сдружение "Свободни Евангелски събрания" с ръководители Георги Ръсовски и Петър Шопов. Възобновено е издаването на сп. "ДУХОВНО СЛОВО" и на ежегодния стенен "ХРИСТИЯНСКИ КАЛЕНДАР".

Числеността на църквата в страната е около 100 души. Групи има в София, Пловдив, Хасково, Асеновград, Любимец и др.

Новоапостолска църква

Основана е през 1991 г. в София от група българи, начело с Асен Димов. На учредяването присъствуват представители на Виенския апостол, който отговаря за България, а именно епископите Ханс Гриман, Райнхард Паукнер и Йохан Брунер.

Новоапостолската църква в България има поделения в София (храмът се намира в кв. "Белите брези"), Бургас, Варна, Шумен, Ст. Загора и др.

Числото на вярващите е около 500-600 души, обслужвани от 10 свещеници и дякони. На всеки три месеца се провеждат семинари за обучение. Издават сп. "НАШЕТО СЕМЕЙСТВО", което се разпространява безплатно.

Апостолски център "Правда, мир и радост в Святия Дух" е част от официално регистрираното в България вероизповедание Апостолска реформирана църква, което се причислява към евангелско-протестантското крило на световното християнство.

Знамения и чудеса

Материал от Герахард Пфандъл

Матей 24:24 «защото ще се появят лъжехристи, и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните.»

Светът е в психоза, търси знамения и чудеса. Хората в някои църкви застават в редица, пасторът минава и ги бута като кегли, те падат и отзад ги хващат.

„Благословенията от Торонто“ – хората танцуват като дервиши, издават звуци, други се смеят истерично, говорят неразбираемо – Святият Дух!

На 20.01.1994 г. църква в Торонто била *„ударена от Святия Дух“*.

Днес хиляди църкви в света са така, в пламъка. След тази дата около 700 000 души от много страни и деноминации посетиха църквата Винярд в Торонто, за да видят какво се е случило и да го преживеят – от Индия, Корея, Зимбабве, Швейцария, Индонезия и т.н. Основателят ѝ е Джон Уимбар, преподавател по мисиониране и църковен растеж, основавал църква, щом достигне 5000 члена, основава друга. Това е Църквата на летището Винярд от Торонто. През 1996 г. църквата в Торонто ги изключила и оттогава се наричат *„Църквата на летището“*. Днес са верига по целия свят.

Исус ни предупреждава срещу лъжехристите, ап.Павел също.

ЕУ, ВБ, 464 – „Преди финалното изливане на Божиите съдби над земята, сред Божия народ ще има такова пробуждане към първоначалното благочестие, каквото не е имало от апостолски времена. Врагът на душите желае да попречи... Ще се проявява „голям религиозен интерес“..., докато работата ще бъде вършена от друг дух...”

Много хора търсят свръх-преживяване. Търсят и искат физическо проявление на Божията сила. И ако това е представено от известни проповедници, ще го приемат.

В съвременното неопетдесетно движение наблюдаваме 3 феномена: езици, изцеления, пророчества.

1. Езици

Деяния 2:1-4 «И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха на едно място. ² И внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха. ³ И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. ⁴ И те всички се изпълниха със Светия Дух, и почнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят.»

Това, безспорно са били говорими езици (5,6). Днес харизматиците не говорят такива, а неразбираеми езици.

Чарлс и Франсис Хънтър провеждат семинари на по 90 000 души за говорене на езици. Уверяват ги, че всеки може да приеме дарбата на езика. Чарлс Хънтър казва: *„Когато говорите вашия език, вие не мислите за него. Просто се доверете на Бога и правете това, което ви кажа. Когато ви кажа, обичайте Бога и изразете бързо срички, така че да не се налага да мислите.“*

Непрекъснато повтаря хората да не мислят. „Причината, поради която някои не говорят гладко, е, че мислят. Не е необходимо да мислите, за да се молите в Духа.“

Това желание да се изключи умът, междодругото е една от главните характеристики на езическите тайнствени религии. Около 24% от християните в света са петдесятници. Ако вземете само посветените християни, % е много по-висок.

Разликата между петдесятни и харизматици – много са близки. Съвременните петдесятни църкви започват да се създават 1901 г. в Америка. До 1961 г. гласолалията била ограничена до петдесятните църкви.

След това един протестантски служител в Калифорния, Пасадена, започнал да говори езици. Църквата го изритала и началниците му го изпратили в една малка църква в Северна Калифорния, тя обаче се съживява, нараства и става център на харизматичното движение. Харизматиците са по всички църкви, не само в петдесятната.

Никъде Библията не учи, че дарът на езика е нещо друго от говорим език. Дори 1 Кор. не говори за такива. Павел се опитва да поправи неправилната употреба на говорими езици. ЕУ нарича такива езици брътвеж. *„Някои хора смятат, че имат дарба и Бог ги е поставил да назидават църквата. Наричат това език. Той е непознат не само на хората, но и на самото небе. Това е от Сатана... Някои са били измамани. Плодовете не са били добри.“*

2. Изцеление

Марко 16:15-18

«И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. ¹⁶ Който повярва и се кръсти ще бъде спасен; а който не повярва ще бъде осъден. ¹⁷ И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; ¹⁸ змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват.»

По време на служенето Си на земята Исус е излекувал много хора. Днес повече от 1 милиард хора наблюдават по телевизията проповедници, които изцеляват. Това

движение е завлякло много християнски църкви. Kenneth Copeland и Benny Hinn са много добре познати. Това движение учи, че човешкият ум и език съдържат свръхестествена сила. Ползват текстове, като

Пс.33:9 – „Защото Той заповяда и стана...”

„Движението на вярата” учи, че когато човек се постави в услуга на това слово, то ще му донесе изцеление, благополучие и успех. Повечето от изцеленията не могат да бъдат потвърдени.

Доктор Нолан, пише в книгата си Изцеление: „Изследвайте литературата, както аз направих, и няма да намерите нито едно документирано изцеление от сърце, рак или други сериозни болести. Някои са имали временно облекчение. Но когато проследите след това, винаги ще откриете, че изцелението е било чисто симптоматично и временно. Болестта си остава. Не се съмнявам, че са възможни истински изцеления. Въпросът е коя сила изцелява.”

ИБ2, 53, 1904 г. – „Чудодейни сцени...Сатана... АСД ще бъдат изпитани.”

Имаме доказателства, че подобни неща се случват и в ЦАСД. Не че всяко изцеление е от дявола, но Сатана създава фалшификати. Adventist Review докладва за изцеления от време на време. В Африка имаме проблеми с навлизането на спиритизма в църквите. И 3-те дивизии се обърнаха към Библейския институт към ГК, направихме конференции. В Африка и Южния Пасифик Сатана действа много по-открито, отколкото у нас – обладавания от демони и т.н.

Наскоро получихме доклад от Дафур, Судан. Пастор Каби докладва как неговите църковни членове точно се били разделили на групи за СУ, когато забелязали 9 мъже, идвали и носели момче във вериги. Баща му казал, че 25-годишният Сантино бил във вериги от 6 месеца, абсолютно неконтролируем. Никакви лекари не могли да му помогнат. Пастор Каби призовал църквата да пости и да се моли. Заповядал на духа да излезе от него, молели се цяла нощ. В неделя в 9 ч. получил облекчение, бил освободен, дали му да яде, кръстили се и деветимара в Адвентната църква на 6.03.2006 г.

Това не е изолиран случай. Един от секретарите ни там разказа много случаи за такива обладавания от демони. На запад сме доста скептични.

3. Пророчества.

Голям брой пророци са се появили в петдесатни и харизматични църкви. Ние вярваме в дарбата в ЕУ, но трябва да поставяме на изпит всяка проява. През 1990-те г. църквата Винярд в Канзас сити имаше пророци. Често пророчествата им са глупави. Например J.P.Jachson каза, че Бог взривил совалката, защото на борда й

имало учител, за да даде урок на Америка. Bob Jones предсказа, че 1000 религиозни лидери ще бъдат убити от Бога през 1990 г. – не е станало.

Според друго пророчество, „Избраното семе“ през 1993 г. щяло да създаде суперцърква, 10 пъти по-голяма от църквата в Деяния. Тези пророци не претендират, че имат същия авторитет като библейските пророци, признават, че са правили грешки, въпреки това активно насърчават членовете си да следват съвременните пророчества. „Revival Ministries“ е интернет страницата им. *„Ние имаме зрели пророци, способни да помагат.“* Днес петдесетните и харизматични църкви имат свои пророци и са изобретили цяла теология, за да защитят това. Уейн Грудем, преподавател по теология, вярва, че Библията е вербално вдъхновена.

„Пророчествата днес са нищо повече от човешки думи, изпратени от Бога да влияят на ума, докато библейските пророци са вербално вдъхновени. Днешните са мисловно вдъхновени.“

Ние, адвентистите, вярваме във вдъхновението на мислите, а не на думите. Днес има някои адвентисти, които искат да поставят ЕУ в категорията на съвременните пророци, за да обяснят трудните й пасажии – тя просто е сгрешила. Боб Джоунс казва: *„Ако ударя 2/3 от топките за голф, значи добре се справям. Така е и с пророчествата.“* Не смятаме това за ЕУ.

За съжаление, не сме имунизирани от това, което става в другите църкви. В Америка известен брой църкви са напуснали АСД и са станали независими – индипендънт църкви на общността. Нови стилове на богослужение и други влияния винаги са били в основата на отделянето им. Един служител бил поканен да води песните, служел си с ..., казали му, че не може да прави това и той заедно с други напуснали ЦАСД, създали си своя църква. Знам поне за 8 такива случаи, не е изолиран. Един много успешен проповедник, един път църквата му решила да даде част от десетъка на конференцията и да запази друга за свои цели. Конференцията им казала, че така не може, и те напуснали църквата. Известно време пазели съботата. Един ден казал на своите църковни членове, че чрез изучаване е разбрал, че сега живеем в нов завет и не е необходимо повече да пазим съботата. Днес пазят неделята. Тази теология се е разпространила и в други църкви.

В Германия служител и други с него започнали да говорят езици – църквата ги освободила.

В Африка един много способен служител Хенри Мхандо напусна църквата и организира своя – казва, че в адвентната църква не обръщаме никакво внимание на знамения и чудеса. В своите евангелизации той ги използва. Още е адвентист относно учението, но си има своя църква.

В средата на 90-те една църква в Северна Нова Зеландия била разформирана, не съществува като църква. Пасторът бил освободен, защото той и църковните членове били *„заклани в Духа“* – падали на пода. Причината била, че той, Eoin Giller,

преподавал дори в Авъндейл, после пастор в Аризона, после се премества в една от конференциите в Ню Йорк, започва да провежда служби на изцеление в своята църква и говори езици. Твърди, че има дарбите на изцеление, езици и пророчество. Че има поверен пророчески офис. По време на богослужението всички пастори там били „*заклани в Духа*” – „*Изведнъж всички лежахме на пода.*” Освободен, организирай църква извън Адвентната.

През януари 1996 г. той и съпругата му отиват в Летищната църква в Торонто, която започва януари 1994 г. Той отива за втората й годишнина. Той разказва за Д-р Пол Кейн: „*Докато пътувахме, Господ ми каза, че той ще прогласи моето пророческо призвание. Д-р Пол Кейн е доказан пророк... Не ни познаваше, но пред тази голяма аудитория ме извика по име, каза ми на каква възраст съм бил помазан от Святия Дух, назова съпругата ми Ела, и ми каза: „Нека нищо не те смущава! Ти си обдарен и ще бъдеш известен като пророк на Господа.*”

Друг случай, на Господна вечеря: „Това е сватба, не умиване на нозете. Всяка сватба се прави от трети човек... От началото Сатана се е фокусирал върху разделянето на Духа и истината. Това време вече свърши...” Гивър се качил на платформата, обявил и слязъл, „Тогава Господ ми каза: „Излез от църквата.” Да върши работата по проповядването на адвентистите за зараждащия се брак, това била неговата мисия. „Господи, това никога няма да стане! Те са толкова горди.” Той ми каза остро: „Ти върши твоята работа, а Аз – Моята.” Тази сватба е събирането на църквите, ЦАСД ще се присъедини.

1Йоан.4:1 – „не вярвайте на всеки дух...”

Матей 7:15,16 – „Пазете се от фалшивите пророци...”

Чудесата не са непременно доказателство за Божията сила.

Матей 7:21-23

«Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата. ²² В онзи ден мнозина ще Ми рекат: Господи! Господи! не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име босове изгонвахме, и не в Твоето ли име направихме много велики дела? ²³ Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие.»

Тези хора са правили чудеса в Исусовото име. Чудесата и знаменията днес може да са свръхестествени, но това съвсем не означава, че идват от Бога. Измама.

ЕУ, Мараната, 156: „Човекът, който прави чудесата изпит за своята вяра, ще открие, че Сатана може да върши чудеса, които изглеждат истински.”

Това движение премахва границите на църквите, разраства екуменизма – това не бива да ни изненадва.

[Type text]

ВБ, 445 – „Когато водещите църкви в САЩ ...”

Точно това се случва в края на времето.

5С, 451 – „Когато протестантизмът протегне ръка над бездната..., тогава ще разберам, че е дошло време за чудесата на Сатана и краят е близо.”

Наистина виждаме тези неща да стават.

Заклучение:

Ако харизматичното движение е наистина дело на Святия Дух, би трябвало да се запитаме: Защо Той не ги е довел до по-ясно разбиране на Писанията? Ако е дело на Духа, тогава ние сме пропуснали фалшификата, обявен в Писанията. Ако обаче те са фалшификата, тогава ние стоим на прага на най-голямото съживление.

Лука 21:28

«А когато почне да става това, изправете се и подигнете главите си, защото изкуплението ви приближава.»

Проблемът с харизматичното влияние в ЦАСД може би не е толкова голям, колкото в другите църкви. Но и повечето протестантски църкви в България вече са се разграничили. В България след падането на комунизма почти всички църкви (баптистка, методистка, конгрешанска) бяха заляти от това влияние и се разграничиха. Може би ЦАСД минава по същия път. Но сме много различни, за да приемем такова влияние. По-големият проблем е свързан с Хоуп-Интернешънъл, Хартланд – организации, които създават сериозни организационни проблеми, отклоняват десетки и т.н.. От 2000 г. има декларация на ГК, на която няма отговор от Хоуп-Интернешънъл, продължават да са част от църквата, но не отговарят на ултиматомите на ГК. Защо е толкова трудно?

Харизматичното движение не идва отвътре, а независимите служения са отвътре, затова е по-трудно. Основателят Рон Пиърс се отдели от Хоуп-Интернешънъл, пенсионира се преди няколко години, назначи ръководители, които са имали сериозни морални проблеми и той се отдели от тях. Хоуп-Интернешънъл не е това, което е било преди години, не създава проблеми. Днес той е независим – не е назначен от църквата, нито от тях. Той не се опитва да работи против църквата, напротив.

Но Хартланд са активни противници. Колин Стендиш работи активно, а брат му Ръсел загина преди няколко години при автомобилна катастрофа. Шорт умря. Робърт Уиланд създава проблеми. ГК проведе срещи и с двете групи, после написа документи за тях – има ги на Уеб-сайта на БИИ. Апелът към двете групи е да се

върнат, да престанат да критикуват църквата. Имаше и ултиматум да се върнат, но ръководството на ГК се смени, новото ръководство не направи нищо по въпроса. Те продължават да създават проблеми.

Факт е, че гласолалията е била напълно изследвана от лингвисти и всички са стигнали до заключението, че гласолалията не е реален език. Петдесетниците са разпознали това и казват, че не е земен, а небесен език. Павел в 1Кор. говори за поклонението. Опитва се не да подцени дарбата, а да я канализира. 23 – *„не ще ли кажат, че сте полудели?“* – това е и за чужди езици, ако не ги разбира. Но 21 – *„чрез другоезични“* – цитат от Исая 28, за асирийците и вавилонците. Това е заплаха, че асирийците и вавилонците ще дойдат и ще ги отведат в плен. Но показва истински езици. Обаче с погрешна употреба. Затова трябва да се използват за мисиониране.

Повече за т.н. Благословение от Торонто можете да прочетете в книгата „Благословение от Торонто“ на Волфанг Бюне.

А книгата на Снежана Марзанова, Петдесетничество в България, Партиздат, София, 1971г. е злобен антирелигиозен материал и твърде, че претдесетниците са вредна антисоциалистическа секта.

Пери Стоун в книгата *„Пророчества, сбъднали се след 1967г.“* разказва, как посетил една харизматична църква и изпаднал в ужас, когато проповедника заявил: *„Ако ние-тялото христово се молим и упражняваме нащата сила по подходящ начин, можем да предотвратим осъществяването на събитията, описани в книгата Откровение.“* Три хиляди вярващи скочоли на крака вдъхновени от новото откровение...

Мормони или Църква на Иисус Христос и на светиите от последните дни

Това е едно от новоразпространените религиозни движения. Основател е Джоузеф Смит. Според него на 15 и 18 годишна възраст е имал видения – Бог-отец, Бог-син и ангел на име Морони. Тези видения изисквали от него да се разграничи от църквата и да основе нова. Ангелът Морони посъветвал Джоузеф Смит да намери старинна древноегипетска книга, която била заровена под хълма Камора. До нея трябвало да намери два кристала – Урим и Тумим и с тях да разчете непрочетената до сега книга, в която имало съвети към него как да създаде нова църква. Тази книга съдържала и историята на Америка.

Джоузеф Смит описва всичко това в „Книгата на Мормон“ през 1830г. и после основава в град Науво, щата Илинойс *„Църква на Иисус Христос и на светиите от последните дни“*.

В този град той намира много привърженици, избран е за кмет и въвежда полигамията. Твърденията му, че е пророк, се оказват неиздържани. Предсказал е , че когато стане на 85 години ще е Второто пришествие, но когато е на 39г. / през 1844г./ той и брат му са убити заради аморалното им поведение.

Начело на църквата застава Брайън Йънг, който завежда мормоните в щата Юта. Този Брайън Йънг имал 25 жени и 56 деца. Официалната власт преследва тази полигамия и през 1890г. мормоните се отказват от нея и получават официалното признаване на Юта за отделен щат. Статистиката от наше време показва, че 70% от населението на този щат са мормони. Членове на мормонската църква имат голямо влияние в социалния и политическия живот, главно в Съединените Щати. Техният кандидат за президент едва не отне втория мандат от Барак Обама през 1912г.

Мормонската общност днес разполага с финансови средства, има свои университети, финансира много младежи, за да пропагандират по света мормонските идеи. В България например има основани мормонски общности в по-големите градове – София, Варна, Пловдив, Сливен, Благоевград. Подготвя се и строителство на мормонски храмове. Мормонските мисионери от 1990г. досега се опитват да се доберат до списъци с починалите хора от различни селища, за да направят кръщение за мъртъвците.

Самоубийството на един български последовател на мормонската общност, Светослав Ценков, от София, през 1993г. насочва вниманието на българското общество към това религиозно движение.

В България *„Църква на Исус Христос и на светиите от последните дни“* е официално регистрирана като вероизповедание. Те са изключително мисионерски ориентирани и не пестят усилия и разходи за набиране на нови членове – хиляди мисионери работят по целия свят, като голяма част от тях са млади момчета и момичета, които биват изпращани за двугодишно мисионерско служение на собствени разноски или пък биват поддържани от семействата си. Твърди се, че само от работата на тези мисионери се печелят около 180 000 нови членове всяка година! В момента членската маса на движението се преценява на повече от 4 милиона по целия свят.

Те насърчават членовете си да живеят абсолютно здравословно и да поддържат тялото си в добра форма, като спортуват и се въздържат от употребата на тютюн, алкохол и дори кафе, чай и кока-кола. Те организират активен социален и културен живот в църквите си – фестивали, танцови забави, самодейни театри, различни курсове и други занимания за свободното време. Организацията на мормоните се грижи за своите по-бедни членове, дотолкова, че с това прави излишни държавните социални помощи и помощи за безработни.

Вероятно всички вие сте виждали тези млади момчета и момичета по улиците, а може би някои от вас са били посетени и в домовете си. Те ясно се отличават с изрядните си костюми, бели ризи и вратовръзки и закачена на ревера табелка с името, придружено от духовния сан. И най-младите са старейшини. Винаги са чисти

и спретнати, държат се учтиво. Работата им е подкрепена с привлекателна и качествена литература. Но въпреки приличното им облекло, тяхната настойчивост граничи с нахалство и надхвърля рамките на доброто възпитание. Ако веднъж ги пуснете вкъщи, после изключително трудно ще се отървете от тях. Те ще ви донесат видеофилми, литература, ще ви канят на лекции и семинари, докато не спечелят някого от семейството ви. Обикновено под атака са подложени хора, които прекарват целия ден сами в къщи.

История

Джоузеф Смит роден през 1805 г. като четвъртото от десет деца. Семейството му, и особено неговият баща, се увличало по мистицизъм и търсене на скрити съкровища. Като дете той бил объркан от многобройните християнски църкви, в чиито различни учения не можел да се оправи. През 1820 г., когато бил в гората и там се молел за мъдрост, Смит внезапно бил обзет от дълбока тъмнина и видял един стълб от светлина да се спуска над него. В стълба видял две бляскави фигури, едната от които посочила другата и казала: *"Този е моят възлюбен син, него слушай!"* Според Смит това били Бог Отец и Неговият Син Исус Христос. На въпроса към кое християнско общество да се присъедини той получил категоричния отговор да не се присъединява към никое, тъй като всички до едно били изпаднали в дълбоко заблуждение. В резултат на видението петнадесетгодишният Джоузеф Смит почувствал, че Бог го призовава да бъде Неговият специален пророк за света. Три години по-късно той имал още по-впечатляващо видение, в което един ангел на име Морони му разказал за една книга, написана с древноегипетски, асирийски и арабски йероглифи на златни плочи, която съдържала разкази за старата американска история, започваща от вавилонската кула, както и едно по-пълно откровение на Евангелието и насоки за основаване на Църквата, които Исус бил дал на нефитите след Своето възкресение. (За нефитите ще стане дума по-късно.) Книгата била скрита под хълма Кумора. Въпреки че Смит искал веднага да види плочите, в друго явяване на Морони му било казано, че ще трябва да чака четири години, преди да ги получи. Точно след четири години той се върнал на въпросното място и получил плочите заедно с т.нар. *"пророчески очила"* – два кристала, които той нарекъл Урим и Тумим, с помощта на които можел да чете древните йероглифи. Тъй като Смит не знаел нито един от чуждите езици, на които била написана книгата, той могъл да я преведе на английски само в резултат на чудо от Бога. През 1830 г. книгата била публикувана под името "Книгата на Мормон", а легендарните златни плочи били "загубени".

Движението растяло, но било подлагано на значителен присмех и преследване. Поради това, както и поради проблеми с държавните власти, Смит бил принуден да се мести от място на място, включително Къртланд, Охайо и Мисури, където той твърдял, че е била Едемската градина и новият Сион – мястото, където Исус Христос ще се завърне на земята. Впоследствие Смит основал града Науво в щата Илинойс и станал негов кмет и главнокомандващ на собствената му армия и полиция. Там Смит

въвел практиката на полигамията като редовна религиозна институция, след като през 1943 г. получил божествено откровение. Когато тази практика била разобличена в местния вестник, Смит заповядал на свои последователи да нападнат редакцията. Това, както и други обвинения за неморалност и измама, довело до задържането му под арест и през 1844 г. Смит и неговият брат били застреляни от една тълпа, която нападнала затвора.

Веднага след смъртта си той бил превърнат в герой, а църквата продължила да процъфтява. Наследникът на Смит, Брайъм Йънг, завел мормоните в щата Юта, където през 1847 г. основали Солт Лейк Сити. Йънг отвежда мормоните на 2300 км. Брайъм Йънг имал 25 жени и 56 деца и по времето на неговото ръководство полигамията била още по-широко практикувана. Едва през 1896 г. мормоните, макар и неохотно, се отказали от многоженството, за да получат от федералните власти статут на отделен щат. Понастоящем щатът Юта е населен от 70% мормони.

Свещени книги

Учението на мормоните се основава главно на Книгата Мормон, която претендира да е източник на откровение от най-висш ранг. Твърди се, че нейният автор е пророкът Мормон, последният свят пророк на древна Америка. Той бил израилтянин от манасиевото племе, което през 600 пр. Хр. се изселило в Америка. След време то се разцепило на нефити и ламанити, но в последната битка между тях около 400 сл. Хр. нефитите били напълно изстребени от ламанитите. Мормон бил последният водач на нефитите. Преди своята смърт той поверил своята пророческа книга на сина си Морони, който впоследствие се превърнал в ангел и бил същият, който съхранявал ръкописа на хълма Кумора и се явил на Джоузеф Смит.

Според мормоните книгата Мормон е най-точната книга на земята, преводът ѝ е бил контролиран от един ангел, който петнадесет пъти слизал до земята специално с тази цел, а накрая *„гласът на Господа“* потвърдил правилността на превода. Многобройните грешки, открити впоследствие, са били неизменно приписвани на преводачи и печатари. Признава се също, че Смит и неговите приятели са могли да допуснат някои грешки поради недобро познаване на граматиката и правописа. Без коментар ще споменем факта, че за около 150 години в книгата Мормон са нанесени между 5 и 6 хиляди корекции.

Историята за нефитите и ламанитите не се потвърждава от никакви исторически данни. Имената Нефи, Ламан, Лехи и други, за които книгата Мормон твърди, че са били добре известни граждани на Ерусалим, не се откриват в нито едно израелско родословие. Нито археологическите изследвания, нито пък легенди или обичаи, нито каквито и да било други данни не подкрепят историческите твърдения на книгата Мормон. Освен това в нея има редица направо неверни твърдения, като напр. това, че Исус се е родил в Ерусалим (Алма 7:10), а не във Витлеем, или пък, че още през 147г. пр. Хр. е съществувала Христовата църква (Мория 18:14-17).

Твърденията на книгата Мормон, че американските индианци са потомци на преселените евреи, е изключително невероятно от културна, етнографска, езиковедска и историческа гледна точка и не е потвърдено от никакви други източници.

Освен книгата Мормон Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни почита още няколко други книги, също написани от Джоузеф Смит и негови приближени последователи по откровение. Повечето от тези откровения са събрани в книгата *„Учение и завети“*, която също се смята за свещена. Подобна е и книгата *„Бисерът с голяма стойност“*.

Към тези три свещени книги най-накрая се добавя и Библията. Мормоните имат схващане, че Библията в днешния ѝ вид е била променена до неузнаваемост от отстъпилата християнска църква. Тъй като Библията не е достатъчна, ние се нуждаем от нови откровения, които също така ще изяснят противоречията между християнските църкви. Излишно е да се уточнява, че тези модерни, окончателни откровения са получени от Джоузеф Смит.

Вярвания

Като цяло учението на мормоните за Бога е следното:

Бог Отец е върховният бог. Освен Него има и много други богове. Той не е съвършен и се променя, което е следствие на закона за развитието, който управлява вселената и хода на света. Бог е бил смъртен човек като нас, с плът и кости. Като основание за това се взима библейското твърдение, че Бог е създал човека „по Свой образ и подобие“. Бог е умрял и после е възкръснал в плът, но без кръв, което го е направило способен да създава и други духовни същества. За тях той създал света, в който те да живеят като хора. Синът, Исус Христос, също е от плът и кости. Единствено Светият Дух е духовно същество, но той не е личност, а една маса, която се състои от материални атоми, или нещо като космическа сила или енергия, чрез която Бог може да действа. Често в мормонската литература Светият Дух се нарича „то“ – в среден род. Поради това, че има тяло, бог е ограничен, той не е всеприсъстващ и всемогъщ. Бог не е вечен, тъй като вечна е само материята, от която се развива всичко.

Бог не е създал нещо от нищото. Той е бил само, така да се каже, организаторът, който е създал духовете на хората. По същия начин той е създал и Йехова, което е едно и също с Христос – той е бил представен като дух, като всички останали хора.

Според Брайъм Йънг Бог е имал много жени, което е основание и за полигамията на земята. Исус е бил син на бога Адам и Мария, а дяволът е негов брат. Самият Исус е бил женен за Марта и Мария от Витания и за Мария Магдалена.

Всички тези неща ясно и категорично противоречат на Библията. Според нея има само един Бог: "Йеова, Той е Бог и няма друг освен Него" (Второзак. 4:35). Той е Дух, а не материално същество (Йоан 4:24; 1.Тим. 2:5) и никога не се изменя (Малахия 3:6).

Мормоните разглеждат човека като бог в зародиш. Известна мормонска фраза е: *"Какъвто е сега човекът, бог е бил някога, какъвто е сега бог, човекът може някога да бъде."* Мормоните обосновават това учение съвсем директно с обещанието на дявола, което той дава на Ева в райската градина: *"ще бъдете като Бога"*. Те обаче смятат, че на практика човекът не може да достигне бога, тъй като поради закона за развитието бог винаги ще го изпреварва. Бог вече е преминал всичките етапи на развитие, които сега преминава човекът.

По-горе споменахме доста неща, които мормоните учат по отношение на Исус Христос – че Той е син на Адам и Мария, брат на дявола и че е бил женен за най-малко три жени. Нито Неговото раждане, нито естеството на Неговия живот са свръхестествени и с нещо по-особени от тези на останалите хора. Неговото възкресение също не е с нищо уникално и няма никакво отношение към нашето оправдание. Те твърдят, че след възкресението си Господ е посетил Америка през 34 сл. Хр.

Тъй като мормоните считат човека за добър по принцип и бога за просто възвисен човек, те не виждат особен проблем в постигането на спасение. Така отпада и въобще необходимостта от уникален Спасител на човечеството. Не е било необходимо Христос да удовлетворява Божията справедливост заради нас и Неговата смърт е била само за греховете на Адам и няма сила да спасява и нас. Подчинението на мормонските закони и ритуали като напр. кръщението е съществено за спасението.

Мормоните учат, че християнската църква в хода на вековете е обезобразила първоначалното учение на Библията и първоначалното устройство на църквата. Бог се погрижил за възстановяването на своята църква, въздигайки пророка Смит. Той и неговият приятел Оливър Каудъри се кръстили взаимно и получили от Йоан Кръстител свещенството по аароновия чин. После те взаимно си положили ръце и получили от Петър, Яков и Йоан свещенството по мелхиседековия чин. Това свещенство осигурява посредничеството между Бога и човека. То е предпоставка за продължаващите откровения в църквата и за потока от духовни дарби и благословения, чрез които вярващите могат да изпълняват законите на Евангелието.

А тези закони са: Вярата – твърдото доверие и увереност в съществуването и божии намерения. Вярата в Христос е необходима за постигане на блаженството и трябва да бъде съпроводена с послушание. Покаянието е божествена скръб за греха, както и твърдото решение за отказване от него.

При определени обстоятелства покаянието е възможно и в отвъдния живот. На това се основава и практиката на "кръщение за мъртвите", която се подкрепя с 1 Кор. 15:29. *„Иначе, какво ще правят тия, които се кръщават заради мъртвите? Ако мъртвите никак не се възкресяват, защо се и кръщават заради тях?“*

Чрез това кръщение хората имат шанс да се спасят даже и след смъртта. Кръщението вместо мъртвите от всички минали времена, които не са имали възможността да откликнат на мормонското евангелие, е задължително за всички членове.

От Библията е абсолютно ясно, че свещенството според аароновия чин се отнася единствено до израелските свещеници, а свещенството според мелхиседековия чин се отнася единствено лично до Исус Христос.

Доколкото съм осведомен, никоя християнска църква не практикува "кръщение за мъртвите". Тази практика е абсолютно чужда на цялостното християнско учение. В 1.Кор. 15гл. апостол Павел говори за възкресението от мъртвите, а не за кръщение. От въпросния стих не може да се извади заключението, че кръщението за мъртвите е било практикувано от Коринтската църква или пък, че е било признато от тях като християнски обичай....

Мормонството християнство ли е?

1. Има ли повече от един истински Бог?

Библията учи християните през вековете вярват, че има само един истински и жив Бог и освен Него няма други богове (Втор. 6:4; Исаия 43:10, 11; 44:6, 8; 45:21, 22; 46:9; Марк 12:29-34).

В противоречие, Мормонската Църква учи, че има много богове (Книга на Авраам 4:3), и че ние може да станем богове и богини в божие царство (*Доктрина и Завети 132:19-20; Принципи на Евангелието, 245 стр.; Достигането на божествен брак, 130 стр.*). Тя също учи, че тези, които постигнат божественост ще имат духовни деца, които ще им се покланят и молят, точно както ние се покланяме и молим на Бог Отец. (*Принципи на Евангелието, 302 стр.*)

2. Бил ли е някога Бог Отец човек като нас?

Библията учи и християните през вековете вярват, че Бог е Дух (Йоан 4:24; 1 Тимотея 6:15, 16), Той не е човек (Числа 23:19; Йосия 11:9; Римляни 1:22, 23), и (винаги) е съществувал като Бог - всемогъщ, всезнаещ, и все присъстващ (Псалми

90:2; 139:7-10; Исаия 40:28).

Противоположно, Мормонската църква учи, че Бог Отец някога е бил човек като нас, който прогресирал, за да се превърне в Бог и има тяло от плът и кръв (*Доктрина и Завети* 130:22; "Самият Бог някога бил като нас и сега е издигнат човек, и седи възцарен в небесата!" от *Учения на пророка Джоузеф Смит*, 345-347 стр.; *Принципи на Евангелието*, 9 стр.; *Учение за предметите на вяра*, 430 стр. *Мормонска доктрина*, 321 стр.). Всъщност, Мормонската църква проповядва, че самият Бог има баща, и дядо, до безкрай (*Учения на пророкът Джоузеф Смит*, 373 стр.; *Мормонска доктрина*, 577 стр.).

3. Исус и Сатана братя ли са?

Библията учи и християните през вековете вярват, че Исус е уникалният Син на Бога; Той винаги е съществувал като Бог и е вечно и в едно с Отца. (Йоан 1:1, 14; 10:30; 14:9; Кол. 2:9). Никога не е бил по-низш от Бога, в определеното време Той изостави славата, която споделяше с Отца (Йоан 17:4, 5; Филипяни 2:6-11) и бе направен от плът и кръв за наше спасение; Неговото възплащаване се постигна чрез духовно зачеване от Светият Дух и раждане от девица (Матей 1:18-23; Лука 1:34-35).

Точно обратното, Мормонската църква учи, че Исус Христос е нашият по-голям брат, който прогресирал до божество, като първо бил пресътворен като духовно дете от Небесният Отец и от небесна майка. По-късно бил заченат физически чрез полово сношение между Небесният Отец и Дева Мария (*Достигане на божествен брак*, 129 стр.; *Мормонска доктрина*, 546-547, 742). Мормонската доктрина потвърждава, че Исус и Сатана са братя (*Принципи на Евангелието*, 17-18 стр.; *Мормонска доктрина*, 192 стр.).

4. Бог триединен ли е?

Библията учи и християните през вековете вярват, че Отец, Син, и Свети Дух не са отделни Богове или отделни същества, а са отличителни Личности в една Триединна Божественост. През целият Нов Завет Синът, Светият Дух както и Отец са отделно определени като и действат като Бог (Син: Марк 2:5-12; Йоан 20:28; Филипяни 2:10, 11; Свети Дух: Деяния 5:3, 4; 2 Коринтяни 3:17, 18; 13:14); въпреки това Библията учи, че тези три са само един Бог (виж 1ва точка).

Точно обратното, Мормонската църква учи, че Отец, Син и Свети Дух са три отделни Богове (*Учения на пророкът Джоузеф Смит*, 370 стр.; *Мормонска доктрина*, 576-577 стр.), и че Синът и Светият Дух са буквално деца на Небесен Отец и Небесна съпруга (Джоузеф Филдинг МакКони, *Енциклопедия на Мормонството*, 2 том, 649 стр.).

5. Грехът на Адам и Ева е голямо зло или велико благословение?

Библията учи и християните през вековете вярват, че непокорството на първите ни родители Адам и Ева било голямо зло. Чрез грехопадението влязоха в света, поставяйки всички човешки същества под осъждане и смъртта. За това ние сме родени с грешна природа, и ще бъдем съдени за греховете, които извършваме като личности (Езек. 18:1-20; Римл. 5:12-21).

В контраст, Мормонската църква учи, че грехът на Адам бил "необходима стъпка в планът на живота и велико благословение за всички" (*Принципи на Евангелието*, 33 стр.; *Книга на Мормон* - 2 Неф. 2:25; *Доктрини за Спасение*, 1 том, 114-115 стр.)

6. Може ли да направим себе си ценни пред Бога?

Библията учи и християните през вековете вярват, че отделени от спасителното дело на Исус Христос на кръста, ние сме духовно "мъртви чрез вашите престъпления и грехове" (Ефес. 2:1-5) и сме безсилни да спасим себе си. В милостта Си, Бог прощава греховете ни и ни прави ценни чрез самата милост, извън човешки заслуги или себеправедни дела (Ефесяни 2:8-9; Тит 3:5-6). Нашата част е само да се вкопчим в Христос с искрена вяра. (Определено е вярно, обаче, че без доказателства за променено поведение, личното свидетелство на човек за вяра в Христос трябва да се оспори; спасението по самата благодат чрез вяра, не означава, че може да живеем, както си искаме - Римляни 6:1-4).

Точно обратното, Мормонската църква учи, че вечен живот в присъствието на Бога (което е наречено "възхвала в божественото царство") трябва да бъде заслужено чрез покорство с всички заповеди на Мормонската църква, включващи включващи изключителни Мормонски храмови ритуали. делата са изискване за спасение (вход в "небесното царство") - Принципи на евангелието, 303-304; Перла на Велика Цена - Трети предмет на вяра; Мормонска Доктрина, 339, 671; Книга на Мормон - 2 Неф. 25:23).

7. Дали Христовата помазваща смърт ползва тези, които Го отхвърлят?

Библията учи и християните през вековете вярват, че целта на изкупващото дело на Христос на кръста е да осигури пълното разрешение за проблема с греха на човечеството. Тези, които отхвърлят Божията благодат в този живот няма да имат дял в това спасение, но са под Божие осъждане за вечността (Йоан 3:36; Евреи 9:27; 1 Йоан 5:11-12).

Противоположно, Мормонската църква учи, че целта на изкуплението е да донесе възкресение и безсмъртие на всички хора, независимо дали те приемат Христос чрез вяра. Христовото изкупление е само частична основа, за стойност и вечен живот, които също изискват покорство към всички заповеди на мормонската църква, включително мормонски храмови ритуали с ограничен достъп. (*Принципи на*

Евангелието, 74-75 стр.; Мормонска доктрина, 669 стр.)

8. Дали Библията е уникалното и последно Слово на Бога?

Библията учи и християните през вековете вярват, че Библията е уникално, последно и непогрешимо Слово на Бога (2 Тимотея 3:16; Евреи 1:1, 2; 2 Петрово 1:21), и че ще устои завинаги (1 Петрово 1:23-25). Божието навременно запазване на библейският тест бе илюстрирано чудотворно при откриването на ръкописите в Мъртво Море.

Обратно, Мормонската църква учи, че Библията е била подправена и много "ясни и скъпоценни части" липсват (*Книга на Мормон* - 1 Неф. 13:26-29; *Учения на пророкът Джоузеф Смит*, 9-10 стр.).

9. Ранната църква изпаднала ли е в пълно отстъпничество?

Библията учи и християните през вековете вярват, че истинската Църква е била основана божествено от Исус и никога не би могла и не е изчезвала от Земята. (Матей 16:18; Йоан 15:16; 17:11). Християните осъзнават, че е имало време на отстъпничество и вероотстъпване в Църквата, но вярват, че винаги е имало остатък, който се е придържал към библейските основи.

Точно обратното, Мормонската църква учи, че е имало голямо и пълно отстъпление от Църквата, основана от Исус Христос; това състояние на отстъпничество все още господства освен сред онези, които са достигнали до знанието за възстановеното евангелие на Мормонската църква (*Принципи на Евангелието*, 105-106 стр.; *мормонска доктрина*, 44 стр.)

Заклучение

Горните текстове с показват общоприетото евангелие, вярвано от всички християни през вековете независимо от деноминационният им етикет. От друга страна някои нови религии като Мормонството твърдят, че са Християни, но приемат ръкописи извън Библията, проповядват доктрини, които противоречат на Библията, и се придържат към вярвания, напълно различни от ученията на Христос и Неговите апостоли.

Но посочените по-горе точки са примери за многото фундаментални и несъгласуеми разлики между историческото, библейско Християнство и Мормонството. Докато разликите не са причина християните да не показват уважение и добро отношение към тях, ние не може да ги считаме за християни. Библията специфично предупреждава за лъжепророци, които ще проповядват "*друго благовестие*" насочено към "*друг Исус*", и засвидетелстван от "*друг дух*"

(2 Коринтяни 11:4, 13-15; Галатяни 1:6-9). Основаващо се на доказателството представено по-горе вярваме, че Мормонството представлява точно такова фалшиво благовестие.

Ако Мормонската църква вярва, че е единствената Християнска църква, не би трябвало да се опитва да се представя публично като част от по-широко Християнско общество. Вместо това тя би трябвало да каже открито на света, че тези които заявяват, че са правоверни християни всъщност не са християни изобщо, и че Мормонската църква е единствената Християнска църква. Това всъщност тя проповядва, но не публично, а лично.

Също мотивират полигамията си и с вярата, че всички хора съществуват първо като духове на небето и чакат да се родят като хора, а осигуряването на тела за духовете е важна задача за мормоните. Това обяснява традиционното големите семейства на мормоните, противопоставянето им на абортите и до известна степен този стремеж за полигамия. Днес някои крайни групи продължават да спазват тайно тази традиция.

В България „Църквата на Исус Христос на светите дни“ е учредена през 1991 година от 11 нейни последователи. През 1995 година са регистрирани 8 поделения на църквата в София и едно в Пловдив, през 1996 г. - във Варна, Бургас и Пазарджик, а през 1997- в Шумен.

Председател беше Георги Дерменджиев от София.

Има техни последователи и в други градове на страната. Едно от първите неща, които правят с появяването си у нас, е да вкарат техническо оборудване и да осигурят безплатно обучение на свои последователи в САЩ и други страни. Развиват широкомащабна благотворителна дейност, в която ангажират дипломати от посолството на САЩ в София. Още с появата си скандализират обществото с желанието си да получат достъп до общинските архиви за починали българи и да изпратят информацията в САЩ.

Периодично пристигат мисионери, повечето от които знаят български език. Когато срещнат административни пречки, заливат с жалби и оплаквания институциите, че им се ограничават правата и са малтретирани. По тяхна покана през 1997 г. по повод 150 г. от преселването на мормоните в щата Юта на тържествата в Солт Лейк сити присъства и Иван Сунгарски- тогавашен председател на Комисията по вероизповеданията при НС.

Бончо Асенов смята, че много от техните мисионери работят за ЦРУ и други тайни служби на САЩ, а той разбира от тези неща...

Най-ревностните им последователи носят специално свещено бельо, според Бончо Асенов. То има 4 символа-на гърдите, пъпа и дясното коляно. При храмовите служби те носят малки престилки, подобно на масоните.

Дават десетък и веднъж месечно отделят средства за гладни, бедни, бездомни и хора в нужда.

Културния аташе на САЩ -Джон Мензис-също бе мормон.

Независимо от протестите те успяват да съберат и преснимат личните данни на 60-70 000 починали българи.

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г. Университетът „Бригъм Йънг“ в Америка е най-големият религиозен университет в света с 33000 студенти от цял свят. Стр.259

Постят последната неделя в месеца и спестените от поста пари ги даряват на бедните.

Храмовият брак според тях е по-важен от гражданския.

Свидетелите на Йехова.

Кои са те?

„Свидетелите на Йехова имат желание да се запознаеш по-добре с тях. Може би си ги срещал като свои съседи или колеги, или някъде другаде в ежедневието си. Със сигурност си ги виждал на улицата да предлагат списания на минувачите. А може би си разговарял накратко с тях на вратата на своето жилище.

Всъщност Свидетелите на Йехова са заинтересувани от теб и от твоето добруване. Те искат да бъдат твои приятели и да ти разкажат повече за себе си, за своите вярвания, за своята организация и за чувствата, които изпитват към хората и към света, в който всички ние живеем. За да постигнат това, те подготвиха тази брошура за теб....”- „Стражева кула...”

„В много отношения Свидетелите на Йехова са като всички останали хора. Те се сблъскват с обикновените проблеми — икономически, здравословни, емоционални. Понякога правят грешки, защото не са свършени, боговдъхновени или непогрешими. Но се опитват да се учат от преживяното и усърдно изучават Библията, за да направят необходимите промени. Те са се отдали на Бога, за да вършат неговата воля, и полагат максимални усилия да изпълнят това отдаване. Във всичко, което правят, те търсят ръководство от божие Слово и от божия свети дух./ с малки букви/

За тях е изключително важно вярванията им да са основани на Библията, а не на чисто човешки твърдения или религиозни доктрини. Те мислят същото, което мислел и апостол Павел, когато казал под божествено вдъхновение: *„Нека Бог се окаже истинен, дори и всеки човек да се окаже лъжец.”* (Римляни 3:4, НИ)

ТЯХНОТО ИМЕ

Свидетели на Йехова ли? Да, те наричат себе си така. Това е описателно име, което показва, че те свидетелствуват относно Йехова, относно това, че той е Бог, и относно неговите цели. „Бог“, „господар“ и „създател“ — подобно на „президент“, „цар“ и „генерал“ — са титли и могат да се отнасят за много различни личности. Но „Йехова“ е лично име и се отнася единствено до всемогъщия Бог и Създател на вселената. Това се вижда от Псалом 83:18: *„За да познаят [човеците], че Ти, Чието име е Йехова, един си Всевишен над цялата земя.“*

Името Йехова (или Яхве, както предпочитат да го употребяват католическата *Jerusalem Bible* [„Йерусалимска Библия“] и някои библейски учени) се появява почти 7 000 пъти в оригинала на Еврейските писания. Повечето Библии не го съдържат в тази форма, но го заместват с „Бог“ или „Господар“. Редица преводи използват името Йехова или името Яхве. В *„Български превод на Библията“, 1938 г.* се казва в Исаия 43:3: *„Аз съм Йехова, твоят Бог.“*

Библейското повествование, на което се позовават Свидетелите на Йехова относно своето име, се намира в 43 глава на Исаия. Там състоянието на света е представено като една драма, протичаща в съдебна зала — боговете на народите са поканени да представят своите свидетели, които да докажат твърденията им за праведност или да изслушат свидетелите от страната на Йехова, и да признаят истината. Там Йехова казва на своя народ: *„Вие сте Мои свидетели, казва Йехова, и Моят роб, когото Аз избрах, за да Ме познавате и да Ми вярвате, и да разберете, че Аз съм това. Преди Мен не е съществувал Бог, и след Мен няма да съществува такъв. Аз, Аз съм Йехова, и няма друг Спасител освен мен.“* — Исаия 43:10, 11, *„Библия на Макарий“*.

Така че днес около 6 000 000 души, които известяват в над 230 страни добрата новина за Царството на Йехова под управлението на Христос Исус, смятат, че с основание наричат себе си Свидетели на Йехова.

СВИДЕТЕЛИ НА ЙЕХОВА

Много от нас са се сблъскали със странните двойки, които упорито чукат по вратите на апартаментите в крайните квартали на големите градове, предлагат литература и всячески се опитват да поведат разговора така, че да бъдат поканени да влязат...

Какво всъщност проповядват те?

Основател на това религиозно движение е Чарлз Теиц Ръсел (1852 – 1916), роден в Алегани, Пенсилвания. Ръсел е американски търговец, притежаващ магазин за дрехи заедно с баща си в Бруклин. Възпитан в презвитерианство, още като юноша се отказва от това учение и се присъединява към конгрешаните, също впрочем незадълго.

След това се запознава с проповедите на адвентистите от седмия ден./Дали?/ И според Бончо Асенов и според Здравко Ненов. Д-р Константин Златев също го споменава в курса си „Вероизповедания“.

Но никога не е бил член на ЦАСД!

Тук в него пламва вяра в божественото съдържание на Свещеното Писание и Ръсел започва да проповядва тяхното учение. С адвентистите обаче му се налага да се раздели поради разногласия за формата на Второто пришествие. Ръсел скъсва с тях, твърдо убеден, че никой преди него не е способен да разбере правилно Писанието и че е призван от Бога да обясни на хората истинския му смисъл.

През 1877г. излиза книгата му *"Три свята или планът за спасение"*, съдържаща учението, че невидимото присъствие на Исус е започнало през 1874г. и след едно съдно време от 40 години, Той ще установи видимото си царство, т.е. през 1914г.

През 1879 г. Ръсел основава списанието "Кула на стражите от Сион" (на български език днес това списание се разпространява под заглавието "Стражева кула"), а през 1881 г. – *„Обществото на Пазителите на Кулата“*, което е непосредствен предшественик на днешните *"Свидетели на Йехова"*.

Въпреки че последователите на Ръсел се увеличават, неговият собствен живот не протича безпроблемно. През 1912 г. Ръсел дава под съд един баптистки пастор, обвинявайки го в клевета. При разглеждането на неговия иск обаче става ясно, че той не може да назове дори една буква от оригиналния текст на Новия завет, макар под клетва да е заявил, че знае отлично гръцки език. Написал е седем тома тълкувания, без да знае нито един библейски език, никога не е учил в богословско училище, не познава философията и е завършил само седем класа на началното училище. Освен това на съда се изяснява, че въпреки претенциите на Ръсел за титлата пастор, никой никога не го е ръкополагал и всъщност е самозванец.

След година жена му спечелва срещу него бракоразводен процес, обвинявайки го в *"безумно самолюбие, склонност към тирания и неподобащо поведение с жените от паството"*.

През 1914г. не настъпва видимото установяване на божие царство и затова се определя нова дата – 1918 г.

Две години преди нея обаче Ръсел умира и негов продължител става Джоузеф Франклин Ръдърфорд. Той произхожда от баптистко семейство и е много начетен и авторитетен човек – работил като адвокат, прокурор и съдия. При Ръдърфорд организацията става още по-авторитарна. Той полага началото на *"епохата на промените"*, като игнорира, видоизменя и отрича пряко много от твърденията на Ръсел.

За да се дистанцират от развалената репутация на своя основател, членовете на Обществото започват да се именуват *"Свидетели на Йехова"*. Основната дейност от изучаване на Писанието се прехвърля върху масовото привличане на нови членове. Списанието *"Кула на стражите"* започва да се раздава безплатно по

улиците. От свободното движение се създава строго организирана религиозна система. Обществото, със седалище Ню Йорк, започва да претендира за абсолютен авторитет на писанията си: само то може правилно и истинно да тълкува Библията. Започва да изисква пълно подчинение на своя авторитет. Божиите заповеди могат да се приемат само от президента на обществото и той ги предава на обикновените членове, които са слепи роби на Йехова и следва да се подчиняват сяпо на президента. Само пророчествата от него са истински, а всичко друго е лъжеучение. Движението се обявява за единствения представител на Бога на земята и носител на неговите обещания, единствен посредник между човека и Бога. Отхвърлят се всички останали християнски църкви и по този начин движението придобива характерните черти на култ. Те разглеждат себе си, според Здравко Ненов, не като религиозно общество, а като една нова нация.

Ръдърфорд променя тълкуванието на "*1914 година*": като започва да твърди, че през тази година Исус е дошъл, но- невидим. Променя се срокът за видимото установяване на божие царство – 1925 г., но и тогава не се случва нищо подобно.

Ръдърфорд умира през 1924 г.

Негов наследник става Натан Хомер Кхор, роден през 1905 г. в Бетлехем, Пенсилвания. От 18-годишна възраст Кхор започва да работи на постоянна работа в Бруклин при Свидетелите на Йехова. По време на третия период, под ръководството на Натан Кхор, количеството членове на Обществото бързо нараства. Кхор разширява мисионерската работа в глобален мащаб, откривайки отделни общества по целия свят. Голямо внимание обръща на подготовката на проповедниците в специфичното разбиране на Библията. Значително се разширява и издателската дейност.

През 1950 г. е направен нов превод на Библията на английски език, известен под името "*Превод на Новия свят*". Имената на преводачите се пазят в строга тайна. Текстът на този превод на много места е изменен по начин, изгоден за учението на "*свидетелите*". Всички крупни библеисти и познавачи на древните езици не са съгласни с този превод на Писанието, като го обявяват за неточен и преднамерено тенденциозен.

За последен път Свидетелите на Йехова пророкуват установяването на 1000-годишното царство за 1975 г. Това отново не се случва. Натан Хомер Кхор умира през 1977г.

Последният президент на Свидетелите на Йехова е Фредерик Франц, чието управление може да се охарактеризира като "*епоха на криза*", защото хиляди последователи, запознавайки се отблизо с историята и методите на Обществото, се убеждават, че то не е Божествена организация и го напускат.

Дори племенникът на президента, Раймонд, се разочарова от "*Обществото на Кулата*". В своята книга "*Кризите на съвестта*" той обстойно доказва защо Обществото на Кулата не бива да претендира за богооткровеност. Като един от ключовите лидери на "*Свидетели на Йехова*", Раймонд разобличава много тайни машинации в управлението на тази религиозна група. Обрисова една авторитарна

група от хора, които не щадят никакви средства, за да удържат властта в свои ръце и да си придадат облика на пророци, вдъхновявани свише.

Отбелязва също, че мнозина от ръководителите на тази религиозна група много трудно се ориентират в Библията. Целостта на организацията се дължи не на верността към Бога, а на верността към Обществото, което практикува метода на заплахите срещу тези, които дръзват да изразят съмнение в неговия авторитет.

От 1909 г. до сега щаб-квартирата на "Свидетели на Йехова" се намира в Ню Йорк, в Бруклин. Местните групи (повече от 20 хил. на брой) наричат своите центрове *"Дворци на Царството"*. Свещеничество отсъства в тях, всеки активен участник в култа се нарича *"служител"*. Тези, които се отдават напълно на работата в организацията, се наричат *"водещи издатели"*.

"Свидетели на Йехова" настойчиво вербуват свои последователи. Ходят по домове и квартири, раздават литература и спират хората по улиците. В настоящия момент общият тираж на списанието *"Кулата"* се състои от 17.8 милиона копия на 106 езика, а тяхното списание *"Awake!"* - от 15.6 милиона копия на 34 езика.

Йеховистите се отличават с ред любопитни особености: отказват преливането на кръв (смятат това за разновидност на канибализма), не зачитат никакви религиозни или граждански празници, било то Рождество, Нова година или рожден ден. Те порицават отдаването на чест пред националния флаг и служенето във въоръжените сили, като признават за законна единствено своята организация. Интересен за отбелязване е фактът, че собствената им т. нар. библия ежеседмично се попълва с 32 страници - с всяко ново издание на списанийцето им *"Стрежева кула"*.

Може да се прочете цялата огромна колекция от съчинения на Ръсел, Ръдърфорд и техните приемници, и да не се намери в тях никакво споменаване на основните християнски добродетели - на смирението, покаянието, милосърдието. Няма нито дума за любовта към Бога или към ближния, не се споменава за развитието на твърдостта на духа, за потушаването на страстите, за тесния път към царството Небесно. Всичко, върху което се набляга, е: *"Чети, вярвай и продавай книгите на Ръсел - Ръдърфорд, говори за Бог като за Йехова и за всички църкви и учреждения като за антихристски. Постъпвай така, и ще се спасиш!"*

Едва през последните години, след 2000г. Стражева кула започна да включва и етични материали и материали за възпитанието на децата.

"Свидетелите" , според мен/ автора/ , толкова дълбоко и съществено изопачават християнството, че тяхното учение не бива да се нарича християнско.

Те отхвърлят тайната на Светата Троица, Божеството на Исус Христос, Божеството на Светия Дух. Би било много по-честно от тяхна страна да не се опират на Библията, а да проповядват своето учение като нова религия, каквото всъщност и е. Но те се ползват недобросъвестно от авторитета на Библията и от християнската терминология.

Свидетелите на Йехова отхвърлят християнското учение за Светата Троица, според което Отец, Син и Светият Дух са единни по същество и представляват трите Лица на Бога, единосъщната и неразделна Троица. Йеховистите наричат тази догма "сатанинска", "езическа измислица", надсмиват се над нея и казват, че християните вярват в "трима богове" или в "триглаво чудовище".

Като не зачитат Троицата, йеховистите отричат и Божествената природа на Исус Христос, считайки Го сътворен подобно на ангелите. Съвременни ариани.

Йеховистите твърдят, че с възплътяването си Исус сваля от Себе си духовното битие и става обикновен човек. При кръщението му в р. Йордан, Бог Йехова Го прави Христос - пророк, първосвещеник и помазаник. Изпълнявайки поръчаната задача, Исус загива прикован към стълб (традиционната форма на кръста те изключват като отвратителен езически символ). За този подвиг Бог Го награждава с безсмъртие. Той възкресява Исус, като разпръсва Неговото тяло на съставните му елементи и Го възсъздава във вид на "славен дух", за да може Той да възглави всемирната организация на Йехова.

Те не приемат християнското учение за физическото възкресение на Исус Христос на третия ден след разпятието. Учат за тримата "Исусовци". До възплъщението това е Архангел Михаил, създаден от Бога. След възплъщението Христос става обикновен човек, който после страда и умира и по този начин прекратява своето съществуване. При възкресението от гроба Исус възниква като ново същество, обожествено, но не Бог по природа.

От нас, адвентистите Ръсел заимства идеята, че със смъртта на тялото се прекратява всякакъв живот. При Второто пришествие на Христос праведните ще бъдат, така да се каже, създадени наново според качествата, които Бог записва в Своята памет.

Свидетелите на Йехова разделят вярващите на две класи: класата на помазаните (144 000-те) и класата на овцете (всички останали членове на организацията).

144 000-те "*подпечатани*" са единствените хора в цялата световна история, които със сигурност ще бъдат спасени, ще бъдат възкресени от Исус като духовни същества и ще владеят с Него на небето. Те знаят това, понеже Божият Дух събужда и подхранва у тях надеждата за вечен живот. През 1931 г. броят на тези 144 000 избрани се е попълнил, като в момента са живи около 7000 от тях. Само те имат дял в небесната слава, само те са Божи деца, имат Светия Дух и за тях важат Божиите обещания и духовни благословения. Само те могат да участват в Господната трапеза, а останалите могат само да присъстват като зрители. Смята се, че това присъствие все пак допринася за тяхното евентуално спасение.

Всички останали свидетели на Йехова, които не принадлежат към "*помазаните*", не могат да бъдат сигурни, че ще бъдат спасени. В предстоящата "Армагедонска

битка" между "добрите" и "лошите" държави ще бъдат унищожени всички сили, които се противопоставят на Бога, включително и християнската църква.

Единствените, които ще останат живи, са свидетелите на Йехова. Така те ще достигнат до хилядолетното царство и едва в края на тези хиляда години ще се разбере дали ще бъдат спасени, тоест ще получат вечен живот в рая на земята, или не.

Едно от най-драстичните учения на Свидетелите на Йехова или поне с най-сериозни социални последици е това за кръвопреливането. Въз основа на текстове като Левит 17:10

„Ако някой от Израилевия дом, или от заселените между тях пришелци, яде каква да е кръв, ще насоча лицето Си против оня човек, който яде кръвта, и ще го изстребя изсред людете му.“

Деян. 15:20

„...но да им пишем да се въздържат от оскверненията чрез идоли, чрез блудство и чрез ядене удавено и кръв.“

Деян. 15:29 *„...да се въздържате от ядене идоложертвено, кръв и удавено, тоже и от блудство; от които ако се пазите, добре ще ви бъде. Здравейте.“*

в които текстове се забранява яденето на месо с кръвта. Свидетелите на Йехова категорично отказват кръвопреливане, при каквито и да било обстоятелства. Това учение на Свидетелите на Йехова коства много човешки животи. В много страни членове на култа са съдени за убийство, защото забраняват преливане на кръв на близки и особено на деца при операция. Това обаче е половината истина. Нека бъдем обективни. В света днес се развива много по-добрата безкръвна хирургия, като се ползват плазма, лимфна и различни други телесни течности. Постига се много по-голяма стерилност и ефективност. Това обаче го има предимно в Америка.

Наблюдава се известна непоследователност в някои пунктове от вероучението на тази религиозна група.

Те променят рязко негативното си отношение към ваксинирането и сега го разрешават за своите членове. Забранено било и присаждането на органи, което лишило много хора от възможността да удължат живота си. Мнозина загубили завинаги зрението си, защото нямали право да им бъде присадена роговица. През 1980 г. тази забрана също била отменена, но отново никой не поел отговорност за щетите, причинени от нея.

Първоначално йеховистите нямат нищо против преливането на кръв на болни, а сега са непримирими към това. Отначало "свидетелите" признават почитанието към Исус Христос, сега го отхвърлят. В по-ранния период възкресението на мъртвите се предвижда за всички, сега само за някои. По-рано Израил се възприема в буквалния смисъл като определена нация, а сега се осмисля от йеховистите като духовна

общност независимо от нацията. Разбиранията за Армагедон, датата на Второто пришествие, датата на хилядолетното царство и особеностите на това царство са променяни от тях няколко пъти. Всичко това е в списъка на важните причини, поради които около 1 милион йеховисти напускат тази религиозна група за последните десет години.

Независимо че "*свидетелите*" открито враждуват против установените държавни структури, наричайки ги „*дяволски*“ механизми, когато им е изгодно, те самите се обръщат към защитата на държавата.

"*Свидетели на Иехова*" представлява една от най-дейните пропагандистки организации на нашето време. Те наводняват света както със своята литература, така и с настойчивите си проповедници - ентузиастични, които ходят от врата на врата и убеждават хората да се присъединят към тяхното учение. Един правилен, библейски метод толкова помага на развитието на едно неправилно, криво учение.

Особен успех имат при тези, които по принцип уважават християнската вяра, но не са получили религиозно възпитание.

Не напразно един от бившите "*свидетели*" на Иехова нарече този култ "*най-действеното заблуждение на нашето време*". Ако ви се е случвало да се сблъскате с някой от техните проповедници, то навярно ще се съгласите, че доводите на свидетелите понякога звучат доста логично. И ако те не са разколебали вашите възгледи, то във всеки случай биха могли да породят съмнение в това, което до този момент вие сте приемали за истина.

А в разговор и спор с тях говорят като програмирани, напълно зомбирани. Все едно да спориш с радиото.

Второто пришествие и хилядолетното царство

Темата за Второто пришествие на Христос и хилядолетното царство на земята се явява главна в учението на иеховистите. Известно е, че целият интерес на Ръсел към религията започнал с опита да се определи датата на Христовото пришествие. По несъвсем понятни математически изчисления той заключил, че Христос ще дойде през 1874 година. Когато това не се състояло, Ръсел започнал да учи, че Христос все пак дошъл, но в невидим образ и сега се намира във въздушната област, където Го посрещнало малко стадо от верни "*свидетели*".

Съгласно неговото пресмятане през 1914 година дошъл краят на периода на езичниците и във въздушната област сатаната започнал своята свирепа война срещу Христос и Неговите светии. Ръсел я нарекъл година на армагедонското сражение, след което Христос трябвало да се спусне на земята. Когато това не станало, "*свидетелите*" започнали да придвижват датата на видимото пришествие през 1916, 1918, 1924, 1928 г. и т.н.

Накрая "*съдия*" Ръдърфорд дошъл до гениалното обяснение, че армагедонското сражение е отложено до времето, когато "*Свидетелите на Иехова*" завършат своята всемирна проповед и предупредят всички народи по земята за надвисналата

опасност. Поправяйки Ръсел, Ръдърфорд учел, че дяволът бил толкова озлобен на Христовото възцарение, че предизвикал Първата световна война, която завършила едва когато станало "очистването на храма на Иехова" през 1918 г. (мненията какво точно означава това са различни). Тогава уж били "възсъздадени" мъртвите от помазания елит и те се присъединили към Господ на небесата.

От тогава Христос продължава да съди народа, да отделя "овците" от "козите" и този процес ще завърши с битката между Христос и дявола на Армагедон (Откр. 16:16), страшна и последна битка на тотално унищожение. Заедно с дявола против Иехова ще се сражават и всички световни религиозни организации, християнски и други, които символизирали Вавилонската блудница (Откр. 17). Този последен бой всеки момент трябвало да започне, затова било необходимо бързо да се "просветят" колкото се може по-голямо число хора, защото всеки, който тръгне след дявола против "Свидетелите на Иехова" ще бъде изстребен.

Според Ръсел в хилядолетното царство на възкръсналите или по-точно на възсъздадените хора ще бъде предоставен "втори шанс" на условията на Новия завет. По такъв начин настоящият живот не е единствен. Библията, разбира се, не обещава нищо такова. Напротив, в нея се говори, че *"на човеците е отредено да умрат един път, а след това - смърт"* (Евр. 9:27). Свидетелите настояват, че при хилядолетното царство животът може да бъде изживян отново, а предишните грешки да бъдат поправени. Всичко ще зависи от това как човек ще се държи в новите, по-благоприятни условия.

Според Ръсел след Съда хората ще бъдат разделени на три класи. Първа класа, състояща се от 144 хиляди избрани иеховисти, ще бъде взета на небето и там в безтелесно състояние те ще царуват с Христос - Михаил и ще управляват живота на хората, оставени на земята. Възниква въпрос: ако съгласно тяхното учение числото 144 хиляди вече е било попълнено в 1935 година, то къде ще попаднат останалите "свидетели", които се присъединили към Обществото след 1935 година? Защо проповядват и се трудят, след като все едно няма да влязат в числото на привилегированите? Втората класа "възкръснали" ще се състои от останалите спасени иеховисти. Те ще останат на земята в своето тяло и няма да могат да наследят небесното царство. На земята те ще се наслаждават на пълно спокойствие и благополучие, и няма да страдат от войни или болести. Няма да има смърт. Те ще могат да се женят, размножават и населват земята.

Но какво ще стане със земята поради непрекъснатото нарастване на населението, след като никой няма да умира - това е предоставено на въображението на читателя.

Останалите, трета класа, недостойни за живот на земята, ще бъдат унищожени заедно със сатаната и неговите духове. Свидетелите отричат и ада, и вечните мъки в задгробния свят. Според тяхното учение умрелите просто престават да съществуват. Местата в Библията, говорещи за ада и за геената огнена, те тълкуват алегорически, а традиционното християнско учение по този въпрос наричат езически мит. Въобще цялото учение на "свидетелите" за спасението е произволно и пълно с противоречия. Те твърдят, че Христос *"...не донесъл пълно изкупление за греховете,*

а само дал на човека възможност да заслужи спасението си сега или в бъдещото хилядолетно царство".

В Библията няма нищо подобно. Писанието учи, че всички хора са призвани към спасение чрез вяра в Исус Христос. Свещеното Писание не прави никакви "касти" от спасени. При това спасението започва от момента на обръщането на човека към Христос и се простира във вечността. *"Истина, истина ви казвам: който слуша словото Ми и вярва в Онзи, Който Ме е пратил, има живот вечен, и на съд не дохожда, а е минал от смърт към живот"* (Иоан 5:24).

Влияние на окултизма

Още апостол Павел предупреждавал християните да бъдат внимателни с всякакви нови откровения: *"На ако дори ние, или Ангел от небето ви благовестеше нещо по-друго от това, що ние ви благовестихме, анатема да бъде"* (Гал. 1:8). Запознавайки се по-дълбоко с учението на свидетелите, в него ние откриваме много общо с това, което вещаят съвременните духове чрез своите медиуми.

Действително още "съдия" Ръдърфорд твърдял, че ангели помагали в съставянето на тяхното периодическо списание, казвайки, че *"Бог чрез Своите ангели се грижи Неговите хора навреме да получат нужната информация"* (J. F. Rutherford, Prophecy WBTS, Watchtower Bible & Track Society, 1929, Richer, 1936, стр. 316; Vindicacion, 1932, стр. 250).

При друг случай той признал, че "светият дух" престанал да бъде негов учител, тъй като го заменили ангелите, които му внушавали нужните мисли (The Watchtower, 1. 9. 1930 стр.263, 1. 2. 1935 стр. 41).

Четвъртият президент на обществото Фредерик Франц също говори за ангели, ръководещи Обществото на Кулата. Той казал: *"Ние вярваме, че ангелите Божии ръководят Свидетели на Иехова"* (William and Joan Center, Questions for Jehovah's Witnesses, Kunkletown PA 1983, 55).

Списание "Кулата" твърди, че ангелите просвещават, утешават и донасят чисти истини, съобщават откровения на *"помазания народ Божий"*.

Лидерите на свидетелите дори не се стесняват открито да употребяват терминологията на Нова епоха, когато твърдят, че са Божии проводници (channels of communication), които активно предават (channel) откровенията. С други думи, те откровено се признават за медиуми (The Watchtower, 1. 12. 1981, стр. 27).

В един от априлските броеве на своето списание от 1972 година на стр. 201 те твърдят, че цялото духовно ръководство получават от невидими ангели, че самото име *"Свидетели на Иехова"* и тяхното учение за невидимото пришествие на Христос през 1914 година им били съобщени (channeled, по медиумен път) чрез тези ангели (Кулата, дек. 15, 1987 стр. 7). Подобни твърдения могат да бъдат открити в списание Кулата, от 1. 3. 1972, стр. 155, 1. 8. 1987, стр. 19).

Тези и други подобни признания на лидерите на Обществото за "ангелски" откровения категорично ни убеждават, че тяхното учение не е от Бога, както предупреждава апостол Павел: *"А Духът ясно говори, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата си, като се предават на мамливи духове и бесовски учения"* (1 Тим. 4:1).

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Настойчивото ходене на йеховистките проповедници по домовете за привличане на нови членове, както и масовото разпространение на тяхната литература на много езици способствали от малка група хора, изучаващи Библията, култа да се разрасне в многомилionenна организация с неограничени материални ресурси. Тя се ръководи от неголяма група лидери на Обществото, които деспотично и безапелационно определят нейното вероучение и политика. Беглият обзор на всички безсмислици в учението на *"свидетелите"*, пълно с противоречия и глупости, води до недоумение как е възможно то все още да съществува и да се разпространява.

"Свидетелите" манипулират произволно свещените текстове, съвършено игнорират историческите факти и най-елементарните правила на екзегетиката, на литературната логичност и последователност. Те отричат най-важните християнски истини - учението за Светата Троица, за Божеството на Исус Христос, а други - за възкресението, за Страшния съд и вечния живот - изопачават до неузнаваемост. *"Свидетелите на Иехова"* крайно сериозно се готвят за срещата на Армагедон, след което те очакват да настъпи хилядолетното земно царство.

За мярка на тяхното усърдие ни служи енергията, с която те, кръстосвайки квартал след квартал, разпространяват своето учение. Всяка година раздават безплатно 150 милиона екземпляра книги и брошури на 106 езика. Тази организация не допуска пасивност у своите членове, а се старее да завоюва света, употребявайки колосални средства и най-съвременни методи за пропаганда.

Тяхната основна проповед за приближаващото се щастливо хилядолетно царство разпространява мнението, че накрая е необходимо всички страни да се обединят в една световна държава. Само така можело да се преодолеят изконните проблеми на човечеството - войните, престъпността, социалното неравенство, бедността, гладът и т.н.

В новия пантеон от почитани пророци и божества ще бъде поставен и пиедестал за Христос като един от великите учители и пророци. Отричайки Неговата Божественост и изопачавайки учението Му, *"Свидетелите на Иехова"* подготвят света за *"постхристиянската"* ера. Не е ли духовната война, която *"Свидетелите на Иехова"* водят срещу Църквата и християнството част от онзи духовен Армагедон, за който предсказва книгата Откровение?

И така, никой който макар и малко уважава авторитета на Свещеното Писание и на християнското учение, не може да постъпи по друг начин, освен с възмущения да отхвърли богохулното учение на лъжесвидетелите на Иехова!

Исус Христос: бог или човек?

Вярата в Божеството на Исус Христос е основна за всички наши религиозни убеждения. Тя влива в нас духовни сили, въодушевява ни да вършим добро, направлява нашия труд и нашите надежди. Без нея християнството губи своя смисъл, своята вдъхновяваща сила и се превръща в колекция от древни митове и неосъществими обещания. Но при цялата си изключителна важност истината за Божеството на Христос не е самоочевидна. Някои места в Евангелията дори като че ли й противоречат. Затова хората, които оспорват Божеството на Христос, не срещат затруднения в намирането на такива библейски текстове, които сякаш потвърждават мнението им, че Исус Христос е бил или просто човек, или може би възплътил се ангел и поради това не може да бъде наричан Бог в истинския смисъл на тази дума. При това противниците на вярата в Божествеността на Христос посочват, че Сам Исус никога не е наричал Себе Си Бог и от това правят неправилното заключение, че Божествеността Му била приписана по-късно.

Противоречивите мнения относно природата на Христос възникнали още от първите дни на християнството. Особено силни спорове и вълнения предизвикала в IV век арианската ерес, която учела, че Исус Христос само по название е Син Божий, а по природа е ангел, създаден от Бога. Арианската ерес била внимателно разгледана на Първия вселенски събор, състоял се в град Никея през 325 година. Отците на Събора я отхвърлили и съставили Символа на вярата, който се употребява в Църквата и досега и в който точно изложили правилното учение за Исус Христос.

В наше време култът "Свидетели на Иехова" е извадил от праха съкрушеното минало на арианската ерес и в свой вариант учи, че Исус Христос е възплътилият се Архангел Михаил. Опасността от култът "Свидетели на Иехова" идва от това, че обладавайки неограничени материални ресурси, тя наводнява света със своята литература и със своите проповедници. Особено агресивна мисионерска работа тя провежда сега в Източна Европа, улавяйки в своите пагубни мрежи хиляди доверчиви хора.

Говорейки за хората или ангелите, Свещеното Писание никога не употребява единствено число и никога не назовава конкретен човек или ангел *син Божий*, но винаги употребява множествено число в колективен смисъл синове Божи. За читателя винаги е ясно, че тук се говори за синове Божи не по природа, а по милостта на възприемащия ги Господ. Те са Негови деца не по природа, а по осиновление. (Тук буквалното разбиране на думата "синове" води до абсурдното заключение, че някои хора, например богоборците, които Писанието именува "синове на дявола", имат друг произход в сравнение с вярващите).

Само към Исус Христос Свещеното Писание прилага единствено число, именувайки Го Син Божий и освен това само към Него то добавя такива уточняващи думи като Единороден (единствен), Възлюблен, Син на Живия Бог, Син истинен или Собствен. Това доказва, че за разлика от нас Исус Христос е Син Божий по същество. Той е Син в истинския смисъл на тази дума. Затова мормоните допускат непостига грешка, когато говорят, че Исус Христос имал други братя - богове, като например Луцифер (Сатана) и различни духове.

Свещеното Писание строго различава Сина от синовете: Първият е роден, а последните са сътворени. Самото начало на проповедта на Исус Христос Бог Отец предварил със свидетелство за Своя Син, казвайки: *"Този е Моят възлюблен Син, в Когото е Моето благоволение"* (Мат. 3:17). По-късно на планината Тавор Бог Отец повторил тези думи, добавяйки: *"Него слушайте"* (Мат. 17:5). Това е доказателство, че хората са длъжни да приемат всичко казано от Господ Исус Христос като съвършена и неоспорима истина.

Но какво може да се възрази на отрицателите на Божеството Христово, когато Сам Исус Христос казвал: "Моят Отец е по-голям от Мене... А за оня ден и час (края на света) никой не знае, нито небесните Ангели, нито Син, а само Отец... Но нека бъде не Моята воля, а Твоята..." и други подобни фрази, в които Той поставя Себе си на второ служебно място по отношение на Отец? (Иоан 14:28; Марк 13:32; Лука 22:42). Можем да кажем, че тази доброволна субординация е уговорена между участниците в божеството и е приложима само в рамките на „Спасителния план“.

Как се става свидетел на Йехова?

- 1.Посещение. На кандидата се обещава радост, щастие в един земен рай.
- 2.Посещение и кратък разговор за Армагедон, като идеята е, че само човек от организацията на свидетелите евентуално може да се спаси.
- 3.Домашен час за изучаване на Библията./естествено тяхната версия/. Тук се представят основните им учения.
- 4.Покана за присъединяване към малка домашна група.
- 5.Покана за „Царска зала“. Тук на кандидата се казва, че вече не е отвън, но все още е „чужденец отсам вратата“. Оттук натам неговото спасение зависи от това, колко той ще се посвети на организацията.
- 6.За да няма човек време за размисли, той бива непрекъснато занимаван със семинари, курсове, четива, разговори.
- 7.Придружаване на един верен служител в мисионска работа от врата на врата.
- 8.Кръщение. Получава право на проповедническа служба.
- 9.Обучение за проповедническа служба.

В Пътеводител за духовните общности, на стр.214, те твърдят че може да се консумира алкохол, но с мярка!

В Пътеводител за духовните общности, на стр.209, те твърдят че имат присъствия в България още от края на 19в., през 1920г. вече имали големи групи и през 1938г. са получили законна регистрация, но не само че няма никакви снимки и документи, но това звучи и абсурдно за времената на Търновската конституция.

В България тази тази религиозна група идва през осемдесетте години на 20в., но официално е регистрирана през 1991г. и се отличава със своята мисионерска агресивност, поради което през 1994г. ѝ е отказана регистрация. Религиозната група подава жалба срещу България пред Международния европейски съд по правата на човека в Страсбург, но междувременно успява да се регистрира в България под името на фирма "Пролетна природа" с предмет на дейност – търговия на картини.

Днес са законно регистрирани като вероизповедание.

Ръководител им беше до скоро и може би още е Кючуков.

Сциентология

(Дж. Макдауъл и Дон Стюарт предлагат названието "наукология".)

ВЪЗНИКВАНЕ

Основател на учението е Лафайет Роналд Хъбард (Lafayette Ronald Hubbard, 1911 - 1986). – автор на много книги в областта на научната фантастика. ("Бойното поле Земя", "Мисия Земя" и т.н.)

През 1949 година на научна конференция той заявява: *„Да пишеш за едно пени на дума е смешно. Ако човек наистина иска да натрупа милиони, най-добрият начин е да създаде своя собствена религия.“*

Тогава бившият офицер от военноморския флот на САЩ решава да стане милионер. Според лекари, "диагнозата" му е параноидна шизофрения. По образование ядрен физик, а по професия писател-фантаст (фантастичните му произведения вече се продават у нас). Хъбард имал бурен живот: бил летец, географ-изследовател и накрая - религиозен деец. Вероятно подтикнат от успехите на психоанализата (твърди се, че това е негово старо увлечение) и поучен от неуспехите на традиционните религии през нашето столетие, той "съкратил" мистичната база на учението си.

На следващата година, 1950, издава книгата *„Дианетика: съвременна наука за душевно здраве“*, с което поставя началото на своята религия.

Една година по-късно издава първата книга по *„наукология“*, а през 1954 г. в САЩ регистрира църква под същото име. Учението на Хъбард е доста сложно и затова той издава свой речник.

ВЯРВАНИЯ

Счита се към групата на индуистко-християнските секти и движения. Не е регистрирана у нас. Сциентологията заимства идеите си най-вече от будизма и е напълно измислена от Хъбард система.

Според Хъбард първото нещо, което човек трябва да разбере е: *„Ти не си човек, ти си тетан“*. Тетан е духовно същество, което съществува около 300 трилиона години, прекарвайки времето в различни тела и след като те умират, влиза в друга форма на живот.

Според Сциентологията, от всеки изминал живот остават скрити спомени за неприятни преживявания, наречени енграми, прилепнали към телата като кърлежи. Именно енграмите са причина индивидът да е в конфликт с обществото и със себе си, и да не може да се приспособи към живота. Ето защо енграмите трябва да бъдат открити и премахнати. За да бъдат премахнати, Хъбард предлага да се извърши *„прослушване“* в организирани от него курсове. Самото прослушване струва доста скъпо- понякога десетки хиляди евро.

След *„изчистването“* последователите се намират в състояние на *„действащи тетан нива“*, които са осем на брой. Намиращите се в това състояние могат да контролират себе си, материята, енергията, пространството и времето. Хъбард твърди, че довършва делото на Буда на Запад.

Той отхвърля християнското учение за Бога и смята, че има много богове, някои от които са по-висши от другите. Според Хъбард човек не може да бъде лош. Отхвърля покаянието като унижително. Спасението е човек да се освободи от прераждането, т.е. от цикъла, включващ живот и смърт.

Следващият етап на еволюция след тетана е т.нар. *„хомо новос“* – богоподобен човек.

Църквата на Сциентологията има за цел да помогне на индивида да се извиси духовно до степен, когато той сам ще осъзнае съществуването и природата на Върховното същество (Бог).

Духовното пречистване струва скъпо. Курсовете струват между няколкостотин и няколко хиляди евро, а преминаването на всички нива, което препоръчват, струва 360 000 евро.

Дияна Щаал, румънска сциентоложка разяснява, защо трябва да се „прослушват“ сциентолозите: *„Рон Хъбард е открил, че всички отрицателни емоции и неприятни спомени се депозират в една част на мозъка, наречена реактивна мисловна част, и затова развива специален метод – стъпаловиден, който човек трябва да извърви до достигане на здрави мисли. Нарича се още „аудиция“ и се прави с помощта на Е-метър,/ електросихометър/ който измерва теглото на негативната опитност.“*

Е-метър, подобен на детектор на лъжата, с два електрода, по които тече ток от 1,5 V, чиито краища аудитираният (прослушваният) държи и отговаря на зададените му въпроси. Щом се достигне до някой болезнен спомен, стрелката на Е-метъра се задвижва. *"След подобно прослушване отрицателните емоции не те засягат, защото ти вече си говорил за тях",* убедена е Дияна Щаал.

Психиатърката Емилия Цинт, румънка, не отдава никакво значение на тази сила на освобождаване от демоните на миналото: *"Има определени лица, на които, ако им кажеш, че този метод действа, стопроцентно ти вярват и за момента се чувстват добре. Това е като едно плацебо - безобиден медикамент."* Същата психиатърка дори не се учудва, че болшинството от тези 10 милиона привърженици на сциентологията са част от средната класа, повечето от тях с висше образование: *"Бедният го е страх да се приближи. Затова тук участват само образовани хора, невротичи. Аз нямам нищо общо със сциентолозите."*

"Ксену" - суровият господар от галактиките.

Това, за което *"църквата"* на сциентолозите напоследък се бори чрез всякакви адвокатски и защитни средства да запази в тайна, ни говорят редица интернет-страници или бивши нейни членове, достигнали до стъпаловидно висше познание в сциентологията е учението за великия Хену (Ксену).

Ръководителят на *"Галактическата конфедерация"* преди 75 милона години, Ксену, довежда милиарди извънземни тук на Земята и ги убива, за да се отърве от тях. От тогава и до днес душите на извънземните атакуват простосмъртните, провокирайки хаос в живота им. Най-правият път за избавление от тях ни предлага сциентологията. За да запази тайната на Ксену, *"църквата"* на сциентолозите съди и образува правно дело за *"търговски секрет"* и авторски права.

Според този мит преди милиони години едно космическо същество - би следвало да го приравним на *"демон"* - поробило всички човешки същества от 26 най-близки до Земята звезди. Нашата планета, наречена в случая Тежееак, била превърната в нещо като концлагер и подхвърлена целенасочено на ужасяващи катаклизми. Именно този "демон" - Ксену, "засадил" образи в "менталното" (следва да се преведе като "духовно") поле на хората. Преди около 75 милиона години галактически войвода, наречен Ксену, контролирал всички планети в нашата част от галактиката. Само че Ксену имал проблем - 76-те планети, над които властвал, били пренаселени. На всяка планета живеели поне 178 милиарда души. Така че Ксену парализирал всички хора чрез смесица от алкохол и гликол, натоварил ги на космически кораби и ги стоварил около кратерите на вулканите на земята. После пуснал във вулканите водородни бомби и избил парализираните хора. Но тъй като душите им останали да блуждаят, Ксену ги събрал накуп и ги закарал в няколко

огромни кина. Там душите прекарвали няколко дни, гледайки филми за Господ, Христос или Дявола.

И единствената причина да вярваме днес в Господа или Дявола е заради филмите, прожектирани на тетаните преди 75 милиона години... Колкото до Ксену, „Добрите“, все пак, го победили и сега го държат под стража на близка планета.

...Ако някой ви дръпне за ръкава и ви разкаже тази история, вероятно веднага ще му кажете, че е луд. Затова сциентолозите не научават тези *"факти"*, преди да са напреднали с материала, т.е. преди тялом, духом и финансово да са се предали на *"религията"*. За да стигнете до тези *"върховни"* истини, първо трябва да минете през много други нива на промиване на мозъка.

Човечеството все пак се опитва да се издигне над своето положение, но това ще стане само след жестока борба с психичните "паразити" - т. нар. кластери, духове на изстребени от Ксену същества, които обаче продължават да ни преследват. След определен (продължителен и скъпо струващ) етап на пречистване, душата може да се освободи от наслоенията на миналото и кластерите благодарение на Рон Хъбард, който накрая им открива, че е "превъплъщението на Гаутама Сидхарта, познат под името Буда". Душата е безсмъртна, но нейното бъдеще зависи от изчистването, на което тя ще се подложи в този живот. А то се постига чрез дианетиката.

Сциентологията по принцип се представя като начин да се справиш с проблемите си - основната книга, Дианетика, се рекламира като помагало за добиване на повече самочувствие, осъществяване на целите и успех в абсолютно всичко. Неминуемо трябва да платите щедро и да минете през период, в който подсъзнателните ви импулси са насърчавани да излязат на повърхността, докато рационалното ви мислене е потискано. Така много хора изпадат в постоянен лек хипнотичен транс, за който самите те не си дават сметка. Ако такъв период продължи достатъчно дълго, лесно ще направите всичко, което се иска от вас. Ще работите без заплащане, ще предадете доброволно цялото си състояние, ще вземате пари назаем. В крайна сметка за няколко години (а и по-малко) човек става изцяло подвластен на групата, престава да чете вестници, тъй като само разстройват *"реда"* и намразва неистово не-сциентологичното общество. Следва, разбира се, лудостта, но в сциентологията тя се нарича състояние на изчистване и е предпоставка да навлезете в напредналия стадий (OT level). В него чувате и най-вече - готови сте да повярвате на историята за Ксену.

Основният начин, по който организацията вербува членове, е обещанието, че ще изчисти *"лошите файлове"* от мозъка им. Това обикновено става чрез хипнози и повтаряне от страна на бъдещия член на нещата, които го мъчат, и лошите спомени. Сциентолозите водят истинска война с психиатрите, които им пречат да въздействат върху хората. Основната цел на сциентолозите е трупането на огромни средства, получавани от наивници. Те имат и *"рота"* за отмъщение към непослушните и враговете си.

В действителност, сциентологията представлява смесица от психология, черна магия, окултизъм и научна фантастика от една страна и непрекословна вяра в гениалността и непогрешимостта на бащата-основател Хабърд и създадената от него организация.

В основата на организацията не лежат никакви религиозни убеждения, а комерсиален интерес, което е изразено ясно в думите на Хабърд: *„Правете пари, правете повече пари, карайте и другите хора да работят така, че да правят пари.“*

Сциентологията се представя като клон на философията, който се занимава с развитието на човешките възможности и има претенциите да помага на хората да станат по-умели в решаването на своите проблеми и да постигнат по този начин своите цели. Очевидно е, че зад тези твърдения на сциентологията се крият доста опасни страни.

Няма измъкване. Ако между другото изпаднете в истерия или пък решите да се самоубивате, сциентоложката църква ви вкарва в процедура, наречена „интроспекция“, по време на която никой не си говори с вас. Затворени сте в определено помещение, като най-често сте и на строга диета - ориз и боб, или сте оставени съвсем да гладувате. Ако се съпротивлявате, сте лишавани и от сън - за всичко си има методи. Разбира се, доста хора умират, докато са в изолация - случаят на красивата и здрава Лиза Макферсън, която през 1995 издъхна в недохранено, малоумно и дехидратирано състояние в ръцете на сциентолозите, разтърси Америка и света.

С малки изключения, "бивш сциентолог" няма. Най-добре за вас ще е да сте супербогат и постоянно да давате пари на църквата, като видните сциентолози Том Круз и Джон Траволта. Ако обаче решите да се отказвате, на главата ви ще се стовари операция, по ирония наречена Fair Game. Идеята на операцията е всеки предател да бъде *„огравван, нараняван, измамван, съден, лъган или просто унищожаван“* - така е записал Хабърд в своя заповед от 1967 г.

Централната идея, лансирана от Хабърд е, че човешкият мозък е един оптимален и перфектен компютър. Сходството между човешкия разум и компютъра, според него е неоспоримо.

Светът, описан от Хабърд в *„Дианетика“* е разделен на две части и представен от така наречените *„клиар“* или рационалните и добре приспособени хора и от *„отклонените“* или нерационалните хора и тези с умствени проблеми. Целта на тази „наука“, т.е. на Дианетика, е да превърне всички „отклонени“ хора в „клиар“.

Върховният закон на вселената във всяко едно ниво е воден от заповедта *„оцелявай!“*. Механизмите на оцеляването на човешкия компютър се управляват от разума, който бива разделен на „аналитичен“ или този който функционира добре и на „реактивен“, т.е. този, който в критични моменти прилага принципите на оцеляването по безразборен и ирационален начин. От „реактивния“ разум се раждат безсмислените отговори, един вид грешки в паметта на нашия компютър, наречени

„енграми“, съпоставени с комплексите от психоаналитичния език.

„Енграм“, според сциентолозите, са основната причина за съществуването на болестите, на неуспехите и на моралните вини.

Всяко човешко същество може да бъде водено от един аналитичен разум и от един реактивен разум. В този последен случай, само с присъединяването към сциентологията може да се върнем назад в нашето човешко съществуване в търсенето на „енграм“, до намирането на първия, корена на всички, който често са намира в предрожденната фаза или в предишните или бъдещи животи.

Според Хабърд човешкото страдание не е дейност на индивида, а на тези, които по някакъв начин са го наранили. Например, родителите никога не трябва да възпрепятстват децата си, а да ги оставят свободно да се подложат на тази терапия. Като най-голяма пречка за тази терапия са представени майките, защото те се страхуват децата им да не разберат за минали епизоди, дори предрождени, на изневери или неосъществени аборти.

След тази трансформация на мисленето на Хабърд целта на процеса на терапията не е вече тази да се премахнат енграмите, а много повече: процесът цели да върне, чрез цялостното откъсване от материалния свят, началния стадий на свобода, който човек е загубил. Точно тази еволюция в мисленето на Хабърд, дава възможност на сциентологията да се превърне в богословие и в религия.

Какво тласка хората да се присъединяват към сциентологията?

Едно силно чувство на ентузиазъм, често еуфория, завладява този, който влиза в това движение. На тези, които са в първите крачки се казва: *„Ние не ти налагаме нищо. За теб трябва да е вярно само това, което ти се открива като истина. Но едно нещо е сигурно: Сциентологията функционира!“*.

В действителност, някои техники функционират, защото човек придобива доверие в себе си. Но кой може да твърди, че щом едно нещо функционира, е необходимо и всичко останало да бъде функциониращо?

Можем ли да приемем сциентологията за религия? От религиозна гледна точка сциентологията свежда религията до едно саморазвитие на човешкото его. Това е в пълен контраст с християнството, според което човешката личност не може да се спаси сама, защото спасението идва от Исус Христос.

Много често, християни, доближени от членове на тази организация, биват успокоявани с думите: *„Между вас и нас няма разлики“*. Но в техните доктрини, в тяхното учение и идеи ясно се вижда, че сциентологията и християнството са несъвместими. Преди всичко, защото спасението в християнството е едно понятие напълно различно от това за развитието на човешкия разум и на човешката личност. Спасението за християните е едно духовно понятие за хармония с Бога. Когато се изостави греха, който е дисхармонията с Бога, тогава се започва навлизането в спасението, което е плод на нашето сътрудничество с Бога, но преди всичко дело на

Бога и на Светия Дух. Тези понятия отсъстват напълно в теориите на сциентологията.

Друг важен аспект, който не може да бъде пренебрегнат, е възможността за прераждане, установен от тази организация. Това е в пълен контраст с християнството, което по особен начин се базира на посланието до Евреите, в което четем: „*на човеците е отредено да умрат един път, а след това - съд*“/Евр. 9:27/. Въз основата на този вдъхновен текст от Библията, християнинът не може по никакъв начин да приема теорията за прераждането.

От заключенията на различни експерти църквата на сциентолозите се причислява към организациите, имащи култ към сатаната. След Втората световна война Хабърд е бил активен участник в сатанинска секта, ръководена от известния сатанист Алистер Кроули. Хабърд не само приел много от неговите идеи, но ги използвал за развитието на своята псевдорелигиозна система. В доклада „*Хабърд и окултизмът*“ на известния борец с църквата на сциентолозите Джон Атак, който в миналото е бил един от висшите посветени в тази организация, представен на международния семинар „*Взрив на окултния тоталитаризъм в съвременния свят*“, състоял се през юли 1995 г. в гр. Орхус, Дания, са изтъкнати тесните връзки на сциентологичната доктрина на Хабърд с различни окултни учения, в това число такива с откровено сатанинска ориентация и отношенията на Хъбърд с известни сатанисти на XX век.

В "църквата на сциентолозите" няма молитви, но има разпити. Хора, които са членували в организацията, споменават за деветчасов разпит; някои разказват, че след като сами признавали грешките си, те били разгласявани. Мистиката сякаш отсъства изцяло. Целта е предизвикване на още по-голяма дестабилизация на индивида и неговото психическо експлоатиране и заробване.

Според представители на Сциентолозите, Л. Рон Хъбард пише в брошурата "*Пътят към щастието*", глава 18. Уважавайте религиозните убеждения на другите, следното: "*Толерантността е добър крайъгълен камък за изграждане на човешките взаимоотношения. Когато някой се вгледа в кланетата и страданията, причинени от религиозната нетолерантност през цялата човешка история и в днешни времена, той може да види, че тя не подпомага оцеляването. Религиозна толерантност не означава, че не могат да бъдат изразявани собствените убеждения. Това означава, че стремежът към подкопаване и атакуване на религиозната вяра и убеждения на другия, винаги е била най-краткият път към неприятностите. Пътят към щастието може да стане арена на спорове, когато някой не уважава религиозните вярвания на другите.*"

ПРОБЛЕМИ

Така наричащата се сциентоложка църква е определена като деструктивна религиозна организация в редица авторитетни документи и решения на съдебните органи в различни страни.

Дъщерни организации на сциентоложката църква са центровете по дианетика,

хуманитарните центрове на Хабърд, системата от колежи „Хабърд“ (административна технология на Хабърд), организациите „Наркокон“ (центрове имащи за цел борбата с наркоманията) и „Криминон“ (центрове за реабилитация на осъдени), хуманитарни центрове по детоксикация на човека и др.

Дианетиката се рекламира от сциентолозите като наука за душевното здраве, която е способна да излекува хората от практически всякакви заболявания. Същността ѝ е измислена от Хабърд техника на хипноза, примесена с идеи от фройдизма и всеизвестни науки и философии.

Зад идеите за "очистване" и подобряване на живота се крие мафиотска организация с железни закони и йерархия. Това е огромна финансова империя, чиято цел е не само трупането на милиарди, но и контрол над човечеството, което трябва да живее по законите на Рон Хабърд.

В организацията лесно се попада, но почти е невъзможно да излезеш, защото тя събира компромати за членовете си при така наречените изповеди. Специалистите сравняват зависимостта на членовете ѝ с наркотичната.

Тя е особено силна в Холивуд, нейни членове са Том Круз, Джон Траволта, които са обкръжени от организацията с почести. Kelly Preston, Lisa Marie Presley, Juliette Lewis, Kirstie Allen, Jenna Elfman и Chick Corea са известните личности, с които се хвали "църквата" на сциентолозите.

Не дотам талантливият писател, основал сциентологията, се превърнал в края на живота си в мултимилионер. Съдилищата в много страни признали Хабърд за престъпник, а много държави го обявили за персона нон грата. През 1978 г. френският съд осъдил Хабърд на лишаване от свобода и парична глоба за мошеничество, но присъдата не била изпълнена, тъй като подсъдимият избягал от страната. През 1977 г. Хабърд попада в списъка на злоупотребилите с правителствени секретни документи, но не е лишен от свобода. През 1985 г. федералната служба за разследване разкрила финансовите мошеничества на Хабърд. Смъртта му през следващата година го спасила от осъждане за криминални деяния. Самият Рон Хабърд умира през 1986 г. като осем години преди това е бил във фактическа нелегалност - живял и умрял на борда на частен кораб, оставен умишлено в международни води, за да не бъде арестуван от властите.

Една от характерните черти на последователите на сциентологията е скандалното им поведение и множеството конфликти с държавните власти. В САЩ бяха заведени поредица дела срещу високопоставени последователи на НРД, откраднали секретни военни и разузнавателни документи. Причината за това е идеята на водачите на НРД, че светът ще бъде спасен, само ако се разкрият тайните на държавите.

Преди да умре, Хабърд заявил, че именно сциентолозите ще спасят света и Вселената, но затова е необходимо да се внедрят на важни позиции - в правителства, престижни световни клубове и хиперекслюзивни среди.

В последните години сциентолозите нашумяха и покрай скандалите в Германия и Франция. Оказа се, че те изграждат свои тайни служби в тези страни. Организирано е изнасянето на 3 млрд. долара в Люксембург, Дания и САЩ. Сциентолози са осъдени за изнудване на хора да продадат свои имоти и да дадат всичките си спестявания. През 1996 г. е установена връзка между такова изнудване и причините за самоубийство на член от НРД. Тогава парламентарна комисия определя Сциентологията като секта. През 1996 г. НРД подема високо платена реклама и пропаганда в Западна Европа. За целта са използвани известните холивудски звезди Том Круз и Джон Траволта, които са сциентолози.

Предполага се, че в Германия те са между 5 000 и 6 000 души. Центровете на движението са Хамбург, Берлин, Франкфурт на Майн и Мюнхен.

В редица страни има присъди срещу сциентолози. Например през 1999 г. в Гърция е имало процес срещу 15 членове на НРД с обвинение, че са разработили и съхраняват база данни за политици, свещеници, съдии, прокурори и журналисти. Същата година в Испания 18 сциентолози бяха обвинени в подправяне на данъчни документи, в ограничаване правата на човека и нарушаване на безопасността на работното място.

Том Круз наречен Гьобелс на сциентологията.

Немската протестантска църква сравни холивудската звезда с нацисткия министър на пропагандата, писа в *"Индипендънт"* на 23 юли, 2007г. Според говорител на протестантите Том Круз използва статута си на звезда, за да разпространява идеите на сциентоложката църква, към която принадлежи. В Германия, където Том Круз снимал тогава филма *"Валкирия"*, сциентоложката църква е смятана за секта и подлежи на наблюдение.

Говорителят на немската протестантска църква описа сциентолозите като тоталитарна организация и пръв нарече Круз Гьобелс на сциентологията.

"Този филм ще има за сциентологията същите пропагандни ефекти, каквито олимпиадата в Берлин през 1936 г. е имала за партията на Хитлер", каза говорителят на протестантската църква в Германия.

Иначе *"Валкирия"* разказва за покушението срещу германския фюрер Адолф Хитлер през юли 1944 г. В заговора с кодово название *"Операция Валкирия"* участват видни представители на нацисткия режим, а негов инициатор е началник-щабът на Резервната армия полковник граф Клаус Шенк фон Щауфенберг (изигран от Том Круз).

Хитлер обаче оцелява при експлозията на взривното устройство и жестоко отмъщава на организаторите на атентата - избити са не само те, а и още няколко хиляди души, които, макар и косвено, са свързани с тях.

Щауфенберг бива разстрелян, а двама фелдмаршали - Бек и Ромел, предпочитат сами да сложат край на живота си. Режисьор е Брайън Сингър (*"Супермен се завръща"* и *"Обичайните заподозрени"*). Властите забраниха на екипа да снима в

[Type text]

обществени сгради. Немският министър на отбраната не позволи снимки на местата в Берлин, които са били ключовите локации в плана за покушението срещу Хитлер.

Tom Cruise и Katie Holmes се ожениха наскоро в Италия по обряда на сциентолозите, а раждането на детето им провокира международната преса от поведението на Holmes, която при раждането следва каноните на Роналд Хъбард и пребивава в безмълвие. Мотивът, с който се обяснява пълното безмълвие на сциентолозите при раждане е да не би случайно призивът *"Напъни се, напъвай!"* по ирония или като реплика да остане в съзнанието на новороденото бебе, която да диктува по-късно в живота му психосоматични мисли, емоции или болести.

Круз се изявява на сцената като Гьобелс, отбелязва един коментар по повод видео материал, в който холивудската звезда произнася реч пред сциентолози.

Той е облечен в черен костюм с черна риза и вратовръзка, подпрял се е на мраморна катедра с позлатен символ на сциентологията на фона на огромна карта на света.

Актьор се обръща към аудиторията с въпроса "Should we clean this place up?" (Да прочистим ли света?), който се посреща с гръмко "да".

Тази сцена напомня на германците за печално известната реч на Гьобелс в Двореца на спорта в Берлин на 18 февруари 1943 г.

Тогава той извиква: *"Искате ли тотална война?"* и получава одобрението на обезумялото множество.

Според неофициална биография на Том Круз, излязла неотдавна в САЩ, актьорът бил номер две в йерархията на организацията.

„Голяма привилегия е за мен да бъда сциентолог“, заявява холивудската звезда, но това е нещо, което трябва да заслужиш. По неговите думи един сциентолог има възможност да създава нови реалности и подобрява света.

Членовете на организацията според Круз са *"владетели на духа"* и *"път към щастието"*.

С времето организацията придоби репутацията на мафия, действаща по законите на психологията!

Проникването в различните страни се осъществява по различен начин - най-често мисионерите се женят за местни граждани.

Има сведения, че освен собствени служби за сигурност - OSA (Office of Special Affairs), организацията е притежавала дори собствен затвор, т. нар. Обект за силова рехабилитация, "Rehabilitation Project Force".

Разпространението на сциентологията по света е трудно за наблюдение. Самата организация претендира, че има шест милиона последователи. Според други

източници цифрата е преувеличена - активните участници са между двеста хиляди и два милиона.

На един базар на книгите организиран от тях самите те крият за себе си.

На въпроса, защо не се появява на нито един банер, афиш или брошура в тази сциентологична изложба-базар принадлежността ѝ към "църквата" на сциентолозите, Дияна Щаал отговаря утвърдително: *„Въпреки че е по инициатива на Европейската църква на сциентолозите, тази изложба-базар не е дело на църквата, нейната цел не е да продава църковни услуги, а да покаже философията на сциентологията“.*

Организация, "чиято безскрупулност и могъщество не знаят граници".

БЪЛГАРИЯ

Сциентолозите са започнали да правят опити за навлизане в България още през първите години след демократичните промени. През 1992 г. Светослав Памуков е подал искане до СГС за регистрация на такова сдружение. Съдът се е обърнал към дирекция "Вероизповедания", чиито директор е дал негативно становище заради конфликт между конституционните текстове и евентуалната дейност на църквата. По наши сведения сега сциентолозите са малко на брой и са тук от няколко години. Курсове, в които се използват методите на Хъбард, провежда и т.нар. Марков колеж, което е видно в програмите им за обучение.

Доскоро неин представител беше руснакът Дмитрий Тодоров, който също организираше курсове по Дианетика - учението на Хъбард. След разследване той беше изгонен от страната и сега сциентолозите търсят по-меки и незабележими начини да вербуват наивници.

Те имат намерение да прекрояват държавни граници. За съжаление в плановете им за прекрояване на граници присъства и нашата държава. По сведения, чиято достоверност е трудно да бъде установена, сциентолозите са разработили специален проект относно България. Във вестник "Новинар" бр. 274 от 1995 г. се говори за изграждане на психо-тоталитарна държава "Болградия".

Преди време репортер на в."Стандарт" проникна в една от най-агресивните секти в света - сциентоложката, и се подложи на двумесечно обучение. За първи път български журналист видя на живо как се промиват мозъците на хората и разбра какво ги кара да дават парите си за съмнителни ползи. Пристрастяването към псевдоценностите на култа е като към дрога, установи разследването на "Стандарт". Сциентолозите у нас действаха с размах. Тогава, в началото на 2007 г., те бяха сигурни, че ще бъдат регистрирани. Месец след журналистическото разследване гурото - руснакът Дмитрий Тодоров, беше изгонен от страната. Тогава култа предпочита да се нарича Център по дианетика, но и той не фигурира никъде в официални регистри. Наивниците плащаха между 100 и 990 лв. за един курс, в който

изучават творенията на Рон Хъбард, основателя на култа. И се нареждат (поне в мечтите си) до известните й деца като Том Круз и Джон Траволта. Попадналите тук обаче никога не приключваха само едно ниво на обучение. Ако искат да се усъвършенстват, трябва да се бръкнат с около 2500 лв.

Ирен Делчева , репортер на Стандарт, разказва:

Специален ритуал слага началото на всяко занятие в къщата в Драгалевци, където е седалището на софийската организация на сциентолозите. Гуруто Димитър Тодоров с категоричен глас ме кара да гледам бързо различни предмети в стаята. Завива ми се свят. Това води до състояние, подобно на хипноза, и не е трудно да ти бъдат внушени различни неща, обясняват ми по-късно специалисти.

"*Супервайзерът*", както нарича себе си Димитър, стои прав по време на часовете обучение. Така студентът, т.е. аз, се чувства малък и нищожен. Между другото учителят се опитва да изкопчи повече информация - какво работя, какви са ми проблемите. Повечето от "*студентите*" не крият, а и в купчинката документи с лични данни на бюрото пише всичко за курсистите. Освен мен има още девет души и всички чинно са написали всичко за себе си.

Гуруто Димитър изглежда повече от странна риба. В стаята, осяяна с портрети на основателя на сектата Рон Хъбард, има компютър и китара. Оказва се, че Димитър обича да свири и пее песни на Висоцки. "*Ние Сциентолозите можем и да се веселим, не само да учим. Като се съберем, ще те поканя да видиш*", обещава той. Това така и не става. Самият той спазва правилата на църквата - не пие и не пуши вече година. "Със секса обаче всичко е наред", отговаря той на въпроса ми там как е. Живял е в Монголия, където е бил женен. С гордост обяснява, че е изкарал курс по сциентология в Москва. Русия претендира да е третият център в Европа на организацията след Дания и Англия. Там е получил "*чина*" си и възможността да изгради сциентоложка църква в България. Димитър е учил в руската гимназия в София и е почти съученик на премиера Сергей Станишев, който е само година по-голям. Гуруто се държи подчертано благо и на всеки "студентски" каприз отговаря с кимване и кроткото "разбирам".

Хрисимото поведение обаче подвежда, убеждавам се по-късно. Зад милото поведение се крие железен характер.

Не разрешава с нищо да наруша правилата на организацията - дори с пауза за бърза цигара навън. Не мога да ставам от стола или да водя разговори, несвързани с изучавания предмет. На пръв поглед занятието е безсмислено - като бавноразвиваща се търся в тълковен речник точните определения на всеизвестни думи и съставям изречения с тях. Курсът ме връща в началното училище, че и по-надолу.

Само аз съм студентка. Часът започва като в забавачница - с преброяване. "*Ирена тука ли е?*" пита Димитър и мълчи, докато получи отговор. Психолози обясняват, че налагането на детски модел на поведение предизвиква голяма зависимост от организацията.

Просто човек по-лесно се поддава на внушение и ръководство. Това не е

единственият начин на въздействие. По всички правила, за да те отпусне, Димитър разказва и за себе си. Стряскам го с неочаквания въпрос да не е ченге. Отрича категорично да е замесен с държавни служби и обяснява, че е чист пред закона. Плащал редовно данъци.

Има обаче големи планове: до дни заминава за Румъния, където ще привлича нови привърженици на сциентологията. Горките ни съседи нямат обучен човек за това, та ще се наложи да ударим приятелско рамо. Разказва за посещенията на хора от Централата в Дания, които помагат в трудния път към регистрацията на сциентологията в България. Добри адвокати са се заели с това, твърди Димитър. Той обаче избягва политически коментари. Разказва, че е разведен и се е посветил изцяло на учението на Хъбард. Предлага, ако имам желание, да отида в някой от 18-те центрове в Унгария, или да изкарам 4-месечен курс в Москва.

Дори мога да му стана помощник след време. Организацията тепърва стъпва у нас и ще се разраства, необходими са хора, които да работят, обяснява гуруто.

След първите чисто теоретични уроци, в които разбирам повече за асоциалните типове около нас, започва и практическо обучение.

На бели листове откровено пиша доноси - срещу себе и приятелите ми, които са проявили асоциално поведение. Слагам и подпис. Димитър прибира *"признанията"* в досието, което за месец става доста дебело.

Световната практика показва, че след това то трябва да бъде използвано срещу теб, ако решиш да се отклониш от *"правия път"* и да напуснеш организацията. Дотогава с благ глас съм подканяна да излея душата си върху хартията...

През 1994 г. в България бе преведена книгата на Хъбард *"Дианетика: еволюцията на една наука"*.

Като български филиали на църквата в статията се посочват организациите "Център по дианетика" и "Консултативна група по дианетика".

Сатанизъм

Началото на модерния сатанизъм някои автори свързват с Алистър Кроули (Aleister Crowley). Той е роден в 1875 г. в Шотландия в пуританско семейство. Първоначално бил последовател на окултната организация *"Храм и окултния орден на Златната зора"*, но впоследствие го напуска и създава собствена организация - *"Ордо темпъл ориентис"*. Дотогава имало и други окултистки или спиритически организации, но Кроули бил първият, който открито се обявил за сатанист. Самовеличаел се като *"Страшния звяр"* и *"666"*. Той създава учение, в което се изповядва правилото *"прави каквото искаш"*: безразборен секс, магия и съновидения за дявола под

въздействието на дрога. "Големият звяр" (Звярът 666), както Кроули нарича себе си, прекарва целия си живот в търсене на окултното и е автор на много книги.

Твърдял, че при странстванията си в Египет е установил контакт с духа Айуаз, който става негов посредник и наставник в общението му с отвъдния свят. Проповядвал, че в последната битка Сатаната ще победи.

Той въвежда в обръщение един нов термин - думата *magick* (добавяйки буквата "k") като символ на окултната магия, за разлика от другите значения на тази дума. С тази буквичка „k“. Алистър Кроули подчертава разликата между окултната магия и магията на изкуството, която ни вълнува на сцената. Негови последователи създали клубовете "Адски огън" във Великобритания, които по сведения на Брус Фредериксън се занимавали освен с окултизъм още и с черна магия, политически заговори и сексуални безчинства. Впрочем същите занимания се приписват и на самия Кроули, който умрял през 1947 г. в САЩ, според някои като се занимавал с експериментите си. Алистър Кроули е първият човек, който комерсиализира греха като начин на живот, а дявола - не като личност с рога, която да всява ужас в сърцата на хората, а като приятел. Алистър Кроули успява (макар да умира в мизерия от пристрастяване към хероина) да даде тласък на съвременния сатанизъм към една нова насока, която Ла Вей поема и доразвива.

Друг известен сатанист, на чието дело специално ще се спрем, е американецът от унгарски произход Антон Шандор Ла Вей (Anton Szandor LaVey, 1930 - 1997). Още в детството си, макар и син на пастор, той се интересувал от историите за вампири, а като ученик - от окултизма. Сменил много професии – звероукротител в цирк, хипнотизатор, музикант в заведения и ... в неделни църковни служби, криминолог и фотограф в полицията. Заобикалящата го обстановка оформя у него възгледа, че злото е онази сила, която ръководи света. На 18г. става помощник на един пътуващ магьосник. Овладейл хипнозата. Свирел на орган и в църквата. За тогава той разказва:

"Виждах как мъже прилъстяват полусъблечени момичета, а в неделя сутринта, когато свирех на орган за евангелистите, виждах същите тези мъже с жените и децата си да се молят на Бога да им прости и да ги пречисти от плътските си желания. Следашата събота те отново идваха в цирка да се забавляват и танцуват. Тогава разбрах, че в християнската църква има много лицемерие и че плътското у човека наделява..." /Как да отговорим на Сатанизма, Брус Г. Фредериксън, Лютерантска църква в България, стр.26/

Работел като фотограф за полицията и тогава става свидетел на множество кървави гледка, за което казва:

"Аз започнах да ненавиждам привидната набожност на хората, които оправдават насилието, казвайки: "Такава е била Божията воля".

/Как да отговорим на Сатанизма, Брус Г. Фредериксън, Лютерантска църква в България, стр.26/

На 30 април 1966г., през Валпургиевата нощ от старогерманския фолклорен календар, той си обръсна главата, облякал одежда на католически свещеник, с бяла якичка и обявил създаването на „Църквата на Сатаната“. Това става в Сан Франциско.

Едва на 18 г., той създава Църквата на Сатаната, а през същата 1966 г. е ръкоположен от всички сатанински организации за *"Черен папа"* и *"Говорител на Дявола"*. Основното правило на учението му е *"Дръж се така с другите, както се държат и те с теб"*. Не приема насилието, но е против отричането от греха, *"защото няма човек на света, който да не е извършил поне един от смъртните грехове"*.

Свещените му книги били "Сатанинска библия" и "Сатанински ритуали"..

Своята философия той изгражда върху т. нар девет факта за сатаната:

1. Сатаната въплъщава удоволствието, а не въздържанието.
2. Сатаната означава реално съществуване, а не измислени духовни мечти.
3. Сатаната - това е чистият разум, а не лицемерно самозаблуждение.
4. Сатаната проявява любов към онези, които я заслужават, а не я прахосва за неблагодарници.
5. Сатаната не проявява кротост и доброта, а отвръща с възмездие.
6. Сатаната представлява отговорност за отговорните, а не загриженост за психовампирите.
7. Сатаната представя човека като животно, понякога по-добро, но често много по-лошо от четириногите си събратя. Поради *"божественото си духовно интелектуално развитие"* това животно се е превърнало в най-яроsten звяр.
8. Сатаната представлява всички така наречени грехове, защото те именно са причината за нашето физическо, психическо и емоционално удовлетворение.
9. Сатаната е най-добрият приятел, когото църквата е имала, защото ѝ осигурява работа през всичките тези векове.

Наблюдателите подчертават, че всъщност Ла Вей никъде не е казал, че вярва в съществуването на сатаната. Но въпреки, че според него единственият бог е човечеството, фактически се проповядва сатанизъм, макар и под една по-изтънчена форма. Ла Вей умира през 1997г. в личния си замък, оставяйки след себе си огромно наследство от милиони долари в своите фондове, безкраен списък от имоти и най-важния му труд, *"Сатанинската библия"*, която продължава да вдъхновява сатанистите дори и след смъртта му.

"Храмът на Сет" е най-голямото и най-известното рзклонение на Църквата на Сатаната на Ла Вей. Църквата е създадена през 1975г. от бивш "свещеник" от Църквата на Сатаната. Основателите на Църквата на Сет започват да чувстват, че Сатаната е прекалено близо до християнските поверия и започват да търсят начин да се отделят от всяка, съществуваща по това време, религия. И така, те избрат Сет - древно египетско божество, което според тях е равностойно на Сатаната. Сет става техен водач и обект на размишления и преклонение по сация начин, по който е Сатаната в Църквата на Черния Папа - Ла Вей. Съществена разлика между двете учения е опитът на Храма на Сет да се приближи повече към философската страна на нещата и да покаже човека в друга светлина, да се възполва от неговите свръхестествени способности...докато Църквата на Сатаната възприема и представя човека повече като същество, подобно на животните, и използва във философията си доказателства от животинския свят, за да обясни нещо или за да постигне някакъв резултат.

По-късно "Храмът на Сет" , се разпада на три течения - йеховити, луцифери и сатанисти, от които впоследствие ще се отделят и нови култове. Понастоящем организацията е в нелегалност. Твърди се, че неин член е и печално известният Чарлз Менсън, но връзките му с нея не са проучени.

Друга по-известна организация е " "Църква на страшния съд", или „Процесът", основана в 1963 г. в Лондон от бившите сциентолози съпрузите Робърт Мур и Мери-Ан Маклийн. В 1967 г. излиза свещената книга на организацията им - "Истината", в която излагат философията си. Ето част от теорията им: *"Христос проповядва да обичаш врага си. Сатаната е враг на Христос и Христос е враг на Сатаната, но чрез Любовета омразата е сразена... Чрез Любовета Христос и Сатаната разрушават омразата и се сливат в едно"*.

„Процесът" , тази друга сатанинска организация, напоследък премина в пълна нелегалност но все още е много активна. Те смятат, че чрез убиства, жестокост и разюздана сексуалност ще предизвикът процесите на световната революция. Наричат се неслучайно „Църква на страшния съд". Ползват много наркотици.

Естествено, списъкът на сатанинските организации не се изчерпва с посочените. Предполага се, че мнозинството от сатанинските култове практикувани днес не са наименовани. Всъщност съществуват стотици несвързани един с друг сатанински култове, които даже не носят никакви имена. И се смята, че тези, които практикуват сатанизъм по методата *"направи си сам"* са по-опасни и по-извратени. Предимни тийнейджъри.

Няма и специализирани изследвания върху дейността им. Затова пък в пресата периодично се появяват съобщения за зловещи ритуали и истински злодеяния. Самите сатанисти пък отричат и се опитват да си създават привлекателен имидж.

Широко разработена в сатанинската литература е темата, в която този, който дава знание на хората, бива наказван и обявен за зъл бог от върховното божество. Такъв

пример може да бъде даден чрез образите на Прометей, Озирис и Пернатата Змия. Вариация на този древен архетип е и сатанинският бог Луцифер (именно бог, тъй като сатанистите обикновено не възприемат този персонаж като подчинен на Бога ангел, изхвърлен от рая, а като отделен бог, равносилен на християнския).

Според тях, без достъп до адекватна информация за същността на сатанизма много хора са завлечени от пропагандата, целяща да задържи вярващите в църквата. Според тях, за съжаление психично болни хора решават, че това е същността на сатанизма и превръщат пропагандата в страховита реалност. Така низшият сатанизъм залива Европа, което не е напълно преодоляно и до днес.

Съзнателно игнорираме многобройните сведения за подобни организации и техните изстъпления, за да се спрем на едно от най-грозните престъпления в криминалните хроники на 20 век. Става дума за масовото избиване на видни личности извършено от групата на Чарлс Менсън, извършено в нощта на 8 срещу 9 август 1969 г. в Холивуд. Негови жертви станаха бременната в осмия месец Шарън Тейт - тогавашната жена на Роман Полански и кинозвезда от филма "*Балът на вампирите*" на своя съпруг, личният приятел на Полански - Войтек Фриковски (32год.), Абигаил Фолгър - негова любовница и наследничка на много богата фамилия, Джей Себринг - известен холивудски фризьор, сред чиито клиенти са били хора като Пол Нюман и Стив Маккуйн, както и случайно озовалият се на партито младеж Стивън Парент. Впоследствие се разбира, че на приятелската сбирка, превърнала се в клане, е трябвало да присъстват Франк Синатра и Миа Фароу - имена, които нямат нужда от представяне. Само случаят поправил на още по-голямото престъпление! На входа на вилата с кръвта на жертвите било написано "Свиня"! Трупове били открити от домашната прислужница, но независимо от голямото старание на полицията, допълнително стимулирана от самия Полански, трябвало да минат месеци до разкриването на злодеите.

Загадката на кървавата драма била разкрита случайно след признание на една от извършителките - 19 годишната Сюзън Аткинс, която на 10 ноември след задържането ѝ по подозрение в друго убийство, направила следното признание: *"Аз убих Шарън Тейт. Гледаше ме с пълни със сълзи очи и не спираше да ме моли: "Не ме убивайте, искам да родя моето бебе." Отвърнах ѝ: "Слушай, мръснице, все ми е едно имаш ли дете или не. Ти ще умреш. Това е всичко, което знам." После я довършихме. Имах кръв по ръцете. Опитах я. Беше гореща, лепкава, сладка... Искахме да изтръгнем очите на всички, да ги размажем по стените, но няхаме време... Бяхме четирима. Три момичета и едно момче. Чарли ни каза да го направим и ние му се подчинихме."*

По същото дело са задържани непосредственият подстрекател Чарлс Менсън или Чарли (на 34 години), Чарлс Уотсън (24 години), Патрисия Кренуинкел (21 години) и Аинда Казабиан (19 години - по време на ареста си бременна в петия месец от неизвестно кой член на сектата).

Менсън бил създал своята доктрина - смесица от окултизъм и луциферианство по време на престоите си в затвора, където дотогава е бил прекарал повече от половината си живот. Пак там бил изучил и хипнозата. Създадената от него секта наричал *"Моето семейство"*. В плановете му влизали избивания на видни личности с цел предизвикването на революция, която според него можела да разбие *"обществото на свинете"*. Планирал и мащабна терористична вълна, с което накрая да създаде непрекословна лична диктатура. Общо по негово подбуждателство са извършени около 50 престъпления. Когато четат присъдата му, думите му били: *"Господин и госпожо Америка, вие грешите. Аз съм това, което вие направихте от мен. Бясното куче, адският убиец, дяволският престъпник е само отражение на вашето общество"*

Стенли Бейкър, сатанист, в САЩ пък бе осъден за канибализъм. Носел в кожена торбичка кости от детски пръстчета. /Как да отговорим на Сатанизма, Брус Г. Фредериксън, Лютерантска църква в България, стр.32/

За отбелязване е, че подобни случаи има и в Европа, което напомня, че заплахата не е отминала и страната ни. През декември 1992 г. в Атина бяха разкрити серия от убийства (главно на жени), чиито извършители се оказаха сатанисти, ръководени от двама избягали войници. И тук се извършвали *"инициации"* от водача на *"сектата"*, при които жените били изнасилвани и впоследствие убивани от водача - Азимаки Кацулас, по прякор Амон. Неговата съучастничка Димитра Мариети, също така изнасилена от него, му набавяла момичета, убивани впоследствие в пущинаците на планините край Атина. До сега са известни два такива случая, но се предполага, че са повече! Престъпниците били разкрити съвсем случайно - съучастникът на Амон - Манос Димитрокалис признал това в полицията, когато водачът му поискал следващата *"инициирана"* да бъде сестра му. Страшният въпрос, който се задава от само себе си е колко още щяха да бъдат жертвите, ако *"гуру"* не беше посегнал на близки на съучастника си. При тях се считало, че жертвоприношенията умилостивяват духовете на прадеди, жадни за кръв.

Изводите всеки може да си направи сам - смяната на обекта на поклонение - това не значи просто *"смяна на ведомството"* или *"смяна на господаря"*, както иронично се изказват някои автори. Тя е заедно с това и отказ от вековните ценности на хуманизма, носител на които е религията ни.

Да перифразираме Ф.М. Достоевски: *"Хуманизъм без християнство води човека до подивяване."*

Сатанистите са една от най-опасните религиозни общности, тъй като в ритуалите им се принасят и човешки жертви. В *"Завръщане от ада"* - книга, която стана бестселър, 20-годишният германец Лукас разказва за четирите години в сатанинска общност, преминали "под знака на смъртта". "...Сбирките са всяка събота, като, ако не присъстваш, рискуваш да бъдеш убит. Ако поискаш да се откажеш - ще бъдеш убит, но преди това ще убият близките ти. Ако се самоубиеш - някой или всички от

семейството ти ще бъдат убити. Ако не спазваш правилата в сектата, търпиш жестоки наказания. Трябва да участваш в оргии, масови изнасилвания, да принасяш в жертва на Сатаната животни и... хора. Ако откажеш да пребиеш някой, посочен от жреца - ще бъдеш сломен чрез бой. А биеш най-често свои роднини и приятели. По този начин съвсем скоро оставаш без близки и единственият ти живот е сатанинската църква..."

Нови хора се привличат чрез един изключително прост метод - с въпроса: "Искаш ли да те заведе на един купон?". Последващият обикновено положителен отговор директно води нищо неподозиращата жертва при сатанистите. Там има два варианта - или да бъде поканена за член (т. е. трябва да присъства на следващата сбирка, като откази не се приемат), или директно да бъде убита. В жертва на Сатаната се принасят предимно просяци, проститутки, избягали деца - хора, които не са търсени от никого и чиято липса няма да бъде усетена.

България

За жалост, има сведения, че подобни организации се създават и в България. Мнозина споделят, че са виждали "*възвания*", поставени през 1989 г. в градинката пред кафене "Кристал", проповядващи разврат (Христос е слаб в леглото, затова изисква въздържание) и приканващи да станем войни на "Рицаря със зеления поглед". Надписът бил скъсан; но множество сведения показват, че се е появявал и другаде. Типичните символи на сатанистите са обърнатият наопаки кръст и "числото на звяра" - "666", амулети и накити под формата на човешки кости, знакът на пентаграмата, явно предпочитание към черните дрехи - хеви метъл и рокери, изключителна и сякаш немотивирана жестокост към слаби и беззащитни. Предполага се, че подобни групи вече има в по-големите градове - София, Пловдив и т. н. В последните години пресата нееднократно съобщаваше за поругавания на гробове, а през пролетта на 1997 г. станаха известни тайнствени ритуали, извършвани в Монтана - убийства на кучета и др. Като цяло обаче сериозни проучвания по въпроса у нас все още няма.

Те са „Ордена на сребърната звезда“ и ще организират „черна меса“- ритуал по поругаване на символа на християнството- кръста. Правят го четири пъти в годината. Сатанисти... Които имат намерение скоро „да излязат на светло“ и да поискат това, което според тях им се полага по право- сатанизма да бъде признат официално за една от религиите в България. За какво става дума- за нова секта, за интересно заиграване с латинския и черната библия, или за случващата се вече „трета битка“ между светлата и тъмната страна, отварянето на вратите на ада, отпъкването на пътя за идването на Луцифер на земята...?

Така нареченият „пастор“ Румен Атанасов обяви в първите дни на април, че в неговия Орден на сребърната звезда членуват 100 души от цялата страна, включително и хора от партийните централи. Сатанистите са навсякъде сред нас,

има техни представители и в политическите партии, обяви Атанасов. Той обаче отказа да назове имена или поне партийна окраска на политическите си симпатизанти.

Сатанизмът да бъде обявен за една от официалните религии в България ще иска от Дирекцията по вероизповеданията Орденът на сребърната звезда. *„Името Румен Атанасов не ни е познато“*- отговориха обаче от дирекцията. Съгласно новия закон вероизповеданията се регистрират не от нея, а от съда.

Според експерти около 80% от българите, които наричат себе си "сатанисти", са просто младежи- *"блек метъли"*, които слушат т. нар. сатанинска метъл музика, 18% се интересуват от сатанизма бегло като религия и само 2% са фанатици.

Но нека обърнем внимание на България и връзката ѝ със сатанизма. Във вестниците всяка година по Хелюийн пише за българските сатанисти, как обикалят гробищата, правят ритуали и пренасят в жертва кучета със сини очи (сините очи са символ на небесата или рая). Когато журналистите попитат *"Защо го правите?"*, те отвързват: *"Ние сме сатанисти, така ние показваме омразата си към Бога и Неговата институция - Църквата"*. Истината е, че това са тийнейджъри, които се опитват да бъдат различни и скандални в очите на хората. Истинските сатанисти никога не биха ви допуснали до свой ритуал, по простата причина, че присъствието на *"непосветен"* би разрушило кръга на мрака.

Не е тайна, че най-много сатанисти на глава от населението се падат във Враца - така наречената "черна столица" на България. Други основни центрове са Бургас (на второ място), София и Благоевград, както и Пловдив, Свищов и Варна, където сатанистите не са чак толкова много.

"Останалите 2% са или фанатици, или хора, които практикуват черна магия и призоваване на духове и демони". Фанатиците по принцип членуват в секти, които използват Сатаната като прикритие на своите садистични и мазохистични желания, на развинтената си сексуална фантазия. Останалите не членуват в организации или поне не открито. Те се интересуват най-вече от черна магия и философията на религията на Сатаната.

Сатанистите в България се делят основно на два вида: антихристи и сатанисти. Антихристите са тези хора, които се борят срещу Християнството, но без да почитат Сатаната - един вид еретици. Обикновено носят обърнат кръст на гърдите си - символ на вярата им. Колкото до същинските сатанисти - те се борят срещу Бога, но уважавайки и почитайки Сатаната. Обикновено и имат пентаграма на гърдите си, обличат се в тъмни тонове и са с тъмен грим.

Съществуват три основни сатанински направления в България: -O.R.B., Бафомет и Сребърната звезда, но те така пазят своите тайни, че не мога да кажа нищо със сигурност - само слухове се носят около тях за черни параклиси и дори църкви, скрити в дълбините на София.

Сатанистите, които във всяка държава показват една организирана активност за да могат да съберат привърженици извършват интензивна пропаганда, посредством книги, периодични издания и особено силно чрез каналите на интернет. В която и

държава да са, сатанистите представляват един общ образ, стилът на обличане, начините на преклонение, приличащите си съобщения които остават преди да се самоубият и подобни на тези детайли ни показват, че Сатанизма не е някакво обикновено хулиганско движение, а организация съзнателно базирана на идеологически основи!

Сатанистите вярват в Сатаната. Но не си го представят като брадат козел.

Сатанистите вярват, че има сила, която е създала света и контролира всичко. Според сатаниста това да се подготвяме за рая и да не се забавляваме, са пълни глупости. Защото помислете, не правим ли всеки ден поне по един от смъртните грехове. Ами значи всички ще се срещнем в ада, след като сме затрупани с грехове. Но нали някой свещеник може да ни опрости греховете. Ами тогава със сигурност ще си имаме запазено място в рая. Сигурно сами вече сте се замислили: *"Що за религия е християнството, щом прощава всички грехове?"*. Наистина, тогава за какво са тези правила и защо са тези грехове.

Относно секса. Повечето хора смятат, че сатанистите са принудени задължително да правят секс. Не, това не е така. Сатанистът може сам да прецени какво да прави, дали да практикува секс с противоположния пол или с човек от неговия пол, да практикува садо-мазо или каквото си пожелае, но в никакъв случай той не би бил принуден да прави неща, каквито и да са те, против неговата воля. Например, ако някой от сектата е садист, а вие си падате по това да прилагат насилие върху вас, то ако не се срамувате, можете спокойно да му предложите да се сношите с него. Сатанизмът не потиска желанието за извратен начин на любов. Когато сатанистът прави секс с някой, особено докато е в компанията на дуги от сектата, той е задължен да се съблече чисто гол. Също така сатанизмът не смята самозадоволяването за нещо, от което трябва да се срамуваш, а напротив.

Избиране на жертва:

„Всички непросветени смятат сатанистите за изроди и зверове, и че сатанистите убиват непълнолетни деца, бебета, изнасилват ги и ги мъчат, че убиват животни. Но това са поредните глупости, които са втълпени от християните. Помислете си на какво ви прилича Сатаната, никой сатанист не би си позволил да нарани, камо ли да убие някоя безщитна гадинка или някое разплакано бебе, не. Сатанистите НЕ УБИВАТ деца, защото те са прекалено беззащитни и не вярват в никой. Нито в Исус Христос, нито в Буда, нито в някой друг. Децата могат да се възпитат и да разберат истината. За животните, ами Сатаната винаги бива обрисувана като козел, тогава просто е очевидно, че сатанистите не убиват нито птици, нито мишки, нито агнета...”

Металмузиката, както е известно, е изкуствено създадена въз основа на ритмизираното шумово оформление на езическите ритуални обреди на африканските племена. Дори само от това прозира нейната нечистота. По природата си тя е предназначена да довежда човека до определени екстатични състояния, които магьосниците идолопоклонници са умеели да предизвикват много изкусно.

Разбира се, днешните звезди са безразлични към конкретните езически вярвания на дивите племена, но съзнателно или безсъзнателно те ползват същите небезопасни за човешката психика похвати за замъгляване на съзнанието, които са били изобретени от негърските шамани в отминалите времена. И не безуспешно: дори само като наблюдаваме поведението на зрителската тълпа на концертите, можем да се убедим в това. Възможностите на днешните шамани са многократно усилены и от съвременната звукова техника, способна да заглуши разума с грохота си...

Връзката на времената и миогледа се проявява и на езиково равнище - не случайно звездите се наричат кумири, идоли, на които се покланят и които обожават. Елементите на религиозен култ личат тук съвсем определено. Квазирелигиозност го нарича социологията. При всяко идолопоклонство, в създаването на кумири има нечисто, дяволско начало. Няма особена необходимост това да се доказва. Но тази културата, независимо от създаването на идоли, проявява природата си и чрез откровени знаци на сатанинския култ. Символ е самата гледка на беснуването на същества от неопределен пол, нерядко полуголи, изрисувани, с неестествени гримаси и празни очи, в адски грохот, издаващи неистови, нечовешки вопли сред кълба дим и светлинни ефекти. А в залата - отведен жест с *"рогцата"* на вдигнатите нагоре два пръста.

Някои от участниците на видеоклиповете директно застават пред зрителите в облика на таласъми, върколаци, дяволи и друга нечиста сила.

Според специалистите сатанинското движение е изключително опасно, а членовете му са предимно тийнейджъри и студенти. Ритуалите им са съпроводени с употребата на огромни количества алкохол и упойващи вещества, а в такова състояние сатанистите стават напълно неконтролируеми.

„Liverpool Echo“ съобщава, че напълно разпродаден концерт на „Anathema“ в Тунис е бил отменен, заради властите, които обявили англичаните за сатанисти. Китарният техник след издънката в столицата на африканската държава споделил, че промоутърът ги информирал, че единият от министрите в държавата има информация, че „Anathema“ са последователи на сатанизма, които ядат черни котки и пият тяхната кръв.

Победителите в Евровизия - сатанисти?

Атинският и на цяла Гърция архиепископ Христодул нарече финландската група "Лорди" – победител в тазгодишното издание на "Евровизия" - "чудовища" и "сатанисти". *"Кой можеше да очаква, че и нашата страна, и цяла Европа ще класират на първо място онези, които се появили на сцената, облечени като чудовища, като сатани?"* - с тези думи се обърна към паството в неделната си проповед архиепископ Христодул. *"Нима това е естетика? Нима това е изкуство? Този феномен показва, че*

хората се стремят да запълнят собствените си души с празнота", заяви председателят на Гръцката Православна Църква. От своя страна православният свещеник от Хелзинки, отец Митро Репо, определи като "светотатство" и самото име на групата (думата "Lordi" може да бъде преведена и като "Господ"). Финландската група "Лорди" бе класирана на първо място на музикалния конкурс "Евровизия - 2006" в Атина с песента *"Хардрок алилуя"*. Музикантите излязоха на сцената в костюми на чудовища от филмите на ужасите. Обвинената в сатанизъм група отхвърли нападките.

През 2012 излязоха много материали и снимки , показващи че скандалната **лейди Гага** е сатанистка.

Вестник СЕГА

„У нас сатанизмът възниква преди около 15 г. В няколко града - София, Варна, Бургас и Благоевград, съществуват такива организации. Ако трябва да се говори обаче за "черна столица", това е Враца, където има най-много и най-добре организирани хора от сектата. В София рядко са засичани прояви на сатанистите. Преди година подлез в "Младост 4" беше нашарен със сатанински надписи. Охраната на Софийските централни гробища обаче е категорична, че не е засичала нощем подобни ритуали.

Един от най-важните ритуали е посвещаването в сатанинската секта. Кандидатът се съблича и застава в центъра на дяволския кръг, начертан на земята. Водачът на сектата заколва ритуално животно и намазва с кръвта му бъдещия член. От косата му отрязват снопче и го хвърлят в огъня, който гори наблизо. След това кандидатът целува череп и е приет. Полицаи твърдят, че българските сатанисти спазват строго законите на конспирацията. Те се събират в частни домове или сред природата, далече от хора. Едно от сборищата им преди време беше в Дюлинския проход между Бургас и Варна. Там те бяха издигнали цяло сатанинско селище с табелки "Ад" и "Дявол" и места за жертвоприношенията и огъня.

Някои от сатанистите изразяват позицията си, като вършат всичко на обратно. Четат молитвите отзад напред, носят обърнати кръстове и се кръстят наопаки. Според специалисти в България сатанистите все още са на ниво детска игра, но през последната година се наблюдават техни връзки със западноевропейски "колеги". Те се занимават основно със сатанински надписи и палене на кръстове в гробища. Психолози твърдят, че младите хора са привлечени от участието в нещо "страшно", символите, черните дрехи и принадлежността към тайно общество. При 80% от българските сатанисти увлечението приключва до 25-ата им година. Част от сатанистите са болни хора със склонности към садизъм и мазохизъм. Според специалисти съществуват два типа сатанисти. Едните се занимават с черни магии и викане на демони. Те са потайни, крият увлеченията си и са безопасни. Другият вид е доста опасен. Неговите членове са агресивни, те чупят кръстове и правят

жертвоприношения. Ако някой поиска да се откаже или да им попречи, склонни са към убийство.

Ирен Делчева

Сатанизъм може да се практикува и индивидуално, под влияние на окултна, езотерична и друга подобна литература. Според книгата на Б. Асенов за изповеданията в България, у нас също има нелегални сатанински групи, които се изявяват на територията на Враца, Кюстендил, Пловдив, Монтана, а вероятно и на други места.

Такива са групировките "Деца на Сатаната", "Черно слънце" и "Приятелите на дявола".

Някои от тях извършват ритуални жертвоприношения на животни. През последните години излязоха книги с разказани лични преживявания на бивши участници в сатанински секти, както и статии на български. В тях се описват групови сексуални оргии, проституция с печалба за сектата, жертвоприношения (включително и човешки). Там са описани изнудванията и заплахите, както и физическата саморазправа с онези, които са решили да скъсат с нелегалните деструктивни и криминални религиозни групировки. От тях може да заключим, че нещата не са никак безобидни. Опитите за легализация на сатанинска секта обаче са факт, който трябва да подтикне към сериозен размисъл хората, ангажирани да работят в съда, полицията и следствието. „

В заключение: Сатанизма е най-силната изява на окултното!

Филмите на ужасите, Окултно повлияните филми, филмите за вампири и върколаци също вдъхновяват нездравият интерес на подобни млади хора.

Книгата „Как да отговорим на Сатанизма“, Брус Г. Фредериксън, Лютерантска църква в България, стр.42 предлага на нашето внимание някои белези, по които можем да отгатнем за подобни влечения у близките ни млади хора.

„Черното облекло, носенето на обърнат кръст, обици-черепи, сатанинки постери- /три шестици или три седмици/ на обложките на тетрадките, прободни рани върху домашните животни за източване на кръвта им, окултни татуировки, черни свещи, колекция от кости.“

Също притежаването на книги, като „Книга на сенките“, „Сатанинска библия“, „Сатанински ритуали“ на Лавей.

Внезапни резки промени в настроението, изблици на бунт и грубости, отсъствия от училище, неоснователно харчене на пари, усамотяване или страх от самота, закононарушения също могат да бъдат симптоми.

Анастасия

Ново, сибирско религиозно движение, проповядващо в България е това на *Анастасия*. Неговият основател, Владимир Пузаков познат като *Владимир Мегре*, все още не е посещавал България. Беше обявено, но не и реализирано участието му в организираната в София, на 1 и 2 октомври 2005, международна анастасийска конференция *Планетарното значение на родовите имена*.

Въпреки това, движението *Анастасия* работи *усърдно* за реализацията на идеите изразени в осемте книги на Мегре, всичките вече са преведени на български.

Няколко са организациите в България, подкрепящи утопичните религиозно-социални проекти на Мегре-Анастасия.

На първо място може да се спомене Сдружение *„Родово имение“*. Членовете му се срещат веднъж седмично в София и се придържат към проекта за създаване на родови имена на територията на България. Сдружението издава едноименен вестник за *човека и природата*.

Втората организация е Български Център *Звънящите кедри на Русия* (заглавие на една от книгите на Мегре). Той се занимава главно с продажбата на кедрови продукти и издава едноименен *Алманах*.

Трета организация работеща в България е Общество *Жив дом*. Неговата цел е изучаване, развитие и реализация на екологичния начин на живот, в хармония с природата в *Родови имена и села*.

Тяхно е и Екологично сдружение *„Стоте дъба“*.

И четирите сдружения поддържат Интернет страници на български език с хипервръзки към официалните сайтове на Анастасия в Русия - <http://anastasia.ru> и по света.

Представителите на Анастасия отричат *догматите*. Християнските учения за Божественото Откровение, за Светата Троица, за създаване на света и човека, за греха, за Господ Исус Христос, за Неговото изкупително дело за спасението на човешкия род, за Второто Пришествие и за Възкресението на мъртвите нямат място в техните учения.

За сметка на това те учат за създаване на света по *енергиен* начин, за спасението на човека благодарение на собствените си сили, за прераждането.

Обожествяват земята и се отнасят към нея като към живо същество, което диша и чувства, придават магически сили на дърветата (*кедъра* при Анастасия) на камъните (*долмените* при Анастасия), на образите на религиозните им водачи (в случая - на *Виссарион*), на собственоръчно изписани икони (в случая - с последователите на Виссарион).

Самите те си създават собствен ритуален корпус – лъжетайнства (Виссарион), обреди и специални празници.

При Анастасия проповядват *изолиран начин на живот* - в модерни и с всички съвременни удобства *родови имения и села*, но далеч от цивилизацията.

Те изискват *вегетариански начин на хранене*. Нещо повече, Виссарион налага строг *вегански режим*, който води до психически отклонения и пълна физическа немощ на неговите последователи.

Образът на сибирската Анастасия

Ползвам почти дословно една интернет-статия с автор д-р Десислава Пулиева, понеделник, 19 юни 2006г.

През последните 30 години сред атеистите, агностиците, "свободомислещите интелектуалци" и последователите на такива религиозни и псевдорелигиозни движения като *Ню Ейдж* и *новоезичеството* например все повече и повече се налага тенденцията за лукаво отбягване на задълбочените доктринални дискусии. Вместо категорично отстояване на конкретни системи от вярвания и ценности, повечето новопоявили се религиозни групи предлагат най-вече алтернативен начин на живот, с което привличат вниманието на модерния човек, който е психически претоварен и духовно объркан. Стига се дотам дори, че много от съвременните религиозни общности с ненужна свенливост или с фалшива категоричност заявяват, че не се занимават с религиозна дейност, сякаш религията въобще или техните вярвания в частност, са срамни явления.

Такъв е случаят и със създадения от руснака Владимир Пузаков-Мегре сибирски култ "Анастасия", който енергично навлиза и в българското духовно пространство.

Атанас Панчев, един от учредителите на Българска родна партия, нагърбила се със задачата да стане политически защитник на анастасийските идеи у нас, казва следното: *"В България никой не ни нарича секта ... Ние сме екологично движение, което се занимава с опазване на околната среда, с екология. ... Това всъщност не е учение – Мегре описва един нов начин на живот."* В-к "24 часа" от 18. 03. 2006 г., с. 3./

Макар и религиозният му пласт да не може да се сравнява със силата и интегритета на вярата на онези, които изповядват някоя от световните религии например, по-нататък ще видим, че този "*нов начин на живот*" съдържа елементи,

които ни дават пълното основание да определим култа "*Анастасия*" като новоезическо движение с религиозни функции. Освен това фактът, че Анастасия във всичко е абсолютният авторитет за анастасийците и че те живеят в изолирани от останалия свят родови имения, недвусмислено разкрива ултрасектантския характер на тяхното движение. Поради това у нас възниква основателна тревога за психо-физическото и духовното състояние на анастасийците, както и за социалното им бъдеще въобще.

Това налага да разгледаме в детайли образа на Анастасия. Така ще можем да си изясним основните характеристики на движението и да набележим някои от най-важните опасности, застрашаващи неговите членове.

Предлагам на вниманието ви следните акценти:

I. Родословието на Анастасия.

II. Външните качества на Анастасия.

III. Анастасия като майка.

IV. Вътрешните качества и философията на Анастасия.

V. Сибирската Анастасия и християнската мъченица Анастасия.

VI. Новоезическата "*спасителка*" и християнският Спасител.

I. Родословието на Анастасия

Логично е още в самото начало да се запитаме коя всъщност е Анастасия и дали тя наистина съществува?

Като всяко лъжливо учение култът към Анастасия съдържа фрапиращи противоречия. Самият произход на този култ се дължи на първата книга на Владимир Мегре, носеща заглавието: "*Анастасия: Съществувам за тези, за които съществувам*" / Оригинаалното руско заглавие "Анастасия: Существуют для тех, для кого существую" в <http://book.anastasia.ru/kniga1.htm/>

Това е достатъчен повод да се усъмним в реалността на описваната там повелителка на природата. Нещо повече, самият Мегре заявява, че образът на Анастасия е художествена измислица със символично значение, което признание би трябвало да озадачи всички почитатели на сибирската красавица и да ги накара да се запитат дали практикуваният от тях начин на живот не е манипулиран с користна цел.

Същевременно авторът на окултно-фантастичната поредица от книги всячески се стреми да убеди читателя в автентичната древност на анастасийските послания и за целта пише, че Анастасия пряко произхожда от ведрусите / <http://book.anastasia.ru/born/index.php?page=9/> – измислените от самия Мегре

прародители на руската народност. С това той се опитва да придаде достоверност и наукообразност на книгите си, подражавайки на историците, които използват термини като прото-индоевропейци, протокекти, протогермани, келтибери, монголо-татари, тюрко-татари и др. Смушението ни става още по-голямо, когато четем, че прародителката на Анастасия се казвала Лилит. Не е трудно да си спомним, че, според юдейската демонология и според шумерските езически вярвания, зад това благозвучно име се крие зъл дух от женски пол, който съблазнявал и обладал мъжете с цел да роди деца от тях, като на жените носел безплодие. / повече по този въпрос в: Мифологический словарь. Гл. ред. Е. М. Мелетинский. М., 1990, с. 312./

Остава да разберем защо точно В. Мегре е избрал това име: за да омаловажи негативната оценка, която юдео-християнската традиция дава на демоничните същества или за да загатне за необикновения произход на Анастасия.

II. Външните качества на Анастасия

Женският образ, който Мегре описва в книгите си е много привлекателен, явявайки се основна причина за образуването на общество от нейни последователи. Анастасия е млада, стройна, красива и жизнена вегетарианка; на едно място Мегре използва по неин адрес дори думата "сексапилна". Най-често тя ходи полусъблечена или напълно разголена. Тя живее без да работи, в пълна хармония с природата и слабо познава чувството на несигурност, безпомощност и страх. За Анастасия такава категория като „грях“ не съществува. Сибирянката твърди, че родилните болки касаят само жените, които не са открили съзвучния живот със Земята и хармонията с космоса, докато самата тя не е подвластна на това отрицателно явление, тъй като познава и съблюдава всички градивни закони на битието. От това следва, че според Анастасия Божиите думи, отправени към съгрешилата Ева - *"Ще умножа и преумножа скръбта ти, кога си бременна; с болки ще раждаш деца"* (Бит. 3:16) - не са истина и нямат универсално действие...

Според Анастасия, т. е. според Мегре, съществуването ни зависи изцяло от начина, по който използваме свободата си, а тя е неограничена... Всичко това прави Анастасия здрава, самоуверена и радостна; сибирското пространство, което тя обитава сякаш е раят, който никога не е бил изгубван. Т. е. Анастасия, която набляга на факта, че е човек, че е всичко, което модерният човек не е, но иска да бъде.

III. Анастасия като майка

Подобно на своята прародителка Лилит, Анастасия уж невинно съблазнява Владимир Мегре при една негова експедиция в Сибир, и зачева извънбрачно дете от него. Фактът, че Анастасия знае всичко, включително и това, че нейният посетител е семеен мъж с голяма дъщеря, няма особено значение за нея. Тя изпълнява желания, които друг не е в състояние да изпълни – в случая дарява Мегре със син.

Анастасия твърди, че всяко дете е божество и че в момента на раждането му на небосклона изгрява нова звезда. Очевиден е опитът да се създават асоциации с раждането на Христос и да се имитира Рождественото събитие в небесата над Витлеем отпреди 2000 години. Всичко това несъмнено трябва да служи за омаловажаване изключителността на Рождество Христово и за оправдаване на прелюбодейната сексуална връзка между Владимир Мегре и Анастасия. Последната пък има за цел да подчертае особения статут на Мегре като избраник на тази, която може да *"спаси"* света. В контекста на казаното с право можем да заключим, че животът на Анастасия не е нито истинско съпружество и свято майчинство, нито истинско и свято отшелничество.

Малкият Володя тръгва по стъпките на майка си. Той играе с катеричките, орлите, вълчиците и мечките, храни се с горски ягоди, гъби и цветен прашец, изцяло се посвещава на съзерцание и общуване с природата. Космосът и майка му са неговите учители и лечители. Володя не ходи на училище, нито е обект на системно здравно обгрижване. Момченцето се вижда с баща си много рядко, но това Анастасия изобщо не счита за проблем, защото според нея Владимир Мегре би бил истински добър баща само дотолкова, доколкото съумее да превърне целия свят *"в Пространство на Любова"* и да го подари на своя син и на всички деца. Зад тези твърде общи и неангажиращи думи прозира нежеланието и неспособността на новия гуру (и неговото *"второ аз"* Анастасия) да приеме изключително голямата отговорност да бъде родител, готов да се посвети на децата си, както в най-баналните, така и в най-възвишените аспекти на тяхното израстване.

IV. Вътрешните качества и философията на Анастасия.

Анастасия въплъщава целия спектър от вътрешни качества, лечителски и нематериални умения, които са скъпи на чувствителните и духовнотърсещите, но несвързани с църквата хора. Описанията на нейната личност създават впечатление най-първо за това, че Анастасия сякаш не е засегната от греха. Тя е човек, принадлежащ на първоначалата и притежава пълно познание за сътворението на света, за миналото, настоящето и бъдещето. Тя има решение на всеки проблем. Както е представена от Мегре, Анастасия не изпитва трудности при набавянето на информация от природата, духовния свят или Бога. Тя общува и обменя енергия с огъня, светлината, земята, камъните, въздуха, водата, дърветата, растенията и цветята; дава заповеди на животните и умее да контролира инстинктите и импулсите им. Анастасия владее телепатията, визуализацията, психическото въздействие от разстояние, хербализма, целия набор от екстрасенски умения, изкуството на отделяне на душата от тялото. Когато търси отговори от Междупланетния Разум, тя си позволява да е крайно настояща и уверена в правото си дотам, че дори тропва с крак, когато *"откровенията"* и *"напътствията"* се бавят.

Философията на Анастасия е представителна за духа на Ню Ейдж-движението, на нео-паганизма (т. е. новоезичеството) и донякъде на окултизма и шаманизма. Тя съдържа принципа на религиозната толерантност, който обаче съвсем не се съблюдава от анастасийци в отношението им към християнството.

Анастасия пропагандира почитта към и общуването с духовете на починалите предци.

Човекът в учението на Анастасия има потенциала на свръхчовек, докато Бог е представен по противоречив начин. Човекът според Анастасия е съвършен син Божи, подобен на Бога още при раждането си. Човекът е пълен с благодат и светлина; способен е да твори с мисълта и чувствата си – самата слънчева светлина, *"която дава живот на всичко земно, се създава от човешката любов"*. Последното окултно твърдение е в пълен разрез с ниското мнение, което Анастасия има за количеството и чистотата на любовта у съвременните хора.

Чрез посланията на Анастасия Мегре се стреми да популяризира идеите си като акцентира преди всичко върху хармоничното сливане с природата, способно да съхрани този свят. Парадоксално е, но се оказва, че във времето на високите технологии, когато модерното човечество смята, че трайно се е разделило със суеверията на миналото, един от най-лесните начини за създаване на собствена религия е съчетаването на екологията с езическото преклонение пред творението.

V. Сибирската Анастасия и християнската светица мъченица Анастасия.

Името на главната героиня в книгите на В. Мегре прави впечатление най-малко по две причини. Първо, защото то е християнско и на гръцки означава *"възкресение"*. Второ, защото това име принадлежи на християнска светица и е много разпространено в целия православен свят.

Никак не е изключено Мегре да е избрал това име с намерението индиректно да внушава, че именно Анастасия е възкресението на духовността и пълноценния живот, че тя е единственият път за спасение на Земята и човечеството. Другият възможен мотив за избора на това име би могло да бъде желанието на руския лъжеучител да обвие образа на своята муза в ореола на светостта. Но сравнявайки сибирянката със християнската Анастасия, установяваме, че те се различават във всичко. Първата е измислен персонаж, втората е действително съществувала личност, живяла в Рим през 3 в. За разлика от сибирската Анастасия мъченица Анастасия не само принижавала божественото достойнство на Исус Христос, а винаги и навсякъде Го славела като свой Спасител и Бог.

Християнската Анастасия привеждала в действие вярата си, като служела на конкретни хора по конкретни начини: на бедните помагала с пари, на болните – с грижи, на слабите духом – с духовна подкрепа. Докато сибирската Анастасия вижда

крайната цел на човешкия живот в постигането на хармонично земно съществуване, мъченица Анастасия съзирала смисъла на човешкия път в доближаването и единението с Бога. Докато Анастасия самодостатъчно прекарва дните си, подскачайки и танцувайки в сибирските лесове, християнката Анастасия отдала живота си за Христос и била изгорена жива през 290 г./ За подробности за живота на св. вмчца Анастасия в: Жития на светиите. С., 1991, сс. 643-645/

Познавайки в детайли съчиненията на В. Мегре, мога със сигурност да потвърдя, че част от новоезическите му идеи са пряко повлияни от новоезичеството с келтски корени. Това течение в нео-паганизма, наред с обожествяването на дърветата и камъните, особено настойчиво застъпва схващането, че съществува женско божествено начало в света и че богинята-майка, богинята Земя се проявява в една или друга степен във всяка жена. За вярно се приема и обратното: всяка жена е богиня, доколкото носи в себе си съзидателните сили на плодовитостта, красотата и любовта, и доколкото те са припознати от нейния съпруг или партньор като божествени качества.

Макар Анастасия да заявява, че е човек, на други места в своите словоизлияния тя загатва за възможността да бъде считана за богиня и нарича всички останали жени *“прекрасни богини на божествената земя”*.

Изобразяването ѝ в стил *“гола сибирска мадона”* - с младенец в скута и на фона на пищна горска зеленина с мечка отстрани – неизбежно ни навежда на мисълта, че се цели подмяна на образа на Дева Мария в съзнанието на хората.

И наистина: новоезическото движение като цяло си позволява да ревизира църковното учение за Дева Мария, като или я отъждествява с езическите богини на плодовитостта и природата или напада християнската вяра в нейното девство. / Рабан, П. Силата на келтите: Наследството на друидите. С., 1997, с. 77./

VI. Новоезическата “спасителка” и Спасителят Христос

Това че култът “Анастасия” не е просто екологична организация или общност от новоезически тип, а религиозно движение, водено от силен антихристиянски дух, проличава най-вече в отношението му към Господ Исус Христос.

По своята благост и търпение Анастасия е сравнявана от Мегре с Исус Христос./ <http://book.anastasia.ru/born/index.php?page=8/>

Самата Анастасия пък разяснява на своя ученик и любовник, че Исус бил само един от многото пророци, че християнството не могло да постигне универсална висота и че се изродило в окултизъм, който поробва свободната човешка воля и я тласка в разрушителна посока.

Тези безпочвени и враждебни твърдения правят място на внушението, че следването на принципите, проповядвани от Анастасия, може да спаси света от катастрофата, която е надвиснала над него.

Рецептата за постигане на подобно *“изцеление”* на Земята и човечеството съдържа няколко правила: живот в родови имения; превръщане на цялата планета в голямо родово имение; обединяване на положителните мисли и енергии на колкото се може повече хора, което ще *“препрограмира”* бъдещето в добра насока.

В книгата на В. Мегре *“Енергия на живота”* сходна насоченост има и призивът: *“Християни, свалете Исус Христос от кръста!”*.

Според руския лъжеучител християнската вяра в спасителното значение на Голготската жертва представлява самовнушение със силно отрицателна енергия – то не само, че заблуждава, но и вреди на вярващите, тъй като белязва живота им с изцяло *“негативен”* знак: знака на провала, страданието и смъртта.

Очевидно се прокарват идеите, че първороден грях, Спасител и Страшен съд не е имало и няма да има, от което следва, че човешкият род може да се самоизкупи и самоспаси с колективни усилия. Подобни твърдения не бива да ни учудват, защото анастасийското учение представя Бога наполовина самостоеен в Неговите свойства и проявления и наполовина *“разпределен”* под формата на частички във всеки един от нас./ <http://book.anastasia.ru/anastasia/index.php?page=6/>

Оттук пък следва, че донякъде ние споделяме еднаква същност с Твореца, което ни прави способни сами да творим съдбата си.

В отношението си към Господ Исус Христос анастасийците се опитват изцяло да пренебрегнат исторически засвидетелстваната преобразяваща сила на християнството, което с благодатната помощ на Св. Дух, по безпрецедентен начин обновява и освещава живота на отделния човек, на семействата, на народите и на Църквата като цяло.

След всичко казано дотук можем да направим следните главни изводи:

1. Тоталитарния деструктивен култ *“Анастасия”* възниква на базата на фикция и представлява измама от духовен и практически характер.
2. Лъжливото ѝ учение задава в съзнанието на последователите ѝ фалшиви идеи и незрели позиции.
3. Принципите, ръководещи анастасийците, само имитират истинско духовно развитие и богопознание.

[Type text]

4. Манипулирането на членовете на култа носи финансови изгоди на нейните ръководители.
5. Животът в родовите имения възпрепятства естественото развитие на семейните отношения между съпрузите.
6. Животът в родовите имения заплашва физическото, психическото и духовното здраве на живеещите там.
7. Животът в родовите имения нарушава общоприетите положения, залегнали в изработената от ООН през 1989 г. Конвенция за правата на детето.

Затова с всички сили и по всякакъв начин трябва да подпомагаме обществото в това то да изгражда умение за адекватно оценяване на многообразните религиозни феномени, с които се характеризира светът, в който живеем.

За съжаление, не всички сатанински дела са толкова очевидни, като например съскането на змията в Едемската градина. Да бъдем нащрек за съмнителни практики.

По материали на д-р Десислава Пулиева

„Църква на Последния завет“

Сибирският „Исус Христос!“

Сергей Тороп познат с псевдонима Висарион (на руски *Виссарион*) е руски мистик, бивш милиционер в град Минусинск, основател на църквата *Последен завет*. Той основава, можем да кажем, един от най-страшните тоталитарни култове в света. Теолозите откриват в него белези от Клонка Давидова. Комуната на Висарион в Сибир е наречена от самия него „Град на слънцето“ по подобие на трактата със същото име на средновековния философ Томазо Кампанела. Тя се намира край градчето Тиверкул недалеч от едноименното езеро в Красноярския край. Това е мястото, където заради отдалечеността, недостъпността и суровия климат, в миналото сталинският режим е въдворявал инакомислещите. Точно там обаче Сталин не е изграждал лагери. За разлика от него това направи Висарион, който надмина диктатора, като в тях вкара хората не насила, а с методите на лъжепророка.

Тороп е роден на 14 януари 1961 г. в град Краснодар, Русия. През 1967 г. се премества с родителите си в Сибир. Като дете живее първо при тях, после и при

своята баба, дълбоко вярваща жена, дала му основата на християнските добродетели. Има средно образование. Оженва се за Люба, има деца. Работил е като шлосер, художник и преподавател по източни бойни изкуства, по-късно като милиционер в Минусинск. Страдал е от алкохолизъм, което всъщност става причина да бъде изхвърлен от поделенията на милицията, твърдят руски сайтове. Преди да се обяви за новия "*Син Божи*", той се е занимавал активно с уфология - наука за НЛО. През 1990 г. в родния си град Тороп създава първата мини-община, населена от дотогавашни негови приятели по чашка. Пет години по-късно се оказва с достатъчно пари в джоба, за да се пренесе с увеличилите се вече на близо 1000 човека свои последователи в Сибир, където изгражда комуна, регистрирана като екоселище. Негови привърженици твърдят, че последователите му по цял свят вече се добрижават до 5 000 души. След руснаците, най-много сред тях са молдовците, които също са построили екоселище "Град на слънцето" в своята страна.

През есента на 1991 година той обявява, че се е пробудил духовно и знае пътя и начина за спасението на човека. Твърди, че усеща в себе си особена сила, която нарича *Божия благодат* и помощ от Отец за мисията му на Учител сред хората. Известните от Библията Десет заповеди, той конкретизира в 61 заповеди, пригодени за мисленето и нагласата на сегашните хора, които според него за 2 хиляди години не са успели да изтълкуват правилно и да изпълнят 10-те основни заповеди. Твърди, че не учи хората на любов, тъй като те по природа знаят как да обичат, а на правилни взаимоотношения помежду им. Основата на учението му е борбата с егоизма, дълбоко вкорененото отчуждение един от друг, себичност и прекомерна гордост, изразено в Библията с идеята за Вавилонската кула – символ на разделението на хората на различни народи и езици, на все по-нарастващото неразбиране и разединение, характерно за последните векове.

„Общината на Единната вяра“ (преименувана през 1995 г. на „Църква на Последния завет“ под негово ръководство в Южен Сибир, Красноярски край, се основава на тези 61 заповеди и книгите му, както и на т.нар. „*Последен завет*“, следхождащ Новия Завет за деянията на Исус Христос. Книгата е написана от Вадим Редкин.

Обявената цел на общината е да обедини отново хората, преодолявайки разделението им по религии и раси, да освободи душата на човек от наслоенията на егоизма по начина, предложен от Висарион. Според някои от участниците, в момента те провеждат уникален световен експеримент - изграждане на *Единно семейство*, ново човечество, с нов тип съзнание, свободно от егоизъм, омраза и съревнование. Те твърдят, че на брега на езерото Тиберкул се издига градът на Слънцето, събрал хора от цял свят, живеещи заедно в лоното на Любовта и силата на Вярата.

Самият той обаче има шест деца, но не от една и съща съпруга. Висарион не е Бог, но изисква от своите последователи, неща, които и Христос не е искал от своите ученици.

В култа на Висарион хората се държат в състояние на постоянно недохранване, не им дават да се лекуват (вместо лекарства те практикуват т. н. «естетотерапия» – излизаш в гората, гледаш тревата, облаците и всичко трябва да ти мине), карат ги да си мият зъбите с урина и да правят куп други безсмислени и вредни неща.

Нещо повече, Висарион налага строг *вегански режим*, който води до психически отклонения и пълна физическа немощ на неговите последователи.

Самият Висарион твърди, че не може да обясни мистерията на магическото си излъчване, нито как е осъзнал, че е ново превъплъщение на Исус Христос. Той живее в своето владение заедно с двете си жени - Люба (44) и Настя (16). Твърди, че е нормално да има две жени, тъй като е основател на модела за съвместно съжителство „Семеен триъгълник“. Според Висарион той е единственото спасение за човечеството, защото жените са по-малко от мъжете и трудно могат всички да създадат свое семейство.

В Града на слънцето всички са длъжни да работят за своя повелител Висарион и да се молят за спасението на човечеството. Въпреки студа във всяка колиба членовете на култа отглеждат тропически растения. *„Когато природните катастрофи променят света, ние ще им продадем нашите растения и ще спасим човечеството“* - прогнозира говорителят на култа Игор Новиков, цитирайки пророчество от свещената книга на сибирския Исус Христос.

Първото идване на Висарион в България е било през 1995 г. Тогава той е посетил Баня, Русе, София, Варна, а в градския музей в Шумен е изнасял лекция. С последователи на Петър Дънов два пъти е бил на седемте рилски езера, пред които се е снимал в пози, в каквито се е увековечил през 30-те години на миналия век на същото място Петър Дънов. Според запознати последователи на Висарион у нас са се опитали да създадат комуна в пазарджишкото село Мухово. Заради недобрите отзиви на местните хора обаче, те не се афишират и се представят като група приятели, ползващи едно домакинство.

С цел да привлече членове сред българите основателят на *Църква на Последния Завет* Висарион посещава страната четири пъти.

За първи път пристига през септември 1995 г. за участие в Международния симпозиум по парапсихология в Баня. Среща се с баба Ванга и Ваклуш Толев. През 1996 г., 1998 г. и 2004 г. Висарион посещава България още три пъти. При всяка една от визитите той следва един и същ план на действие – конференции из страната и интервюта за българските медии. По време на четвъртото си посещение в България Висарион участва в телевизионен диспут, в рамките на предаването *Сеизмограф*, с професора от Софийския Богословски факултет -Димитър Киров. Среща се също така и с главния мюфтия на Република България. Освен Висарион, България посещава и неговата дясна ръка, писателят на *Последния Завет* - Вадим Редкин. На 10 септември 2004 г. той дава пресконференция в Бургас.

По неофициални статистики към 2003 г. българските последователи на Виссарион в Сибир наброяват 20 души. Що се отнася до тези в България, те се събират в мансардна стаичка в центъра на София, която играе ролята на *храм* и е накинчена със снимки на Виссарион. Обединени са в Екосдружение „*На Зазоряване*“, чийто информационен център се намира в София. Освен това екосдружение в полза на лъжеучението на Виссарион и за реализацията на утопичните му религиозно-социалните проекти в България работи и вече споменатото Екологично сдружение „*Стоте дъба*“.

Последователите на Църква на Последния Завет в България поддържат също така и своя Интернет страница на български език – <http://vissarion-bg.org/> с хипервръзки към документи от тази на руски език – <http://vissarion.ru/> и други езици.

Относно творчеството на Виссарион може да се спомене, че голяма част от *Последния Завет* (вкл. *Време на поврат* и *Последна надежда*) е преведена на български както и *Разговори с Виссарион*. Разпространяват се на хартия и по електронен път чрез горепоменатата Интернет страница.

Разказа е направен пред Красимира Лекова , „24 часа“ .

В Интернет могат да бъдат намерени и други подобни!

От доста време се чудя дали да пусна в сайта тази статия или не... Днес усетих, че и е дошъл момента и си позволявам да я пусна тук. Не претендирам за достоверност, нито знам дали този човек казва истината... Но искам да представя още един поглед върху темата.

Иначе , след като прочетох и горното интервю, се убедих отново, че всяко нещо само говори за себе си. Няма нужда да се разобличава или доказва каквото и да било и в този случай, защото Висарион сам си е казал истината за себе си. „По делата им ще ги познаете“ в конкретния случай може да се перефразираща на „По думите му ще го познаете“ . Но тъй като всеки разбира прочетеното, с това което има в себе си – различни са и разбиранията за Висарион. Аз нямам какво да кажа като коментар повече от това, което той сам е казал за себе си. Който има очи да гледа, който има уши - да слуша...

„Четири години мълчах. Като се върнах през 1999 г. От сибирската комуна на Висарион, си позволих да си кажа мнението пред варненската и софийската група негови последователи. Още тогава изразих убеждението си, че в Сибир се провежда експеримент, и то ръководен от КГБ. Много бързо ме предупредиха да мълча, дадох ми да разбера, че може да се случи нещо със семейството ми. Затова реших, че който има желание да разбере за нещо, той сам ще намери начин да се осведоми. Миналата година при мен дойде едно семейство , чието 24-годишно дете беше твърдо решило да отиде в Града на слънцето. Родителите плачеха, дори майката си беше купила билет, за да го придружи. Не успях да ги разубедя, но този момент отключи съвсестта ми, защото си казах, че не е редно млади хора да отиват в Сибир.

Не е толкова важно да знаете моята история. По-важно е в нашето общество да започне един дебат – защо младите хора търсят всякакви средства и възможности да заминат. Моята цел е всички – църквата, Светият синод, Министерството на образованието, психолози и философи да направят анализи и да вземат мерки, защото нещата наистина са сериозни.”

Това заяви пред „24 часа“ българин , който е изкарал 2 месеца в селището на преродения Исус. 50-годишния мъж се съгласи да говори, само при условие, че самоличността му остане в тайна. Семейството му все още живее в страх...

„ Бях от първата българска група, която замина за екоселището на Висарион през 1999 г. От над 25 години семейството ми се интересуваше от източните философии. Почитатели сме на природосъобразния живот-вегетарианци сме, не пушим, не пием. Атеисти сме, но вярваме в космичния разум. За това идеите, които проповядваше Сергей Тороп, ни допаднаха. Още през 1997 г. в България се разпространяваха някои от неговите книги. Купихме ги, прочетохме ги и учението на преродения Христос ни привлече. През 1998 г. бях сред групата, която го посрещна в страната при първото му посещение. 10 дни бях с него и още тогава много неща около личността му ме смутиха. Аз му готвех при полеви условия тъй като обикаляхме страната с автомобили. Изненада ме вкусът му към пикантното. Казах си, че не е присъщо на човек, който проповядва природосъобразния живот. Много му харесаха и вафлите „Морени“, които тъкмо бяха хит на пазара. Започна да ме кара да му купувам с кутии. Чудех се как този богоугоден човек се тъпче с толкова захар. Та аз от години не допусках в семейството ми да се ядадат захарни изделия. Проявяваше всякакви капризи – накара ни да обикаляме цяла София, за да намерим авокадо. Не му намерихме. Преди да замине, пък поиска червено вино...Всичко това силно ме смущаваше, но предпочетох да мисля, че аз не съм в състояние да прозра истинската същност на този човек. Реших, че аз съм незрял за негов последовател.

Всъщност заминахме не толкова заради него, колкото заради екоселището му – завладя ме идеята да живеем в хармония с природата, без условностите на цивилизацията и без пари. Тогава там имаше към 3000 заселници. Имаше и двама българи, с които се свързахме и те ни увериха, че всичко там е чудесно. Продадохме каквото можахме – кола, компютър, битова техника. Добре, че домът не беше на мое име, а на баща ми, защото и него също щяхме да загубим. Натоварихме багажите и поехме към новия си начин на живот. Още като пристигнах там силно ме учуди една картина – 17 годишно момиче отива за вода с уокмен на ушите – заслушано в проповедите на Висарион. Малко по-късно щях да разбера , че Висарион е единственото нещо, за което те трябва да мислят, и че контактите им със света се свеждат до него. Той разрешаваше само няколко книги – приказките „1001 нощ“, „Малкият принц“ и неговите проповеди, разпространявани на аудио и видео. Животът в екоселището бе организиран единствено около Висарион и около ежедневната работа. Обитателите на Града на слънцето се трудят по цял ден, за да оцелеят. При осем месеца зима проблемът с храната е сериозен и денят минава в

усилия да се съберат дърва и зимнина. Селището е разделено на 3 зони – в ядрото живее Сергей Тороп, обграден от най-верните си последователи, във втория кръг са разположени малки селца и махали, в които има местни жители, а в третия кръг, който е с радиус към 100 км., са най-слабо вярващите.

Ние имаме късмет – правилата за настаняване не бяха приложени за нас. Иначе, за да се засели човек там, подава молба лично до Висарион и той определя къде да живее. Първият въпрос пък, който му се задава е колко пари имате.

Човек си плаща за земята, която иначе на Висарион е дадена даром. Това не се случи с нас- ние се настанихме в с.Петропавловка, там живееха местни хора, с които бързо завързахме връзки. Уговорихме се ние да купим чували с храна, а те да ни осигурят подслон. Идеята заедно с останалите българи бе да построим хутор(чифлик). Тогава в екоселището на Висарион бе решено в периферията да се построят международни селища за всички прииждащи. Дори ни разрешиха да си изберем мястото, но така и не го направихме. Тогава се замислих как държавата е дала десетки хиляди хектари земя на Висарион. Само в Русия по това време имаше около 17 души, които се обявяваха за Христос, а защо само на него е дадено парче земя ? Между другото той сечеше горите в екоселището на поразия. На очи се набиваха и много бивши служители на военизирани и държавни структури. Навътре в зоната те бяха още повече. Те бяха и сред ръководствата, които определяха живота и решаваха битовите и духовните въпроси във всяко селище. Разбира се – състояха се само от мъже. Във всяко населено място пък имаше храм на „Църквата на последния завет“. Религията бе единственото нещо, което разнообразяваше трудовия делник. Всяка сутрин и вечер точно в 7 ч. всички се отдаваха на молитва. В тези 20-ина минути дневно всеки трябваше да концентрира мислите и да си настрои съзнанието към образа на Висарион.

Не виня нито него, нито хората, които са приели да са негови поклонници. Това са чисти и светли души, които бягаха от градовете си в Молдова, Казахстан, Беларус. Отношенията там са без условности и без предрасъдци и мисли за секс.

Нормалният поздрав между двама души е прегръдката. В очите на тия хора, които се трудят на прага на силите си, за да оцелеят, обаче има една винаги стаена несигурност. Тя не изчезваше дори, когато пристигнеше Висарион да изнася проповеди в селището. Това беше работа и само работа – иначе ще започнеш да мислиш. В селището се работеше само на ръка- мисля, че казваха, че около 70% от хората там страдаха от гръбначни увреждания. Случайно един от нашите хора успя да влезе в къщата на Висарион. По правило срещата с него ставаше с предварителна молба, която се представяше от пазачите му, и Тороп насрочваше специален час за аудиенция. Нашият човек уцелил момента, когато пазачът го нямало, надникнал в една стая и бил изумен от лукса, който видял. Този човек си угаждал с банани и портокали, които красели масата му, при положение, че другите хора навън едва ли не гладуват. Това и още няколко нелицеприятни случки наклониха везните към прибиране у дома. Категоричното решение взех, защото там нямаше училища, а децата ми трябваше да учат. Във вътрешния кръг имаше, но само за 5-6 годишни деца, които са родени там. Най-близкото учебно заведение бе на 250 км в

Красноярск. Изчислих, че ако изхарча парите, скътани за обратния път и храна, при тамошната заплата от 10 долара, ще трябва да работя 15 години, за да събера пари за път.

Това е – прибрахме се след 2 месеца. Никой не ни е насилвал да останем. Само по косвен начин се опитаха да ни убедят колко добре е да живеем там. За 2 месеца обаче бях натрупал достатъчно факти, от които разбрах, че този човек не е това, за което се представя. Мисля, че зад самия него стои по-висша организация, защо не направо КГБ, която му дърпа конците и го манипулира. Та той е бил милиционер, най-близкият му охранител и документатор на живота му – Вадим – също, плюс всички от най-тесния му кръг. Убеден съм, че в Сибир се провежда експеримент и че Висарион също е част от него. Не знам какво искат да докажат – това, че всички сме овце като в една ферма. Според мен трябва да се случи нещо наистина сериозно, за да излезем от обхваналата ни летаргия. Заради това мисля, че колкото и да говоря – нищо няма да се промени. Всеки сам прави своя избор да отиде или не. Човек сам трябва да изстрада истината. Не знам обаче каква част от истината вече може да се види в Града на Слънцето. По мое мнение след напускането ни Висарион е взел мерки това да не се случва.”

Разказа е направен пред Красимира Лекова , „24 часа” .

Тракийската църква в България

Първата част на изложението е по студия на гл. асист. д – р Стоян Чиликов, ПУ – Филиал “Любен Каравелов” - Кърджали

Тракийската църква в България е известна още под наименованията: “Градът на Христос”, “Нови Йерусалим”, “Съборна Църква”, “Академия Орфика”, а също и с аббревиатурата за обединително християнско движение – ЕРОСН.

За основатели се считат двамата братя Стефан и Цветан Гайдарски. Стефан Гайдарски е психиатър и макар че е емигрирал в САЩ (Лос Анжелис), от там продължава да ръководи новосъздадената религиозна общност. Стефан Гайдарски е посещавал Втора Петдесятна Църква в София, но още като младеж се увлича в мистичните учения на окултизма и нумерологията. Той работи няколко години като дипломиран психиатър и през 1990 г. имигрира в Лос Анджелис, САЩ от където започва да дава наставления и инструкции на своя по-малък брат - Цветан, относно насоките в управлението на създаденото малко по-късно религиозно движение.

В България официален ръководител и “архиепископ” на Тракийската църква се явява Цветан Гайдарски. През 1991г. започва да действат като самостоятелно движение извън другите протестантски общности в България. На 7.12.1998г. са регистрирани от Столично община като местно поделение на Обединени Божии

църкви с председател Димитър Дакашев. На 1 септември 2006г. „Академия Орфика“ е регистрирана като меценат в Министерството на културата. Така че от началото на 90 – те години чак до наши дни Тракийската църква в България развива дейността си напълно законно, като попълва контингента си главно от непознаващи библейските учения българи, които не познават вярата си – един изключително болен проблем в българското общество, или от харизматическите протестантски общности, които в основата си имат нездрава мистика.

Съвременният човек толкова често търси удовлетворение на своите духовни потребности в окултизма, в спиритизма, в Ню Ейдж движението, защото там влиза в досег с висши сили и получава много духовни преживявания, понякога дарби, различни „явявания“, но не и Христос. Смыслът на вярата в Христос не е в това човек да получава някакви духовни приоритети или състояния и преживявания, а по – скоро – човек да стане християнин, „нова творение“ , както казва апостол Павел, и да се научи да дава, а не да получава.

Учението на Тракийската църква в България е много неясно, тайнствено, странно и за повечето от нейните последователи в същността си е непознато. Основните извори за учението на движението са книгата *„Тракийски послания“* и още три новоизлезли книги, които повторят идеите застъпени в *„Тракийски послания“*.

Книгата *„Тракийски послания“* представлява сборник от различни писма – апокрифи плюс евангелието на апостол Йоан Богослов, посланията на апостол Павел до Филипяни, Колосяни, и Ефесяни. Включили са вътре и книгата Откровение на апостол Йоан Богослов и неговите три послания. Интерес представляват поместените в сборника : *„Песента на Орфей – Тайна беседа между Тройно – Великия Тълковник и Сина му“*, *„Беседа на Тройно – Великия Тълковник (Орфей) относно Добрия Пастир“*, *„Съборно послание на Мелхисидек до църквите из цялата империя, която е на звяра“*, *„Първото послание на Мелхисидек до братята в Тракия“*, *„Второто послание Мелхиседеково до братята в Тракия, сиреч тези, които се наричат тракийци, а днес българи“*, *„Скритите първа и втора глави на второто послание Мелхиседеково до избраните братя в Тракия“*.

В тези апокрифни послания се говори за тракийския народ, който се отъждествява с българския: *„преки потомци на този тракийски народ повече от всички тях обаче сте вие, заедно с целия български род“* /Вж. Второ послание Мелхиседеково до братята в Тракия 1:58, в: Тракийските послания, Фондация „Градът“ С. 2005, с. 55./

Самият основател Стефан Гайдарски се опитва да лансира идеята си за някакво сходство с Мелхисидек, като използва името му. В *„Тракийските послания“* фигурират и *„Хроники на древноегипетския историк Мането относно древните начала на Египет и Йерусалим“*. В тях се прокарва идеята, че траките са дали началото на древноегипетската цивилизация и писменост. Друг извор за учението на НРД може да бъде информацията, поместена в Интернет особено [www. lozata. org](http://www.lozata.org) и

[www. lozata. com](http://www.lozata.com) където има много материали за дейността и учението на НРД предоставени от бивши нейни членове. Там са изнесени в публичното пространство няколко интервюта на Цветан Гайдарски. Информация за учението на НРД има и на нейния сайт: [www. City of Christ. com](http://www.City of Christ. com) и www. City of Christ. org.

Въз основа на материалите, публикувани в Интернет, става ясно, че една от важните книги, считани като извор за учението на Тракийската църква в България, е известната древноегипетска *"Книга на мъртвите"*, която се използва от Тракийската църква под наименованието *"Египетска книга на възкресението"*. Олтарът в един от храмовете на Тракийската църква е изписан с египетски йероглифи.

Учението и "богослужебният живот" на Тракийската църква в България е конгломерат от християнство (православие, римокатолицизъм и протестантство) плюс окултизъм и лично творчество на братята Стефан и Цветан Гайдарски. Личният принос на братята Гайдарски е много сходен с този на Джоузеф Смит и основаната от него *"църква на светиите от последните дни"*. Стъпвайки на религиозните възгледи и практики на харизматичните движения, Тракийската църква в България говори за йерархия, седем тайнства, литургия, иконопочитание, богослужение, дева Мария, като същевременно всичко това е примесено с окултни масонски идеи и вярвания свързани с тракийско – орфическите мистерии на древността. Впоследствие личността на Христос е замествана от образите на Орфей или египетския бог Озирис(Хорус).

Основните доктрини на Тракийската църква в България са съставени от двамата братя Гайдарски, които смесват християнски елементи със съвременно неоезичество под формата на "древната тракийска вяра". Да се търси влияние на тракийската вяра и писменост върху древноегипетската цивилизация и писменост – е абсурдно, след като няма запазени никакви паметници на тракийската писменост.

В Скрита глава от второто послание Мелхиседеково до избраните братя в Тракия пише: *"Затова, братя мои, да не ви заблуди някой – не се написаха новозаветните писания изпърво в Израил нито на еврейска, нито на арамейска реч, но се написаха най-първо при делтата на Нил, където Тракия оплоди Египет и се написаха не на друга, но на Бохарска реч, а коя е тази реч, братя мои, която в Египет се наричаше Бохарска, а гърците я наричаха Бугарска, ако не речта, на която се говореше в Тракия още изначало? Тази реч беше възприета като диалект в Египет и на нея се записаха най – първо Сборните Новозаветни книги и Евангелия, и се пазят на тази реч, написана с първата прото – Кирилица, даже и до днес. Защото именно светите Евангелия, написани на тази първа прото – Кирилица , се пазят ревностно от Тракийските и от Коптските Египетски християни и до днес "* / Вж. Скритите първа и втора глави от второ паслание Мелхиседеково 1:22 – 23 , в:Тракийските послания с. 69./

Посланията на ПсевдоМелхиседек до Тракийците са обикновен апокриф с гностически произход.

Стефан Гайдарски се провъзгласява смело за Мелхиседек, като се опитва да си приписва и неговото първосвещенство и първосвещенството на Христос. С други думи казано – така, както Христос е първосвещеник навеки по чина Мелхиседеков, така и Стефан е първосвещеник по чина Христов. Ап. Павел в посланието си до евреите прави алюзията на Мелхиседек с Христос, като нямащ начало и край – *"без баща, без майка, без родословие, нямащ нито начало на дни, нито край на живот и, по такъв начин е уподобен на Сина Божий, - пребъдва завинаги свещеник"* Евр. 7:3 . Така Стефан Гайдарски се оприличава на Мелхиседек и на Христос и използва правото си да събира десятък от доходите на членовете на Тракийската църква, така, както и Авраам е дал десятък на Мелхиседек.

Христологията на Цветан и Стефан Гайдарски е неясна, неточна и объркана. Догматическото учение е изложено с характерните за гностическите и апокрифните текстове мъгляви и двусмислени определения, от които не става ясно каква е мисълта и позицията на автора:

"А сега, братя мои, относно Спасителя. Човек ли беше Той, братя, та да е юдеин, или човешки син, та да е син Авраамов? ...И що е хулата против Бога, ако не, че Бог е наречен човек, а човекът е наречен Бог? И не е ли това от сина на погибелта, който прави Бога да изглежда като човек и още прави човека да изглежда като Бог; и ако и да облече човешка плът нима е юдеин? И ако е роден от Дева, нима е син на човек?" /Вж. Първо послание Мелхиседеково до братята в Тракия 4:1 – 2; 4:16 – 21, в: Тракийските послания, Фондация "Градът" С. 2005, с. 40 - 41./

Християнската църква от самото си начало упорито се е борила против всички появяващи се ереси.

Отхвърлянето на апокрифните текстове в историята на Църквата е било поради многото догматически и исторически неточности и изкривявания. Църквата е знаела своята вяра в Христос и отхвърляла решително всякакви изопачения, спекулации и заблуждения. Съчиненията на християнските автори и отците на Църквата са свидетелство за развитието на догматическата и богословската мисъл с цел оформяне на истините на вярата в Църквата. Тя не е приемала еретическите възгледи, а се е борила против тях, иначе едва ли днес щяхме да имаме неповредена християнската вяра.

В случая с Цветан и Стефан Гайдарски и ръководената от тях религиозна общност е ясно, че става дума за нещо, което не е плод на недоразумение, а на умишлено изопачаване и подвеждане на тези, които им оказват доверие. Имаме апокрифи, в които се съдържа сгрешено учение за Христос Спасителя. Според цитираните мисли на Псевдо-Мелхиседек излиза, че Христос не е Богочовек, че не е нито Бог, нито човек. Първата ерес е на Арий, който отричал божественото достойнство на Христос,

а втората – на гностиците, които не признавали Христос за човек. Отричането на божественото и човешкото естество на Христос е отричане на цялото християнство. Ако Христос не е Бог и не е Човек, то *"празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра... вие сте си още в греховете"*, както казва апостол Павел. Тогава няма изкупление и спасение на човека, няма Църква, не съществува живот в Христос, без Личността на Богочовека. Не съществува каквато и да е форма на християнството. Затова Църквата през четвърти век се бори така дръзновено против христологичните ереси. *"Защото Бог не е човек и човек не е Бог"*, казва ПсевдоМелхиседек. /Вж. Първо послание Мелхиседеково до братята в Тракия 4:29, в: Тракийските послания, Фондация"Градът"С. 2005, с. 42/

"Защото Аз не съм човек, нито син на човек, нито полубог, нито получовек, нито, както те казват, богочовек. Ако и да облякох дреха на Човек, беше за миг, ако и да ходех сред тях беше за мигновение, ако и да умирах като тях, Аз бях животът, Който не познава смърт." /Вж. Първо послание Мелхиседеково до братята в Тракия 4:29, в: Тракийските послания, Фондация"Градът"С. 2005, с. 42./

Този апокрифен текст открито изповядва еретическите възгледи на Диодор Тарсийски, на Теодор Мопсуестийски и на Несторий(*"Ако и да облякох дреха на Човек"*), че човешкото е било като дреха или като храм за божеството на Христос.

Но е интересно пък защо тогава Тракийската църква в България изповядва Девата за Богородица(Theotokos). *"Исус Христос, казва Тракийската църква, е притежател на световите още от утробата на Божията Майка(Theotokos)"*. Но християнската традиция учи, че светът е сътворен от Логоса и че Словото приема плът и става човек . В едната ипостас на Словото е и божественото, и човешкото естество, което е възприето от Девата. Но според апокрифните послания на Тракийската църква не е така:*"...понеже, казват те, ако е истина това, което казват, че Исус Христос е роденият Богочовек, с две природи – на Бог и на човек, как може тогава да е съществувал преди да се е родил като човек, понеже знаем, че дойде в плът само веднъж?"*/Вж. Скрытые първа и втора глави от второ паслание Мелхиседеково 1:44, в:Тракийските послания с. 71/

Сгрешената христология ражда и сгрешена еклисиология. Христос е глава на Църквата, казва апостол Павел. Ефес. 1:22. Ако той – Христос, не е Богочовек, то тогава Църквата е обикновено учреждение или организация, която по нищо не се различава от безбройните човешки събрания и организации.

Според тракийците единствената истинска църква-това е Тракийската църква в България. Тя представлява неизброимото глобално население от протестанти, православни, католици и евреи по целия свят. Светият Божий народ от всички традиции и клонове на вярата...един храм, който е наистина *глобален*, без граници във време, пространство, традиции или връзки. Градът на Христос принадлежи на светите люде от всички традиции, деноминации и обществени положения – навсякъде, които се намират в Неговото Месианско Царство. Това е място, колкото

196

[Type text]

за протестанти, толкова и за католици, колкото за православни, толкова и за евреи, юдеи, индуси, мюсюлмани и т.н...Това е Град на Вечния Завет” /Вж. www.lozata.info/

Разбира се подобна църква трябва да има и подобаващ епископ. Цветан Гайдарски се саморъкополага за епископ и започва служение на литургия на древната и богкарска реч в превод на "съвременна българска реч" . /Вж. www.lozata.com/

Аз ще спра до тук с анализа на учението на Тракийската църква в България.

Можем да се замислим-защо контингентът на Тракийската църква е предимно от интелигенцията на българския народ?

Затворено общество, което се заключава по време на своите събрания и отказва да общува с мислещите по начин, различен от техния. Сляпо подчинение на лидерите и извършване на съд с присъда над тези, които не са съгласни с ръководителите. Подобни присъди и преследвания на бивши членове на сектата ги довеждат до психически разстройства, каквито са случаите с Ралица – съпругата на Стефан Гайдарски в Лос Анджелис, Мария – съпругата на един от епископите – Ивайло Кастелиев и др. Изчезване или смъртни случаи след произнасяне на присъдите, каквито са случаите със скулптора Руси Русев и някои бивши пастори от движението. /Искам да подчертая, че тази информация е само от уеб сайта на свидетели пострадали от движението www.lozata.info/

Един от служителите им разказва:

„... стаята в която се събирахме, вече се беше превърнала в подобие на юдейски храм с олтар, светилник, свещеник с бяла роба и с жезъл и кадилница за тамян. Цветан изпълняваше схематично някаква вариация на римокатолическа меса на която изглежда вече нямаше как да участвувам, освен да си сложа и аз расо, което така и никога не направих.

Единият от офисите представляваше тристаен апартамент в бизистена на пл. "Славейков", 8, вх. "Б", ет. 2, боядисан с ярки бои и изрисуван от горе до долу с египетски йероглифи, както в пирамидите, магйоснически звезди, емблематичната картина "Vetruvian man" на Леонардо да Винчи във формат около 1.5 / на 2 м., която винаги е била символ на гностицизма, хуманизма, окултизма и дори хомосексуализма (като приемствеността между всичките тези духовни мерзости е съвсем ясна за всеки поне малко просветен християнин). Имаше още и графика на кабалистичното сефиротично дърво, за което Цветан твърдеше, че било "дървото на живота" , за което пише в третата и в последната глава на Библията. Аз съм убеден обаче, че това е образ на дървото със забранения плод в Едемската градина, от който Ева, излъгана от лукавата змия яде или с други думи то е преобраз на онова знание за духовния свят, от което не ни е дадено да се храним защото то по съществото си е горделиво и бунтовно спрямо БОГА.

На практика офиса на "Славейков" си е езическо капище, пригодено за въведение в трансцендентална медитация (ТМ) и извършване на ритуали с пригоден олтар с херувими, светилници, кадилници и всичко това зад завеса с извезан на нея знака на древноегипетския бог Озирис от слънчевото поклонение, който е обърнат надолу кръст с кръг на върха.

В другия офис Цветан си поръча да му изработят специален дървен трон, на който той седи и в определени случаи, като например "*божествения съд*" се облича в изцяло червена роба и размахва, като израз на духовна сила и истински рицарски меч и магйоснически жезъл с птича глава на върха. Всъщност по това време ни бяха раздадени брошури на които емблемата на "градът на Христос" беше изобразена като ястреб, който държи змийски жезъл и клонче в ръцете си и с кръг над главата.

Когато с жена ми му се възпротивихме публично и го запитахме, какво той разбира под окултизъм и ако има такова нещо, то добро ли е това, и може ли изобщо това да бъде християнство, Цветан не даде отговор.

Всъщност, можете да прецените сами според някои цитати от богохулствените брошури, които се разпространяват там, като пълната версия бих могъл да ви пратя по пощата на хартия при поискване на e-mail адрес el-lion@market.bg.

Движението е привлекателно най-вече за интелектуалци с християнско самосъзнание работещи предимно в областта на изкуствата и хуманитарните науки, но недоволни от състоянието на съвременната Христова църква и търсещи дълбочината и силата на Божия Дух.

Оспорва се той някога да е ставал изобщо доктор по нещо, камо ли по философия!

„Тракийското писмо – декодирано“ Това е заглавието на книгата на д-р Стефан Гайд, съосновател на Института по Трансцендентна наука и Психоанализа в Лонг Бийч, Калифорния. Изследванията на д-р Гайд доказват, че траките са имали свое писмо, което се е употребявало от жреците. По-късно знаците на това писмо са възприети от Египет, който ги моделира и стилизира в по-различен калиграфски вариант.

Тракийското писмо дошло в Египет в завършен вид и просъществувало там хилядолетия, без да бъде изменено. Досега археолозите имали предположения, че писмото на Египет е дошло от север, но точно откъде - за тях е било загатка.

Д-р Стефан Гайдарски е човекът, който разчете писмеността и езика на "траките" и откри Библия Бесика - ранен препис от 1 век на Библията на езика на "тракийския" народ беси. - Библия Бесика е написана на азбука, която не е гръцка, а почти съвпада с кирилицата и е нейна основа.

- В езика на "траките" множеството основни думи съвпадат с думите в днешния говорим български език.

- Езика на "траките" и съвременния наш български език са един и същ език. Гайд по различен път стига до еднакви изводи както д-р Ганчо Ценов за историята на България преди Исперих, за тракийската църква, унищожена от гърците, когато те се налагат във Византия през 6 век, за това, че Борис извършва пре-покръстване и наново приема същата азбука с малки промени. И съвсем подобно на д-р Ганчо Ценов е подложен на лично преследване от представители на официалната ни "наука" - брутално и безогледно - пореден пример, че бетонните глави от „Златарската школа“, която командва официалната ни история за 100 години нищо старо не са забравили и нищо ново не са научили.

И Гайд също счита, че "траки" и българи сме един и същ народ.

За съжаление у нас е показано копие от свещената книга, а оригиналът се пази в Оксфорд.

Декодирането на писмото на траките д-р Гайд започва с изследване на тракийска плочка, съхраняваща се в Британския музей. Това е плочка на цар Тцер, върху която се наблюдава тракийското Т, което прилича на буквата Т от кирилицата. Този йероглиф се среща по-често в Тракия, но по-рядко в Египет. Той има значението: *"Тракия - земя на божествените слова"*. Същият йероглиф, според автора, е открит върху тракийски съдове на възраст 7 хиляди години в гробницата в Свещари и в храма в Стародел.

Книгата на д-р Гайд изобилства от доказателства за автохронността на траките, декодирането на надписите върху тракийските плочки и още интресни открития, повишаващи националното ни самочувствие. Тя се издава от института по Трансцендентна наука, брой на страниците -144.

След пресконференциите На Стефан Гайд идват сериозните учени на България и казват, че това са пълни глупости...

Относно лицето Стефан Гайдарски

Написано от Димитър Дакашев, на 13-02-2007

този човек - Стефан Гайд (арски) го познавам лично, както и брат му и родителите му - той е един изпаднал несретник имигрант и откачен окултист, и нито е доктор, макар че 1989г. завърши психиатрия, но не е практикувал и един ден, нито е учен или каквото и друго да претендира; но заедно с брат си Цветан Гайдарски са гурувци на една малобройна псевдо-християнска сектичка - едно свърталище имитиращо външно масонските темпли, посещавано от комплексари и стари моми, наречена "Град на Христос" и "Тракийска църква".

Пишештия тези редове е бил вътре 10 години и може да ви разкаже много неща лично...

Заключение:

www.orpheusmagazine.net

Очевидно е, че братята са ползвали някои гностически апокрифи, които те днес просто са донаписали. Дявола не измисля нищо ново, не е творчески настроен, възкресява гностоцизма.

Стефан Гайд един неуспешен психиатър но успешен психар-днес той е е Единствения небесен поскланик на Отец-Мелхиседек. Без повече коментари!

ПРИСЪДА

До религиозните николаити /Откр.Йоана2гл.6,14,15,16/ Димитър Дакашев, Самуил Папазов и другите подстрекавани от човекоубиеца Сатана, чиито имена са недостойни дори за споменаване, които в завист и омраза чрез несправедливи и беззаконни обвинения заговорничат срещу верните на Божието дело.

Решение на заседателите на Небесното Съдилище относно делата на гореспоменатите, с които са нарушили Христовия закон на Любовта и са наскърбили Духа на благодатта

До трона на Бога, Който е Противник на горделивите и като Съдия на всички отсъжда без лицеприятие, достигна известието, че:

Димитър Дакашев, Самуил Папазов и другите николаити, поддръжници на техния заговор, бълват хули и безпричинни обвинения срещу Христови служители, опитват се да смушават чистосърдечните, в похот за власт над душите им, поради което Господ пожела да се явят и изпитат тайните дела на смутителите пред престолите на съд, с цел да се освети чрез правосъдие Святото Божие Име.

Беше издирено и намерено от заседаващия съд, че:

Няма свидетелство било от неподкупни и безкористни човеци, било от дух от Бога, което да потвърждава обвиненията, напротив, бе установено, че тези Божиите синове, чиято обхода се опитват да петнят безчинните николаити, са верни и предани на своя Господар Иисус Христос и неговото слово, като не са изменили на вярата в Божият Син, Който дойде в плът, подобна на човешката. Оказаха се напълно неоснователни твърденията на Димитър Дакашев, Самуил Папазов и техните вдъхновители и съучастници от чиновниците в Петдесатния съюз, за

поклонение и упование, чуждо на светиите, напротив, тези, чието име гореспоменатите се опитват да опетнят, се намериха в истинно поклонение на Бога Отца и упование на Неговата Сила и Слово чрез Светия Дух.

Всичко това беше потвърдено чрез свидетелството на очевидци на служението им и обходата им, което не буди съмнение.

От това заключаваме, че става въпрос за лъжесвидетелство, фабрикувано от гореспоменатите николаити, което не бива да бъде умаловажено като невинна постъпка, а напротив, с цялата строгост и власт, дадена ни от Бога, за да се научат хората от Божия народ да не бъдат съучастници на клеветника дявола, следва да се отсъди справедливо чрез Божията мъдрост и според мярката да се отмери/Ев.Мат.7гл./.

В Името на Господ Бог, Който е в тайно и въздава на яве, Пребъдващия в непристъпна Светлина, но Който познава що има в тъмнината, срещу Димитър Дакашев, Самуил Папазов и всички съучастници в тяхното зло, се повдига следното обвинение:

Това, че вие, Димитър Дакашев, Самуил Папазов и останалите участници - николаити в заговора против верните на Божия Завет, сте хулили Господните братя/Мат. 12гл.49,50; Мат.25гл.40/без причина в завист и невежество/Ев.Мат.5гл./, свидетелства за вашето неверие и отсъпление спрямо Христа. Вие позорите и предавате Исус, понеже вършите всичко това спрямо Неговите слуги. Поради това Бог, пред чийто трон те стоят, е постановил да бъдат оправдани и прославени, а вие - злите им хулители посрамени.

В пълно разминаване с Христовото учение са вашите постъпки на противници на Божия образ, като не само не приемате нито пазите Божиите думи и родените от Духа, но се явявате и като техни гонители.

Всичко това влиза в списъка на мерзостите, които Господ мрази/Пр.6 гл.16/, в това число и сеенето на раздори между братя, за което има писмени доказателства, които ви уличават. Това е вражда срещу потомството на Христа. Всеки, който не събира с Христа, а разпилява, е враг на Неговото дело.

Като престъпление срещу Царството се възприема и воюването срещу Неговия храм с цел кариера и корист от човеци, превъзвишаване на собствения дом и завличане на човешки души, които Христос е изкупил с кръвта Си. Според Царската разпоредба и правосъдие ние изискваме изпълнение на писаното в Книгата на делата "Който руши Божия храм, него Господ ще разруши."

Наказуемо е и това, че без да имате пълномощия и пратеничество от Христос, сте говорили надменно в Негово име. Вашият мандат е фалшифициран, понеже нямате участие в Неговия Съвет, с което вие накърнявате Божествения авторитет. Поради статута ви на псевдопророци сте отстранени автоматично от Събора на Оправданите до времето на вашето евентуално поправление. Заседателите препоръчват на подсъдимите следното:

1. Да потърсят застъпничеството на потърпевшите от тяхното злосторство, за да се оттегли обвинението на Божия съд преди влизане в сила на присъдата, изпълнявана от небесните стражи/Ев.Мат.5гл.25,26/.
2. Да не робуват повече на Мамона, но да се подчинят на Христа, Който ги е изкупил с кръвта си да Му принадлежат.
3. Да престанат да бъдат наемници на човеци и техните организации, а да служат на Иисусовото Царство, изпълнявайки заповедите, идващи от Неговия трон.
4. Да оставят фалшивото благочестие и идола на човешката теология, които са отречени от Божията сила, а да принасят дела, достоен плод на покаяние като следват и пазят Думите на Бога на Живота.
5. За да бъдат помилвани от Негова Милост – Христос, да показват милост и любов към себеподобните си, които са сътворени по Неговия Образ.

Смекчаващи вината обстоятелства за безумието на виновните е невежеството им и това, че са били подведени и от други лукави работници и клеветници, преструващи се на Христови служители. Но не могат да бъдат оправдани, нито извинени, понеже не са се обърнали към мъдрите за обяснение или свидетелство, а са се осланяли на своя ум и човешките идеологии.

Утежняващо вината обстоятелство е, че са се удоволствали в лицемерието като даже са проповедници на неговия квас.

Ето и присъдата по решението на светиите и тяхната Дума, която изпълнява написания съд.

Подсъдими Димитър Дакашев, Самуил Папазов, заговорници николаити, осъдени сте на следното:

Този, който си е наумил да проклина, ще се облече със собственото си проклятие като дреха.

Присъдата ви от Бога е според излязлото от устата ви. Според мярката, с която сте мерили, ви се отмерва и въздава.

Състоянието, в което сте заварени е на слуги и наемници на човеци, поради което никой не ви следва като Божии служители. За това вашето име и дело няма да устои, нито да се помни, понеже с безчинството, надменността и превъзвишаването си неотговарящо на положението и ръста ви, сте станали причина те да бъдат изличени от Господнята Книга.

Съветът между вас, които се сдружавате само за зло и се радвате като одумвате другите, ще стане обиталище на всякаква нечиста птица и демони на съперничество, користолюбие и щестлавие, които ще родят отровните си плодове на завист, омраза и клеветничество. Понеже вашия съюз е без Божия Дух, неговото разцепление ще се разраства докато се разпръснете съвсем в сърцата и пътищата си. Те ще бъдат

проядени от съмнения и помисли на лукави подозрения, защото истинското приятелство не се основава на заговорничество срещу другите.

Това ще продължи докато останете сами, изоставени от всички близки и родственици около вас или докато извикате към Бога за прошка и се отвърнете от злия си път. За да ви се прости и отмахне беззаконието ви е задължително да се явите пред Съдиите Божи, за да ходатайстват за вас пред Божията Милост. Не помисляйте нечестиво, че Бог ще забрави вашата неправда без покаяние потвърдено от дела, защото Той и Неговите съдби се бавят, но не закъсняват. Молитвата ви няма да възлезе пред Божия Трон, нито жертвите ви ще бъдат приети дотогава докато не се обърнете към Истината и Светлината и не намерите прошка и мир от тези, с които сте се отнесли несправедливо, като сте им отвърнали на доброто със зло/Мат.5гл. 23,24/.

Тайните ви дела и грехове няма да останат скрити, а ще бъдат явени пред човеците за ваше посрамяване.

Бог ще ви предаде на враговете ви и ще ви се случва това, от което се страхувате. Обречени сте на глад и жажда за отговор от Господните Уста, понеже крадахте от думите на светиите и техните писания, като ги тълкувахте погрешно, нагласявайки ги на вашето произволно псевдобогослужение и своеволно мъдруване на несмисленото ви сърце и плътски ум.

Господ Бог, който е Сърцеведец ще въздаде според вероломството ви и лукавите ви намерения като духне и разпилее всичко в живота ви, понеже не сте обикнали Истината, за да събирате и градите върху Нея. С вашите мъртви дела вие сте съгрешил против своята душа и тяло като не сте предали себе си изцяло на Христа в тайната на Неговото Тяло, а сте отхвърлили Свещеното и Знанието за Него/Осия 4гл.6ст./.

За това Той ви избълва из Устата си да не Му служите, като домът ви се оставя пуст, докато не речете "Благословен идещия в Господното име" относно тези Негови верни, които вие похулихте.

Амин.

Решението на съда не подлежи на обжалване, присъдата е неотменима от човеци, нейното изпълнение е в определен срок, за да се боят човеците от Името Господне и радват слугите Му, виждайки Неговото Правосъдие.

Присъдите, написани по-горе, автоматично влизат в сила за изпълнение с пълната си тежест и строгост за всеки, който върши същите зли и несправедливи дела, както и за всички, които им съучастват и ги одобряват, като спечелват с това името си на николаити.

Амин.

В името на Негово Всевишно Величество Царя на царете и Господаря на господарите

Иисус Христос От Престолите на съд, Съвета на Съдиите и Събранието на Пророците на Божия град.

Амин.

Бахайска вяра

„Скинията на единството е издигната; не се дръжте един към друг като с непознати. Вие сте плодове на едно дърво и листата на една клонка. „

БАХАУЛЛА

Бахайската вяра е твърде нова в сравнение със световните религии. Тя е основана от Мирза Хюсеин Али (1817-1892), известен с прозвището Ваха Алла или Бахаулла, което се превежда като "слава Божия". Тази религия произхожда от бабийската секта, основана през 1844 г. в иранския град Шираз от Мирза Али Мохамед, наричан "Баб" (врата). Той провъзгласява предстоящата поява на *"онзи, когото Бог ще открие"* – нов пророк или пратеник на Всевишния.

На свой ред сектата на Баб е издънка от шиитския ислям, който вярва в скорошното завръщане на 12-тия имам (приемник на Мохамед). Неговата задача щяла да бъде обновяване на мюсюлманството и ръководство на вярващите. Преди 150 години учението на Баб се разпространява из целия Иран и е посрещнато на нож от ислямското духовенство и правителството. Баб е арестуван и след няколко години в затвора е разстрелян. По време на гоненията срещу сектата му са избити над 20 000 души.

Бахаулла, който е ученик на Баб, е задържан през 1852 г. във връзка с покушение срещу персийския шах. Въпреки че не е замесен в заговора, той е хвърлен в прословутата *"черна яма"* – стар резервоар в Техеран, пълен със змии и скорпиони. Тук, в непрогледния мрак, според него той получава *"откровение"* да основе нова вяра.

Бахаулла е освободен през 1853 г. и е заточен в Багдад, където оглавява бахайската общност. През април 1863 г. той се провъзгласява за Божия пратеник, чието пришествие е предсказано от Баб. Османското правителство прехвърля новия "месия" в Цариград, за да бъде наблюдаван по-отблизо, а след това – в Одрин. В този град Бахаулла съставя множество писма ("скрижали") до правителствата на Иран, Турция, Русия, Прусия, Австрия, Англия, Ватикана. В тях той излага принципите на своето учение, отправя редица предупреждения и претендира, че

[Type text]

предсказва Първата световна война.

Не след дълго Високата порта заточава Бахаулла в крепостта Акра (Палестина), където той умира през 1892 г.

Ръководството на основаната от него религия преминава в ръцете на сина му Абул Баха (1844-1921). Той пък назначава за свой приемник внука си Шоги ефенди Рабани (1896-1957).

През XX век бахайството постепенно се разпространява из целия свят, а *“свещените”* му книги се превеждат на повече от 400 езика (през последните години и на български). Те се състоят от 100-те трактата на основателя и тълкуванията на по-късните водачи.

В какво се състои учението на Бахаулла?

Той смята, че Бог е напълно непознаваем и между Него и тварите не съществува пряка връзка. Вечният се открива чрез Своите “явления” или “разкрития” (т.е. пратеници), сред които са Адам, Авраам, Мойсей, Зороастър, Буда, Христос, Мохамед и Баб.

Според иранеца същността на всички религии е тъждествена, а религиозната истина е “относителна” и зависи от нуждите на епохата и развитието на обществото.

С други думи, Бахаулла смесва вечните религиозни стойности с принципите за еволюция на природата. “Апогеят” на небесното откровение е самият той. Нов “пратеник” се очаква след не по-малко от 1000 години.

Бахаулла също декларира, че не е имало време, когато вселената не е съществувала, т.е. тя е съвечна на Бога. Но от подобно допускане следва заключението, че тя също е тъждествена с Бога и че Бог не е Творец (пантеизъм).

Човек е създаден от Бога, но след смъртта душата му преминава в ново тяло и се преражда. Раят и адът са само символи за отношението на душата към Бога. Задължението на човечеството според Бахаулла е да признае неговата “мисия” и да премахне религиозните различия, като прегърне бахайството.

В общи линии тази лъжерелигия може да се прецени като хетерогенна смес от сектантски ислям и индуизъм с обширни заемки от модерните научни теории.

Култът на бахайството е опростен до крайност. В него няма посвещение на новите членове, тайнства, свещенство или монашество.

Последователите трябва да се молят всекидневно, да постят 19 дни годишно по мюсюлмански маниер (от изгрев до залез) в последния месец, да не употребяват алкохол и наркотици, да практикуват моногамия. Всеки първи ден от месеца според

[Type text]

бахайския календар е празник, в който бахаите се събират за молитва и четене на техните писания. Другите празници са свързани с разни дати от живота на основателя. Календарът им започва от пролетното равноденствие – 21 март, и обхваща 19 месеца по 19 дни, към които се добавят изкуствено още 4 дни.

Структурата на тази религиозна общност се основава върху местни общини, национални събрания и върховен орган, наречен *"всемирен дом на справедливостта"*. Седалището на последния се намира в Хайфа (Израел) близо до гроба на Бахаулла. Пропагандата се осъществява от специални отдели, които носят названието *"ръце на Божията кауза"*.

Основни принципи на бахайската Вярa:

Единство на човечеството

Равнопоставеност на жените и мъжете

Изкореняване на предразсъдъците

Отстраняване на крайностите на бедност и богатство

Независимо проучване на истината

Всеобщо образование

Религиозна търпимост

Хармония между наука и религия

Световна федерация на народите

Бахаулла подчертава важността на:

Честността

Благонадеждността

Целомъдрието

Службата на хората

Чистотата на мотивите

Щедростта

Делата пред думите

Единството

Работата като форма на богослужение

[Type text]

Бахаулла забранява:

Убийството

Кражбата

Лъжата

Изневярата и извънбрачните връзки

Хазарта

Алкохолните напитки

Наркоманията

Клюкарството и злословието

Кетаб-е-икан (Книга на увереността)

Книгата съдържа основните доктрини на Бахайската вяра и излага отношението на Делото към Божиите пророци и тяхната мисия в историята на обществото.

Бахаите по цял свят са обединени от обща житейска философия, подчинена на високи морални ценности, съвременно мислене и ангажираност в служба на обществото

Хора от всяка националност, раса, етническа група и религиозен произход са обявили своята вяра в Бахаулла, което прави Световната бахайска общност може би най-многообразната човешка общност на планетата Земя. Тук са показани група млади хора от цял свят, служещи като доброволци в Бахайския световен център в гр. Хайфа, Израел.

Световната бахайска общност вероятно е най-многообразната и широко разпространена организация в света. Тя е и сред най-единните организации – което е може би най-отличителната ѝ характеристика.

Бахаите по света имат всякакъв религиозен произход – будисти, християни, индуци, джайнисти, мюсюлмани, сикхи, зороастрийци и анимисти. И въпреки това те изучават общи свещени писания, спазват един обединяващ кодекс от религиозни закони и се обръщат към една и съща международна административна система за напътствие.

Тяхното чувство за единство преминава отвъд общите теологични убеждения. То се изразява в постоянен ангажимент към една всеобща програма за морален, духовен и социален прогрес, който възплъщава най-извисените идеали на човечеството.

Поощряването на равнопоставеността между жените и мъжете е основен стремеж, както и потушаването на расовото и етническото противопоставяне. Друга главна цел е установяването на икономическа справедливост за всички народи, както и осигуряване на достъп до добро образование за всички хора по света. Общността избягва всякаква форма на предразсъдъци и предписва на своите последователи високи морални стандарти. Всеобщият мир и изграждането на единна световна общност са основен мотив.

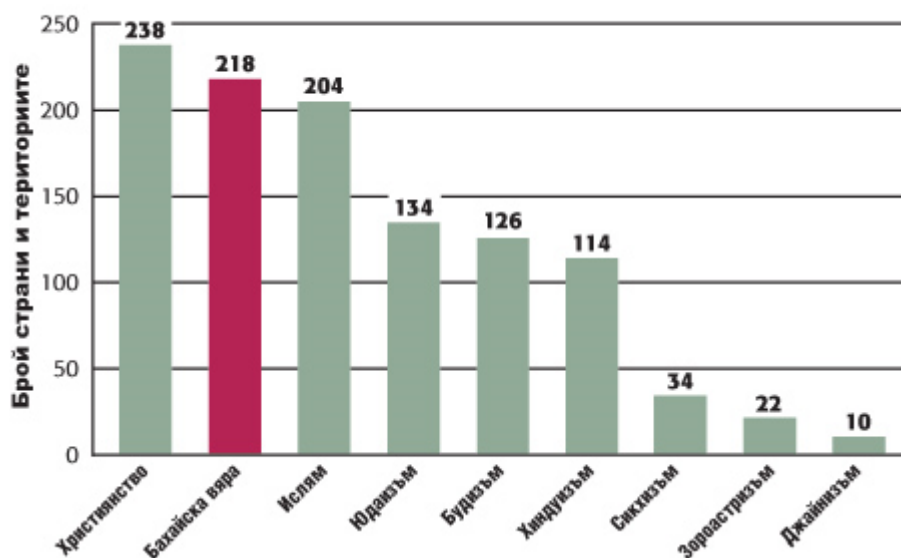
"В Бахайската вяра няма свещенослужители, няма гуру или други духовни водачи, така че методът на медитация зависи от конкретната личност".

В миналото някои учени са наричали Бахайската вяра "секта" на исляма поради факта, че нейният Основател и ранните последователи са произлезли от ислямски общности.

Днес учените специалисти по религии признават, че горното твърдение би било равносилно на това да наречем християнството "секта" на юдаизма, а будизма "деноминация" на индуизма. Те са самостоятелно Н.Р.Д.

Втората най-широко разпространена религия, според техните твърдения.

Географско разпространение на световните независими религии

Бахаите са изградили значителни общности в повече страни и територии от всяка друга независима религия с изключение на християнството. Този факт беше изтъкнат през 1982 г. в Световната християнска енциклопедия, която обобщава изследванията на около 500 учени, демографи и статистици, провели първото всеобхватно проучване на религиозни вярващи в световен мащаб.

Според изданието на "Британика – Книга на годината" за 2003 г. Бахайската вяра е установена в 218 суверенни страни и зависими територии. Християнски общности

има във всичките 238 страни и територии според определенията на Организацията на обединените нации. Но, от тук разбираме само къде има бахай, но не и колко са.

Огромни претенции!!! Конкурира католицизма, православието и протестантството, взети заедно!!

Бахайската вяра в България

Кратък исторически преглед:

По стечение на обстоятелствата Бахайската вяра е свързана макар и непряко с България от преди повече от един век. Основателят на тази световна религия Бахаулла бива заточен и прекарва близо пет години (1863-1868 г.) в Одрин, а след това е изпратен в града-затвор Акка в Палестина — древната крепост на кръстоносците. /Бил е в „творческа“ командировка! Пишел трактати и писма./

Историята на Бахайската вяра в България започва с идването на Марта Рут в началото на февруари 1926 г. Тя остава в продължение на 12 дни, като изнася лекции и се среща със студенти, а също така изпраща книга за Бахайската вяра и писмо на цар Борис III и сестра му княгиня Евдокия. Марта Рут се връща отново в България на 17 октомври 1927 г., като остава няколко седмици и изнася лекции в различни градове из страната. В местните вестници са публикувани редица статии за нейното посещение и за Бахайската вяра.

По време на второто си посещение в България, Марта Рут получава поредна аудиенция с кралица Мария Румънска в летния дворец на кралицата в Балчик. Марта Рут е тази, която през 1926 г. запознава кралица Мария с Бахайската вяра, изпращайки ѝ книгата на д-р Джон Есълмонт „Бахаулла и Новата ера“. Кралица Мария прочита книгата още същата нощ и на другия ден споделя с Марта Рут следното: *„Аз намерих отговора на целия си копнеж за истинска религия... Вече съм готова да умра, изпълнена с надежда, но се моля Богу да не ме взима все още, защото имам още много работа да свърша“*.

В България бахайството се разпространява още през 20-те години на XX век и от американеца с германско поданство Джордж Бенкс. Основани са центрове в София, Пловдив и Варна. От 1931 до 1954 г. неуморен мисионер у нас е канадската художничка Мариън Джак, въпреки че тя така и не успява да научи добре български език. През 2001 г. Джан Теофил Джейсиън издаде книга със заглавие *„Никога не се страхувай да дерзаш“*, посветена на *„генерал Джак“*.

През 1984 г., след няколко предшествващи посещения в България, в страната се заселва Ане-Мари Крюгер. Тя е внучка на известния учен, швейцарския философ проф. Август Форел, който след кореспонденция с Абдул Баха/ сина на Бахаулла/, приема Бахайската вяра за свой духовен път в живота. С изключително

постоянство и търпение, внимателен подход и искрена обич Ане-Мари Крюгер споделя ученията на Бахаулла със свои близки и познати и поддържа пламъка на вярата в сърцата на малцината вярващи. Тя истински тачи България и я нарича „своята втора родина“. На 20 септември 2006 г. светлата душа на Ане-Мари Крюгер пое по своя път към Царството във висините, а българската земя съхрани завинаги тленните ѝ останки. Биографичната книга „Живот за Вярата“ описва пословичната ѝ преданост и всеотдайност в служенето на Делото на Бахаулла - за благо на хората, които тя толкова много обичаше.

Някои българи попадат на бахайството като емигранти. Един пример е Елена Мустакова-Пасарт, психотерапевт в САЩ, чиято книга *„Критичното съзнание“* беше публикувана неотдавна у нас.

Скоро след демократичните промени през 1990 г., броят на последователите на Бахайската вяра в България значително нараства.

В самото начало на 1991 г. вече съществува достатъчно голяма общност в Пловдив, за да бъде избран там Местен духовен съвет. Няколко месеца по-късно е избран и Местен духовен съвет в София, последван от градовете Стара Загора и Благоевград. Същата година бахаите в България провеждат първата си Национална конференция в Пловдив. През ноември 1991 г. Бахайската вяра е официално регистрирана като вероизповедание към Дирекцията по вероизповеданията, а през май 1992 г., по време на първия Национален бахайски събор е избран Национален духовен съвет на бахаите в България.

Днес, когато бурните обществени промени изтръгват духовните корени, мнозина четат жадно забранената в близкото минало книжнина на разни вероизповедания. Във време на всеобщо разочарование и релативизъм те лесно могат да станат жертви на бахайското учение, което си поставя за цел да погълне и измести всички останали религии, да подготви света за тоталното господство на Антихриста.

Да бъдем нащрек и да се пазим от лъжепророците в овчи кожи! (Мат. 7:15).

Бахайската вяра прилича повече на Етична система, но има много опасен псевдо-религиозен характер. Стреми се към политическите и академичните среди, и то твърде успешно.

Академик Георги Близнаков бе известен бахаец.

Обединителната църква

Основател на Обединителната църква е Сан Мюнг Муун, роден в християнско семейство през 1920г. в Корея. През 1954 година той основава в Сеул своя църква, която нарича *„Асоциация на Светия Дух за обединение на световното християнство“*. В края на 1971 година се премества в САЩ, където бързо печели последователи и се намесва в обществено-политическия живот. Една от причините на успехите му е, че се ангажира с антикомунистическа пропаганда. Наред с проповедническа дейност, той развива процъфтяващ бизнес с фармацевтични продукти, чай, оръжие, недвижими имоти, а църквата му става една от най-могъщите финансови империи в света. Медиите го наричат *„бизнесменът в расо“*.

Муун смята източноевропейските страни за изключително благодатна почва за своите идеи и се опитва да навлезе в проблемите на тяхната култура, наука и изкуство. Има разработена много подробна система за привличане на последователи, както и програма за социално слаби хора, наркомани и алкохолици. Обикновено Обединителната църква на Муун се представя за обществена и социална организация. Кандидатите биват канени на лекции или семинари, на които са обграждани с изключително внимание и получават предложения за съвместни лагери. На тези лагери обаче хората биват натоварени с много лекции, дава им се и много литература, така че те да не могат да осмислят всичко веднага. Отново се демонстрира внимание и доброжелателство, като целта е хората да пожелаят да се пренесат да живеят в комуните. Там психическата обработка продължава, като се използват и такива методи като ограничаване на съня, внушаване на чувство за вина и страх. Целта е да се стигне до идеята, че вън от комуната е невъзможно да се живее и че трябва да се изпълнява безпрекословно волята на *„татко Муун“*.

Членовете на култа живеят в условията на почти военизирана йерархична пирамида. По-напредналите стават пастири.

Муун не смята себе си само за религиозен водач, но и за обединител на човечеството. Той организира Обединително движение, което обхваща най-различни организации. Според списък, представен през 1997 год., движението включва 60 организации, от които 10 религиозни, 5 политически, 10 от областта на културата, науката и изкуството, 7 медийни, 3 младежки, 2 женски и 3 спортни. Към обединението са включени издателство „Вашингтон Таймс“, 8 университета, институти, училища, благотворителни организации.

Обединителната църква навлиза организирано у нас след 1989 г., използвайки прикритието на Студентска благотворителна организация КАРП, Професорска академия за мир в света и Международна асоциация за религиозно изследване на

общочовешките ценности. Тя създава и няколко свои сдружения у нас в периода 1992-1997: Междунниверситетска организация за изследване на принципа, Женска федерация за мир в света, Българска асоциация на доброволците, Българска федерация по уънхуадо, Фондация „Ашока“, Семейна фондация за световен мир и единство. През 1991 година е учреден образователен център „Логос“, който започва да проповядва учението на Муун, но е закрит през 1995 г., след опит да бъде убита 24-годишна последователка.

Чрез различни организации, Обединителната църква създава свои структури в страната. През 1992 и 1994 г. на Обединителната църква е отказана регистрацията у нас. През 1995 г. е отнета и регистрацията на КАРП. Муунистите обаче имат известно влияние у нас, свидетелство за което е и българското участие в организирани масови брачни церемонии. През 1994 г. 12 българи са се венчали в Сеул по този начин. През 1997 година 25 български брачни двойки участват в такъв ритуал във Вашингтон, а няколко десетки сключват брак чрез Интернет. В дейността на Обединителната църква има отбелязани и опити за самоубийства, както и извършени такива.

Муун бил петото дете в селско семейство. Родил се на 25 февруари 1920 г. Като момче го наричали Йонг ("Дракон") Мен Мун. Тази местност, принадлежаща днес към Северна Корея и разположена на северо-запад от столицата Пхенян, доста отдавна била напълно обходена от християнски мисионери. Неделните посещения в църквата били обичайни за повече от 40% от населението. Но родителите на Мун дълго не влизали в нито една от християнските общности и продължавали да бъдат верни на духовете, корейска разновидност на шаманизма. Те станали християни едва в 1930 г., след като братът и сестрата на Мун, страдащи от епилепсия, били на лечение у местния свещеник и вероятно дори били излекувани. За семейство Мун приемането на християнството не означавало разрыв с народните традиции и ориентиране към християнско възпитание и образование, макар че в Корея това се смята за един от най-действените допълнителни аргументи.

Когато бил на 17 г., Мун уж получил във великденската утрин видение при което Исус му поръчал да завърши Неговата мисия, която претърпяла неуспех, както се съобщава по-късно за това.

По друг повод сам той казва: "Конфуций, Лаодзъ, Буда и другите изпълняват своите задачи чрез мен." Значи и те един вид са дали на Мун своите поръчения, така че не е ясно имало ли е "призванието" на Мун изначално християнски характер или това е по-късна интерпретация.

От този момент духовните качества на г-н Мун се разкрили напълно, така че той придобил способността да общува с върховните нива на духовния свят."

През 1945 г. Мун се завръща в Пхенян. Приблизително година след освобождението на Корея от японците той започва да разпространява своето учение в столицата на Северна Корея, окупирана тогава от съветските войски. Жени се за

Сон Гил Хо, с която се развеждат след 6 месеца. Изглежда, ставайки медиум, Мун по това време се занимава с предсказания за улов на риба. След кратко сътрудничество в обществото "Светещо море" в Пхенян Мун пребивава половин година в т.нар. „манастир Израил“, ръководен от Ким Бек Мун, очакващ явяването на Месия и Спасител на света в Корея; манастирът е разположен в Янг (Южна Корея). Ким Бек Мун е ученик на Хван Гук Ю, привърженик на месианизма и езотеризма, основател на манастира, твърдящ, че си разменял с Христос главата, кръвта и сърцето. Мун се обявил за очаквания Месия и променил името си, заменяйки Йонг със Сан.

След кратко членство в месианското движение Мун започва да събира собствена религиозна общност. Завръща се в Пхенян през февруари 1948 г., където е осъден на 100 дни по обвинение в сексуални отклонения като "нарушител на обществения ред". През същата години той е официално изгонен от презвитерианската църква и това май е единственото доказателство за членството му в каквато и да била християнска църква. След обвинение в двуженство (жени се за своята последователка Ким Йон Он), отправено от напуснатия ѝ съпруг, той е осъден на 5 години лагер, а госпожа Ким получила 10 месеца затвор. В лагера Мун спечелва отличие за ударен труд.

Освободен по време на корейската война, в края на 1950 г. с потока бежанци попада в Южна Корея. Днес в движението вярват, че цялата корейска война е станала само за да бъде освободен Мун.

В Пусана, Южна Корея, Мун намира първите си ученици - вероятно от средата на севернокорейските военни бежанци. Тук той работи едновременно като пристанищен работник и като медиум, посредник на света на духовете. При него можело да се получат съветите на духовете за разрешаване на житейски проблеми. По-късно той става "медиум на отца" (това означавало, че чрез него говорел "Сам Бог") и в края на краищата сам се посочва за предмет на новото откровение ("Аз съм отец"). От септември 1953 г. център на зараждащото се движение става Сеул, столицата на Южна Корея, където на 24 декември 1953 г. към неголямата група се присъединява Ой Йо Вон, който по-късно става първият президент на организацията на Мун.

Нямайки възможност поради болест да продължи обучението си по медицина, той съставя първата версия на "Божествения принцип" - възгледът на Мун. Ой Йо Вон бил от християнска среда, което му позволявало да изобрази учението на Мун като съотнасящо се към Библията; изглежда, той бил ръководител на църковна община, докато не се присъединил към Мун.

На 15 май 1954 г. петима души основават тогава още малкото обединение, наречено официално Асоциация на Светия Дух за всемирно обединение на християнството (англ. Holy-Spirit-Association for the Unification of World Christianity).

Групата съществувала преди всичко благодарение на продажбата на цветни картинки. Мун отново бил арестуван и се изправил пред съда този път в Южна Корея, отначало по повод на "наказуеми сексуални действия". Процесът, вече по обвинение в нарушаване закона за оръжието, завършил след три месеца с оправдаването на Мун. Негов фон бил нарастващият скандал с привличането на

студентки от женския университет "Ехва". Занимаващата се с разследването на този случай преподавателка Ким Йонг Он завършила своите проучвания с това, че се присъединила към групата. Няколко преподавателки и 14 студентки били изключени от този (християнски) университет, тъй като те влезли, както било казано, "в лъжецърква". Сега Мун публично проповядвал новото откровение, в центъра на което се намирал сам той като третия Адам, като първия "истински човек". През април 1960 г. в щаб-квартирата на групата в Сеул се състояла наречената по Новия завет "сватба на агнеца" (Откр. 19:7), четвърта сватба на Мун. След развода със своята трета жена, от която имал три деца, той се оженил за 17-годишната Хан Хак Я, дъщеря на слугинята му. <http://www.sv-nikola.hit.bg/chitalnia/knigi/moon.htm> - 19 По негови интерпретации така за първи път бил осъществен "съвършеният брак", предвиден от Бог за Неговото творение и той бил основа за блажения свят на бъдещето. Започнала нова ера ("New age"), защото според възгледите на движението Мун в тази "сватба на агнеца" съвършеният мъж и съвършената жена чрез съединението си станали "субстанциални на Бога". В тесен кръг Мун разказвал за своя брак с Хан Хак Я:

" ... По своето значение това напълно съответства на мига на Христовото разпятие... Аз удържах първата и най-важна победа - изпълних небесния план. Синът на небето слезе на земята и възприе първата невеста на небето. От този ден на земята съществува реална база за продължение на Божия труд... Сега в нашето движение аз съм в състояние да възстановя както духовните, така и физическите основи на рая." Сега Мун и неговата жена са "истинските родители" за членовете на движението, а общността е тяхното "ново семейство".

АНТИКОМУНИСТИЧЕСКА НАСОЧЕНОСТ

В началото на 1960 г. едновременно с военния пуч на Пак Чжон Хи в Южна Корея учението на движението Мун също възприело антикомунистическа насоченост: Сега комунизмът се разглеждаше като главния сатанински враг Божий. Размишлявайки за истинската причина, породила тази идея, човек си задава въпроса дали в нейната разработка не са взели участие някои политически кръгове - вероятно същите лица от обкръжението на Пак Чжон Хи, които по-късно основали в Корея тайната служба КЦРУ.

Неговия принос е основно идеологическата победа. Наричаната "Обединителна църква" на д-р Муун обединява християнски лидери да застанат заедно за възпирането на този атеистичен тоталитарен режим. В книгата "Победа над Комунизма" той посочва основните грешки на философията и практиката на тази сатанинска и безбожна сила. Основно чрез Вашингтон Таймс и други негови издания д-р Муун обръща силите в идеологическата Студена война. Вашингтон Таймс е най-цитирания вестник на САЩ и е източника на 95 процента от информацията във Радио Свободна Европа и Гласът на Америка по време на Студената Война.

Чрез основаната от Сан Мьон Муун организация за "Победа над Комунизма" биват образовани милиони обществени, политически и религиозни лидери. Това успешно възпира нахлуването на Марксизма в Латинска Америка и много други страни от третия свят.

Неговата дейност изиграва основна роля и за избирането на Ронлд Райгън като президент на САЩ. Д-р Муун се явява основната сила която обръща запада, и подкрепя лидерите му за борба с тази Тоталитарна система. Това е и една от основните причини за нечуваното преследване и разпространяване на фалшиви слухове срещу д-р Муун и Движението му за Мир.
<http://istinski.blogspot.com/2007/04/blog-post.html>

През това време започнало развитието на задграничните мисии... През 1961 г. г-жа Ким издава на английски "Божественият принцип", който и досега се печата в Корея като своего рода катехизис под заглавието "Пътеводител на учението". С това се създава предпоставка за по-нататъшното разпространяване на мунизма в САЩ и другите страни. Благодарение на дейността си в междурелигиозна студентска организация г-жа Ким притежавала широк опит в общуването с чужденци и станала водещ представител на движението Мун в западния свят. На нейни разработки се основават първите текстове на движението Мун, публикувани на почти всички западни езици; тя се опитва да "впише" учението на Мун в християнското богословие. През септември 1961 г. в Калифорния била основана първата мунистка организация, която била последвана от организации във всички щати, а също и от подчинени на тях организации.

Въпреки че било напълно възможно въвлечените привърженици на Мун да набират членове в други страни, до 1971 г. развитието на движението ставало в скромни мащаби. В началото на 1971 г. названието му било променено на "Църква на унификацията (обединението)". През декември 1971 г. Мун бил в САЩ на кратка визита (както в 1965 и 1968 г.). Започнала дейност за привличане на членове и събиране на средства, благодарение на което движението Мун станало известно, но от друга страна, придобило незавидната репутация на "култ"

Отношенията между американското общество и движението Мун продължавали да бъдат напрегнати. През юли 1982 г. Мун бил осъден в САЩ на 18 месеца затвор и на \$25 000 глоба по редица обвинения, в това число и за съставяне на фалшива данъчна декларация. Поради примерно поведение той бил освободен предсрочно. "Ако Мун само е избегнал плащането на данъците, то той не би бил осъден като престъпник. Именно преднамерените и съзнателни противозаконни действия са направили съдебното преследване неизбежно."

НОВОТО УЧЕНИЕ

Учението на Мун "Принцип" се разбира като ново завършващо откровение за Бога, смисъла на творението и вселената, а също и като отмяна на свещените книги на всички религии, включително и Библията, които загубили своето значение с появата на това откровение.

"Тези свещени писания могат да бъдат сравнени с лампи, които осветявали истината. В своята задача - да хвърлят даденото им количество светлина върху истината - те всички са равни помежду си. Когато обаче се появи по-ярка светлина, задачата на старите лампи свършва. Всички религии на съвременността досега са проявили своята неспособност да изведат днешното поколение от тъмната долина на смъртта в сияещата светлина на живота. Следователно трябва да се появи нова

истина, която да разпространява нова светлина." <http://www.sv-nikola.hit.bg/chitalnia/knigi/moon.htm> - sadar

За самия носител на откровението, неговото учение и корени се говори в предговора на Ким Йон Он към второто издание на "Божествените принципи", преведено от Урсула Шуман и Петер Кох: "Съдържащата се в това съчинение вест е била разкрита от Бога на един-единствен човек, на господаря Сан Мен Мун, като му била съобщавана в продължение на седем години. Г-н Мун е философ и ръководител на религиозна група в Корея."

Муун явно не се задоволил с низшите нива на спиритизъм. От медиум - посредник, слушащ и съобщаващ, той станал инициатор.

Във въведението към книгата Ким Йон Он отбелязва този перспективен поврат, ако не като исторически, то поне като значим: "Във времето, когато човечеството и дори светът на духовете са погазени от сатаната и целият свят лежи в оковите на неговата власт, само г-н Мун осъзнал, че това състояние не е запланувано от Бога. Той решил да открие корена на тази универсална катастрофа. Хората, владеещи духовните дарби (вж. 1Кор. 12), знаят, че Бог никога не дава пълен отговор или разяснения. Г-н Мун в продължение на седем години отчаяно се опитвал да получи разяснение на този въпрос чрез молитви и винаги бил възпрепятстван от вмешателството на сатаната и на други враждебни духове. В течение на тези години на духовни търсения той открил няколко божествени принципа, съдържащи целия Божий промисъл за човечеството, както и скритото значение на човешката история, тайните причини и същината за падението на сатаната. Познавайки космическия проблем, а именно тайната идентичност на сатаната, г-н Мун се борил с него повече от 20 години. Докато другите хора устройвали своя живот, той постел, коленичел на планинската скала и се молел за победа над космическия враг. Той се молел ден след ден, месец след месец и година след година. Ден и нощ проливал горчиви сълзи. Мун открил божествените принципи, които Бог вложил при творението в човечеството и във вселената и с помощта на които Той ще ги възстанови. Но когато говорел за божествената истина, никой не искал да го слуша. Той възвестил пътя за съвършеното избавление, т.е. за космическото възстановяване, което човек не може да си представи дори насън. Заради провъзгласяването на тази истина много пъти и при различни режими го хвърляли в затвора, където претърпявал сурови мъчения. Неговият живот бил кървава борба, оросена със сълзи, неговият жизнен път е осеян с тръни. По ирония на съдбата светът се подиграл над него, когато той се борел и страдал заради освобождаването на човечеството." <http://www.sv-nikola.hit.bg/chitalnia/knigi/moon.htm> - sadar

Днес за движението Мун като източници на новото откровение служат продължаващите и досега откровения на Мун, наречени "Речи на учителя" или "Речи на отца". Общата панорама на неговото учение (и действия) сега се нарича "Принцип". При това следва да се обърне особено внимание, че Мун не само станал "медиум на Отца" (което означавало, че чрез него говорел Сам Бог), но в крайна сметка сам се превърнал в предмет на своето откровение ("аз съм отец"). Затова именно неговото съществуване, но в по-голяма степен неговите действия, отчасти

символични, освен че съдържат в себе си откровението, придобиват и характер на богоявление.

Според учението на "божествения принцип" Бог е вечна енергия, разделена на мъжко и женско начало. Основата за вечното му съществуване се образува от пулсиращ енергообмен, "взаимно отдаване и приемане". Дори може да се каже: *"Ние знаем, че човекът бил изначално сътворен, за да стане физическо тяло на Бога."*

За развитието на "божествения принцип" се изискват три последователни степени, обозначени в движението Мун като "три благословения":

1. Изискване за единство между духа и тялото, от една страна, и свързаното с него цялостно отношение към Бога, а също и към принципа. Резултатът трябва да бъде благословение на личното съвършенство - предпоставка за следващото благословение.
2. Достигане на съвършено единство между съвършения мъж и съвършената жена в тяхното цялостно съотношение към Бога и към принципа. Резултатът - благословение на "истинското семейство", а оттук - на истинския клан, истинския род, истинската нация, истинското световно семейство. То също така трябва да стане предпоставка за третото благословение.
3. Достигане на единство между съвършеното човечество и природата в тяхното цялостно съотношение към Бога и към принципа. Резултатът - благословение на истинското господство, на небесното царство. Ако такова развитие се осъществи, то самият принцип би се изразявал във физическо творение, което не е нищо друго освен видимо въплъщение; ще се достигне единство между физическия и духовния свят и т.н. Но "идеалът на творението" не подлежи на въплъщение. Първите хора паднали до достигане на лично усъвършенстване. <http://www.sv-nikola.hit.bg/chitalnia/knigi/moon.htm> - sadar

Затова навярно е по-правилно движението Мун да бъде разглеждано от самите източници на своето историческо развитие като самостоятелна спиритическа религия на ново откровение с корейски корени и християнска надстройка, но не и като християнство с елементи на шаманизъм

Д-р Сан Мьон Мун е световно известен с международните масови сватби. Броя на участниците в тези международни, междурасови и междурелигиозни свадби постепенно нараства достигайки 36 000 през 92 г., 360 000 през 95-та, 40 милиона през 97 г., и продължава да се разширява. Участниците са често представители от всички възможни религии, нации и раси.

Целта на Международните свадби които той провежда се разкрива ясно от надслова "Световен Мир чрез Идеални Семейства" и "Един Бог - едно Човечество - едно Семейство". Днес родители и правителства са безсилни да дадът морално водене на младите и разпадането на семействата излиза извън контрол. Преп. Мун единствен дава реално разрешение.

Милиони семейства от всички части на света участват в тези Международни брачни церемонии, които са един безпрецедентен израз на желанието и решителността им да изградят истински семейства изпълнени с истинска любов и да надхвърлят бариерите, които разделят света, било то расови, национални или религиозни.

Думи на д-р Сан Мьон Мун: *"Бог не стои зад бариерите на религията или културата. Те не са нищо друго освен трикове на дявола. Той ги е използвал, за да управлява над човечеството в продължение на десетки хиляди години"*, заявява Преп. Мун. *"Кой друг метод, ако не смесените бракове ще даде възможност на бели и черни, юдеи и мюсюлмани, ориенталци и западници да заживеят като едно всеобщо семейство."* Децата от тези бракове не ще носят в себе си предразсъдаците от миналото.

Признание след дълго преследване

Шокиращ за много критици е фактът за нарастващото признание на този толкова преследван и неразбран кореец. Роналд Рейган, Маргарет Тачър, Джордж Буш Старши и десетки хиляди други видни, и определено добре информирани политици, открито и многократно признават ролята на д-р Муун в мирния край на Студената война и рухването на комунистическата Безбожна империя, според собствени източници.

Хиляди християнски пастори, както и видни политици и учени от цял свят днес подкрепят и оценяват дейността му. „Има много неразбиране в медиите относно работата на Преп. Мун, но той и семейството му практикуват това което проповядват; живот за благо на другите и изграждане на здрави семейства,“ заяви Пастор Берет от Божията църква в Чикаго.

Има ли връзки със сектата на Муун новият генерален секретар на ООН, южнокореецът Бан Ки-Мун?

Американски медии съобщиха, че Бан не принадлежи към християнството. Те предполагат, че той е привърженик на обединената църква на корееца Сунг Мьонг Муун. Към сектата на Муун принадлежи и друг човек на ръководен пост от ООН. Това е ръководителката на програмата за световно изхранване Жозете Шеерам. Тя самата е член на подобно общество от 1996 г. Непосредствено преди за започне кариерата си в ООН, тя преминава към протестантството.

Основаната през 1954 г. от Сунг Мьонг Муун обединена църква има около 2 млн. последователи по света.

В далечната 1993 г. тогавашната коалиция СДС се тресе от вътрешни скандали. Самите партии вътре в съюза също от своя страна се цепят, отлюспват се сини лидери. През това горещо лято преди осем години в. "Новинар" публикува кратка информация, в която се казва, че 31 клуба на партията Обединен християндемократически център (ОХДЦ) искат да основат нова партия със същото име, но извън СДС. За свой председател те искали отново Стоян Ганев, който по-рано е отлюспен от съюза и вече е в САЩ. Самият Ганев обаче отговаря според

вестника с писмо, в което призовава привържениците за търпение, тъй като чакал да получи "съответните инструкции от международните християнски организации". Тази кратка дописка от "Новинар" е поместена в книгата "Свирепа арена или цирк" на тогавашния депутат Тошо Пейков. Сега той е коалиционен партньор на Симеон II и работи за една кауза, който очевидно вече е получил "съответните инструкции". След като изплува от политическото небитие, за да съветва царя, бившият външен министър със Стоян Ганев започна бавно и внимателно да се появява и в публичното пространство. Интервюто му в "Труд" всъщност е серия от оправдания на най-популярните атаки - че тъстът му е генерал от КГБ и че е проводник на интересите на сектата на Муун. На първото обвинение е отделено малко място - колкото да се каже, че бащата на жена му е бил цял живот "инженер в институт по автоматично приборостроене".

По въпроса за "преподобния Муун" царският съветник е далеч по-многословен. "Аз съм толкова муунист, колкото вие сте йезуитка", казва бившият външен министър на журналистката от "Труд", която е взела интервюто. Стоян Ганев не се вълнувал нито тогава, нито сега от религията. Той признава, че е чел лекции срещу заплащане на форуми, организирани от религиозната секта. "Това е масова практика в САЩ", казва Ганев за платените публични изяви и добавя, че на тях е говорил *"по въпросите на ООН, на мира и каква е заслугата на семейството на Муун за подпомагане на бедните и мира"*.

Въпреки това неговото име присъства на две места в официалния сайт в интернет на Младешката федерация за световен мир (<http://www.yfwp.org/>). Според страницата в световната мрежа Стоян Ганев е член на един от ръководните органи на муунисткото подразделение - Международния консултантски съвет (International Advisory Board). Бившият ни външен министър се споменава и в историята на организацията. В сайта на федерацията за мир пише, че Стоян Ганев е държал реч по време на нейния трети световен конгрес. Пак там пише, че няколко години по-рано д-р Хак Джа Хън Муун (съпругата на "преподобния" Муун), съосновател на организацията, е говорила пред общото събрание на ООН "под покровителството на д-р Ганев".

По-рано в своята университетска кариера Стоян Ганев е присъствал и на друго международно събитие, организирано от сектата на Муун - създаването на Международна федерация на полуостровните държави за световен мир. Основател на организацията е отново "бащата Муун", а Ганев изнася лекция за ролята на ООН и неправителствените организации при развитието на полуостровните държави.

В цяла България последователи на Муун продават т. нар. "лазерни графики" върху метално фолио, които вече висят на стените на множество ресторанти и други обществени заведения, без техните стопани да предполагат от кого са ги закупили. Те продават и други сувенирчета, например кукли, с които финансират своята дейност.

Повече от 100 българи са се венчали на масовите сватби, организирани от Преподобния Муун. В това ни уверява Бисер Бойчев - председател на българския клон на Обединителната църква на корейския гуру. На самия него му се е паднала

[Type text]

съпруга молдовка, от която е много доволен. *"Исках Преподобния да ми избере съпруга, защото Той има дарба за това"*, уверява Бойчев.

Същевременно той е собственик на могъща финансова империя, която включва банки, корпорации, университети, медии и дори политически партии.

Счита се, че у нас приближен на Обединителното движение е началникът на премиерския кабинет Стоян Ганев, който преди встъпването си в длъжност беше преподавател в един от университетите на Муун "Бриджпорт". Самият Ганев отрича връзка с Преподобния.

През м.август 1994 г. на варненското пристанище не бе допуснато да акостира кораба „Дулос“, с които последователите на Муун обикалят света.

На 26 октомври 2005г. Муун получи от МВР забрана за десет години да влиза в България.

Представители, подали молба за виза от негово име бяха Радомир Станчев и Боян Башиянов.

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г. Полулегално съществували в България от 1984г. Да бе да! Като са антикомунистическа формация!

Емблема -контурът и е окръжност от две половини, представляващи две гонещи се извити стрелки, всяка от тях започва там където свършва другата-те олицетворяват хармонията на непрестанното даване и приемане. Цветът на емблемата е червен- цвят на силата, енергията и позитивността.

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г.

„Книгата „Божествения принцип“ и Библията са наравно боговдъновени.“ Стр.147

Муун почина сутринта на 3 септември 2012 г. на 92-годишна възраст в болница, собственост на Обединителната църква в Гапъонг, североизточно от Сеул.

Международното Общество за Кришна Съзнание

Основател на Международното Общество за Кришна съзнание е бившият търговски служител Абхай Чаран Де (1896-1977), когото неговите привърженици почитат като "Негова Божествена милост А.Ц. Бхактиведанта Свами Прабхупада". През 1922 г. Абхай Чаран Де среща своя духовен учител Шри Шримад Бхактисидханта Сарасфати Госвами, който още при първата им среща му поръчва да разпространява Кришна

съзнанието в западния свят./26 годишен е/. През 1931 г. Абхай Чаран е официално посветен от този учител.

След смъртта на своя гуру през 1936 г. той издава списанието *"Назад към Божеството"*. През 1950г. решава да напусне ръководната си длъжност в бизнеса, жена си и децата си и да се посвети изцяло на религиозна работа. Петнадесет години по-късно, през 1965 г., в изпълнение на поръчението на своя гуру той напуска Индия и се озовава сам в Ню Йорк със сафранената си роба, един куфар и седем долара, за да внесе Кришна съзнанието в един свят, който познава само безличието и празнотата. /На 69 години е вече./

Там той бързо започва да печели последователи, особено сред разочарованите и пристрастени към алкохол и наркотици млади хора. Само за няколко седмици се основава Международното Общество за Кришна съзнание (ISKCON). Това е времето на младежките бунтове и хипи-културата.

През 1966 г. са открити първите храмове в Ню Йорк и Сан Франциско, а през 1967 г. – в Монреал и Бостън. Движението бързо се разпространява в Америка, а от 1968 г. – и в Европа. За своите привърженици Прапхупада е "истинският гуру". След смъртта си през 1977 г. Прабхупада оставя истински концерн с огромна издателска дейност, ферми, търговски дружества и други институции.

Оттогава обществото се ръководи от международна група от дванадесет души, а главната му квартира се намира в Маипур, Западен Бенгал. Като членска маса движението остава малобройно.

Международното Общество за Кришна съзнание, или както е по-известно, движението Харе Кришна, е типично хиндуистко движение. То почита като върховен бог Кришна, който е личност, живее на една отдалечена планета на небето и там е недостъпен.

Тъй като е напълно божествен, той не може да разбира хората и нито ги обича, нито ги мрази. Той е отвъд злото и доброто. Титлата, с която сам той се нарича, е *"Господарят на демоните"*.

Светът е "мая", т. е. илюзия, включително и човешкото тяло. Доброто и злото също са илюзия. Основният проблем на човека се състои в това, че той е забравил Кришна и е потънал във временното. Следователно пътят за спасение на човечеството е възвръщането на всеки човек към Кришна съзнанието. Това става, когато човек мисли за Кришна, пее за Кришна, живее за Кришна, яде за Кришна, говори за Кришна, надява се на Кришна и пребъдва в Кришна.

Всеки последовател носи броеница със 108 зърна, на всяко от които трябва да се пее великата мантра:

[Type text]

Харе Кришна, Харе Кришна,
Кришна Кришна, Харе Харе,
Харе Рама, Харе Рама,
Рама Рама, Харе Харе.

Тази махамантра трябва да се пее 1728 пъти на ден. Когато човек пее по този начин божественото име, той пречиства съзнанието си, освобождава се от страха и болката и достига до екстаза на "трансценденталната любов".

Последователите на движението живеят в храмове на Кришна и водят строго аскетичен живот.

Има четири неща, от които те задължително трябва да се откажат. Това са:

- 1- консумацията на месо, риба и яйца,
- 2- приемането на упойващи вещества от какъвто и да било вид (включително чай, кафе, никотин и пр.),
- 3- неразрешени сексуални контакти и
- 4- хазарт (включително и спортни състезания и каквито и да било игри)./Дори и шах и не се сърди човече./

/Семействата имат сексуални контакти само в определен от общността ден. Не може да се пилее енергия всяка нощ. Пък то и при веганците за каква енергия да аговорим.../

Освен това има и редица други ограничения и правила.

Могат да се ядат единствено храни, които са били пожертвани на Кришна. Ежедневието в храмовете е следното: става се в 3 часа сутринта, до закуската в 7.30 се пее мантрата, четете се Бхагават Гита – свещената книга на движението – и се почиства храмът; след закуската се излиза на улицата, където се продава литература, пее се и се разпространява познанието за Кришна. По този начин богопосветеният човек непрекъснато се занимава с духовни активности и пречиства своето съществуване, като постепенно развива чиста любов към Бога. Това води до състоянието на "трансцендентално щастие", което се проявява в осем признака:

- 1- безмълвно оставане на място,
- 2- внезапно изпотяване,
- 3- настръхване на космите на тялото,
- 4- пресекване на гласа,
- 5- треперене,
- 6- изпадане в безсъзнание,
- 7- екстазен плач и
- 8- транс.

Всеки последовател на Кришна попада под пълното подчинение на ръководителите на движението. Той прекъсва всякакво образование, отрича се напълно от

предишния си живот и настройва цялото си съществуване според доктрините и правилата на Обществото за Кришна съзнание. Голяма част от членовете на обществото вече не могат да съществуват извън него.

По отношение на психическите увреждания, които нанася, това движение е сравнимо със култа на Муун. Вегам-диетата сама по себе си донася поражения на психиката.

Методите за печелене на пари също така са в голямата си част съмнителни. Обществото за Кришна съзнание е разследвано и съдено за незаконно притежаване на оръжие, измама и други криминални действия. То реагира остро на всякакви опити за критика, като нарича тези, които не са съгласни с него, *"абсолютни луди и ръководени от демони, дори същински демони"*.

Докато Обществото за Кришна съзнание не търпи критика спрямо себе си или практиките си, то от своя страна не е пестеливо на критика спрямо опонентите си. Тази критика не се спира и пред науката. Кацането на Луната от американски астронавти се определя като случай на *"масово промиване на мозъци"*. Според движението Луната изобщо не би могла да бъде достигната, тъй като Ведите твърдят, че тя се намира на 800 000 мили по-далече от Слънцето.

Михаил Балабанов е техният храмов президент в София. Около 600 симпатизанти и членове в България. Управителното им тяло е в САЩ.

Според Пътеводител за духовните общности в България, Тодор Петков, И.К."Литевра"С. 1998г. Четирите Веди са най-старите книги на планетата. Но с нищо не го доказват.

Джордж Харисън, музикант от Бийтълс е кришнар.

Обличат в храма характерно ведическо облекло. Главите обръснати, с перчем наречен „шика“ за който Кришна да ги хване при идването си. Омъжените жено слагат червена точка между веждите си.

Трансцедентална медитация /ТМ/

Това е едно движение, което много масово се разпространява на Запад, а от известно време и в България. Трансцеденталната медитация (ТМ) се практикува от повече от два милиона и половина души по света. Може да се срещне под следните имена:

Международно общество за медитация, Наука за творческия интелект, Фондация за науката за творческия интелект, Движение за духовно обновление, Международна студентска организация за медитация, Световен планов център, Световно управление във века на просветлението, Сидхи (Сидха) програма.

Основател на това движение е Махеш Прасад Варма, наречен Махариши Махеш Йоги. Той е роден в Северна Индия през 1918 г. Завършил е физика и известно време е работил в завод. Изучавал е йога и през 1947 г. отива в Хималаите да се учи и да медитира със своя гуру Свами Брахманандра Сарасвати (Гуру Дев). Там той престоява в продължение на 13 години. Преди смъртта си гуру Дев казва на своя ученик да развие форма на медитация, която всеки може да прилага. Махариши прави това, но в родната му Индия почти никой не му обръща внимание. Успехът идва, когато той отива в Англия, и особено след като "Бийтълс" и "Ролинг Стоунс" се запалват по неговото учение. Вследствие на това популярността му рязко нараства и все повече и повече хора започват да се занимават с медитация.

Методът, наречен Трансцедентална медитация, се представя на масовата публика като чисто научен и лишен от всякаква религиозна основа. За целта се провеждат всевъзможни псевдонаучни експерименти, които "доказват" ползата от медитацията например за намаляване на стреса, за развиване на физическите, психическите и духовните възможности на човека. Твърди се, че методът е неутрален в религиозно отношение и може да бъде практикуван от хора с всякакви убеждения.

Резултатите, които Махариши обещава, са наистина поразителни. В личен план се обещава освен преодоляване на стреса, себerealизация и пр., и че човек ще може да развие такива фантастични способности, като напр. да преодолява закона за гравитацията, да преминава през стени, да става невидим, да придобие свръхчовешка сила, да материализира представите си (визуализация) и др.

В обществен план перспективите са още по-внушителни. Ако повече хора усвоят и практикуват метода, страданието като цяло ще намалее, човечеството ще навлезе в нова ера на пълноценно развитие, ще се възцари световен мир и всеобщо благосъстояние. Това ще доведе до отслабване на всякакви негативни влияния, така че ще намалее катастрофите, престъпността и болестите. Силата на трансцеденталната медитация е такава, че дори и ограничен брой хора да я практикуват, те могат да повлияят развитието на целия свят. Жителите на тази нова "ера на просветлението" се наричат сидхи.

Движението на Махариши има всеобхватна програма за обновлението на света и създаването на един нов световен ред. Този "световен план" обхваща всички сфери на живота – индивидуалния живот, политиката, образованието, околната среда, икономиката и духовния живот. Трябва да има единно световно правителство, което

ще контролира националните правителства и ще им дава готови абсолютни и непогрешими теории и схеми на управление.

В действителност теорията и практиката на трансцеденталната медитация се коренят дълбоко в хиндуистката традиция. Това е опростен вид хиндуистка мантра-медитация, която обаче се представя по замаскиран начин.

Мантрите са определени думи или срички, които се повтарят и върху които човек се концентрира по време на медитацията. Учителите по ТМ твърдят, че това са срички без всякакъв смисъл и съдържание и са просто "средство, което усилва действието на подреждащите сили на природата". Факт е обаче, че всички тези срички са кодови названия за имената на хиндуистки божества. Пример за това е например мантрата "айм", която е кодово название на богинята Сарасвати.

Повечето мантри представляват имена или епитети на индийската богиня на смъртта Кали, според Анна Маринова.

Към това се прибавя и фактът, че мантрите се раздават единствено от ТМ-учители, които са получили лично от Махариши властта за това. Даването на мантрата става при специален ритуал на инициация, или посвещение, без който мантрата няма божествена сила и не е нищо друго освен една случайна безсмислена дума. Тази вяра в особената сила на мантрите е причината, поради която човек никога не трябва да казва каква е неговата мантра, защото иначе тя губи силата си.

Ритуалът на посвещението, през който минават всички медитиращи, също е изцяло хиндуистки. Той се извършва в полумрак пред олтар, на който стои образът на Гурю Дев. По време на церемонията пред този образ се жертват дарове – плодове, цветя и др., учителят пее химни на санскрит – свещения език на хиндуизма – призовава бога творец Брахма под името Нараяна, също и боговете Шива и Вишну, както и всички велики учители и накрая гурю Дев. На неразбиращите участници в ритуала се обяснява, че става дума просто за формалност и индийска традиция. След това ТМ-учителите раздават мантрите.

ТМ експерти имат и фармакологична програма, в която претендират, че лекуват всички болести, дори и СПИН. Една доза против СПИН струва около 500 долара.

Говорят, че могат да летят. Кратки левитации, после и истинско летене. По време на войната в Югославия бяха преложили небето над Сърбия и Черна гора да бъде защитавано от летящи йоги; което щяло силно да стресираща пилотите на НАТО.

Имат планове за световен парламент и за градоустроитвени планове с Ведическа архитектура. В къщите с южни входи ставали 75% повече престъпления.

Три години след атентатите на 11.09.2001г. Махариши покани видни личности за да съберат един милиард за фонда за постигане на световен мир и постигане на световно кохерентно съзнание. Никой не се отзова на поканата му.

Нашествие на източните учения в християнството

Йеромонах СЕРАФИМ, Списание Прозорец, бр.3 год.2007

Методиката на източната медитация, известна като трансцендентална медитация (съкратено ТМ), за няколко години придоби такава популярност, особено в Америка, и я проповядват с толкова лекомислен тон, че всеки сериозен човек, който изучава съвременните религиозни течения, най-вероятно просто ще реши да не ѝ обръща внимание като на поредния американски рекламен шум. Но това би било грешка, защото в своите сериозни аспекти тя не се различава особено от йогата и дзен будизма, а внимателният анализ на нейната методика показва, че по своя характер тя е същинско източно течение в по-голяма степен от донякъде изкуствените продукти на съвременния синкретизъм – „християнска йога“ и „християнски дзен“.

Трансценденталната медитация е пренесена в Америка (където има най-ярък успех) от един доста „неортодоксален“ индийска йога Махариши Махеш Йоги и се разпространява там от 1961 г.¹ През 1967 г. тя получава най-широка реклама, след като популярните певци от групата „Бийтълс“ се обръщат към нея и се отказват от наркотиците. Но скоро те изоставят това учение, макар че продължават да медитират. На следващата година по време на турне из Америка Махариши заедно с групата „Бийч бойс“ претърпяват неуспех - налага им се да прекъснат пътуването поради финансови загуби. Въпреки това движението продължава да се развива: през 1971 г. последователите му са около 100 000 медитиращи под ръководството на близо 2 000 инструктори, което го извежда на първо място сред другите движения на „източната духовност“ в Америка. През 1975 г. то достига апогея си - има по 40 000 ученици на месец, а общият брой на последователите му достига 600 000 души. През тези години ТМ се разпространява широко в армията, в училищата, по затвори, болници, също и в църковни общности, включително църкви на Гръцкия епископат в Америка, като „неутрална“ форма на „ментална (духовна) терапия“, която може да се съчетае с всякакви религиозни възгледи и обреди.

Курсът на обучение по ТМ е пригоден специално за американския начин на живот: „Това е курсът, който ще ви научи да постигате духовен успех без особени усилия.“² Самият Махариши я нарича методика, „която наподобява миене на зъбите“³. Други индийски йоги отправят строго порицание към Махариши за това, че обезценява вековните традиции на йогата в Индия, като я прави предмет на печалба и продава езотеричните ѝ тайни на широките маси (през 1975 г. курсът е струвал 125 долара, за студенти - 65 долара и още по-малко за горните и средните класове в училище или за по-малки деца).

¹ Всички цитати в статията са дадени по книгата Robins, I., D. Fisher. Calmness without Pills. Everything about TM. New York, Peter van Widen, Inc., 1972.

² Пак там, с. 17.

³ Пак там, с. 104.

По целите си, по основните си принципи и резултати ТМ не се различава особено от „християнската йога“ и „християнския дзен“. Типично за нея е простота на методите и философията като цяло, а също лекотата в постигането на резултатите. Подобно на тези учения, ТМ „не изисква никаква вяра, разбиране, морални принципи или дори приемане на идеи от философията“⁴. Това е проста методика, „основана на естествения стремеж на духа да търси все по-голямо щастие и удоволствие... По време на трансцендентална медитация вашият дух е длъжен да следва най-естествения и приятен път“.⁵ „Трансценденталната медитация преди всичко е практика, а вече след това — теория. За начинаещите най-важното е да не мислят, да не засягат интелектуалната област изобщо.“⁶

Методиката, разработена от Махариши, е обща за всички центрове на ТМ, където и да се намират те: след две встъпителни лекции желаещите плащат за по-нататъшното обучение и преминават през „посвещение“, за което е необходим странен на пръв поглед сбор от предмети, винаги един и същ – три вида сладки плодове, не по-малко от шест свежи цветя и чиста носна кърпа⁷. Тези предмети, сложени в малка кошничка, се донасят в „стаята на посвещението“, където се подреждат пред портрета на гуруто, от когото Махариши е получил посвещение в йогата. На същата маса гори свещ и се кадят благоухания. Ученикът остава в стаята само със своя учител, който преди това е получил посвещение и напътствия лично от Махариши. Ритуалът пред портрета продължава половин час – пее се тихо на санскрит (смисълът на който е неизвестен на ученика) и се изброяват имената на предишните „учители“ на йогата. Накрая на човека се дава „мантра“ – тайна санскритска дума, която той трябва непрекъснато да повтаря по време на медитацията и която не е известна на никого освен на неговия учител⁸.

Посвещаваният никога не разполага с превод на целия ритуал. Той се съдържа в непубликуваната книга, наречена „Свещеното предание“, а сега неговият текст вече е поместен и като отделна брошура, издадена в Бъркли. Това е традиционен индуистки ритуал на поклонение пред боговете — „пуджа“, чрез която се обожествяват и гуру Махариши (Шри Гуру Дев), и всички „учители“, чрез които самият той е получил своето посвещение. В края на ритуала има серия от двадесет и две „приношения“ на гуру Махариши, като всяко от тях завършва с думите: „Аз се покланям на Шри Гуру Дев.“ Учителят се покланя пред портрета на Гуру Дев и кани посветения да направи същото (този поклон не е задължителен, но приношенията са).

Така съвременният агностик, който обикновено нищо не подозира, се посвещава в практическа индуистка религиозна обредност. И незабележимо го карат да направи нещо, пред което християнските му предци може би биха предпочели изтезания и мъченическа смърт: той принася жертви на езически богове.

⁴ Пак там.

⁵ Пак там, с. 13.

⁶ Пак там, с. 22.

⁷ Пак там, с. 39.

⁸ Пак там, с. 42.

В духовен план може би именно този грях – повече, отколкото самата психическа методика - обяснява нечувания успех на ТМ.

След посвещението ученикът медитира два пъти дневно по двадесет минути, като предоставя на съзнанието си пълна свобода и повтаря мантрата, когато тя му идва наум. Често учителят проверява усещанията и преживяванията на учениците. Много скоро, понякога дори от първия път, човек започва да преминава към ново ниво на съзнание, което не е нито сън, нито бдение: именно това е състоянието на „трансценденталната“ медитация. ТМ води до състояние на съзнанието, което „не прилича на никое, познато на човека преди, и е по-близко до състоянието, което дзен будистът постига след много години упорит труд“⁹. „За разлика от други религиозни дисциплини и йога, за овладяването на които може да са нужни години, резултатите при ТМ, както твърдят учителите, може да се постигнат и за броени минути.“¹⁰

Хората, изпитали това състояние, го описват като „усещане за пълно удовлетворение“, сходно с това, което дават някои наркотици¹¹, но самият Махариши го характеризира с традиционни индуистки термини: „Това състояние е по-висше от всичко: от виждането, чуването, докосването, мириса и вкусването. По-висше е от всякаво мислене и чувстване. То е състояние на неизявеното, абсолютното, чистото съзнание на Съществуващия и е най-висшето състояние на живота.“¹² „Когато човекът развие у себе си способността да остава в това състояние непрекъснато, за него казват, че е достигнал космическото съзнание, а то е цел на всички, които медитират.“¹³ При по-напредналите стадии на ТМ хората изучават основни йогийски пози, но те не са непременно условие за успех на основната методика. Не се изисква и никаква аскетична подготовка. Щом ученикът достигне „трансцендентално състояние на съществуването“, нужни са му само двадесет минути медитация два пъти дневно, тъй като ТМ изобщо не е начин на живот, както е в Индия, а по-скоро е учение, предназначено за хора с активен живот. Махариши е известен тъкмо с целта си да даде достъп до това състояние на съзнанието на всички, а не само на малцина избрани.

За успехите на ТМ се разказват многобройни истории и се твърди, че тя действа почти във всички случаи: наркомани се изцеляват, семейства се събират, човек се чувства здрав и щастлив. Учителите по ТМ непрекъснато се усмихват. По принцип ТМ не измества другите религии, а **засилва** вярата в каквото и да било, почти във всичко. Християни, били те протестанти или католици, също намират, че ТМ придава на техните вярвания и обреди по-голяма дълбочина и значимост¹⁴.

Но бързият и лесен успех на ТМ, който сам по себе си говори за отслабеното влияние на християнството върху съвременното човечество, става причина и за ранния ѝ упадък. Това учение може би повече от всички останали направления на

⁹ Пак там, с. 116

¹⁰ Пак там, с. 110-111.

¹¹ Пак там, с. 85.

¹² Пак там, с. 23.

¹³ Пак там, с. 25.

¹⁴ Пак там, с. 105.

„източната духовност“ има характер на „модно увлечение“ и провъзгласеното от Махариши намерение „да посвети“ целия свят явно е обречено на провал. След максималния интерес през 1975 г. списъците на желаещите да се обучават на ТМ неизменно намаляват, което става причина през 1977 г. организацията да обяви нови курсове на обучение за „напреднали“, явно измислени, за да възродят ентузиазма на публиката. Тези курсове трябва да дадат на посветените „сидхи“, или „свръхестествените сили“ на индуизма: способността да минаваш през стени, да ставаш невидим, да летиш във въздуха и т.н. Но подобни проекти все по-често се посрещат с презрителна усмивка, независимо че в брошурите на ТМ се помещава снимка на „лелящ“ човек в медитация (виж Time, 8 aug. 1977, p. 75). Цената на подобни курсове достига 3 000 долара, но те явно не водят до резултатите, за които претендират и които са традиционна област на факирите от Индия. Така ТМ се разкрива като бързо преминаващ стадий на окултни увлечения от втората половина на XX в. Вече са публикувани много примери за това, как учителите и учениците в еднаква степен страдат от заболявания, характерни за тези, които се заиграват с окултизма: психически разстройства, самоубийства, опити за убийства, обладаност от демони.

През 1978 г. Федералният съд на САЩ излиза с решение, че ТМ по своята природа е религиозно течение и не трябва да се преподава в обществени учебни заведения¹⁵. Това несъмнено ограничава още повече разпространението на ТМ, но тя явно продължава да съществува като една от многобройните форми на медитация, които за мнозина изглеждат съвместими с християнството. Още един тъжен белег на нашето време!

Ошо

Бхагван Шри Ражниш, също наричан Ошо, основава една група, която напоследък печели голяма популярност сред богатите и добре образовани кръгове на Запад. Той им предлага една невероятна смес от свободни сексуални отношения и духовен напредък и просветление. След неговата смърт (по слухове дължаща се на СПИН) популярността на групата, изглежда, намалява, но тя все още съществува. В Източна Европа вече се появяват множество книги на Ошо.

Деца на Бога (Семейство на любовта; Семейството)

Деца на Бога не е официално регистрирано в България вероизповедание. Основател на движението е Дейвид Бранд Бърг, роден през 1919 г. в САЩ. Отначало е пастор на баптистка църква в Аризона, но вярващите го прогонват, недоволни от дейността му. Това го откъсва от традиционното християнство. Започва да твърди, че получава

¹⁵ Виж: «"ТМ" в суде: Полный текст решения федерального суда по делу Мальнак против Махариши Махеш Йоги. Издание духовных подделок. Беркли, Калифорния, 94704, бокс 4307.

„Откровения от Бога“ и че е избран за особено служене.

Групата на Дейвид Бърг се оформя като комуна, която живее според неговите указания. Първоначално те имат социално служение, което подпомага проститутките. Похвално. Но това е било само в началото...

Последователите му се наричат с библейски имена. Движението е разделено на отделни по-малки групи, в които е установена желязна дисциплина. В САЩ движението става известно със скандално демонстрираната си омраза към системата, предизвикателния си език и публичните ексцесии. Последователите на култа смятат за по-правилно децата да получават само домашно образование и затова организират специални училища, в които ги подготвят религиозно, светски, професионално и физически.

Деца на Бога смятат Христос за „най-големия революционер“, в чиято Божия армия те ще участват. За готвената от тях революция не важат законите на държавата. На членовете на движението се внушава, че всичко извън групата е сатанинско и греховно, затова те трябва да се откъснат от света и да заживеят в комуна, спазвайки ежедневни обреди. Новоприетите нямат право на свое мнение, не могат и да напускат колонията без разрешение на своя пастир. Длъжни са да работят за комуната, като осигуряват прехрана, разпространяват материали и пр.

Деца на Бога са особено популярни с възгледите си за любовта и секса. Проповядват свободен секс и несъобразяване с брачните задължения. В определен период членовете на движението дори привличат последователи чрез т.нар. *„лов с любов“* или, с други думи, предлагайки секс с млади момичета. По-късно методът е изоставен, за пред хората, но остава свободният секс, който се прилага в рамките на комуната.

Последователи на Деца на Бога са около 3000 възрастни и 6000 деца в над 80 страни в света. Най-много последователи има в Япония и Филипините. Малкият брой се дължи на организираните в близкото минало съдебни процеси срещу тях с обвинения в сексуална разюзданост, склоняване към проституция, отвличания на малки деца и др. Във Франция дейността на култа е забранена през 1988 г. заради това, че млади момичета са принуждавани да проституират. През 1993 г. там са съдени 5 мъже и 7 жени, защото живели незаконно с 48 деца в изолирана вила, с които блудствали. Разбити са 12 техни комуни. В Аржентина през 1993 г. е разкрита тяхна група, извършваща чудовищни сексуални перверзии с деца.

В тази обстановка култа се насочва към нови последователи от Източна Европа. През 1994 г. Дейвид Бърг, основателят на култа умира.

Занимавал се е и с окултизъм. Предполага се, че именно тогава, през 1968 г. в Калифорния, от разочаровани представители на хипи-движението е положено началото и на бъдещата му секта. Хипи-вълната заглъхвала без да доведе до особени промени и оставяла разочаровани хиляди младежи. Именно сред тях се разраствало *Движението Исус*, което още не можело да се приобщи към никоя църква.

Лозунги като *"По-добре Христос, отколкото Хашиш"* привлекли очевидно и бившия свещеник: Бърг започнал да проповядва въздържание, отказ от опиати и връщане към традиционните семейни ценности - нещо, което допаднало на обърканите от кризисното столетие младежи. Социална помощ и християнско морално напътствие, адресирано към проститутките.

Бърг получил и *"откровение свише"*, според което Калифорния скоро ще бъде унищожена от земетресение и обърнал внимание на хората, които му повярвали, да я напуснат. Първата колония от 75 негови последователи възникнала в Аризона през 1969 г., а в Монреал бил проведен и първият голям митинг на новата организация. По това време нейни символи били червено сукно (тъга), малки хомотчета (бъдещо робство) и тояга (божи съд над разпътния морал и злонамерените действия).

Големите промени започнали през 1974 година, когато Бърг променил из основи учението, целите и дейността на организацията, изразено най-вече с въвеждането на т.н. *"любовен риболов"* ("Flirty Fishing"). Името на култа навлязло и трайно се установило в полицейските хроники на много страни. Той самият една нощ бил съблазнен от няколко млади проститутки, които от благодарност искали да доставят сексуално удоволствие на този толкова чист и свят млад проповедник.

Като цяло *"идеологията"* на Мойсей-Давид напомня на адвентизма, доколкото членовете ѝ очакват края на света или вследствие на ядрена катастрофа, или като последица от някакъв космически катаклизъм, въпреки, че ясно изразена *"мистична база"* те нямат.

Основен източник на вярата е Библията - всъщност подбрани библейски пасаж, тълкувани от Бърг в т. нар. *"Писма на Мойсей-Давид до Децата на Бога"*. Те се адресират до отделните групи последователи - близки приятели, напреднали членове, ... начинаещи. Новопостъпилите преминават в специални *"colonies"* задължителен встъпителен курс по четене на цикъл от 144 такива писма, разпределени в следните раздели:

1. Въведение в революцията и нашите основни учения;
2. Твоят духовен живот и пътят ти с Бога;
3. Защо ние трябва да напуснем света;
4. Нашата цел - завладяване на света;

[Type text]

5. Светът днес - политика и икономика;
6. Нашият пастир - Мойсей-Давид;
7. Духовният свят;
8. Любов и секс (между двете според култа има равенство).

Берг е предсказвал и времето на второто пришествие - 1993г. Земният свят, наричан още "Системата", ще бъде унищожен, но децата на Бога (наричани "Революционери") ще положат началото на една нова нация, освободена от задръжките и пороците на миналото. Именно във връзка със създаването и засилването на тази "нова" нация, Берг призовава към умножаване на "стадото", в това число и по чисто биологичен път.

Заслужава си да цитираме един пасаж от собствената му реч, произнесена в Лондон пред ръководството на организацията в 1972 г.:

"Църквите са се заблудили в своите пуритански тълкувания на Свещеното Писание. Бог ни е посочил вълшебството и великолепието на свободата, с която ни е дарил, а сексът е един от най-големите дарове, отредени за хората... Както е посочено в Библията, Бог е допуснал много изключения от своите закони. Та коя, мислите, е взел за съпруга Каин? Една от сестрите си, разбира се. А как е постъпил Лот със своите дъщери? Библията твърди, че Лот е имал сношения с родните си дъщери, и че Бог е направил от това семейство велика нация. Ако разгледаме по-отблизо свещеното писание, ще разберем, че при особени обстоятелства Бог е пристъпвал собствените си закони."

Обаче, ако цитираме една от собствените дъщери на водача, "... В момента баща ми се е отдал на всякакви форми на прелюбодеяние, на блудство, содомия, хомосексуализъм, провъзгласява и налага кръвосмешението като доктрина."

Това, разбира се, било и теологично обосновано, тъй като в едно от посланията е казано: *"Целият закон се изпълнява в една дума, сиреч в тая: Да обичаш ближния си като себе си"* (Галатяни 5:14).

Ясно е, че могат да се правят всевъзможни интерпретации, угодни на гуруто. Изваден от цялостния смисъл на творбата цитатът може да се тълкува и буквално, и съвсем произволно, под формата на (уж) дословно тълкуване. А срещу доводите за морал и закон има готов отговор - *"Христос ни е изкупил от проклятието на закона"* (Галатяни 3:13). С други думи той не важи за членовете на организацията.

Вярвам, че всеки мислещ човек си дава сметка колко опасна е подобна наистина революционерска логика за отговорност единствено пред Бога и игнориране на всичко човешко, в т. ч. и собственото "частно" семейство! (Впрочем подобно мислене, макар и оправдано по друг начин, е характерно и за другите култове, в т. ч. сред Свидетелите на Йехова и поклонниците на Кришна). На репресиите на

държавните органи пък се отговаря, че Дяволът се мъчи да унищожи "*верните*". Истинска затворена система от лъжливи тълкувания, в която сякаш е невъзможен пробив на здравия разум!

В директивите на Берг се срещат и следните инструкции:

"Мария е била достойна за Бога. Тя е съумяла да използва чара си, за да привлече един заможен бизнесмен..."

"Обществото е огромен океан. Има големи риби. Това са много богати мъже. Децата на Бога трябва да използват своите сексуални прелести, за да ги спечелят за каузата... Сексуалното обаяние на Децата на Бога може да допринесе за спасението на света."

Теологичното оправдание на тази чудновата практика е в следната мисъл от Евангелието на Марко: "И рече им Исус: Вървете след мене, и Аз ще ви направя да бъдете ловци на човеци... Идете по цял свят и проповядвайте Евангелието на всички твари." (1:17 и 16:15). Новата практика бива наречена *flirty fishing*, т. е. "любовен риболов" и както казахме, предполага се, че е "въведена" през 1974 г.

Аналогични са инструкциите в ръководството на култа:

"Девоичките трябва да се обличат в дълбоко деколтирани рокли. Препоръчително е да пийнат алкохол преди да се възползват от чара си. След като са заинтригували рибока, те трябва да му се отдадат. Ако той предпочита, Детето на Бога трябва да го задоволи с френска любов. Започнете с разкопчаване на панталона му, после го докоснете и се опитайте да доловите желанието му..."

Това се обосновава със следната мисъл:

"Разбира се, и Исус издъхна на кръста и пое върху себе си нашите грехове. Той е върховната духовна любов към Бога, но ти ще засвидетелстваш своята любов към Него, като разтвориш крака и речеш: "Гледай!" Това е осезаемото и абсолютно доказателство за любовта към Бога."

"Твоето тяло е твой кръст." (Подразбира се, че за резултатите от своя "любовен риболов" "робините на любовта" дават редовни отчети, което после помага при изнудване и шантажиране на прегрешилите бизнесмени.)

От 1975 г. култа си е спечелила славата на международен публичен дом, което стана повод за забраната му в много европейски страни (самият Берг е минал в нелегалност още през 1972г.). Обяснимо е, че при това положение през 80-те години култа изнася дейността си в страните от т. нар. Трети свят, най-вече във Филипините. А слет т.н. Демократични промени очевиден е интересът на култа и към Източна Европа.

По настоящем предполагаемият състав на организацията е 10 000 души, от които 4000 деца. Култа спазва строго принципите на конспирацията. До началото на 80-те години в Европа той имаше 12 зони, всяка от които се оглавява от епископ. Пред него се отчитат районните пастири като официално глава на църквата е Исус Христос. Това първенство обаче е символично, фактическият ръководител е споменатият Берг, който продължава да управлява чрез писмата си.

Парадоксално е до каква степен духовната манипулация и "психическо програмиране" са могли да обезличат паството, след като за толкова кратък срок то е могло из основи да промени своето поведение само по инструкции на водача си от фундаменталисткото отричане на секса и налаганото въздържание, до религиозната проституция във всичките ѝ разновидности!

Поначало в общините важат три основни правила: да се забравят родителите, да се забрави училището, да се забрави работата. Очевидно целта на тази "забрана" е да се прекъснат връзките със света, които могат да доведат до "отрезвяване" на членовете. Контактите със света извън "служебните" (litmoigner, т. е. събиране на помощи) и любовният риболов са строго ограничени, по същество - забранени.

В 1975 г. прокуратурата на Ню Йорк предявява обвинение срещу Берг за шантаж и развратителство на малолетни. В отговор той пък обвинява Америка, че днес тя се е превърнала във "*вавилонската блудница*", която очаква божие наказание, след което заедно с най-верните си сподвижници напуска страната. От юни 1976 г. започва разследване срещу дейността му и в ГФР от прокуратурата на Дюселдорф. В края на 1977 г. били извършени обиски в 21 колонии, но самият Берг така и не бил открит, а материалите общо взето нищо изобличително не предоставили. Твърди се, че по това време общия брой на колонии е наброявал 400 в САЩ, Европа и Близкия изток, а общия брой на членовете е бил 70000 души. Броят им обаче е бил предполагаем.

Като заключение само ще споменем, че оттогава Дейвид Берг или още Моисей-Давид продължава да бъде в нелегалност. След като бе обвинен от една от дъщерите си в инцест, през 1993 г. срещу него беше предявено обвинение в изнасилване и от собствената му внучка. Според непроверени сведения обаче той едва ли ще застане пред правосъдието, защото е починал в една от тайните си квартири в края на 1994 г. в гр. Тимишоара, Румъния.

У нас култа се появява веднага след 1989 г. с пристигането на американския „брат“ Джоузеф, женен за българка. Развиват благотворителна дейност, разпространяват брошури и плакати, организират семинари. Подложени са на остра критика заради опасения за злоупотреба с деца. През 1994 г. не подават документи за регистрация. Същевременно, продължават да търсят контакти с младежи.

Официално организацията не е регистрирана у нас. Нейни мисионери обаче нееднократно са посещавали страната ни по станалата класическа формула - брак с

местен жител, осигуряващ виза и възможности за контакти. Твърди се, че първият офис се е намирал в ж. к. "Дружба" в София. Впоследствие била учредена фондация под името "Семейството", със офис в района на площад "Славейков", предназначена да прикрива пропагандната дейност на култа под формата на благотворителни и др. мероприятия, в т. ч. осиновяване на български деца от чужденци.

След 1994 г. обаче същата не е правила постъпки за пререгистриране, въпреки че не е изключено и сега да има нейни членове, защото както казахме, тя не разчита на съдействието или разрешението на официалните власти.

Има сериозно съмнение, че листовките, които през 1990 г. се раздаваха по улиците - реклами на *"доброто семейство"*, показващи ни благоденствието на онези, които са се доверили на Божиите ръце (печатани във Виена) са разпространявани именно от тази организация.

Окултизъм

Опасна е неосведомеността за суеверието и гаданието.

Ползвам материали на Паул Кине, свалено от интернет източник.

Клайв Стейпълс Луис пише: *"Има две равносилни и противоположни заблуди относно демоните. Едните хора не вярват в тях. Други вярват и изпитват към тях незрял интерес."* /К.С. Луис. Избрани произведения/

Окултизмът е наука за тайното. С този термин се обозначават учението и действията, чиято цел е приемане на свръхестествена сила от страна на предразположените към това хора (медиуми).

Суеверието е вяра, несвързана с Бога, мироглед, който утвърждава, че животът е възможен и без Бога. Ако хората знаеха какво се крие зад суеверието и магьосничеството, биха изпаднали в ужас и биха се отказали завинаги от тях!

Толкова голяма е неосведомеността в тази опасна област, толкова пагубно е лекомислието относно действията на демоничните сили, които под предлог, че оказват помощ, обричат на гибел много хора – цели семейства и поколения!

Мнозина биха могли отново да заживеят в радост и мир, ако разберат, че причината за тяхното нещастие е лекомислената неосведоменост.

Въпреки всичко обаче възможност за освобождаването от мрежите на суеверието и от демоничните сили, в които днес хиляди хора са впримчени, мъчат се и загиват, съществува.

Източниците на суеверието и окултизма

Как е възможно при такова развитие на знанието и науката да има суеверие? Каква е причината за широкото му разпространение?

Как да се обясни фактът, че дори образованите хора са суеверни?

Стар и млад, богат и беден, здрав и болен – всеки човек, който смята, че е способен сам да се справи с трудностите в живота, съзнателно или не изпада в робството на дявола заради своя естествен стремеж към щастие и благоденствие. Страстта към развлеченията и веселото прекарване кара хората да опитат от всичко, във всичко да участват, без да се замислят за последиците.

Страхът от нещастieto и поражението, от болестта и смъртта измъчва всеки човек, който не се доверява на живия Бог, и този страх го кара да прибегва към всевъзможни средства, само и само да се справи.

Любопитството подтиква човека да се опита да надникне в бъдещето, да узнае съдбата си с помощта на магически сили, без да се допитва до Словото и волята на Бога. Хората отиват при гледачки, за да се уверят във верността на съпруга или съпругата си. Питат ясновидци каква е съдбата на изчезналите им близки или къде да търсят загубена ценна вещ. Гледат си на карти: дали работата им ще е печеливша и откъде да очакват нещастие. Съставят хороскопи, за да разберат съдбата си. В обкръжението на близките си се занимават със спиритизъм – викат духовете на умрелите, за да се доберат до различни тайни.

Някои смятат, че това са глупости, смеят се: «Не вярвам в такива неща.» Други се увличат от тайнствеността на магията. Трети участват, за да угодят на гостоприемния домакин, за да не се отделят от събралия се тесен кръг. Като резултат изпадат в депресия, водеща до нервни кризи, стигат до пълно отчаяние, което не рядко завършва със самоубийство.

Хората не знаят, че тези неща могат да им навлекат проклятие, което е способно да провали целия им живот и винаги води до тежки последствия: травми, болести, нещастия, злоба, страст към отмъщение и мания за преследване. Резултатите от окултизма са мъка, безизходица и ужасяваща невъзможност да повярваш в Божието Слово, ненавист към благата вест за спасението и към всичко божествено.

Човекът, който разбере причината на подобни явления, ще бъде потресен и винаги ще скъса с тези занимания.

Суеверието с всичките му последствия е продукт от действията на дявола, въпреки че лекомислените и незнаещи хора го смятат за плод на болна фантазия. Те жестоко се заблуждават! Хората, които мислят така, не познават тази зла сила или вече са попаднали в мрежите ѝ.

Целта на дявола

Като подмамил човека, Сатана постигнал губителна власт над него: „*Който върши грях, той е от дявола*“ (1 Йоан 3:8). Затова Божият Син нарича дявола „*княза на този свят*“. Наистина, неговата власт над човечеството е толкова голяма, че го определят като „*бога на този свят*“. С неутолима жажда за мъст към Всевишния той се старее да погуби всички хора, като ги направи свои роби. За тази цел използва най-хитри методи. За да отклони грешниците от спасителната вяра в Спасителя, Сатана ги заблуждава, като ги съблазнява чрез суеверие и така незабелязано ги въвлича в мрежите си.

Докато Божият Син, нашият Господ Иисус Христос е на земята, дяволът се осмелява да изкушава дори Него, за да Го погуби. В послушанието Си към Отец Исус се противопоставя на дяволското коварство и побеждава.

Видове окултизъм и суеверие

В бъдещето светът ще бъде зает от суеверия, все повече и повече пагубни лъжеучения, смущение и притеснение на народите, войни и заплахи за кръвопролития. И накрая ще има Божи съд.

Всичко това е предсказано от Божиите уста!

И ние знаем причината. Човекоубиец по своята същност, дяволът е виновник за гибелта на света – на всички тези, които няма да приемат спасението чрез Божия Син!

Бъдете внимателни!

С помощта на суеверието Сатана обгръща жертвите си с гъста тъмнина. За да ги погуби по-лесно, той приспива техните души.

От всичките му отвратителни примамки ще споменем най-популярните, които Бог определя като страшен грях.

Ние в България наблюдавахме как Петричката врачка баба Ванга стана пророчицата, и в Петрич има улица Ванга и паметник и дом музей Ванга. Тя самата си построи храм, в разрез с правослваните канони, и БПЦ го прие и узакони.

Предсказване по външни знаци, които могат да донесат щастие или нещастие. Тук спадат срещите с черна котка или коминочистач, или поп /не пастор/, символът на подковата, счупената чаша, счупено огледало, чукане на дърво и т.н.

Щастливи и нещастни числа. За 13 например се смята, че носи нещастие. В авиацията няма полет 13 и в самолета няма място 13. Не е на добро, ако кихнеш три пъти. Но ако сложиш три кръста над вратата или върху хляба, е за добро.

Избор на време. Обръща се внимание на определени дни, часове и периоди, когато не трябва да пътуваш, да переш, да се подстригваш или да започваш някаква работа.

Крясък на птици. Когато кука кукувица, кряска сврака или врана, хората броят колко години им остава да живеят. И имат ли пари в джоба, когато ги «закука» кукувицата.

Гадания по съзвездията. Знакът на зодиака, под който е роден човекът, определя много неща в неговия живот. Хората използват астрологически календар, за да програмират живота си. Има действия, които се извършват само при новолуние или пълнолуние, например да вземаш лекарства. Тук спада и носенето на определени камъни според знаците на зодиака.

Астрология. Гаданието по звездите е едно от най-силните сатанински средства за заслепяването на отделния човек или дори цели народи. Според разположението на звездите се съставят хороскопи. Но самата астрология днес е разтръсена от спорът дали да се има предвид кога е бил роден човека, или кога е бил заченат.

Гадание. Правят се опити да се разбере миналото или бъдещето, като се гледа на карти, на кафе или на ръка, чрез ясновидство, хороскопи, хвърляне на монети, хвърляне на боб, тълкуване на сънища. Към това спада и определянето на болестите *по ириса на окото*.

Магия. «Бялата магия» обикновено действа под «благочестиво» прикритие, тя злоупотребява с кръстния знак, дори използва Библията като магическо средство. Към нея спадат магия за брак, здраве, благоденствие и т. н. При «черната магия» човек съзнателно и съвсем конкретно се свързва с дявола, за да извършва свръхестествени действия и лъжечудеса, воден от користолюбие или честолюбие.

«Черната магия» използва «шестата и седмата книга на Мойсей» (които нямат нищо общо с библейския Мойсей - името е избрано с бесовска хитрост), древноиндийска вълшебна книга както и текстове като «Писма от небето», «Магическите сили в нас», «Петокнижието на Йоан» и други.

Махало. Сребърен часовник или друг предмет се използва като махало за определяне на диагнози при болни хора и назначаване на лечение. До махало се прибягва и при снимки, географски карти или дрехи, за да се разбере нещо за изчезнали хора или изгубени вещи.

Радиоестезия. Когато се търси вода, нефт и др. С лозови пръчки или железни прътове се определя къде има вода, скъпоценни камъни, нефт и минерали. Пръчката тук е магически предмет, както махалото.

Заклинания. Лечител въздейства на болни хора или животни с тайнствени заклинания. Някои заклеват себе си или другите с «трите имена на най-висшите»,

дори със стихове от Библията. Чрез внушение, муски или амулети те се опитват да лекуват или да предотвратяват болести. Използват заклинанията за потушаване на пожар, за спиране на кръвотечение, за премахване на брадавици, баят при «хващане на очи» и урочасване и т. н. Ходжите в Исляма също го правят.

Магически методи на лечение. Лекуване по телефона с помощта на магнетизма в тялото на другия, чрез внушение и хипноза, както и суеверно приемане на хляба и виното от Господната вечеря.

Спиритизъм - общуване с душите на умрелите. Те се викат и с тях се разговаря чрез посредник – медиум. Особено опасен е добре прикритият „християнски“ вид спиритизъм, който включва религиозно пеене и молитви. Задушници, панахиди, Хелуин също, според мене, са препратка към спиритизма. Похлопването и въртенето на масичката по време на спиритическия сеанс се смята за „интересен експеримент“. Духовете отговарят чрез своята „азбука“. Правят им се „снимки“ или восъчни отпечатащи от лицата и крайниците им. Помните ли почукванията на “Кики”?

Лъжеучения и деструктивни култове. Мнозина религиозни пророци разпространяват учения, в които се злоупотребява с Библията - божествените истини се смесват с езически суеверия. При това те се опират на „откровения“, които не са от Бога, но според тях са по-авторитетни от Свещеното Писание. Някои под прикритието на християнските учения използват демонични сили, за да изцеляват болни.

Запознати ли сте със суеверията, свързани с подаряването на подараци?

Не се подарява режещ предмет-ще разреже вашето приятелство. Не се подарява часовник-отмерваш нетърпеливо времето, което ще прекарате заедно. Не се подарява запалка, да не внесеш огън в тази къща. Не се подаряват очила. За да не започне твой приятел да гледа света през твоите очи. Подарените ръкавици, шал, кърпи, салфетки вещаят раздяла. Подарената носна кърпичка вещае сълзи и т.н., те простотиите край нямат.

Още цветята- цветно число е „за умряло“.

Окултизма напоследък се опитва да стане научен. Употребява се терминология, като парапсихология, психотроника, сугестология, хипноза, радиоестеия, езотерика и т.н.

Последствията от подобни прегрешения

Този, който в нещастията си прибегва към описаните средства и лъжеучения, а не към помощта на живия Бог и Неговото Слово, прави сделка с дявола. Дали го знае, или не, иска ли да го знае, или не – връзката е установена! Единственото, което не знае такъв човек, е, че дяволът взема скъпо за такъв вид помощ...

Какви са последствията от тези ужасни грехове?

Дори не е възможно да бъдат изброени! Изнервящо безпокойство, страхове, кошмари, натрапчиви мисли, депресии, не рядко се стига до самоубийство, гърчове, силна полова възбуда, която води до извращения, избухливост, която граничи с истерия и води до престъпления, хората чуват гласове, виждат светлини, изричат ужасни проклетия и богохулства; противят се на Божието Слово и молитвата, отвращават се от тях, изпадат в неверие, умопомрачение, оказват се обладани от демонични сили и в последна сметка стигат до ужасен край с неописуем страх пред смъртта. И никаква надежда...

Много болни страдат от последствията на суеверието и лекарите не могат да им помогнат, тъй като това не са органични заболявания, а резултат от окултни грехове.

Божие предупреждение

По най-сериозен начин Бог ни предупреждава за подобни грехове: «...да не си служите с гадания или предсказания.... да не се обръщате към врачовете на зли духове, нито към магьосниците; не ги издирвайте, за да се осквернявате чрез тях. И човек, който се отнесе към запитвачите на зли духове и към врачовете, за да блудства в поклонение на тях, против онзи човек Аз ще се обърна и ще го изтребя измежду народа му» (Лев. 19:26, 31; 20:6).

«Да няма сред теб някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, нито един прорицател, окултист, гадател или магьосник, никакъв чородей, запитвач на зли духове, врач или човек, който извиква духове на мъртви; защото всеки, който прави тези дела, е омразен на Господа». (Вт. 18:10-12).

«Приближи сега с баянията си и с многото си магьосничества, в които си се трудила от младостта си... Уморила си се в многото си съвещания. Нека приблизят сега астролозите, звездобройците и прорицателите по новолунията и нека те избавят от това, което ще дойде върху теб! Ето, те ще бъдат като плява; огън ще ги изгори; няма да могат да се избавят от силата на пламъка, понеже той няма да бъде въглен да се стопли някой или огън, пред който да седне». (Ис. 47:12-14).

Голяма е опасността за всички, които са се занимавали или се занимават с подобни неща.

Божие Слово не ни оставя в неведение. В Посланието към галатяните 5:19-21 четем: *«А делата на плътта са явни; те са: блудство, нечистота, сладострастие, идолопоклонство, магьосничество, вражди, разпри, ревнувания, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и други подобни; за които ви предупреждавам, както ви и предупредих, че които вършат такива неща, няма да наследят Божието царство.»*

В гласа на Господа от последните страници на Свещеното Писание има недвусмислено предупреждение: *«А колкото за страхливците, невярващите,*

мерзавците, убийците, блудниците, магьосниците, идолопоклонниците и всички лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт» (Откр. 21:8).

Има ли изход?

За да избегнете гнева на Бога, трябва да се покаете пред Божия Син, Господ Исус Христос, за всичките си престъпления и грехове, като ги изброите поотделно всички с дълбоко отвращение. Вижте дали не сте потънали в суеверие. Разкрийте пред Господа цялото си минало и призовете името Му.

Не е необходимо да търсите екзорцист! Специалист по изгонване на духове. Такъв е Самият Исус Христос.

Сам Бог ще ви даде смелост за това. В Първото послание на Йоан 1:9 четем: «Ако изповядвате греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.»

Ако някога сте участвали в описаните зли дела се обърнете към Господа в молитва с приблизително следните думи: *«Господи Исусе Христе, отричам се от дявола и всичките му тъмни дела и се предавам на Теб, Божия Син, Победителя на Голгота. Искам да бъда верен на Теб във вярата си и да Ти бъда послушен до края на своя живот. Моля Те, помогни ми. Амин.»*

Неговото Слово ще ви ободри: *«Защото всеки, който призове Господното име, ще се спаси»* (Римл. 10:13).

Исус Христос освобождава тези, които са в оковите на Сатана. Исус Христос премахва оковите на суеверието и изгонва демоните. Той освобождава от страха от смъртта.

Нека се прослави Неговото име!

Практически съвети

Необходим ви е честен, открит разговор с пастор. Търсете общение с Божиите деца.

Изгорете всички книги, хороскопи, календари, писма, магически средства и амулети, малки икони и талисмани, които сте използвали при греховното суеверие.

Претърсете внимателно жилището си, за да не остане нищо от тези предмети.

Отделете време за всекидневно четене на Библията. Започнете от Евангелието на Лука и четете редовно, по възможност на глас. Преди четенето призовете името на Исус Христос и искайте от Него просвещение чрез Светия Дух.

Исус милосърдно ви чака. Не губете време напразно.

В книгата си „*Как да отговорим на окултизма*“ авторът Дейвид Хувър сравнява съвременния растящ интерес към окултизма с истински взрив.

Големите политици и до днес използват услугите на съветници-окултисти.

Адолф Хитлер също обичал да се занимава с окултизъм. Объркал посоките на линиите при пречупения кръст. Той дори замислил самоубиството си да съвпадне с Валпургиевата нощ-една от най-значителните дати в магьосническия календар./30 април 1945г./ Така той подчертал своята саможертва пред Сатаната. Това е общо взето-известно. Интересно, напоследък се заговори, че и комунистът Йосиф Висарионович Сталин също има окултен опит. Той дори имал една среща с известният спиритист Волф Месинг, който минал безпроблемно без пропуск през засиленият за целта караул. Сталин многократно по-късно го канил и го молил да отгатва какво мисли в момента Хитлер.

Ню Ейдж

По Светлана Григорова, интернет източник

Думите Ню ейдж според последователите на движението обозначават встъпването на човечеството в нова ера – епохата на Водолея, която ще смени епохата на Рибите. Те смятат, че на всеки 2000 години Земята преминава от един зодиакален знак в друг. Епохата на Рибите, която вече приключи, е епоха на християнството и е изпълнена с насилие. Човечеството навлезе в епохата на Водолея, която ще бъде наситена с любов, хармония и духовно усъвършенстване.

Харолд Дж. Бери предполага, че движението Ню ейдж възниква като реакция спрямо надмощието на науката, „*разглобила*“ света на множество обективни съставки, разчленени до най-дребните детайли, което поражда явен стремеж към субективното и цялостното. Засилва се вниманието към вътрешния свят на човека. Глобалните подходи са предпочитани пред тясно националните. Според Бончо Асенов масовото разпространение на Ню ейдж се дължи на четири основни фактора.

Първият е появата на трансцендентализма през XIX в. Според основното разбиране в него човек е в най-доброто си състояние, когато се намира в хармония с един универсален дух, обхванал планетата.

Вторият фактор е популярността на окултизма в края на XIX в., който се налага под названието спиритизъм.

Третият е растящото влияние на източните философии върху западната култура. Индуизмът, будизмът, дзен-будизмът и даоизмът се осъвременяват с научна терминология и се приспособяват към западното общество с неговия материализъм.

Четвъртият фактор е растящият скептицизъм към християнската вяра./Асенов, Б. Религиите и сектите в България. С., 2002, с. 406./

Къде в София е църквата на Ню ейдж?

Ню ейдж няма свое учение. Движението се състои от около 5000 различни групи, които водят самостоятелен религиозен живот. Те могат да се разпознаят по някои типични черти:

Занимават се с йога, астрология, магия, гледане на карти, хипноза, медитация, нетрадиционни методи на лечение и др.

Използват специфична терминология: "Висшето Аз", "самоосъществяване", "космическа енергия", "универсална енергия – чакра", "овладяване на съзнанието" и др.

Подкрепят теорията за "промени на парадигмата", т.е. за еволюцията на човечеството, което в своето духовно и психическо развитие преминава от една фаза към друга. Смята се, че сега хората живеят на едно по-ниско ниво на съзнание, а Ню ейдж им дава възможност чрез пробуждане на по-висшето им самосъзнание да променят начина си на живот.

Решителни опити да се обедини в една смислена система тюрлю-гювечът от учения правят с книгите си Мерлин Фергюсън с „Заговорът на Водолея“ и Фритьоф Капра с „Повратна точка“.

Други два отличителни белега на движението са прогласяването на монизма и пантеизма, както и приемането на закона за кармата и прераждането. На тях ще обърнем по-голямо внимание.

Движението Ню ейдж проповядва монизъм и пантеизъм

Като говорят за бога, последователите на движението нямат предвид съвършения личностен Бог, Който е създал вселената. Според тях всичко е едно и всичко е бог. *"Монизмът и пантеизмът са централни идеи в светогледа на Ню ейдж. Монизмът учи, че всичко е едно... Единствената разлика между материалния и нематериалния свят е нашето възприятие. Ето защо монистичният последовател на Ню ейдж ще каже, че всичко е едно и че всички ние сме части един от друг, че всички ние сме част от едно и също нещо и има един присъстващ навсякъде дух отвъд материята."*

Пантеизмът отива по-далеч от монизма с убеждението, че "бог е духовното единство на всички неща. Бог е всичко. Обяснението за света в пантеистичните вярвания е, че светът е едно бавно трептене на субстанцията на бога. Те казват, че

бог е високото трептене на духа, докато материята е ниското трептене на духа. Ню ейдж авторът Бенджамин Крийм показва пантеистичния светоглед, който откриваме в повечето източни религии: "Ти си бог, аз съм бог, този микрофон е бог. Тази маса е бог. Всичко е бог."¹ Макдауъл, Дж., Д. Стюарт. Заблудата. С., ДАР, 1993, с. 206./

Монистичният и пантеистичният светоглед поддържат идеята, че светът сам по себе си е илюзия. Индуизмът говори за това като за "мая". Материята е реална, но тя ще изчезне, когато всичко стане едно. За западните мислители често е трудно да възприемат тази идея от източните учения. Когато последователи на Ню ейдж казват, че светът не е реален, те не твърдят, че светът не съществува. Това, което имат предвид, е, че *"крайната реалност е не светът, а духът или цялото, което минава през света. Светът и цялото материално съществуване е ниско трептене на духовната материя, която е бог. Повечето последователи на Ню ейдж казват, че бог създаде света от себе си, като част от своята същност."*¹ Макдауъл, Дж., Д. Стюарт. Заблудата. С., ДАР, 1993, с. 207./

Последователите на движението приемат закона за кармата и прераждането.

Като отричат напълно разликата между добро и зло и не смятат, че са грешни в библейския смисъл на думата, идеолозите на Ню ейдж все пак проявяват интерес към бъдещия живот. Много от тях смятат, че прераждането става от по-нисша към по-висша форма на живот или обратно. Други приемат, че душата само преминава от един човек в друг. Дъглас Гротуис пише: *"Учението за превъплъщението във вида, в който е представено в индуизма и будизма, се нарича "преселване на душите" и обхваща всички форми на живот. Западните мислители пренебрегват този детайл и разкрояват самата идея с надеждите за самоусъвършенстване. Според изходното източно учение в резултат на превъплъщението в следващия си живот човек може да стане куче, крава или комар, което е по-малко привлекателно от онова, което обещават разсъжденията за по-пълно реализиран човешки потенциал."*¹⁶

Още някои възгледи, отстоявани от последователите на Ню ейдж

Те заимстват от източните религии и идеята за "контактите", т.е. търсене на връзка с отвъдното. "Като оставят традиционните медиуми на едно стъпало по-долу по стълбицата на окултните науки, контактърите обявяват, че техните тела са използвани от същества или духове, обитаващи друго измерение..."¹⁷ Гротуис, Д. Unmasking the New Age. p. 150. Цит. по Бери, Х. Во что они верят. Москва, 1994, с.157./

В разбирането си за личността на Исус Христос движението обикновено следва модела на гностицизма от I в. Според гностиците Исус е нещо отделно от Христос.

Христос е духовен принцип, който се съединява с човека Исус. *"Някои представители на Ню ейдж изпитват известно уважение към Христос, но повечето не правят разлика между Него и който и да било друг религиозен водач."/* Макдауъл, Дж., Д. Стюарт. Заблудата. С., ДАР, 1993, с.210./

Що се отнася до източника на авторитета, в Ню ейдж учат своите последователи, че "истината е вътре в тях, но "истината" има различни значения. Думата "истина" се употребява за относителни преживявания, така че резултатът от всяко преживяване след това е наречен истина." Макдауъл, Дж., Д. Стюарт. Заблудата. С., ДАР, 1993, с.208./

Отстоява се принципът: *"Твоите преживявания не могат да бъдат лъжливи, тъй като ти си бог."/* Маклейн, Ш. Dansing in the Light, р. 358. Цит. по Макдауъл, Дж., Д. Стюарт. Заблудата. С., ДАР, 1993, с. 208./

Сред най-популярните имена в движението са Елена Блаватска, Алис Бейли, Фритьоф Капра, Ейбрахам Маслоу, Уилямс Джеймс, Карл Г.Юнг, Мерилин Фъргюсън, Шърли Маклейн.

Ню ейдж намира прием в научните кръгове, сред артистичните среди, в училищата чрез школи за йога и медитация. Идеите му могат да се открият в множество филми и книги.

"Възникването и развитието на Ню ейдж движението през XX в. се смята от индийските гуру за най-големия успех в тяхното нашествие в духовния мир на християнската цивилизация. В него те виждат осъществяване на идеята на Махатма Ганди за обединяване на индуизма и християнството и създаването на нова световна религия. Ето защо те го смятат за истинския баща на движението. За тях Ню ейдж движението е религията на XXI век." /Асенов, Б. Религиите и сектите в България. С., 2002, с. 414./

Според Джеймс Сайър светогледът на Ню ейдж е пронизан от вътрешни противоречия. Първата сериозна трудност идва от разбирането за природата на реалността и природата на истината. *"Тези хора приемат езика на всички системи в реалността – езика на магьосничеството и науката, на астрологията и философията, на въздействието на опиятите и реалността на събуждането, на психозата и нормалното състояние – и гледат на тях като на еднакво валидни описания на реалността... Всяка система е еднакво валидна, тя трябва само да издържи проверката на опита, а опитът е личен."/* Сайър, Дж. Вселената до нас. С., Нов човек, 1993, с. 239. /

Така те не са способни да разберат какво представлява реалността. Могат да познават само това, което преживяват.

Второто противоречие в светогледа на Ню ейдж идва от анимизма: последователите му вярват в полубожества и демони, които населяват вътрешните пространства на разума. *"Наречете ги проекции на душата или духове от друг порядък на реалността. И в двата варианта те се срещат в Ню ейдж и трябва да се усмиряват чрез ритуали или да се контролират чрез заклинания. Движението отваря*

отново една врата, затворена откакто християнството прогони демоните от лесовете, демитологизира естествения свят и по принцип отхвърли мрачния възглед, свързан с изключителен интерес към събитията около падналите ангели от царството на Сатана." / Сайър, Дж. Вселената до нас. С., Нов човек, 1993, с. 234. /

Третата трудност е в това, че отсъствието на съвършен личностен Бог прави невъзможна етиката, защото "или не съществуват никакви ценности във вселената, или Бог е неотделим от всички нейни изяви и на равнището на космоса различието между добро и зло изчезва... Ако Азът е цар, защо да се тревожим за етиката? Царят не може да сгреша. Ако Азът е удовлетворен, това е достатъчно. Такава концепция допуска откровена жестокост. С други думи, светогледът на Ню ейдж става жертва на всички капани на ... егоизма." / Сайър, Дж. Вселената до нас. С., Нов човек, 1993, с. 234. /

Огромният брой последователи на движението още веднъж показва колко манипулируемо същество е човекът. Независимо от това, че притежава значително количество знания за света и за себе си, той е особено уязвим за лъжа и манипулация, точно както предците му в рая. Съвременният човек се подвежда по същата сатанинска примамка: *"Ще бъдете като Бога"* (Бит. 3:5). Грешката е, че като усеща липсата на Бога, той Го търси в погрешна посока, защото пренебрегва ориентира, който му е оставен от самия Бог за това – Неговот Писано Слово. Въпреки горчивия си опит от невъзможността да се ориентира в по-низшата сфера - в естествения си душевен живот, - човекът поставя за критерий на истината и в повисшата духовна сфера сами себе си, своите преживявания. И тук стига далеч - до връзка със Сатана. Докато се лъже, че е Бог, попада под властта на най-древния си враг и манипулатор, чиято цел е да унищожи колкото може повече хора, защото е *"открай време човекоубиец"* (Йоан 8:44).

В края на 60-те години музикална група „Петото измерение“ рекламираше идеите на Ню ейдж.

Междодругото, те непрекъснато говорят за духовни неща, които се случват в петото измерение, което е така реално, както и четирите.

Голяма тема в Ню ейдж е темата за наркотиците, която напоследък се попремълчава. Вярвало се е, че опияните могат да подобрят човешката приеода.

В началото на 70-те д-р Андрю Уейл говори за Наркотична революция, която е предвестник на Нова епоха. Той препоръчвал халюциногенни средства за постигане на нови състояния на съзнанието. Станислав Гроф в психиатричния изследователски център в Мериленд експериментира с умиращи пациенти, като им дава наркотици, за да им помогне да почувстват космическото единство и така да умрат в хармония със себе си и космоса.

Шизофренията е един от начините да се възприемат нещата, нормалното състояние е друг начин, казва д-р Р.Лейнг. А и кой ще каже какво е лудостта-пита той, още повече, че нормалността на Запад досега е давала такива трагични резултати.

Джон Лили нарича мозъка «биокомпютър», а човека «красив механизъм».

Шърли Маклейн казва: *„Човекът е един малък спящ бог, който се е нуждае от събуждане“*.

За всеки от тях е много важно да има «мистичен опит». Шърли Маклейн обаче в началото си е имала неприятни преживявания с демоните, докато успее да ги опитоми.

За много от привържениците на Ню ейдж смъртта е само преминаване във друга форма на съществуване. Шърли Маклейн разказва за себе си, че в предишни животи е била укротителка на слонове,/и за това сега обича слоновете/, танцьорка в харем, балерина в Русия, будустки монах в Тибет, инка в Перу.

Имат десетки книги, посветени на живота »извън тялото«.

Шърли Маклейн, видна феминистка е най-известна с книгата си „Танцувай до последен дъх“, превод Маррия Кръстева, С.1993, продадена вече в над милион екземпляра.

Шърли Маклейн, в книгата си „За да достигнеш плода“, превод Нели Константинова, С.1993, стр.298, разказва как по време на медитация се е отделила от тялото си и се е реела първо из атмосферата, а после и из космоса, като била вързана за тялото с една сребърна струна.

„Там където бях, можех да видя извивката на Земята и мрака от другата страна на земното кълбо“.

„Приятно ми беше да се върна, но знаех, че ще искам да изляза отново“.

Писателят-фантаст Артър Кларк, силно повлиян от мисленето на Ню ейдж, е написал два сценария за радикална промяна на човечеството.»Краят на детството«/през 1953г./ и «Една одисея в космоса през 2001-та година»/1968г./

Характерното мислене на Ню ейдж носят мегатворбите на Стивън Спилбърг, като :»Среща с отвъдното« и на Джордж Лукас »Междוזвездни войни«. Силата на джедаите, на симпатичният гуру Йода, и на капитан Планета и на десетките други анимационни герой на Уолт Дисни е «Силата на Ню ейдж».

ДЪНОВИЗЪМ

Петър Дънов - Учителя

Петър Дънов, наричан още Беинса Дуно или просто Учителя, е основател на мистична философска традиция с корени в т.нар. езотерично християнство, чиято цел е да се възстанови вътрешната връзка с Христовия Дух в живота на съвременния човек и да се приложи Неговото първично учение.

Петър Дънов е роден на 11 юли 1864 година (29 юни стар стил, Петровден) в село Хадърча, днес Николаевка, Област Варна, България. Петър Дънов е трето дете на свещеник Константин Дъновски и на Добра Георгиева. Баща му Константин Дъновски (1830-1918) е първият български свещеник във Варна. На 24 юни 1886 година завършва американско методистко училище в Свищов, в което изпада под влияние на протестантството. От есента на 1887 до лятото на 1888 година учителства в русенското село Хотанца.

През август 1888 г. заминава за САЩ и се записва студент в Методистката теологическа семинария Дрю в град Медисън, щата Ню Джърси, и я завършва през май 1892 г. През есента на 1892 г. се записва в Теологическия факултет на Бостънския университет, защитава дипломна работа „Миграцията на германските племена и тяхното християнизирание“ и се дипломира през юни 1893 г. Една година посещава занятията в Медицинския факултет на Бостънския университет и през 1894 г. получава сертификат, даващ му право да практикува медицина.

През 1895 г. Петър Дънов се завръща в България, установява се във Варна и отказва предлаганите му длъжности на методистки и теософски проповедник. През 1896 г. издава книгата *„Науката и възпитанието“*, в която анализира пътя на човека в световната драма и говори за основите на нова култура, която предстои да настъпи през идващия век.

През 1896 г. е един от учредителите на Дружественото читалище „Петко Рачов Славейков“, избран е за негов библиотекар-домакин и през следващите години държи пред варненското гражданство сказките: *„Произхождението на човека“*, *„Преглед върху древната и модерна философия“*, *„Науката и философията“*, *„Защо и как живеем“* и *„Основите на просвещението“*.

През 1897 г. Петър Дънов учредява със съмишленици във Варна „Общество за повдигане религиозния дух на българския народ“.

Същата година издава брошура с мистичен текст под заглавие *„Хио-Ели-Мели-Месаил“*. Така той застава в центъра на духовно общество, което по-късно прераства в *„Синархическа верига“* (1906 г.) и обществото *„Всемирно бяло братство“* (1918 г.), а последователите на Дънов започват да го наричат „Учителя“. Според тяхното гледище, след 1897 г. е по-правилно да се говори за Учителя Беинса Дуно, вместо за Петър Дънов, въпреки че псевдонимът Беинса Дуно започва да се употребява в публикации едва в началото на 30-те години на 20 век. Според някои източници етимологията на името „Беинса Дуно“ е със санскритски корени и според една от интерпретациите може да се преведе като *Този, който носи доброто чрез слово*. Според други интерпретации на негови

последователи, името е с корени в така наречения ватански език, който според Дънов е първичният протоезик на човечеството. Самите последователи на Дънов не са единни в тезата за произхода на името.

От 1901 г. до 1912 г. пътува из селищата на БЪЛГАРИЯ, изнася сказки и прави ФРЕНОЛОГИЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ на избрани представители от българския народ. От 1904 г. пребивава продължителни периоди от време в София, в дома на Петко Гумнеров на ул. „Опълченска“ 66. Започва да изнася публични проповеди под форма на беседи. Централно място в тях заема фигурата на ХРИСТОС, схващан като ИСТОРИЧЕСКА, КОСМИЧНА и МЕТАФИЗИЧНА ЛИЧНОСТ.

През 1912 г. в село АРБАНАСИ, ТЪРНОВСКО, работи върху Библията и съставя „Завета на цветните лъчи на светлината“, който излиза от печат през септември същата година. На титулната страница е изписано мотото: *„Винаги ще съм предан раб на Господа Исуса Христа, Син Божий, 15 август, Търново, 1912“*.

много плодовит говорител, изнася множество беседи.

През 1917-1918 г., по време на ПЪРВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА, правителството на ВАСИЛ РАДОСЛАВОВ го интернира във ВАРНА, тъй като разколебава духа на войниците на фронта. Живее в хотел „Лондон“ (днес „Мусала“) и води преписка със свои ученици. След края на войната бързо нараства броят на последователите му из цялата страна и през 30-те години на 20 ВЕК достига около 40 000.

На 24 ФЕВРУАРИ 1922 г. открива в София езотерична школа, която нарича *Школа на Всемирното бяло братство*.

През 1927 г. Дънов създава край София селището Изгрева (днес квартал Изгрев), в което събира свои слушатели, последователи и ученици. Установява се постоянно в Изгрева, където проповядва в специално построен салон. От 19 август 1927 г., на годишния събор на Всемирното бяло братство, изнася поредица от беседи, обединени в цикъла „Пътят на ученика“.

През лятото на 1929 г. Дънов за първи път извежда своите последователи и ученици на лагер край Седемте рилски езера. На 21 септември 1930 г. открива ново течение на своите проповеди, наречено неделни утринни слова, които продължават до април 1944 г. От 1934 г. започва работа върху паневритмията – цикъл от двадесет и осем упражнения, съставени от мелодия, текст и пластични движения. По-късно към нея добавя упражненията *Слънчеви лъчи* и *Пентаграм*. На 4 май 1936 г. активист на политическата партия Демократически сговор му нанася побой, който предизвиква мозъчен кръвоизлив и парализа. Въпреки заболяването, на 14 юли Петър Дънов излиза със свои ученици на лагер край Седемте рилски езера и до 12 август напълно възстановява здравето си. На 22 март 1939 г. записва послание към учениците си, озаглавено „Вечният завет на Духа“. В началото на 1944 г., по време на въздушните бомбардировки над София, организира евакуирането на Изгрева в село Мърчаево (на 24 км югозападно от София) и се установява в дома (сега музей) на своя ученик Темелко Гьорев. Завръща се на Изгрева на 19 октомври 1944 г. На 20 декември 1944 г. изнася пред Общия окултен клас беседата „Последно слово“. На 27 декември 1944 г. умира вследствие на пневмония. Тялото му е погребано в квартал „Изгрев“.

Идейна и методологична доктрина

Различните аспекти в учението на Петър Дънов са изложени и развити в около 4 000 негови проповеди, изнасяни в периода 1914-1944 г. Публикувани са в няколко многотомни поредици: лекции пред Общ окултен клас, лекции пред Специален окултен клас, неделни беседи, съборни беседи, утринни слова и други.

Главни категории в учението са любов, мъдрост, истина, правда и добродетел, схващани като атрибути на разбирания като историческа, космическа и мистична личност Христос. Централна макро и микрокосмична категория в дъновизма е любовта, която функционира в различните аспекти на човешкото битие като стремеж - в емоционалната сфера, като чувство - в душата, като сила - в идейната сфера на Аз-а или ума, и като принцип - в духа.

Основен космогоничен възглед е така нареченото Велико всемирно братство – организъм, съставен от еволюираните човешки души - ложи на Великите посветени и техни ученици - и деветте степени на йерархията от свръхсетивни същества (ангели, архангели, начала, власти, сили, господства, престоли, херувими и серафими). Върховен ръководител на Великото всемирно братство е Христос.

Историята на световната култура Петър Дънов разглежда като проекция на космически ритъм, структуриран от глобални периоди - полярен, хипербореи, лемурийски, атлантски, пети, шести и седми - и подпериоди.

Подпериодите в настоящия пети период се наричат културни епохи: Рак (древноиндийска), Близнаци (древноперсийска), Телец (древноегипетска), Овен (гръко-римска), Риби (западноевропейска), Водолей (славянска) и други. В тях човешкото съзнание се проявява и еволюира през степени на колективно, индивидуално, висше колективно и космическо. Според Петър Дънов от 1914 година човечеството навлиза в епохата на Водолея, тоест осъществява еволюционен преход от Пета към Шеста културна епоха в рамките на Пети период. В него водеща в еволюционен смисъл е индоевропейската раса. През настоящия междинен етап се правят първи стъпки във висшето колективно съзнание.

Една от неговите социални форми е постигнатият чрез висшите аспекти на любовта живот за Цялото. Разширеното колективно съзнание, осъществяващо живота за Цялото, се разглежда като атрибут на предстоящата Шеста (Славянска) културна епоха и на произтичащата от нея бъдеща Шеста раса. Шестата раса ще се прояви в бъдещия Шести голям период и ще реализира в още по-голяма пълнота културата на любовта.

Психологичният аспект на човешкото развитие според Петър Дънов е последователната трансформация през четири културологични архетипа: старозаветен, новозаветен, праведен и ученик.

Езотеричният ученик трайно свързва съзнанието си с Христос, непрекъснато го преживява в своята мисловна, емоционална и волева сфера, и постоянно се учи от това, което той върши в него. По този начин съзнанието на ученика, и специално неговото етерно тяло, естествено се приема за обект и субект на така нареченото. „Второ пришествие на Христос“.

Основни методи за духовна работа в Школата на Всемирното бяло братство са молитвени събрания, музикални и дихателни упражнения, четене на Словото на Учителя, посрещане на изгрева на слънцето, Венера, Сириус и други небесни

обекти, планински екскурзии, живот в братски общности, годишни събори и други.

Специални методи са Заветът на цветните лъчи на Светлината, работата с езотеричния символ *Пентаграм*, и танцът паневритмия. Всички методи се схващат като езотерични практики за преживяване на Христос посредством целостта на човешкото същество и специално чрез неговото етерно тяло.

Христология

Създаденото от Дънов учение претендира да е християнско, но е в противоречие с Никейския символ на вярата, който се приема от почти всички християнски църкви (католически, православни и протестантски). Поради тази причина се разглежда от повечето християнски църкви като синкретично ТЕОСОФСКО учение или ЕРЕС.

Петър Дънов говори преди всичко за божествената същност и изява на Христовото същество. Той най-общо казано, определя Христос като Божествено космично същество, идващо от централното слънце на нашата Галактична система, което слънце Дънов нарича с името *Алфиола*. Според Дънов Христос е колективен Дух, сбор от всички Синове Божии. Той утвърждава максимата: "Христос е Глава на Великото Всемирно Братство", като изтъква, че Христос е един и неделим, и представлява в макрокосмичен и психологичен план най-пълната изява на Любовта като принцип в Битието. Под термина *Велико Всемирно Братство* Дънов разбира организъм, съставен от еволюираните човешки души и девет ангелски йерархии.

Петър Дънов категорично отхвърля второ физическо въплъщение на Христос.

Той изтъква, че възгледът, че Христос ще се роди отново като малко дете, е неправилен и твърди, че днес Христос не може да се роди от жена. Дънов смята, че Христос се е родил и се ражда в сърцата и в душите на хората, при това едновременно в много души. Белегът, по който може да се различи това раждане на Христос вътре, е че човек ще бъде полезен както за себе си, така и за окръжаващите, ще настъпи едно вътрешно оживление и възкресение, така нареченото *пробуждане на човешката душа*, а хората ще си подадат ръка като братя.

Петър Дънов се защитава срещу нападките на някои православни изследователи, които го набеждават, че се е самообявил за прероден Христос: "*Понякога казвате: „Господин Дънов дали е Христос, или Христос е в него?“ Ще ви кажа: Христос не съм. Но Христос е в мен. Ако бях Христос, за когото ме мислите, щях да управлявам целия свят; щом не съм такъв човек, не съм и Христос. Христос не е на физическия свят.*"

Разпространение на учението

През 40-те години на 20 век учението му става популярно в някои европейски страни като Франция и Литва, а през 70-те години навлиза в Русия, Канада и САЩ. През последното десетилетие на миналия век негови ученици и последователи се появяват във Великобритания, Германия, Австралия и Конго. През 1995 последователи на Всемирното Бяло Братство в България юридически регистрират организация с идеална цел *„Бяло Братство – България“*, която се ръководи от Върховен братски съвет със седалище София.

Извън пределите на страната съществуват десетки духовни центрове, най-голям от които е френският център в Бонфен. Той е основан през 1953 г. от Михаил Иванов (1900-1986) – ученик на Петър Дънов, наричан от последователите си Омраам Микаел Айванов.

Духовно и културно влияние

Творчеството и дейността на Дънов са обект на изучаване и анализи от учени и духовни водачи. Нека спомена само някои изказвания.

Кардинал Джузепе Ронкали, посланик на Ватикана в България преди Втората световна война, по-късно избран за папа Йоан XXIII, казва: *„В днешната епоха най-големият философ, който живее на земята, е Петър Дънов.“*

По повод смъртта на Алберт Айнщайн (1955) Френското национално радио излъчва предаване с негови изказвания, между които е и следното: *„Целият свят се прекланя пред мен, а аз се прекланям пред Учителя Петър Дънов от България.“*

Според мемоарите на Боян Боев, един от учениците на Петър Дънов, в разговор с него в Мюнхен през 1910 Рудолф Щайнер, основателят на антропософията, му казва: *„На славянството е определено велика мисия. То, и в частност България, ще допринесе много за духовното повдигане на човечеството. Върнете се в България, там има мощно духовно движение, начело на което стои велик духовен посветен.“*

Знаете ли че, Лев Николаевич Толстой имал идея за еднос П. Дънов да създават нова световна религия и тръгнал за България, но по пътя починал в Румъния.

След демократичните промени в България стотици хора от цял свят посещават ежегодния дъновистки събор край Седемте рилски езера, за да участват в „Школата на Планината“ и да изпълняват свещения за дъновизма танц паневритмия.

През 2005 г. интернет сайт, посветен на Дънов, стартира инициатива за многоезично превеждане на неговото литературно наследство на руски, немски, английски, испански, френски, полски и други.

Отношението на Православната църква към Петър Дънов

Българската православна църква не приема идеите на Петър Дънов - неговата езотерична доктрина се основава на принципите на причинно-следствената зависимост и закона за реинкарнация и карма с цел усъвършенстване и повдигане на човешката душа все по-близо до Христовото съвършенство – принципи, напълно противоречащи на християнската доктрина.

На 7 юли 1922 г. Архиерейски събор на Българската православна църква обявява Петър Дънов за самоотлъчил се от нея, а учението му – *„за еретическо и опасно за вътрешния мир и обществения морал“*. Някои негови последователи също са отлъчени от Църквата. Главно обвинение срещу него е, че се идентифицира с Христос, въпреки недвусмисленото му изказване от 8 август 1920 г.:

„Не търсете Христа на физическото поле; не Го търсете и в един човек, защото Той е във всички хора. Само че там, където се проявява Христос, ще видите

интензивна *Светлина*. *Христос* е един и много. Понякога казвате: „Г-н Дънов дали е *Христос*, или *Христос* е в него?“ Ще ви кажа: *Христос* не съм, но *Христос* е в мен. Ако бях *Христос*, за когото ме мислите, щях да управлявам целия свят. Щом не съм такъв човек, не съм и *Христос*. *Христос* не е на физическия свят.” За неговата реакция твърденията са противоречиви: че не излиза публично в своя защита и не коментира събитието, а от друга страна, неизвестно къде и пред кого бил визирал единствено идеала на Великото всемирно братство: „Нека се реши този въпрос от Православната църква: възкръснал ли е Христос в Православната църква, приета ли е Любовта в Православната църква? Една църква има в света. Но вън от църквата е Всемирното Бяло Братство – то е по-високо от църквата. Но още по-високо от Всемирното Бяло Братство е Царството Божие. Следователно църквата е първото стъпало, Всемирното Бяло Братство е второто стъпало, а Царството Божие е третото стъпало – най-великото, което трябва да се прояви.” (24 юни 1923)

Нека да си замислим за темата му *„Смисълът на човешкото съществуване и свободата на духа“*.

Дънов казва, че откакто съвременният свят е създаден има около 25 милиарда години. От толкова години насам човешкият дух е слязъл на земята. Отделянето на човешката душа от Бога съставя един от най-великите моменти в битието. Това отделяне е известно с названието „Зазоряване на човешката душа”.

Душата излиза от своя първоизточник като Божествен лъч и влиза в необятната вселена за да извърши работата, която ѝ предстои. Човешкият дух е минал през всички форми на живота. И постепенно ги е напускал. Докато най-последно е дошъл до последната, човешката форма. Духът на човека ги е напускал външно, но не и вътрешно. Те и днес живеят у него.

Човек е минал през различни фази. Сегашната фаза е петата. Идва времето на шестата, която носи новите и светли идеи. И тя няма да остане завинаги. Целта на човека е да върви напред. Да дойде до висотата на Човешкия ангел. Да бъде господар на себе си. И на Вселената. Да бъде истински съратник на Бога.

На Човешките ангели е дадена голяма власт. Те ще управляват Вселената. И човек подсъзнателно се стреми към тази власт. Но за тази власт той още не е готов и не знае как да я постигне.

За да управлява той трябва да се справи с много грешки, след което ще бъде като техен брат. И ще дойде до положението на Човешки ангел - да управлява и работи заедно с Бога по Божиите закони.

Събуждането на човека се определя от неговата същност. Само онзи може да се събуди, който е благодарен. Благодарността е сила, която отваря очите на човека. Прогледналият човек привлича вниманието на Бога към себе си. Пробуждането на човешката душа не се подразбира само като разбиране и опрощаване на грешките. То е освобождаване от всички криви разбирания, от всички заблуждения, в които той е бил през вечността.

Какво е смиреният човек? Под това се подразбира - при каквито и условия да се намира - да няма нито едно горчиво чувство в душата му. И тогава ще кажете, че сте смирили пред Бога.

А след това изпълнете и втората задача - да се помирите с ближните. Ако сте решили и тази задача - остава още една. Да се помирите със себе си.

Даването е един от най-великите процеси в природата. Даваш ли – ще ти се даде. Този закон е наречен Закон на всемирното изобилие. Давате всичко с любов. И ще се благослови даването ви. Каквото давате – давайте го със съзнание, че принадлежи на Бога. Не на вас.

Всяко страдание е признак на нещо, което трябва да разбереш, трябва да научиш. Щом скръбта се свали - идва радостта и подема своята работа. Скръбта слиза и радостта възлиза.

Хиляди години са изминали докато великият дух на живота възниква у човека и пробужда душата му към любовта, която да го отправи по пътя на онзи всемирен стремеж, наречен „Духовно издигане“.

Когато кажат Бог ние разбираме онова вечно начало, вечната велика основа на живота. И тя отваря твоя ум и твоето сърце, което трябва да бъде всякога готово да чуе гласа на Бога.

Бог казва „Излез от твоите стари разбирания, излез от стария си живот в новия, при новите разбирания за живота“.

За Бога да мислите като за някаква сила, за най-красивото и най-великото нещо в света. Като мислите постоянно за него той ще ви се открие. Онова, което може да облагороди у човека неговата съдба е любовта му към Бога.

Когато човек започне да служи на Бога той се освобождава от своята тежка съдба, от всяко робство, в което е изпаднал. Тогава ще паднат оковите, които свързват нозете му. Въодушевявайте се от това, което имате! Въодушевявайте се на вашите дни! Въодушевявайте се на вашето сърце, което носи топлина! Радвайте се на вашата душа, която носи Божиите блага от хиляди и милиони години! Радвайте се на своя дух, който ви сочи пътя към Бога!

Защо трябва да се обезличавате? Радвайте се на всичко, което ви е дадено, живеете по Божия закон. Радвайте се, че сте дошли на Земята да се учите. Това показва, че човек, когато е живял на Земята, е научил да различава доброто от злото.

Чистият живот дава чиста кръв. Организмът на съвременните хора е заразен от много месо от много вино и от ред още храни. Духовното ни тяло пък е заражено от алчност, злоба, омраза. Вие обичате някого. Но щом ви каже дума, която не харесвате, го мразите. Знаете ли каква страшна отрова е омразата? В случая вие пакостите и на вашия организъм. Умората и страхът също са отрова. Потребна ви е чистота.

Червеят пълзи по земята Един ден, когато се превърне в пеперуда, той ще

напусне стария си живот ще влезе в нов, при нови и по-добри условия. Пеперудата се отличава от червея с по-голяма интелигентност. И с това е господар на положението си. Бог е дал на всеки човек безброй начини, чрез които той може да се изяви. Всяка душа може да се подтикне да върви напред. Като изучава посоката на своето движение, човек се домогва до истината, която е толкова необходима за човешкия ум, колкото светлината за неговите очи

Както слънчевата светлина и нейните лъчи са необходими за физическия живот, така и истината и нейните лъчи са необходими за умствения и духовния.

Първият основен закон се подразбира като прилагането на истината. Царството Божие не търпи никаква измама от какъвто и да е характер. Вторият основен закон е прилагането на мъдростта и знанието. Разумният свят изисква от всички хора да се учат с постоянство и любов. Човек живее докато се учи. Животът не е нищо друго освен непрекъснат стремеж към придобиване на знания, което идва от Висшето Божествено Начало.

Третият основен закон е любовта. Закон, който ражда живота. Това значи да се стреми човек към Божествената сила, която дава знание към истината, която дава свобода, към Христовата любов, която дава живот, към живота, който дава радост, към знанието, което дава сила, към свободата, която дава простор, на човешката душа,

Радвайте се на слънцето, което изгрява, изгрява и залязва. Радвайте се на цветята, които разнасят благоуханието си надалеч, радвайте се на изворите, които текат. Радвайте се на птиците, които пеят. Радвайте се на всеки човек, който ви срещне и се усмихне.

Какво означава хармонията у човека? Съгласуване на силите. Както музикантът настройва инструмента си под даден ключ, така и всеки човек трябва да настрои силите и енергията си под даден ключ. А любовта - тя е единствената сила, която хармонизира, настройва нещата...

Вие питате защо сте дошли на Земята. Казвам ви – да проявите Божествена любов, да проявите Божествената мъдрост, да проявите Божествената истина, да проявите Божествената правда, да проявите Божията добродетел, да проявите всичко онова, което е вложено в нашите души от вечността! И помнете, че Велико е предназначението на човека!

Човекът е роден да управлява всички същества, да регулира всички елементи, да уреди Земята. Той трябва да стане добър господар, а може да стане такъв само когато разбере онова, което Бог е вложил в него. Когато Христос дойде на Земята той дойде да помогне на човешките души. Защото всяка душа, когато стъпи на Земята, има една съществена задача, която сама трябва да разреши.

Ще попитате как можем да познаем един Духовен учител? Познаването на Учителя е чисто духовен процес. Понятието Духовен учител е строго

определено в живата природа. Духовен учител е само онзи, при който няма никакво насилие. Той е силен, но не упражнява насилие. Духовен учител е само онзи, в когото няма никаква лъжа и неговата възвишена разумност изключва всякаква лъжа. Духовен учител е само онзи, в когото няма никакво зло. Неговата доброта изключва всякакво зло. Щом в някой Духовен учител има насилие, лъжа, зло, той не е духовен учител. Той е ученик. Това е и най-достъпното определение за Духовен учител. Неговото присъствие се познава по това, че той дава живот и светлина. И свобода. Защото Духовен учител е само онзи, който живее и работи по законите на мъдростта, любовта и истината.

Познаха ли хората Христос, когато се яви преди 2 000 години? Познават ли го и днес? Когато истината се яви в света тя няма да се облече в царски дрехи, а в скромна премяна. Така и Христос се яви. В простата дреха. Както бяха облечени и всички хора. И някои хора не можаха да го познаят. Само учениците познаха вътрешната светлина на Христос.

За да може човек да види Христос той трябва да има ум, сърце, душа и дух като Неговите.

Дънов е ясновидец (окултист) и предсказвач, който по ръцете и черепите на хората може да предскаже тяхното бъдеще.

В беседата си "Истината и Марта и Мария" той казва на своите слушатели:

"Аз съм ясновидец и като гледам на вашето бъдеще, виждам как едни вървят по пътя, а други криволичат, но всички в края на краищата ще бъдат добре, само ще има клатушкане и закъсняване" (стр. 22), На друго място той се обръща към жените: "Вие, жените, трябва да бъдете ясновидки".

В брошурата си "Новото основание" той казва:

"Да изучавате вашите глави и ръце - това е наука. Като почнете да ги изучавате, ще си съставите правилно понятие за своето развитие; ще видите как са живели ред поколения преди вас и вие на каква степен на развитие сте, ще имате правилно схващане и ще знаете правилно да се ориентирате. Ръката никога не лъже. Чрез пипането можете да имате най-вярно понятие за човека: като се ръкувате с него, можете да му познаете и сърцето, и характера, и разположението".

Още от детските години на Дънов си проличава, че е надарен с една изключителна чувствителност, непрониковена духовност и с ясновидски и пророчески дарби. Брат му Атанас, сестра му Мария и майка му Добра наблюдавали необикновено присъствие на същества от Невидимия свят, които придавали необикновено излъчване около Петър, който пребивавал повече в усамотение и молитви.

През годините на университетското си образование в Америка Дънов има замайващи преживелици и събития, описани от негови български състуденти. Един такъв случай е описан от Величко Гръбляшев в първи том на "Изгревът"/стр. 248/. Колегата на Дънов забелязва, че почти всяка седмица той изчезвал за по няколко дни, за което обяснявал, че ходи на екскурзия. Веднъж Величко поискал да отиде с него и заедно пътували първо с влак, после с кола и накрая прекосили едно езеро с лодка. Влезли в някакъв дом, като храм, построен в самата планина. Вътре около

огромна кръгла маса ги чакали официално облечени хора, които станали и се поклонили на Дънов. После си говорили за религия, за богопознание, но Величко нищо не разбрал. По-късно, за да се убеди, че това се е случило, Гръблашев предприел това пътуване самичък, но не открил никакво езеро там, където било преди това. По-късно разбрал, че то не съществувало във физическото поле.

Подобни неща разказвали и ученици на Дънов. Виждали как при него се появявали в плът индийски адепти, които след разговорите с него внезапно изчезвали

Дънов, който в едно полицейското дознание от онова време се хвали, че "добре изучил Библията", ето как предава това учение, той пита:

"Защо ангелите служат на хората?" И отговаря: "Защото едно време, когато те били в нашето положение, като хората на земята, ние сме били в положението на животни и сме им служили, затова сега те ни дължат много и сега Господ ни ги кара да ни се отплащат" (Сила и Живот, стр. 139).

И на друго място той казва: *"Разликата между човеците и ангелите е толкова голяма, колкото между един главош (малко жабче), от който се образува жабата, и един човек. От гледище на ангелите ние сме още жабчета" (Пак там, стр. 26).*

Според Дънов излиза, че между жаби, човеци и ангели съществена разлика няма: това са само разни етапи на постепенната еволюция на животинския принцип. Днешните жаби са бъдещи човеци, а днешните човеци - бъдещи ангели; в какво ще еволюират в бъдеще ангелите - това не се е открило на нашия "ясновидец"; но понеже прогресът е безкраен, трябва да допуснем, че еволюцията тук няма да спре. После, ако по-низшите форми са длъжни за служат на по-висшите, то защо ангелите, които стоят по-горе от човеците, са поставени в положението да служат на хората, които са степен по-долу от тях?!...

Всеки човек, според Библията, е индивид: той веднъж се ражда, веднъж живее тук на земята и веднъж умира. За никакви прераждания на човешката душа Библията не знае нищо. Също така Библията не допуска мисълта, че човек може да произхожда от жаба или от маймуна, или от Друг по-съвъртен вид животното, Библията не допуска изменението на видовете, нито на половете. А Дънов какво казва? Той дума:

"Човек първоначално не бил грамаден, а микроскопичен, но при известни условия се развил и станал човек, който сега е милион пъти по-грандиозен, отколкото е бил" (Сила и живот, стр. 142).

И на друго място той пише; *"Човек сега е микроскопично същество спрямо Бога, но един ден, когато се развие и роди отново (к. н.), когато се издигне на високо, ще разбере по-великите работи. Но за да можем да се издигнем, трябва да изменим формата на своята глава... тогава ще минем в чина на ангелите" (Новото основание, стр. 29).*

Относно душата Дънов заедно с всички теософи и спиритисти поддържа старото езическо учение за предсъществуването на душите (la preexistence des ames) и тяхното *прераждане* или *преселване* от едно тяло в друго (metempsychos). Същността на това учение се състои в следното.

Бог създал всички души едновременно, още в самото начало, преди да създаде света. Изпърво те живеели в невидимия свят като чисти духове, но отсетне съгрешили и затова Бог започнал да ги изпраща на земята да се възплъщават, та чрез личен живот и страдания да се очистят от своята греховност. Когато душата се очисти и усъвършенства чрез множество прераждания в разни тела, съвършенството и здравината на които е в зависимост от съвършенството, до което е достигнала душата в предишния си живот, най-сетне ще се върне пак в ония небесни селения, от които е дошла.

"Човешката душа, казва Дънов, е просъществувала с милиарди години в недрата на Божественото съзнание, но тогава тя не била индивидуализирана; тогава тя живеела в съзерцание на Божествения блясък в дремещо състояние. Но сега в своето пробуждане тя дохожда на земята да научи вътрешния смисъл на тоя живот" (Сила и живот, стр. 251).

На друго място Дънов казва: "Господ праща душите на хората на земята за наказание, защото искали да станат господари на небето, а там двама господари не могат да съществуват" (Дух и плът, стр. 12).

Тук Дънов очевидно смесва две различни работи: съгрешаването на първия ангел, който се възгордял и искал да стане равен на Твореца, затова 'бил низвергнат и като увлякъл със себе си и други ангели, образувал царството на злите духове (Иуд. 1, 6), и - предполагаемото от самия него съгрешаване на душите, за което никъде в св. Писание нищо не се говори. Че тук думата е за един дух, който първоначално съгрешил, а не за много, се вижда от собствените думи на Дънов, който говори за "двама господари на небето", а не за милиони, каквито биха се появили, ако всички души биха поискали да станат такива.

А *прераждането* или *трансемигрирането* на душата в що се състои? В това, казва Дънов, че след смъртта на човека неговата душа влиза или се ражда отново друг човек, който бива по-съвършен или по-несъвършен в зависимост от съвършенството, което душата е достигнала в предишния си живот.

"Затова, казва Дънов, ако не беше умрял Стефан, не щеше да се роди Павел. Когато умря Стефан, душата му се всели в Павел и затова двамата започнаха да работят заедно" (Истината и Марта и Мария, стр. 6).

Ако под "Стефан" и "Павел" тук се разбират св. първомъченик и архидякон Стефан и ап. Павел, който присъствал при убиването с камъни на първомъченика за Христовата вяра (Деян. 7, 58), тогава ще излезе, че ап.

Павел имал две души: една, с която се родил, и друга - тая на архидякон Стефан, която *емигрирала* в него, когато той бил млад момък и може би съвсем случайно присъствал при убиването на архидякон Стефан, Само такъв смисъл могат да имат думите на Дънов, че след като душата на Стефан минала у Павел, *"дватамата започнали да работят заедно"*. Но в такъв случай ще излезе, че всеки от нас има освен душата с която се е родил, още други толкова души, колкото пожелаят да се заселят в него; тогава, пита се, колко души има сам Дънов? Да не би легион!?...

На друго място, като говори за живота, който всеки от нас е живял преди тоя живот, Дънов казва:

"Ако кажете, аз имам две хиляди години и турите минус - подразбирам, че в миналото сте живели две хиляди години порочен живот. Ако кажете: две хиляди години плюс - подразбирам, че сте живели живот отличен и следователно сте наистина богат" (Пак там, стр. 2 - 3).

Объркана математика, Искал да каже "минус 2000" (- 2000) и "плюс 2000" (+ 2000), а казал: "2000 минус" (2000 -) и "2000 плюс" (2000 +), което разбира се не е едно и също. Впрочем за един "ясновидец" и "пророк" това са дребни работи.

... "Когато дойдете пак след хиляда години на земята, какви ще бъдат вашите възгледи?" - пита Дънов. И отговаря: "Разбира се, ще бъдат като сегашните плюс нещо, т. е. едно и отгоре плюс" (Многоц. бис, стр. 10).

Но за да може човешката душа да напредва в това отношение, т. е. за да може всяко нейно ново раждане да бъде крачка напред, а не крачка назад, за това е необходимо, казва Дънов, душата да помни миналия си живот, иначе тя винаги ще започва отново.

"Стремежът на един дух в пространството е да се въплъти; стремежът на едно дете, което се е въплътило, е растенето. Като минете от детинството към старостта, ще намерите две опорни точки във вашия живот; след туй, като се върнете втори път, ще градите върху тия точки, ако не сте ги забравили, но ако сте ги забравили, ще почнете пак отново" (Новото основание, стр. 7).

На тия, които се оплакват от страданията в тукашния живот, Дънов задава въпрос: "Защо преди да слезеш, не си питал разумните същества?" (Истин. и М. и М., стр. 4) - което показва, че Дънов приема, че човешката душа преди да се въплъти тук на земята, съществува в горния свят, между "разумните същества" и може, преди да се роди, да се съвещава с тях върху това да се роди или да не се роди.

За половете Дънов учи, че те не са нещо постоянно във вечната еволюция на битието. Днешните мъже могат в бъдеще да се родят като жени и обратно - жените да се родят като мъже; всичко зависи от живота, който живее индивидът на земята, доколко той изпълнява своите задължения. Който не изпълни в тоя живот дълга си, Бог в следващия живот ще го "уволни от длъжността му", ще го деградира за наказание.

Мъжете, които не са изпълнили дълга си като мъже, в следващия живот ще се родят като жени, а жените, които не са изпълнили длъжностите си, ще се родят като мъже. Затова на строгите към жените мъже Дънов казва:

"Ако в този живот напишете: Никаква свобода на жената не давам, във втория живот, когато ви направят жени, ще изпитате сладостите на това положение... Затова, мъже! - провиква се Дънов - Създавайте добри закони за жените, защото втори път, като жени, ще бъдете под тяхната сила" (Истината и Марта и Мария, стр. 10).

А на упоритите и капризни жени, които искат в бъдещото си раждане на всяка цена да се родят като мъже, Дънов казва:

"Ама, ще речеш, искам да стана мъж: няма да стане, ако продължаващ да искаш неща, които не заслужаващ, ако си все тъй упорита, втори път говедо ще станеш" (Словесно мляко и Стари и нови мехове, стр. 6).

До какви абсурди достига Дънов в учението си за половете може да се види още и от следните негови думи:

"Едно време, казва той, и мъжете, и жените раждали, но отсетне мъжът изгубил способността си да ражда и останала само жената да върши това. Библията казва: Авраам роди Исаак, а не казва, че Сара роди. Докогато мъжете раждали, светът бил в отлично положение, но когато те престанали да раждат, светът се развалил" (Учител, стр. 10).

"В чисто окултен и мистичен смисъл, казва Дънов, под "дърво на живота" се разбират всички стремежи на природата към Божеството, стремежът, който върви отдолу нагоре. Дървото за "познание доброто и злото" обаче идва отгоре надолу (Великден, стр. 6).

"Дървото на живота" - това е Христос. Трябва хората да усвоят тая идея, че Христос е сила, а не оная - отвличената, че Христос седи отдясно на Отца" (пак там, стр. 10).

За ада Дънов казва:

"Той е едно място, където Господ учи хората да разсъждават. Някои питат: ами къде е адът? Ние всички сме в ада, земята е тринадесетата сфера... Да, ако аз ида в огъня, в ада, там ще пея. Някои треперят от ада. Ако аз ида там, ще пея същата песен, която и вие пеете. Няма лошо място, то е нещо относително" (Нов. основ., стр. 28).

Божият съд след смъртта на човека Дънов представя по следния оригинален начин:

"Христос ще пита на оня свят: бисер имаш ли? - Нямам. - Ха навън, пак долу на земята дотогава, докато направиш бисер, защото без бисер няма да те приема в царството небесно". - "Идва владика: ти

какво си правил? - Учих хората на добро, вярвах в Тебе. - Направи ли някакъв бисер? - Не. - Навън!" (Многоц. бис, стр. 24).

На друго място за участта на грешниците гой казва:

"Някои питат: какво ще стане с лошите, грешните хора? - Това, което ще стане с камъните, с мравките, с малките буболечки" (Сила и живот, стр. 82).

"За спасението, казва Дънов, аз няма да ви говоря, както са ви говорили някои (църквата, духовните), защото това са елементарни работи" (Новото основание стр. 20).

Да се говори за спасението на душата било "елементарна работа"! Та нали сам Спасителят казва, че дошъл на земята *да потърси и спаси погиналите* (Мат. 18:11) и че по-ценно за човека е да *спаси* душата си, отколкото да придобие цял свят?...

В края, мисля си, че когато един селски идиот бръщолеви нещо си там, никой не се занимава с него. Но когато той се сдобие и с последователи, тогава нещата могат да станат даже страшни!

Използвана литература:

Новите религиозни движения, Айлийн Баркър, С. 1997, ик.Литавра

Религиите и сектите в България, Бончо Асенов, С. 1988

Проблеми на евангелизма, Павел Игнатов, С.2006, ик."ЛИК"

Българското евангелско дружество и евангелската литература.-В: Юбилеен сборник по случай петдесетгодишнината от започването на евангелската мисионерска дейност в България. Самоков. Еванг. Училищна печ./1909/ Цанов, А.С. стр.32.

„Ние, баптистите“, издание на Световен Баптистки Алианс

Сектите и как да ги разпознаваме, Здравко Ненов, , Изд. Верен, С. 1994

Как да работим с петдесетници и да ги печелим за истината. Даниел Скарон, Семинар.

Как да отговорим на Сатанизма, Брус Г. Фредериксън, , издава Лютерантска църква в България

Вероизповедания и нови религиозни движения в България- сборник на ЦПНРД, София 2007

Крашнаизъм, съставител:Наталия Бафиус, издателство Тавор

Суеверието. Д-р Курт Е.Кох,

Накъде,човече...? академик Георги Близнаков, Славянски Университет в България, С. 1998

Моят живот при Муун, Нансук Хонг, и.к. Емас" С.2000

Някои претенции и практики на новото религиозно движение"Трансцендентална медотация"/ТМ/, Анна Маринова, София, 2009

Ню Ейдж срещу Евангелието, Дейвид Маршал,

Източните духовни практики и християнството. Издава Католическата Екзархия, София, 1999г.

„Благословение от Торонто“ , Волфанг Бюне, Верен, С. 1996г.

Петдесетничество в България, Снежана Марзанова, Партиздат, София, 1971г.

[Type text]

Лъжеучението на Мормоните, архимандрит Александър Милеант, издателство Тавор.

Безкръвното гонение на църквата. Павел Игнатов. ИК. „ЛИК“, С. 2004